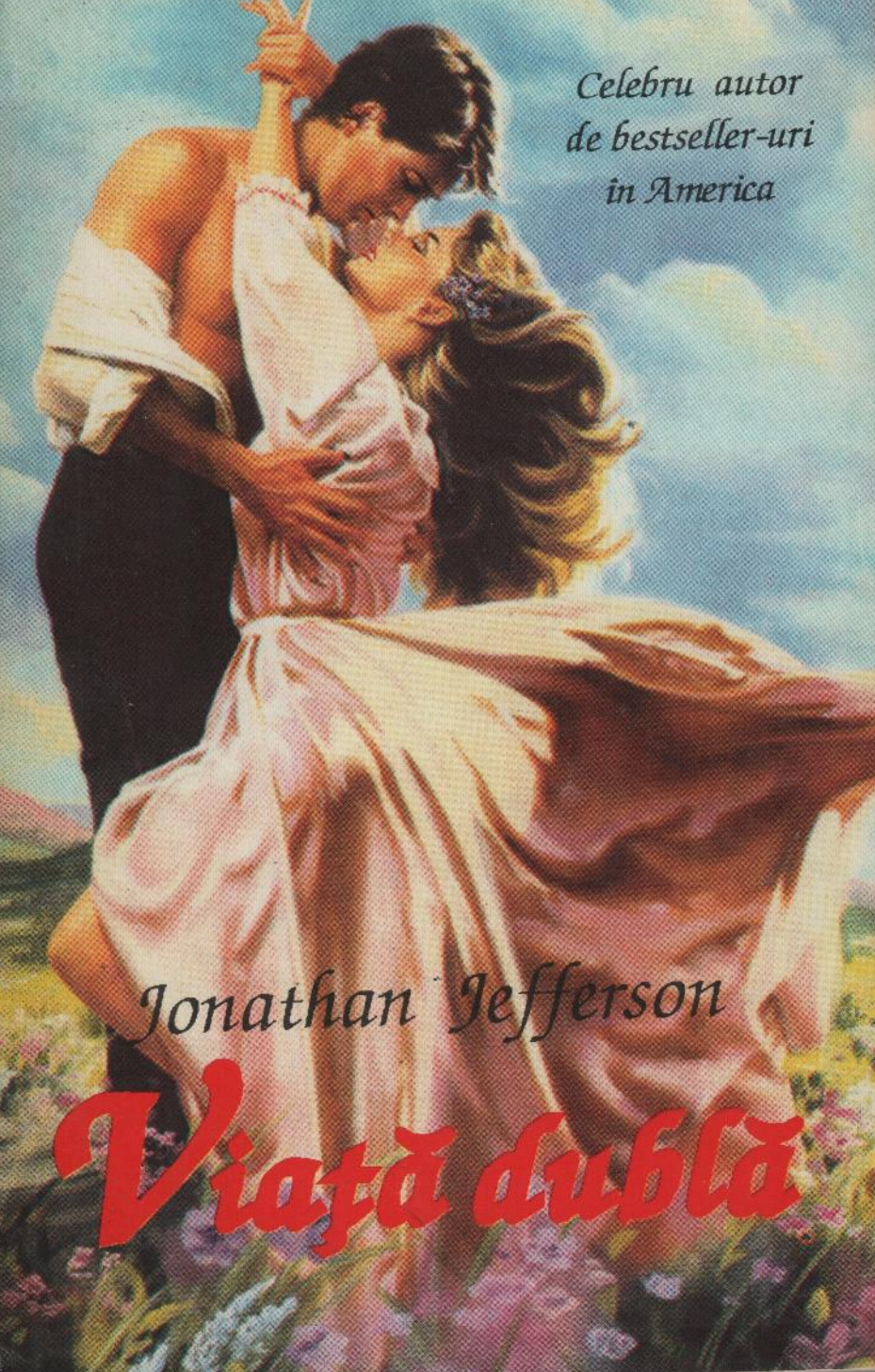
Celebru autor
de bestseller-uri
în America
Jonathan Jefferson
Viață dublă

El: *dornic de trăiri senzaționale, cu o viață dublă*

Ea: *o femeie atrăgătoare și inteligentă, în pragul disperării*

Zăceam liniștită într-un fel de vis.

Da, se întâmplase și realitatea mă uluia.

Nu fusese niciodată pentru mine atât de plăcut înainte. Niciodată! Nici măcar o dată. Și da, îi plăceam și eu lui. Nu trebuia să mi-o spună. Mi-a spus-o răsuflarea sa, felul cum mi-a rostit numele. Am simțit în amândoi, așa cum ar trebui să fie.

Exploziv, incontrolabil, plin de culoare exotică, dens și sentimental ca un blues, romanul lui Jonathan Jefferson este un BESTSELLER roman total, al unui autor care cunoaşte în detaliu diversele medii de viaţă americană.

Jude Deveraux

ISBN: 973-96490-4-1

Lei: 3000

I

Prima săptămână
duminică 2 martie – duminică 9 martie

Muream pur şi simplu de curiozitate să aflu mai mult despre lista de străluciţi invitaţi pe care Claudine îi poftise la party şi pe care aveam să-i întâlnesc deseară. Cu ani în urmă îi vizitasem, iar pe atunci Claudine şi Joseph trăiau în vestul Los Angeles-ului, iar cercul lor de prieteni era mai redus, fiind mai cu seamă compus din colegi-medici. Strălucitorul Berverly Hills presupunea acum o societate de o categorie aparte.

Când îi cerusem mai multe detalii, îmi spusese:

– *Amis docteurs, acteurs, metteurs en scène*, punând astfel capăt discuţiei la acel prânz cu minunate brioşe şi fructe proaspete. După care schimbă subiectul. Era clar, Claudine dorea să mă ţină în suspans până în ultima clipă, iar conversaţia ei din timpul zilei se învârtea doar în jurul rochiilor, coafurilor şi a lui Manuel, orice în afară de ceea ce doream eu să aflu.

Şi pe când luam obişnuitul ceai în loggie, ea îmi curmă întrebările cu:

– *Chérie*, trebuie să mă grăbesc, au sosit florile... *alors*, vino să mă vezi în buduoarul meu după ce-ţi faci baia de înfrumuseţare şi vom vorbi mai mult, în timp ce îmi fac *maquillage*-ul.

Era aproape opt. Izolaţi în aripa locuinţei lor, copiii se aflau în grija doamnei Rousseau, guvernanta, a cărei sarcină principală din noaptea aceea era să o ţină pe neastâmpărata Carina departe, să nu se furişeze şi să nu privească pe ascuns la primirea ce avea loc; toate celelalte lucruri se aflau, de asemenea, sub o supraveghere perfectă, datorită lui Manuel, care fusese special angajat pentru această ocazie.

Mă aflam în minunata mea baie relaxantă, bucurându-mă din plin de ea. Apa avea temperatura potrivită, iar mireasma uleioasă făcea să tânjesc după îndepărtate ţări exotice.

Era prima oară când mă aflam într-o cadă îngropată în planşeu (la etajul II, oare cum se face?) şi asta nu era tot, căci cada nu era obişnuită, ci... chiar cada în care minunata Mona Mart obişnuia să-şi răsfeţe şi să-şi aline divinul ei trup. Deoarece mă aflam la Beverly Hills, California, în vizită la prietenii mei Claudine şi Joseph Thompson, care locuiau într-o *hacienda* spaniolă, nu numai frumoasă, dar care îi aparţinuse Monei Mart, zeiţa sexy a anilor '50 a cărei viaţă fusese atât de scurtă.

Dar nu pentru asta mă delecta cu adevărat baia. Adevărul, oricât de ciudat ar părea, era că începusem să mă bucur de viaţă şi de cele ce decurg din ea... mai exact, din memorabila zi în care doamna Parkinson, devotata secretară a soţului meu, a sunat la uşă,

punându-mi în braţe o cutie cenuşie şi rece de birou - acel obiect devastator prin cruzime, care îi aparţinuse lui Kurt, soţul meu, mort cu o săptămână în urmă.

Slavă Domnului că în ziua aceea nu mă aflam singură; Marsha, vechea mea prietenă, era cu mine, aşa cum fusese toată săptămâna care a urmat morţii lui Kurt. A fost un mare noroc că o aveam pe Marsha lângă mine, căci teribila cutie cenuşie conţinea... un coşmar, ceva la care îmi propusesem să nu mai gândesc vreodată. NICIODATĂ!

Marsha a fost cea care m-a trimis într-o croazieră, organizând totul. Cu obişnuitul ei fel hotărît de a fi, spusese: „Şi acum, Lidia, trebuie să mă asculţi. Va trebui să pleci din casa asta! Fără argumente, fără amânări. Acum".

Fiindu-mi prietenă dintotdeauna şi un om cu multe resurse, ea mi-a împrăştiat ceva din ceaţa de pe creier, m-a împachetat şi m-a expediat. Probabil că am şocat o mulţime de lume plecând într-o croazieră de plăcere imediat după moartea soţului meu, dar atunci nu-mi mai păsa de nimic.

Mergeam spre patruzeci de ani când a murit Kurt. Îmi doream mai mult ca orice să am copii - dar asta este o altă poveste. Nu. Nu avusesem copii; eu nu aveam rude apropiate, doar pe mine mă aveam şi trebuia să învăţ cum să trăiesc de una singură.

Începusem să mă conving că era momentul potrivit pentru mine să fac lucrurile pe care dorisem să le fac dintotdeauna, printre care: construirea unui cămin pentru artişti, călătoriile şi chiar să iau un servici. Amuzant să mă văd angajată, nu? Când eram atât de înstărită... şi totuşi pentru mine nu era deloc amuzant.

Kurt îmi stăvilise întotdeauna intenţia de a face o

carieră; în cartea sa de principii, femeile erau condiţionate cultural prin a fi şi nu prin a face. „În familia noastră aristocratică nu a existat nicicând vreo femeie care să lucreze" îmi demonstrase el, iar eu nu trebuia să fiu cea care să rupă tradiţia noastră sacră. Nu puteam niciodată să am argumente într-o discuţie cu soţul meu Kurt, n-avea nici un rost; nu ştiu cum, dar el avea întotdeauna dreptate!

Dar Kurt murind într-un stupid accident de maşină, acum eu mă hotărîsem să trăiesc aşa cum o doream. Nu era uşor, după nouăsprezece ani împreună... La început m-am temut, dar cu timpul am învăţat să mă încred în mine însămi. Un serviciu nu prezenta pentru mine o necesitate, dar simţeam nevoia de a mă exprima prin ceva, de a mă pierde printre oameni, mai bine decât să mă las pradă gândurilor mele mohorîte. Astfel, după croaziera din Caraibe, m-am hotărît să-mi încerc mâna ca reporter neprofesionist.

Am reuşit să obţin coloana de Călătorii din ziarul local. Şi aşa am devenit o entuziastă călătoare. Deseori îmi făceam bagajele şi o porneam în explorare în vreo ţară străină sau într-un oraş american mai important. Am fost în Europa (unde mă născusem şi-mi petrecusem tinereţea) şi în Mexic; întoarsă acasă, nu am pierdut nici o petrecere, apoi mi-am continuat peregrinările, mi-am vizitat prietenii din Statele Unite şi m-am păstrat la curent cu toate spectacolele de pe Broadway - New York. În toate voiajele mele, am deschis bine ochii, am luat notiţe, am schimbat impresii despre oameni şi locuri iar apoi le-am trimis lui Kenneth, redactorul-şef.

Lui Ken, probabil că i-au plăcut articolele mele, altfel nu le-ar fi publicat. Ar fi fost foarte uşor pentru

el să le respingă dând vina pe stilul meu, deoarece engleza mea este adeseori greoaie, europeană. Cu toate acestea, ceva i-a plăcut la ele. Bineînţeles că a mai şlefuit câte un cuvânt pe ici pe colo, dar le-a publicat şi mi-a cerut şi altele.

– Care-i următoarea escală, Lin? Ştiam că eram cea mai puţin profesionistă dintre toţi colegii mei, dar sperasem ca prin experienţele mele să pot deveni utilă cu ceva în această lume frământată.

Actualele mele gazde mă tot căutaseră de la moartea lui Kurt, dar eu timp de un an am tot amânat vizita şi pe drept cuvânt; ei fiindu-mi prieteni vechi... ei bine, nu-mi era uşor să le vorbesc despre Kurt.

Da, prietenia mea cu Claudine şi cu Joseph Thompson datează de peste douăzeci de ani; era perioada în care noi, familia Hollman şi familia Thompson venisem în State. Ne-am întâlnit în Virginia (unde încă mai locuiesc) şi unde atât Kurt cât şi Joseph se specializaseră în psihiatrie, la acelaşi spital de boli mintale din oraş. Kurt şi cu mine venisem din Germania, Claudine şi Joseph tocmai din Paraguay. Iar Claudine era franţuzoaică.

Fiică a consulului Franţei la Assuncion, Paraguay, ambiţia Claudinei era să devină creatoare de modă, până ce destinul (*„le doigt du destin"*, cum spunea ea) i-a scos în cale un smead frumos şi sofisticat, student în psihiatrie. Fiul unui profesor de la colegiul american din Assuncion, Jose Lorenzo Thompson era pe jumătate paraguayan şi avea acel şarm latino-american care o cucerise pe Claudine. Fiica unui diplomat, cu educaţie cosmopolită, ea se simţea acasă în orice ţară din

lume, iar când Joseph se hotărî să plece la specializare în state, Claudine a considerat ideea binevenită.

– *Mon amour? Paris. Ma profession? Les bébés*, îmi spunea ea când am întâlnit-o prima oară la o petrecere dată pentru personalul spitalului. Mi-au trebuit doar câteva săptămâni să realizez că mai adevărat ar fi sunat enumerarea: soţul meu, copiii mei, Parisul; toate în această ordine.

Am descoperit că aveam multe în comun, Claudine şi cu mine. Cam de aceeaşi vârstă, se pare că aveam şi eu ceva sânge francez în vine; suficient pentru a începe o prietenie frumoasă. Dar după patru ani petrecuţi împreună, soţii noştri şi-au luat licenţa în psihiatrie şi din păcate drumurile noastre s-au despărţit.

Deşi încă în Virginia, Kurt şi cu mine ne-am mutat aproape de Washington, într-un oraş cu vechi tradiţii, pe nume Kingsbrige, unde Kurt şi-a deschis propriul său cabinet. Dar Joseph a semnat un contract cu un spital din Arizona; după doi ani i s-a oferit un post mai bun la Institutul de cercetări psihiatrice din Los Angeles. În consecinţă, prietenii mei s-au mutat în California (unde cu totul întâmplător Joseph avea rude), iar în cele din urmă s-au stabilit acolo.

Şi cu toate că nu ne-am mai vizitat decât o dată sau de două ori, după ce ne-am despărţit, Claudine şi cu mine am păstrat mereu legătura - scrisorile şi lungile noastre convorbiri telefonice erau atât de plăcute şi de utile, ţinându-ne la curent cu viaţa fiecăreia.

Firea serioasă a lui Joseph se completa în mod fericit cu temperamentul său latin. Se impusese în specialitatea sa medicală şi pătrunsese în labirintul succesului. În numai câţiva ani reuşise să se afirme ca un

binecunoscut psihiatru şi chiar devenise numărul doi al institutului şi şef al secţiei de psihiatrie ambulatorie la o clinică particulară.

Claudette, fiica lor cea mai mare, era acum măritată şi locuia la San Francisco. Jeanine, cea de-a doua, urma şcoala de balet la Paris şi locuia cu bunicii ei. Acasă rămăseseră doar Carina şi Anthony, finul meu (născut puţin chiar înainte de despărţirea noastră).

Deja de şaisprezece ani, băiat zdravăn, Anthony era un student ambiţios şi un mare colecţionar de comicsuri şi de cărţi despre acestea. Totuşi sportul - mi-a mărturisit el - era ţinta lui pentru viitor. Carina, o fetiţă vioaie şi extrem de amuzantă, în vârstă de nouă ani, murea să deseneze, să se ţină scai de prieteni şi mai ales să sporovăiască. Se obişnuise să mă viziteze în dormitorul meu şi într-un fel amuzant şi dulce mă făcuse principala ei confidentă. Datorită informaţiilor date cu bunăvoinţă de Carina, am fost la curent cu fetele din viaţa lui Anthony, „gâsculiţe" şi „sans charme", după cum Anthony, într-o dimineaţă, la un mic dejun, mi-a dezvăluit realele talente ale Carinei, zisă „gropiţa", cea menită să joace inteligent roluri de proastă.

Cât despre prietena mea, Claudine, abia trecută de patruzeci de ani, şi mamă a patru copii mari, ea continua, alături de iubitul ei soţ, să se bucure de tot ce-i oferea viaţa. Cu numai patru ani în urmă, mai surescitată ca oricând, Claudine mă chemase să-mi dea de veste: unchiul lui Joseph, un văduv fără copii, murise şi le lăsase prin testament casa, o hacienda, care cândva aparţinuse Monei Mart.

– *Imagines, Chèrie*, ciripea ea la telefon, *Joseph et moi avec les stars du Hollywood!...* dar pentru atâta lucru nu trebuie să ne spunem *„vous"*. Ambii, veseli,

exuberanţi, iubind oamenii, petrecerile, viaţa mondenă, au fost adoptaţi repede de lumea filmului, imediat după ce s-au mutat în Beverly Hills. Bineînţeles, le schimbase stilul de viaţă şi în scurt timp familia Thompson intră în lumea strălucitoare a filmului.

Am continuat să amân vizita, sezon după sezon, pentru că-mi erau buni prieteni şi mă temeam c-aş putea să-mi dau drumul şi să spun tot, dar în prezent, cu excepţia unei uşoare obsesii care mă mai încearcă din când în când (şi pentru care mă urăsc), rana mea s-a vindecat.

Mai mult, Claudine m-a momit cu trei evenimente majore: ziua de naştere a lui Anthony, sărbătorile de Paşti şi Oscarurile. Şi cu toate că pentru mine aceasta însemna prelungirea sejurului meu cu şase săptămâni departe de casă, nu am putut rezista şi în final i-am acceptat invitaţia. Totuşi, am pus o condiţie clară: accept ospitalitatea ei doar pentru o parte din şederea mea la Los Angeles, cât despre rest, am alte planuri.

Bineînţeles, reacţia Claudinei a fost cea la care mă aşteptam; a râs şi a conchis: *„Alors, bon*, o să discutăm când vei fi aici".

Şi aşa am sosit la Los Angeles pe 2 martie. Încă de la început prietenii mei s-au întrecut pe ei înşişi în a mă face să mă simt bine. Nici o clipă de plictiseală la hacienda, şi numai într-o singură săptămână de la venirea mea am făcut turul întregului Beverly Hills, am cinat la Robaire şi m-am bucurat de o noapte plină de viaţă la Troubadour, un loc celebru de petreceri la Hollywood, mai mult, în noaptea de joi, odată cu venirea lui Anthony, Claudine a mai aranjat o cină

neoficială pentru douăsprezece persoane, unde am întâlnit nişte oameni foarte interesanţi.

Din vizita mea cu ani în urmă, cunoscusem deja pe Jim Solans şi pe mândra sa soţie Lily - amândoi medici, oameni tare drăguţi. Totuşi cel mai mult m-am bucurat de întâlnirea cu Russell Young, arhitect-scenograf şi cu soţia sa, actriţa Norma Jean. În ceea ce mă priveşte, artiştii au un loc preferat şi nu doar pentru că şi eu pictez, ci pentru că nu am întâlnit vreodată pe unul care să nu fi fost cu adevărat prietenos.

– Linda, vei iubi ţinutul acesta, rosti Norma Jean în decursul serii, chiar şi soarele Californiei...

– Şi ce are atât de deosebit soarele Californiei? am întrebat eu.

– Este vorba de noi, răspunse ea râzând. Am fost numiţi snobi, psihopaţi... alege tu termenul pe care îl vrei.

– Prostii, interveni Yvonne, pur şi simplu.

– Voi, cu soarele vostru californian, nu sunteţi deloc altfel. La răsărit sau la apus, acelaşi teatru de maimuţe... a adăugat altă invitată.

– Doar că maimuţele noastre sunt cele mai frumoase şi cele mai celebre, căci scot capul în show-uri pe toate fronturile, replică Norma Jean.

– Oare nu este adevărat, râse Norma, voi, maimuţelor, că mi-aţi lipsit numai o mică perioadă de douăzeci şi doi de ani, fără să ştiu de ce...

Fiică a New York-ului, care reuşise să facă o carieră strălucită, şi care trăise cândva la Los Angeles, prietenă a familiei Young, Yvonne mă impresiona nu numai pentru că era frumoasă, dar personalitatea ei mă atrăgea; era contrastul dintre un fizic extrem de rafinat şi o atitudine inteligentă, realistă faţă de viaţă. Yvonne

era celibatară şi eu de-abia aşteptam să o revăd la petrecerea de sâmbătă noaptea, petrecere pe care prietena mea Claudine o plănuise ca o surpriză pentru mine.

Ambiţioasă, ascunsă, îmi spusese de-abia la prânz de surpriză şi doar atunci am înţeles de ce făcuse atâta tărăboi de dimineaţă cu coaforul. Cu toate că Manuel avusese grija celor legate de primire, noi tot nu aveam suficient timp în cursul zilei pentru *bavardage*, ca să folosesc cuvântul preferat de Claudine.

Bavardajul, cu înţeles de trăncăneală, nu de bârfă, făcea parte din viaţa Claudinei. Punea în asta pasiune, numai că iubea mult oamenii. Nicicând obosită pentru a-şi ajuta un prieten, mergea câteodată până la a se implica în viaţa lui. Chiar la câteva ore după sosirea mea am avut o lungă convorbire cu Claudine *„entre nous les fammes"*. Dar ea a început şi-a sfârşit cu profunda ei dezamăgire pentru modul meu de viaţă.

– *Complètement ridicule*, s-a răţoit ea la mine: Doar nu vrei să trăieşti ca o fată bătrână! nu te înţeleg, nu simţi şi tu nevoia unui bărbat?

– Ba da, câteodată da, am recunoscut eu, dar nu atât de mult încât să mă simt nefericită fără. Sunt complet mulţumită de viaţa mea. Fac tot ce-mi place. Ai să râzi, dar îmi este frică să mai încerc.

– Frică de ce? *Nom de nom!*... Ştii care este defectul tău? L-ai idolatrizat prea mult pe Kurt, mă zeflemisi ea.

Oare aşa să fi fost? mă întrebam eu în gând, mohorându-mă deodată. Ştiam că Claudinei nu-i prea fusese la inimă Kurt, probabil că bucăţica franceză din ea era cu pricina, Kurt fiind neamţ.

– Nu are nimic de-a face cu Kurt, i-am replicat cât

mai nonşalantă, şi-mi place compania bărbaţilor, dar nu văd în ea mai mult decât o camaraderie.

– *Passe*, întrerupse ea discuţia, ridicând din umeri cu dispreţ.

– Atunci şi eu sunt *passe*, am spus acceptându-mi soarta cu indiferenţă.

– Cel puţin mută-te aici, *chérie*, cu banii tăi poţi cumpăra valea San Fernando şi să fii ca o regină, bucurându-te de viaţă, atât cât poţi, Linda, doar ai aproape patruzeci de ani.

– Patruzeci şi unu, o corectai eu, şi nu doresc să trăiesc ca o regină, vreau să trăiesc cu valiza în mână, iar pentru asta nu are importanţă unde locuiesc, în California sau în Virginia, iar întâmplător mie îmi place Virginia.

Dar Claudinei nu-i păsa deloc de bătrâna mea Virginie, atât de conservatoare şi de plictisitoare.

– Atmosfera de câmp de bătălie şi de război civil te îngroapă acolo; vinde totul şi vino să te instalezi aici, trăieşte *comme il faut*, găseşte-ţi un bărbat şi mărită-te; *bon, quoi*, cel puţin bucură-te de viaţa sexuală, dacă nu vrei să te măriţi, *mais, chérie*, trăieşte ca o adevărată femeie...

Sporovăială, machiaj, extravaganţă... şi totuşi Claudine nu era o femeie frivolă. Totul la ea era cu un rost; Claudine nu fusese niciodată o frumuseţe: ochii albaştri, părul castaniu bogat erau singurele sale atribute; restul trăsăturilor ei fizice erau imperfecte. Inteligentă, sensibilă, ea îşi dădea seama de şarmul lui Joseph, care creştea odată cu vârsta.

Devenise din ce în ce mai ambiţioasă cu aspectul ei, şi reuşise (ajutată de şarmul franţuzesc) să fie considerată dacă nu frumoasă, sigur strălucitoare şi extravagantă.

În pofida aparenţelor, Claudine nu era o fiinţă umană fără ţel. Zilele îi erau tot atât de pline ca şi nopţile. Era considerată una dintre cele mai fervente persoane în strângerea de fonduri pentru binefaceri şi o mamă activă. Claudine se înscrisese şi la cursul de educare a părinţilor, dorind să devină o cât mai bună mamă.

Eu o iubeam pe Claudine cu bavardage-ul ei cu tot; avea doar intenţii bune, dar cum puteam să-i descriu temerile mele, motivul ascuns pentru care trăiam ca o fată bătrână?

– *Ah, te voilà*, mă întâmpina ea pe când intram în camera ei mobilată, stil predominant franţuzesc, cu covoare savonneri în nuanţe blânde, iar *pièce de resistance* un paravan franţuzesc din secolul al nouăsprezecelea, o moştenire de familie, model delicat cu broderii petit point.

Înfăşurată într-un negligé încântător de culoarea cireşei, aşezată în faţa oglinzii, la toaleta ei, vioaia doamnă, stăpâna casei, îşi îngrijea faţa. Da, desigur, pentru ocazia aceasta preferase produsele Dior: *fards et maquillage Dior, fond de teint naturel Rire de Lune*. Dior aşa şi aşa, *Rouge ardent*.

– Oh, o să-ţi placă totuşi, *chérie*, începu ea cu obişnuita-i exuberanţă, pe când îşi lucra faţa. *Voyons*, îi cunoşti pe Jim şi familia Joung şi familia Harris.

– Şi pe Yvonne. Dar spune-mi repede despre ceilalţi, sau mai degrabă despre cei care nu trebuie să-mi scape, am îndemnat-o eu cu nelinişte.

– *Bon, quoi, naturellement*, a trebuit să invit unele din creierele noastre ca doctor Stoneburner, şeful institutului, care se află în capul listei mele. *Une personnalité unique*. Karl şi Helen Synder; şi Karl este în comitet, Helen este psiholog, *mais un vrai cerveau*.

– Cu toate că am fost măritată cu unul din creierele astea, mă sperie, mărturisii eu râzând, prefer oamenii mai coloraţi.

– *Tiens donc*, râse Claudine, ţi-o ofer pe Brenda, necuviincioasa Brenda Holt, triumfă Claudine. Da, Noxy Brenda, picantă, colorată, are cele mai bune terenuri de tenis din Beverly Hills, unde jucăm deseori. *Une capricieuse*, îşi schimbă soţii după capricii, ăsta e al cincilea. Herb este îngrozitor de bogat, asta-i tot şi pentru ea se pare că este suficient. Petrecerile la piscina ei... *oh-là-là*, sugeră ea râzând, apoi, continuă: *Alors*, după ce-o vei întâlni-o pe Brenda doresc să-i cunoşti pe Jean şi pe Flo Ferranti.

– Jean Ferranti, actorul? o întrebai eu extrem de interesată.

– *Evidemment*.

– Doamne, nu, şoptii eu mai mult pentru mine.

Claudine mă privi în oglindă, mirată.

– Nu mă aşteptam, am spus repede, continuă, te rog.

– *Alors*, continuă Claudine, Jean şi Flor. Flor a fost profesoara de balet a Jeaninei, acum este a Carinei. *Bon, quoi*, degeaba! Carina este prea ţeapănă. Flor este vegetariană, are un corp superb, de silfidă, dar este stupid de complexată; o inferioritate din cauza pistruilor. Jean, *Dieu, qu'il est beau cet homme*, e mai frumos în realitate decât pe ecran. Flo, ei bine, este geloasă *comme une tigresse*, remarcă ea, oprindu-se ca să-şi şteargă machiajul de la ochi.

– Nu mai spune.

– *Alors, la tigresse pour ce soir* şi începu să se machieze din nou punând un fel de pasiune. Ştiu că eşti interesată s-o întâlneşti pe una din vecinele mele,

continuă ea cu un aer misterios; pe fosta Vivian Latour, actualmente señora Fernando Gonzales Carmine; s-a măritat cu un diplomat, au scris ziarele. Trăieşte între Madrid, Washington şi Bev. S-a cam îngrăşat, dar este extrem de fericită cu Fernando, spune că latinii sunt amanţi foarte buni, de parcă eu nu aş şti, râse ea. Ah, *oui*, trebuie să o întâlneşti şi pe Paulette - o scriitoare de două parale, *la pauvre*, se droghează cu heroină. Robert Finch, producătorul, este vărul ei şi vine şi el - *eh bien, un excentrique, mais, Dieu, qu'il este riche cet homme!* petrecerile de pe yahtul lui... *Bon*, mai am încă o surpriză pentru tine: Johny Matthews!

– De neînchipuit să mă întâlnesc cu el! exclamai eu aprinsă. Îl adoram pe Johnny Mattews, cântăreţul negru. Claudine, dar asta e o adevărată surpriză, una dintre cele mai frumoase.

– Johnny este un favorit al meu, continuă Claudine, soţia sa, Melody, *bien chic*, se îmbracă doar la Bergman - *à propos*, Cary a promis că vine şi el; Cary Jefferson, dramaturgul, naşul Carinei. Este şi el tot negru, îţi aminteşti, ţi-am scris, *quoi*, Cary nu prea vine la petreceri, este probabil prea ocupat. Cary este unul din preferaţii lui Joseph. *Ah, oui*, este propus pentru Oscar, ca scenarist. După cum vezi, ciripi ea veselă, în seara asta am doi nominalizaţi pentru Oscar.

– Sună grozav, aprobai eu.

– *Bon*, acum fii atentă, continuă ea, deodată serioasă. Harold Meissner este un bărbat deosebit pe care vreau să-l cunoşti. Harold este amestecat în nebunia asta ecologică. Cam la patruzeci de ani, văduv, un om superb, nu bea şi nu este *un courreur - ah, une réputation splendide...*

– Eşti incorigibilă, am certat-o eu râzând.

– *Mais naturellement*, continuă ea imperturbabil, dacă nu-ţi place Harold, îl poţi avea pe Mitch Robinson, fabricantul de jucării; fantastic de bogat, divorţat, în căutarea partenerei. L-am sunat, *quoi*, să fiu sigură că vine. E nebun după blonde, spuse ea făcând aluzie la părul meu.

– Dacă l-ai invitat pentru mine, începui eu cu reproş...

– Aşteaptă până o să-l vezi, mi-o reteză ea, nu-i poţi rezista, nimeni nu-i poate, *c'est impossible, il est trop charmant*. L-am întâlnit într-o croazieră şi atât am râs, nu te poţi plictisi cu Mitch. Este molipsitor, mai adăugă ea cu un zâmbet maliţios, apoi, întorcându-se cu ochii frumos puşi în valoare: *Voilà*, cum arăt?

Nu eram prea sigură dacă aspectul ei de tigresă se potrivea cu coafura-i excentrică (împodobită cu pene şi cu clipsuri decorative) sau cu rochia de zefir roz, pe care se pregătea să o îmbrace; şi totuşi, trebuie să recunosc, ochii Claudinei arătau nemaipomenit.

– Îngrozitor de periculoasă, îi răspunsei eu, dar, Claudine, te rog să nu încerci să-mi găseşti o pereche, urăsc asta.

– *Mais, chérie*, vei avea nevoie de cineva să te însoţească, mai ales după.

– Nu e cazul, şi aşa voi fi extrem de ocupată. Acum spune-mi despre Yvonne, vine singură?

– *Certenement pas*. Yvonne este o femeie inteligentă, răspunse ea prompt, *vraiment*, Linda, se arătă ea dezamăgită.

– Claudine, nu prea mai avem timp, îi amintii eu. Cine mai vine?

– *Eh, bien*, continuă ea, trebuie să am grijă să o

cunoşti pe Vera, cea care m-a învăţat să mă îmbrac. Oh, Vera este o rafinată... *quoi*, deţine copyright-ul pentru modelele create de ea. Şi ce energie! A organizat un party cu sute de invitaţi, la aniversarea celor patruzeci de ani ai lui Mitch. Dar nu e nimic între ei, sunt doar prieteni. Vera trăieşte cu John Bolger, care o adoră. *Mais évidemment*, Vera va veni cu Guy. Oh, Guy - începu ea cu o scânteie în ochi, dar în clipa aceea apăru Joseph, întrerupându-ne.

Mama natură a fost foarte generoasă cu Joseph. Nu prea înalt, bine făcut, să mai adăugăm şi pielea măslinie, moştenită împreună cu frumoasele trăsături ale mamei sale. La patruzeci şi cinci de ani, mama natură continua să-l favorizeze, iar tenta argintie de la tâmple îl făcea şi mai atrăgător.

Se vedea că discuţia abia avută cu Manuel la un pahar bun de scoth îl satisfăcuse din plin. Mai animat ca de obicei, soţul Claudinei era evident pus pe tachinare.

– Voi dansa cu tine toată noaptea, *querida*, îmi spuse el prinzându-mă de bărbie.

– *Tiens, tiens*, ameninţă Claudine râzând (puţin cam strident) *alors*, soţioara ta va fi obligată să danseze toată noaptea cu Guy, *quoi*...

– Şi cine-i acest bărbat periculos? întrebai eu amuzată.

– Oh, răspunse Joseph, cu unul din gesturile sale largi de latin. Este o întrebare binevenită, Linda. De fapt, Guy Vailancourt este micul paj al tuturor.

– Joseph... îi reproşă Claudine, *il a les mains du talent*...

– Oh, desigur, acest *l'Enfant Terrible* descris de Claudine se crede un mare muzician, replică pe un ton

glumeţ Joseph. Acum tânărul are o nouă ţigneală; e nebun după scumpa şi elaganta mea soţie, adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

– *Eh, bien, je fais la sourde oreille*, ripostă Claudine, aruncându-se de gâtul lui Joseph. *Jaloux* murmură ea pisicoasă şi buzele sale de un roşu aprins îi pecetluiră obrazul.

– E cazul să mă îmbrac, am remarcat eu plină de tact şi m-am retras în camera mea, urmărită de un gând prostesc... Oare Joseph este diferit de...

Mai aveam răgaz şi pentru cele zece minute preţioase de yoga, înainte de a mă îmbrăca pentru party. Nu, nu era yoga adevărată, doar mă întindeam pe jos, îmi odihneam spinarea şi mai ales îmi lipezeam mintea. Asta în mod obişnuit mă ajuta când ieşeam în lume. Acum însă nu. Surescitată, mintea mea lucra, întrebându-mă: Oare actorul Jean Ferranti este acelaşi băiat pe care îl provocasem la întrecerea de înot cu atâţia ani în urmă?

Gândurile mele începură derularea acelor ani fără griji ai vieţii mele. Mă născusem şi îmi petrecusem tinereţea într-o mică ţară europeană, pe lângă Marea Neagră. Constantza, unde am crescut, era un oraş încântător; port şi localitate de vacanţă; avea, credeam eu (şi mai cred încă) una din cele mai atrăgătoare faleze de-a lungul mării, loc de promenadă şi de întâlnire a tinerilor, fie vară sau iarnă. Nu oferă minunata privelişte a oraşului Locarno, Palma de Mallorca sau Zihuatanejo, dar pe mare, în apropiere de ţărm, este în permanenţă o adevărată paradă de bărci cu pânze, yahturi colorate şi vapoare albe.

Ca adolescentă ştiam că toţi băieţii visau să facă o călătorie pe unul din vasele acelea cu pânze albe, să colinde în jurul lumii, să-şi piardă urma într-un ţinut îndepărtat al aventurii. În grupul meu de prieteni era un băiat brunet, Jean Stalwart cu o statură de Apolo, a cărui poreclă era „mânzul". Jean fusese cel mai mare concurent al meu la întrecerile de înot. Arogant şi ambiţios, visul lui era Hollywood-ul şi profesia de actor.

Când m-am făcut mai mare, m-am hotărît să merg la universitate în alt oraş şi i-am pierdut din vedere pe tinerii mei camarazi, printre care şi pe Jean. Apoi, într-o vacanţă de vară, am întâlnit un student medicinist, din Germania, pe Kurt Hollman... mult mai târziu, după ce Kurt şi cu mine ne instalasem la Kingsbrige, am văzut ceva filme cu Jean Ferranti - îmi părea vag familiar şi adesea m-am întrebat dacă el era „mânzul" de odinioară.

Ei bine, mi-am zis, nu mai e mult şi ca să aflu va trebui să întreb. Gândul meu se întoarse repede la restul invitaţilor lui Claudine. Să vedem, voi încerca să recapitulez: şeful, doctor Stoneburner, personalitate unică... Vivian La Tour, acum señora Carmine, care s-a retras definitiv... Harold, un om minunat, un creier... Brenda, Brenda Holt... picanta cu ifose, Mitch, fabricantul de jucării, periculos şi el... Johnny Matthews, ce bucurie... Cary Jefferson, dramaturg, da, omul care a scris *Cleo*... Vera, trebuia să nu fi uitat să-mi cumpăr o rochie extra înainte de plecare...

Dar cele zece minute pe care mi le acordasem trecuseră şi a trebuit să încep să mă dichisesc. De când mă ştiu, fardul meu se limitează la puţin ruj, o atingere cu creionul pe sprâncene; excepţie fac doar pentru recepţiile unde obişnuiesc să-mi pudrez puţin nasul, ca

să nu lucească. E mult mai simplu de când mi-am tăiat părul scurt, îl perii, doar cât să-i dau o linie. Lui Kurt nu i-ar fi plăcut, era atât de mândru de părul meu lung pe care obişnuiam să-l port pe spate, înnodat la ceafă. „Se potriveşte cu educaţia ta" îmi spusese el odată.

Bine, asta era foarte bine când eram mai tânără, dar în ultimul timp îl simţeam prea greu şi doream să mă simt liberă, uşoară. La fel şi cu bijuteriile. N-am înţeles niciodată de ce soţilor le place să-şi vadă nevestele înecate în aur. Oare nu ne deosebim destul la gusturi, idealuri, mainere, slăbiciuni? Da, şi eu am slăbiciunile mele: parfumul Chanel Bois des Iles, vechiul meu prieten. Şi pentru că în fiecare femeie zace o mică Evă, m-am răsfăţat şi eu singură, cu multă frivolitate.

Împrospătată, mi-am îmbrăcat rochia albă de dantelă, am prins un mic şirag de perle în jurul gâtului, mi-am încălţat pantofii cu tocuri îngrozitor de înalte şi *voilà*, eram gata să mă întâlnesc cu noua lume a prietenilor mei.

Dar când am coborît pe eleganta scară, vechea mea timiditate mă încolţi subit, fără să o pot evita. Şi nu era nimic de făcut. Mi-am spus: „Cel puţin să nu se vadă..."

Tema acestei petreceri era *La Vie en Rose*. Gazda purta o încântătoare rochie roz, Joseph o cămaşă originală, florile şi restul obiectelor decorative erau, bineînţeles, roz. Chiar şi uniforma chelnerilor. Lumina era în ton. Înăuntrul *haciendei*, lumina special proiectată pe pereţii cu stucatură roz se reflecta asupra musafirilor. Şi cu toate că noaptea era răcoroasă, una din marile uşi cu arcadă era deschisă spre *Patio*. În

grădină, reflectoare bine ascunse în boschetele înalte dădeau acelaşi efect. Poate că era prea mult roz, dar cu o gazdă precum Claudine trebuia să te aştepţi la extravaganţe.

Precum se anunţase, party-ul trebuia să înceapă la orele nouă, dar atunci invitaţii abia soseau. Şi nu mult după zece, casa era plină de mantiile spaniole, satinul strălucitor, moaruri şi tot felul de prostii elegante, la modă dar şi încântătoare.

Ambii, oameni de societate, ajutaţi cu căldură de Norma Jean şi de Russell Yaung, Claudine şi Joseph îl făceau pe fiecare invitat să se simtă binevenit şi important. Pe măsură ce timpul se scurgea, apăreau persoane tot mai interesante. Institutul şi clinica erau foarte bine reprezentate şi, spre surprinderea mea, se integrau minunat în lumea filmului.

Cum inflaţia nu-i atinge niciodată pe cei bogaţi, cele mai multe discuţii din seara aceea se legau de modă, nutriţie, golf, Oscaruri.

Politica şi lupta de culise au fost atinse în treacăt prin foaieruri.

– Aceasta o va judeca istoria, fu de părere doctor Stone Burnev, discutând la un moment dat cu un bătrâior.

– Lucruri îngrozitoare se petrec în lume şi Hollywoodul le ignoră complet, îndrăzni să spună cineva deranjând un grup care se amuza.

– Ea face cea mai grozavă pizza din lume, intonă o voce care fu aprobată. Alţii, strânşi prin colţurile marelui hol de primire, discutau cu mult interes despre spectacole, dineuri.

Orchestra executa mai ales muzică franceză şi spaniolă, liniştită şi îmbietoare.

– Pentru tine, mi-a spus Joseph zâmbind.

Harold Meissner a fost printre primii musafiri pe care i-am întâlnit. Subţire, palid, cu o figură serioasă, lui Harold nu îi păsa de cocktail-uri, nici de tăvile apetisante care se plimbau; cât despre dans, cred că nici atât.

– Mi s-a spus că pictezi, îmi lansă el din spatele ochelarilor săi cu rame groase (neobosita mea Claudine probabil că petrecuse ore la telefon, zâmbii eu în sinea mea).

– O, dar sunt doar o amatoare.

– Deci pictezi? Aşa te exprimi cel mai bine?

– A... câteodată, am replicat eu, fără a avea sentimentul că sunt prea deşteaptă.

– Permite-mi să reformulez întrebarea. Oare pictura pentru dumneata este un act de creaţie, o nevoie de a te exterioriza?

– Chiar nu ştiu... am răspuns eu candid.

– Dă-mi voie să te întreb direct: la ce te gândeşti când pictezi? continuă el interogatoriul, buza de sus surâzându-i într-un fel ciudat.

– Mi-e teamă să nu vă dezamăgesc, dar tot ce fac este să mă concentrez pe forme, culori, umbre. Pictez mai ales peisaje, am răspuns în defensivă. Nu sunt...

– Cum merge Virginia? i-o tăie Norma Jean. Harold, las-o în pace să respire, spuse Russell şi eu m-a relaxat.

Mi-am dat seama cam cine este Harold de cum l-am văzut. Părul său deschis, rebel, îmi aducea aminte de Kurt, şi evident m-am simţit uşurată de intervenţia Normei Jean şi a lui Russell. Deşirată, un tip sportiv, cu părul brumăriu, Norma Jean nu aparţinea genului de femeie care străluceşte. Cu toate acestea, atât moda cât

şi ambianţa o puneau în valoare, în rochia ei atât de rafinat imprimată. Norma avea un motiv obiectiv să fie exaltată Înainte de Paşte urma să aibă o premieră, în care era singurul star, iar noi eram cu toţii invitaţi la vizionare. Norma Jean m-a prezentat Thelmei Strother, celebra nutriţionistă care lansase pe piaţă un best seller şi căreia i-am promis să-l citesc în curând. Nu după mult timp, am întâlnit-o şi pe faimoasa Brenda Holt (actriţă şi parteneră a Claudinei la teniş) cu cel de-al cincilea soţ.

Cu o rochie extrem de îndrăzneaţă, aroganta sex-symbol corespundea întru totul imaginii sale nou create.

Herb, ei bine, micuţul Herb părea străin de toate şi îşi petrecea cea mai mare parte din noapte la barul din birou. Ca toţi ceilalţi, am felicitat-o pe Brenda pentru interpretarea ei în *Carnival in Blue*, filmul în care juca rolul unei prostituate şi pentru care a fost nominalizată. I-am spus că era foarte bună în rol, nu excepţională, şi i-am urat noroc cu Oscarul. Brenda a acceptat complimentul meu cu o grimasă neruşinată, pe când se întindea spre un nou cocktail de pe tava încadrată de pahare.

– Pipiţele sunt specialitatea mea, baby, sau poate că nu o ştiai încă? îmi spuse ea tare, cu o voce guturală. Şi, fie vorba între noi, în realitate, sunt mai grozavă, poţi întreba pe oricine de-aici... Nu ştiam cum să o iau. Norma Jean a râs foarte firesc, Herb se vede că era surd (nici măcar n-a clipit), Harold s-a făcut nevăzut, pe când Russell o ameninţă râzând:

– Într-o bună zi vei fi dată în judecată pentru asta, Noxy.

În orice caz umorul obscen al Brendei era prea

picant pentru gustul meu şi m-am simţit uşurată când Claudine apăru pentru a mi-o prezenta pe Vivian La Tour. Nu cred că Brenda o plăcea pe Vivian. Sirena-sexy s-a strâmbat şi a plecat, aruncându-şi plasa în altă parte.

Îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră, picturală, cu părul ei castaniu prins cu ace într-o coafură măreaţă, încă frumoasă şi majestuoasă la cei cincizeci de ani ai săi, Vivian era şi o femeie de lume, iar conversaţia ei a fost o plăcere. În curând grupul nostru începu să se lărgească. Îmbrăcată într-o rochie elegantă, albastru regal, Yvonne veni escortată de Leo Daly, unul de fotografii de marcă de la Universal studios. Mic, gras, mergând pe şaizeci, cu un nas semitic şi cu un barbişon şarmant, Leo era domnul potrivit la locul potrivit (şi nu doar fiindcă mi-a spus: „Tu trebuie să fii cea care a sedus soarele din California").

Vera, prietena pe care Claudine o iubea mult şi care o învăţase să se îmbrace, îşi făcu o apariţie extravagantă. Înveşmântată majestuos într-o rochie de seară cu franjuri din hermină albă, ea păşea ca o prinţesă rusă. Cu ochii albaştri şi cu un nas în vânt, cu părul ei lung şi platinat, ridicat într-o cosiţă la spate, Vera avea cu adevărat un aer slav. Un uluitor pandantiv cu diamant peste pieptul ei plin avea menirea să-i intimideze pe toţi. Tânărul care-o escorta mi-a fost prezentat drept un foarte talentat muzician.

Subţire şi suav, francezul din Guy ieşea la iveală tot atât de bine ca la Claudine. Fără să piardă prea mult timp, mă complimentă, pe mine cât şi rochia mea, pe care o găsi un vis, o răsuflare a primăverii.

– Hm, dar tu eşti prea ascunsă în ea, izbucni într-un jargon neaşteptat Vera, pe când mă examina de parcă

aş fi fost un anumit gen de marfă. Ai sâni pe cinste, copilo, de ce să-i ţii în închisoare? Arată-i, împrăştie puţină fericire în jur!

Inutil să vă mai spun ce prost m-am simţit. Guy zâmbi candid şi cu mult tact o duse pe Vera spre ringul de dans în timp ce Leo comenta:

– Dă-i o pereche de foarfeci în mână şi va face din tine un sex-symbol.

Leo a venit, mi-a spus el, pentru că avea o slăbiciune pentru fete frumoase. Dar nu mi-a trebuit mult să realizez că era mult mai interesat de frumuseţea matură a Yvonnei, decât de sextetul de starlete din vecinătate, despre care murmură într-un fel cam şmecheresc: „Aisberguri, aisberguri, pieptul mic, mijlociu..." când mâna Brendei, plină de bijuterii, îl prinse de braţ.

– Vreau să dansez cu tine, îi spuse ea lui Leo, cu un zâmbet posesiv, împingându-l spre ringul de dans.

– Nu vă faceţi griji, fetelor, mi se adresă mie şi lui Yvonne, aruncând vorbele peste umăr, nu voi merge până la capăt, nu mai este în stare s-o ridice...

– Mă întreb ce mai vrea de la el acum, târfa asta, murmură Yvonne, fixând-o cu un ochi de gheaţă pe Brenda, apoi mă întrebă: Şocată?

– Aaa, eu, nu chiar, m-am bâlbâit, dar, cum să spun, este cam nou pentru mine.

– Eşti novice, murmură ea cu o licărire veselă în ochii uluitor de negri, dar mie-mi place de tine, micuţo. Să nu-l laşi pe Tinsellton să te strice.

Venind din partea Yvonnei, toate astea mi se părură un compliment şi am râs. În spatele meu cineva sporovăia destul de tare. Era Jessica Moore, binecunoscută actriţă şi o militantă pentru problemele Terrei.

– Vă spun cu seriozitate că situaţia este gravă, vă

daţi seama de pericol? Egalitatea femeii trebuie să fie o realitate, aşa înţeleg eu libertatea ei.

– Prostii, murmură Yvonne, cât despre mine am obosit să tot fiu eliberată.

Mă întrebam ce vrea să spună cu adevărat. Aveam părerile mele asupra acestui subiect, dar nu cred că în acea clipă ar fi interesat-o pe Yvonne să le audă.

Oricum, nu era momentul potrivit, Joseph se îndrepta spre noi cu Johnny şi Melody Matthews, pentru prezentări. Dar, chiar în clipa când mă bucuram să-l cunosc pe cântăreţul meu negru preferat, apăru un personaj înalt, senzaţional de bine îmbrăcat, frapant de atrăgător, cu un păr negru, în coamă.

– Încântat să vă cunosc, doamnă, spuse Mitch Robinson, cu cel mai fermecător accent sudist.

– Şi poţi să-i spui Linda, îl asigură Claudine, tot atât de bucuroasă ca o ciocârlie, înainte de a dispărea cu Yvonne.

– Deci, dumneata eşti doamna din Virginia, spuse Mitch (oare era bine sau rău?) n-am mers niciodată pe Coasta de Răsărit, numai la New York, atunci când sunt pedepsit s-o fac, e vorba de afaceri. Ai vrea să dansezi?

Mai întâi Mitch este un tip care ştie să se îmbrace, ceea ce îmi place atât de mult la un bărbat cât şi la o femeie. Cu o eleganţă dezinvoltă, purta un costum alb impecabil, cu o linie sport, în acelaşi timp ultramodernă, avea o mustăcioară à la Cl. Gable şi o statură adecvată.

Ei bine, mie în general nu-mi place dansul modern, chiar îl evit, pe cât pot, însă Mitch era mai mult decât

amuzant. Evident, un om de societate, având o conversaţie extrem de agreabilă şi trebuie să-i dau dreptate Claudinei „cu Mitch nu te plictiseşti nicicând".

– Trebuie să vopsim oraşul în roşu, să-l asaltăm; Astro Pitch-ul, îmi spunea el în timpul dansului, acolo este viaţă, acţiune, e cea mai bună formaţie de jazz (COMBO) de pe Coasta de Vest, ce mai, ritmul viitorului...

Da, mă va suna luni, nu prea ştia sigur care seară o avea liberă, trebuia să verifice împreună cu secretara lui. „Ea este Boss-ul meu! îmi explică plângându-se, cu toate că nu este o blondă strălucitoare", se grăbi să adauge.

Şarmul lui Mitch consta într-un pătrunzător aer de italian. L-am întrebat despre strămoşi, iar el a recunoscut că ai lui erau din Texas; răspunzându-mi a părăsit ringul de dans, îndreptându-se spre un colţ al camerei, după care adăugă ironic:

– Stai să-ţi spun - începu el cu tot mai mult haz, acest ITALIANO mi-a arătat cum să gătesc Fettucini al Alfredo...

N-am nici o idee dacă Mitch a studiat vreodată Declamaţia sau Modulaţia vocii, dar e clar că ştie să povestească. Atraşi de accentul său voit italian şi de interpretarea sa amuzantă, unii dintre invitaţi s-au strâns în jurul lui. Încântat parcă de propria-i voce, Mitch îşi începu vraja asupra noului său aditoriu şi asupra mea.

Când Mitch îşi termină anecdota, se întoarse teatral la accentul său din sud:

– Cam asta-i totul, oameni buni, acum trebuie să-mi hrănesc copilaşul. (Copilaşul meu? Bine.)

Cu câte o remarcă amuzantă, la obiect, trecând prin expoziţia delicioaselor delicatese oferite de Manuel,

gusta ca un gurmand, dar şi ca o persoană subţire, acest om şarmant pur şi simplu mă uluia atât cu humorul lui permanent cât şi cu pofta lui de mâncare. Da, sigur, m-a condus şi în camera de studiu, unde barul lui Joseph îşi întâmpină musafirii în căutare de băuturi mai speciale. Acum că...

Ceva mă deranja în felul în care îmi vorbea Mitch, ca unei văduve vesele, poate nu chiar în sensul acesta, dar nu ştiu de ce nu mă puteam înfuria pe el. M-am alarmat însă atunci când a aprins deodată două ţigări şi mi-a oferit şi mie una. Desigur, plin de şarm, îngrozitor de sigur pe sine - am tras eu concluzia - dar, lasă, că mă pricep eu să o şterg. Am profitat de o clipă când glumea cu un cuplu de lângă noi şi prefăcându-mă surprinsă am excalamat:

– Oh, Mitch, tocmai am zărit un vechi prieten, te rog să mă scuzi, şi repede m-am strecurat spre holul cel mare prin mulţimea musafirilor, căutând cu disperare o faţă cunoscută. Dacă aş fi avut ochelarii, acum mi-ar fi fost de ajutor...

– Dacă o cauţi pe Claudine, spuse Norma Jean, prinzându-mă de mână, din mers, nu te mai obosi. Dansează cu tânărul ei amorez. I-ai cunoscut pe Jean şi pe Flo Ferranti? mă întrebă ea simplu şi iată-mă faţă-n faţă cu omul pe care atât de mult dorisem să-l întâlnesc în seara aceea şi cu vaporoasa sa soţie.

În pofida machiajului savant, faţa lui Flo, albă ca o coală de hârtie, tot mai lăsa să se vadă pistruii. Subţirică, de un blond natural, Flo era foarte atrăgătoare, dar deloc prietenoasă - m-am gândit eu. Poate fiindcă mă uitasem mai insistent la Jean, poate de asta mă ignora?

Oricum, Flo s-a întors către o doamnă cu privirea

tăioasă, îmbrăcată cu o rochie violet, al cărei nume mi-a scăpat şi şi-a continuat conversaţia pe care o întrerupsesem.

– Cum se face că nu ne-am întâlnit? întrebă Jean având în ochi siguranţa că mă va seduce.

– Ăă, eu...

Înainte de a mă decide să-i răspund adecvat, Norma Jean spuse cu bunăvoinţă:

– Linda este prietena casei lui Claudine şi este din Virginia.

– Coasta răsăriteană o vizitez adeseori, spuse el.

– Şi ai ajuns vreodată până în Europa de răsărit? întrebai eu prompt.

– O! nu, de o sută de ori nu.

– Păcat, n-ai făcut niciodată o baie în Marea Neagră? Şi apoi am continuat, hotărîndu-mă: Da, de fapt, Constantza. Şi am nimerit-o din plin.

După o scurtă tăcere şi cu multă suspiciune m-a întrebat:

– Sunteţi un reporter deghizat?

– Nu, eu sunt Linda C.

Sprâncenele i se ridicară mirate şi câteva minute Jean fu imaginea unei *bouche-bée*.

– Ei, mă iei peste picior, murmură el, uitându-se la mine, fără să-i vină a crede.

– Eh, atâţia ani şi totuşi, da, eu sunt, iar expresia din ochii lui fu cea de recunoaştere. Într-o secundă numele meu a fost trâmbiţat şi am fost luată pe sus. Asta, bineînţeles, a stârnit un val de curiozitate în jur. Şi, cu toate că eram atât de încurcată, Flo nu şi-a ascuns antipatia faţă de mine, colierul ei de perle parcă urca în jurul gâtului.

– Este fantastic! strigă Jean, iubita mea din copilărie!

Flo, ai auzit? Iubita mea din copilărie, continuă el să-i spună agitat, strângându-mi mâna.

Norma Jean, Russell şi ceilalţi se uitau amuzaţi, în timp ce doamna în violet părea şocată.

– Fantastic! continuă Jean, asta cere s-o sărbătorim! Toată lumea să toasteze pentru Linda! strigă el. Ei bine, draga mea, în sănătatea ta! şi îmi puse un pahar în mână.

– Ce dracu faci tu în Virginia?

Cu fiecare toast mă simţeam tot mai încurcată şi-aş fi dorit să nu fi deschis niciodată vorba. Nici măcar nu era adevărat: invenţie sau inducere în eroare? căci în acele vremuri Jean se ţinea după Lia, o tânără elegantă şi drăguţă, care, ce-i drept, avea pistrui.

– Ce-i toată agitaţia asta? întrebă Joseph jovial, apropiindu-se de noi cu Harold.

– Tocmai am decoperit că noi am copilărit în acelaşi oraş, m-am grăbit eu să-i explic în plină defensivă.

De sub ochelarii lui cu lentile groase, Harold mă privea de parcă aş fi fost o piesă de studiu. Zâmbetul de gheaţă al lui Flo mă ţintuia, iar micuţa doamnă în mov emitea un zâmbet peste toată povestea asta. Mi s-a părut chiar că murmură:

– OKay, doresc un articol în exclusivitate.

– Uşurel, Sharon, spuse Joseph, bătând-o pe umăr, vorbim noi mai târziu, şi cu obişnuitul său fler mă conduse către ringul de dans.

– Cerule, nu, asta este insuportabil, am spus eu simţindu-mă îngrozitor. N-ar fi trebuit să încep. Dar am crescut în acelaşi oraş, adăugai eu, ca şi cum ar fi avut vreo importanţă. Ce-o să se întâmple acum, oare ea va...

– Nu te mai necăji, mă asigură el, ştiu eu să-i închid gura. Nici nu te mai gândi, noaptea asta este a

ta. Şi dacă nu găseşti tipul care să-ţi placă, adu-ţi aminte că sunt şi eu aici.

Curtenitor, latin, gata să te servească.

– O, dar mie îmi plac toţi, am răspuns eu dorind să-i fac o plăcere. Şi în clipa aceea interveni Claudine, care mă prezentă unui negru înalt, viguros, mai în vârstă, şi cu ţinută impunătoare.

– A întârziat, dar îl iertăm, a spus zâmbind gazda.

– *Alors*, el este naşul Carinei, e Cary, şi ea, naşa lui Anthony, Linda, după care izbucni în râs aruncându-se de gâtul lui Joseph şi amândoi se pierdură printre ceilalţi dansând.

– Ei, hello, naşule, îi spusei eu negăsind ceva mai bun de spus.

– Hello, naşo, spuse şi el cu un zâmbet plăcut.

Amândoi ne aflam în mijlocul ringului de dans şi el îmi spuse încet:

– Ce-ar fi să dansăm, adică dacă-ţi face plăcere, adăugă cu o neaşteptată solicitudine.

– Mi-ar place foarte mult, am răspuns eu, îmi place să dansez, dar nu ştiu de ce m-am simţit cam stânjenită. Se întâmplase ca eu să nu fi dansat niciodată cu un negru, primirile acasă la noi fiind foarte selective. Dar Cary Jefferson era un bun dansator şi manierele sale erau fără cusur, mai mult, stilul său mi s-a părut lent şi demodat, dar foarte odihnitor, după ore întregi de agitaţie.

Deoarece primul nostru dans s-a terminat repede, gentelmenul meu negru părea foarte decepţionat.

– Nu e drept, a spus el, şi astfel am început al doilea dans. Din hainele lui simţeam un vag parfum

familiar, care mă urmărea, când el m-a întrebat cu foarte multă politeţe cât timp aveam să stau la Los Angeles.

– Încă cinci săptămâni, până la Oscaruri; asta îmi aminteşte că trebuie să te felicit, am spus eu neputând să nu mă gândesc la Helen, dacă m-ar vedea... Ea era o cunoştinţă de acasă care excela în remarci răutăcioase la adresa negrilor. „Ce scriitor? Ce Oscar? ar fi îngânat ea. Sunt toţi o adunătură de nespălaţi."

– Ce n-aş da să ştiu de ce zâmbeşti, mi-a spus Cary risipindu-mi gândurile.

– O, n-am mai dansat niciodată cu o persoană nominalizată pentru Oascar, m-am grăbit eu să-i răspund.

– Sau cu un negru? a întrebat el cu un zâmbet indulgent.

– Sau cu un negru, am răspuns eu cinstit, dar cu o voce stinsă.

– Sper că nu te-am decepţionat.

– Nu, deloc, am răspuns eu, pentru că am mare talent la răspunsuri inteligente. Trebuie să fie o mare onoare să fii nominalizat, am încercat eu să încheg o conversaţie.

– Da, aşa este, a recunoscut el destul de solemn.

Mă simţeam puţin nervoasă când la sfârşitul dansului îmi sărută mâna.

– Pot să-ţi aduc ceva? m-a întrebat el în felul său grav, în timp ce părăseam ringul. Dar în clipa aceea am fost luată în braţe de Jean şi învârtită pe deasupra ringului. Jean era îngrozitor de sentimental cu mine, evident că băuse puţin cam mult şi eu nu puteam să păstrez ritmul în dans cu el.

Ceva mai încolo, Flo se uita la noi cam speriată,

simţeam antenele lui Sharon deasupra mea. Dansul părea că nu se mai sfârşeşte, iar când, în fine, s-a terminat, Jean nu a mai vrut să-mi dea drumul!...

Am fost salvată de Mitch, tot pe ring. Tocurile mele imposibil de înalte începuseră să mă deranjeze şi discuţia fără pauză, care concura cu orchestra, avea asupra mea un efect negativ.

După două runde de dans cu Mitch, începu tortura. Jean ne întrerupse brusc şi de data aceasta părea sau chiar era complet beat.

Am încercat să-l susţin, să-l ţin drept şi să păstrez echilibrul, dar în momentul acela „mânzul" era prea greu de mânuit. Înconjurată de persoane care se uitau foarte amuzate, am devenit agitată, pentru că nu meritam această tortură. Unde se afla Joseph? Uitându-mă peste umărul lui Jean, examinam feţele celor din jur, sperând să văd un prieten, pe Russell, pe Leo sau chiar pe Harold. Unde erau cu toţii? Din cei pe care îi cunoşteam împrejurul meu se aflau doar Johnny Matthews şi Cary Jefferson, amândoi uitându-se la mine, ceea ce îmi da şentimentul ciudat că ceva nu este în regulă; cu rochia, cu părul meu?

– Jean, încercai eu, hai să facem o pauză, dar Jean nu era dispus deloc s-o facă până la sfârşitul nopţii.

Căutam să-mi păstrez stăpânirea de sine, când deodată apăru Cary Jefferson şi ne întrerupse pe neaşteptate spunând:

– Eşti chemat la telefon, Jean.

– Ce dracu, murmură Jean cu voce tare, nemulţumit.

– Ceva foarte important, te asigur, i-a spus Cary. Aparatul este în biroul lui Joseph.

– Să nu te mişti de aici, iubito, mă întorc repede, mă ameninţă Jean şi merse clătinat spre birou. Cary

mă luă de talie şi mă conduse în pas de dans, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Mulţumesc, i-am spus recunoscătoare.

– A fost ideea lui Johnny, mi-a răspuns şi l-am binecuvântat pe cântăreţul meu preferat.

Inutil de spus, eram tare obosită şi mă rugam în taină să nu mă invite Cary şi la alt dans. În schimb, mi-a spus:

– Hai să-ţi aduc ceva de băut. Şi am fost de acord, dar, din nenorocire, Jean se întorcea, se afla chiar în spatele lui Cary. Răul cel mare abia acum avea să vină.

Clătinându-se, complet dezechilibrat, arătosul Jean căzu împleticindu-se peste Cary, în timp ce eu m-am dat la o parte, exact unde nu trebuia şi piciorul meu ajunse sub călcâiul de fier al lui Cary, simţind cum mă striveşte.

În cele din urmă Johnny şi Joseph veniră să-l ia pe Jean, târându-l de acolo. Dar, vai, piciorul mă durea îngrozitor, iar o clipă sau două nici nu m-am putut sprijini pe el.

Cary continua să se scuze:

– Ce rău îmi pare, ce neîndemânatic sunt, n-o să mi-o iert niciodată, te asigur...

Nu ştiu de ce, dar toate aceste cuvinte sunau atât de amuzant venind de la Cary, pe cât de gravă îi era vocea.

– Îmi revin imediat, am spus, nu e vina ta.

– Dă-mi voie să te sprijin să stai pe scaun.

– Cerule, nu! am exclamat eu şi m-am îndepărtat spre uşa cu arcadă din foyer, unde era un grup compact. În urma mea răsunară o serie de comentarii şi scuzele lui Cary, până ce, în sfârşit, am ajuns în foyer, la scară.

– Mă simt mai bine, i-am spus eu puţin tracasată şi, te rog, nu trebuie să te tot scuzi, nu mi-am rupt piciorul. E nevoie doar să-mi schimb pantofii. Acum te rog să mă scuzi.

Cu aceste cuvinte, târându-mi curajos piciorul, care încă mă durea, am urcat scările şi m-am dus la mine în cameră.

M-am împrospătat, mi-am masat piciorul, mi-am schimbat pantofii, uitându-mă cu jind la pătuţul meu şi m-am întors la petrecere.

Când coboram, l-am văzut pe Cary venind în capul scării, evident să mă întâmpine. Mi-am zis că exagerează şi asta mă plictisea, dar, e clar, trebuia să fiu amabilă cu el până la capăt.

– Te simţi bine?mă întrebă el cu o grijă exagerată.

– Perfect, i-am răspuns degajat, cred că s-ar putea chiar să şi dansez...

– Dar nu o doreşti cu adevărat. Am descoperit un colţişor liniştit. Vino, stai jos, relaxează-te, îmi sugeră el şi în clipa aceea l-aş fi îmbrăţişat.

– Permite-mi, îmi spuse el cu curtoazie şi mă conduse la ceea ce credeam că era o oază de linişte (mai erau unii care conversau), dar fotoliul mi s-a părut divin.

– Cred că este confortabil, mi-a spus Cary, aducând pahare cu coniac la măsuţa noastră.

Coniacul era exact ceea ce îmi trebuia - atenua starea de disconfort care mă copleşise din clipa în care Jean devenise prea sentimental cu mine. În spatele nostru, o voce de soprană tânără îi mărturisea unei prietene:

– Mă duc la psihanalist, fără glumă, am trăit treizeci de ani fără să ştiu cine sunt.

Cary mi-a aprins o ţigară şi şi-a cerut voie să-şi aprindă pipa „GOLD MEDAL"! Deci asta era. Edd, medicul şi prietenul meu de acasă, fuma acelaşi fel de tutun, de aceea mi se păruse familiar acest miros, mi-am încheiat gândul cu oarecare întârziere, după ce văzusem punga cu tutun.

Cât timp s-a ocupat cu destulă pedanterie de ceremonia aprinderii pipei, am profitat de ocazie să-l studiez mai de aproape. Avea o faţă mare, frumoasă, cu trăsături fin cizelate şi ochii de un căprui strălucitor. Părul îl avea destul de cărunt, contrastând cu tenul său cafeniu, iar tunsoarea simplă gen afro. Purta o mustăcioară care îi acoperea cu eleganţă buzele pline. Arăta foarte plăcut pentru un negru în vârstă, mi-am spus întrebându-mă ce fel de strămoşi avusese. Ceea ce mă intriga cel mai mult era dicţia lui: vorbea o engleză surprinzător de elegantă, pe când eu mă aşteptam la obişnuita intonaţie cântată a negrilor.

– Engleza ta mă uluieşte, nu m-am putut stăpâni să nu i-o spun.

– Am petrecut foarte mult timp la Londra, mi-a explicat el cu un zâmbet fugar.

– Oh, m-am luminat eu.

– Dar eu nu te pot localiza după pronunţie, mi-a răspuns el cu o voce gravă.

Drăguţ din partea lui, m-am gândit. De ani de zile nimeni nu s-a mai interesat de accentul meu; de ce oare tocmai el?

– Sunt din sud, am răspuns, şi am petrecut mult timp în Europa.

Acum el se uita la mine examinându-mă şi m-am

simţit foarte prost. Trebuia să găsesc ceva ca să-l fac să vorbească despre el.

– Am citit o carte şi jumătate scrise de tine şi - în timp ce sprâncenele sale stufoase se ridicau - n-am visat vreodată să stau faţă în faţă cu autorul.

– Sunt încântat că te-ai străduit să-mi citeşti cărţile, mi-a răspuns el, mă interesează jumătatea pe care ai citit-o.

– *Cléo*, cu câţiva ani în urmă, iar după o pauză am continuat cu curaj: Poate că n-o să-ţi placă, dar nu am putut-o termina.

– Decepţionată de mine sau de *Cléo*? m-a întrebat cu o expresie foarte serioasă.

Aa... de tine, prea aspru, chiar cinic, de parcă ai dispreţui femeile.

– Înţeleg, şi dacă ar fi aşa, ai fi dezamăgită?

– Adevărat?

– Nu, din contră, mi-a răspuns el.

– Mă bucur, atunci mai e de sperat în privinţa ta, i-am spus eu zâmbindu-i, ca să-mi ierte cuvintele îndrăzneţe. Trebuie să mărturisesc că intriga era destul de provocatoare, dar cred că nu ai analizat-o corect pe Cléo, sau mai bine zis femeia. Sper că nu te superi, dar am considerat felul în care ai tratat problema ca un afront, dacă nu ca o injustiţie. Oricum, nu am reuşit s-o termin. Mă aşteptam să fii ofuscat de felul meu direct de a mă exprima. Dar el mi-a zâmbit:

– Nu te condamn, mi-a spus el, dar pe care ai citit-o până la capăt?

– Oh, *Blessed Revelations*. Toată lumea vorbea de cartea asta.

– Dar ţi-a plăcut, un pic?

M-am gândit o clipă.

– La început, nu. Văzusem piesa la Washington şi am găsit-o prea îndrăzneaţă pentru gustul meu, nu ştiu cum, dar nu am putut accepta revelaţia ta ca binecuvântător. Un prieten de-al meu însă care avea cartea a insistat s-o citesc. Atunci am înţeles - da, pentru că ştiam că poate exista o frumuseţe a spiritului, a celor cu handicap fizic, dar nu m-am gândit vreodată să consider...

– Continuă, m-a întrerupt.

– Aa, niciodată nu m-am gândit la nevoile lor sau la puterea lor de a căuta, de a găsi, la bucuria simţurilor şi a iubirii de care sunt în stare. Da, a fost o revelaţie, am recunoscut eu. Totuşi m-am gândit...

– Da, mă încurajă el.

– ...Cred că adevărata binecuvântare este tandreţea care nu poate fi exprimată prin cuvinte, dar care ne cucereşte întreaga fiinţă, cu discreţie.

Am observat pe faţa lui o expresie ciudată, visătoare, în timp ce eu continuam să vorbesc întrebându-mă dacă mă mai asculta - probabil că-l pierdusem, căzuse pradă visării - când Joseph, o gazdă perfectă, a apărut să ne întrebe dacă nu avem nevoie de ceva.

– Cât despre neascultătorul nostru prieten Jean, spuse Joseph, şi-a venit în fire, un pic de sare într-un pahar de Martini face minuni...

Şi evident, căutându-l pe Cary, Johnny şi Melody Matthews au descoperit şi colţul nostru.

– Nu te ridica, îi spuse Melody lui Cary, vreau numai să-ţi dau un mic pupic înainte de a mă evapora, ceea ce şi făcu foarte drăguţ. Apoi adresându-mi-se:

Sper să te mai văd, doamnă Hollman, ăsta ţi-e numele, nu-i aşa?

– Linda, zisei eu.

– Îmi place şi mai mult, zâmbi ea dezvăluindu-şi frumoşii ei dinţi şi încântătoarea-i strungăreaţă.

– Atunci, la revedere, profesore, spuse Johnny, ne vedem la decernarea Oscarurilor.

– Ce cuplu încântător, am comentat eu după plecarea lor, dar de ce profesore?

– De fapt, chiar sunt, răspunse Cary, dar mie îmi sună cam pompos.

– Aa, am zis eu, dar n-am apucat să mai continui, căci Brenda, cu impertinenţa ei, intră de-a dreptul în oaza noastră, însoţită de al cincilea ei soţ.

Mi se adresă:

– Nu ştiu cum se face, micuţo, că am contractat o simpatie pentru tine şi aplecându-se spre noi şi-a pus mâna încărcată cu bijuterii pe măsuţă, iar eu am intrat în panică, căci sânii ei celebri în toată lumea se arătară aproape în întregime:

– Fereşte-te, baby, de limba ascuţită a viperei de Sharon, mi-a spus cu un aer confidenţial, o vrăjitoare şi o scroafă, nenorocirea ei este că nimeni nu a reuşit să o satisfacă la pat.

Eu mi-am simţit obrajii arzându-mi brusc şi am fost extrem de recunoascătoare luminilor atât de estompate din foier.

– Să nu zici că nu te-am prevenit, continuă Brenda, e cu adevărat o viperă. Vino şi fă-mi o vizită, toţi prietenii lui Jean sunt şi prietenii mei, rânji ea maliţios, piscina este încălzită permanent şi eu primesc goală - lui Herb îi place să-şi agaţe o frunză de smochin, dar ţi-ar rămâne foarte recunoscător dacă ai avea amabilitatea

să-l rogi să şi-o scoată. Doar nu eşti vreo mironosiţă, nu-i aşa, apoi şi-a întors privirea ei devoratoare spre Cary:

– Hei, frumosule? şi cum îi mai merge lui Daisy? îl întrebă ea, fără să-i dea vreo şansă să-i răspundă, a fost amuzant să te întâlnesc, puritanule, să mai vii, şi îşi termină neruşinatu-i monolog, cu un tra-la-la şi o şterse urmată de soţul ei care, de obicei, era pierdut în peisaj.

– Presupun că nu eşti familiarizată cu limbajul şi moravurile Hollywood-ului, mi-a spus Cary, trăgând cu putere din pipă.

Forţându-mă să surâd, i-am răspuns:

– Nu, nu prea, dar vreau să învăţ.

– Nu merită nici măcar să te gândeşti la asta, te asigur, mi-a spus el, pe când Jean şi Flo apărură în căutarea mea.

M-am simţit uşurată văzându-l pe Jean din nou la locul lui. Camaradul meu din copilărie s-a scuzat pentru toată harababura produsă şi, sărutându-mă pe obraji, mi-a spus:

– Trebuie să ne vizitezi cât mai curând.

Flo avea o uşoară migrenă şi era de părere c-ar fi mai bine ca ei să plece, iar eu rămăsesem să vin la ei la party-ul de vinerea viitoare.

– Şi tu, Cary, de asemenea, adăugă ea în felul ei graţios.

– Mi-e teamă că nu am să pot, a răspuns Cary, cam sec, în vreme ce Jean, încercând să fie amuzant, interveni:

– Nu-ţi mai pierde timpul cu Linda, omule, ştii tu cu cine stai de vorbă? Cu o fată hărăzită de str-străbunicul ei să fie *tabu*.

– Oh, Jean, te rog, l-am întrerupt, nu începe iarăşi.

– Şi cu Virginia cum rămâne, continuă Jean râzând, i-ai spus cum sunt trataţi acolo negri?

– Nu, am răspuns eu îngrozită, cum sunt?

– Prostule, a murmurat Flo, încercând să-l tragă pe soţul ei.

– Ia-o mai uşurel, omule, a spus Jean la plecare, bătându-l pe Cary pe umăr şi râzând tot timpul.

În viaţa mea nu am fost atât de exasperată şi încurcată. Dar pe Cary toate aceste prostii debitate de el nu l-au atins. Şi-a privit gânditor pipa, apoi şi-a pus-o în gură şi a început să mă examineze stăruitor:

– Ia spune-mi, eşti pentru toleranţă rasială? mi s-a adresat şi pe faţa lui a apărut un zâmbet enigmatic, ceea ce m-a enervat şi mai mult. Nu doream să discut acest subiect şi i-am spus-o. Dar el a insistat.

– E un teren periculos, dar ai putea spune ceva, ceva care...

– Nu, i-am tăiat-o categoric. Pur şi simplu nu doresc să-mi exprim părerea asupra unui subiect pentru care nu mă simt suficient de competentă. Eu nu m-am născut în State şi, ca atare, îmi lipsesc o serie de cunoştinţe de bază. Aşa nu poţi avea o idee corectă.

– Ba se poate, a spus şi acum nu mai zâmbea.

Felul scorţos de a-mi vorbi m-a supărat şi mai tare.

– Sunt supusă unui interogatoriu? am întrebat râzând, dar vocea mă trăda şi am observat că mă priveşte uimit.

– Iartă-mă, a spus el, scuzându-se, nu am vrut să te supăr. Cum te mai simţi cu piciorul? şi începu să se îngrijească de mine într-un fel demodat de curtenitor:

Stai bine? să-ţi aduc ceva, poate încă un coniac sau altceva?

În fine, Guy Vaillancourt, tânărul muzician, l'Enfant Terrible al Claudinei, a pus punct acestui episod.

Trimis în mod expres de Claudine să mă descopere şi să se asigure că mă distrez bine, Guy aduse cu el o briză de exuberanţă şi lejeritate.

Dar era prea târziu, majoritatea musafirilor erau pe punctul de plecare şi foarte surprinzător: Mitch era în căutarea mea.

– Vreau să dansăm un ultim dans, a zis el când a dat de mine şi într-o clipă, dintr-o învârtitură, mă aflam iar pe parchetul de dans, acum rămas liber.

Aşa precum începuse, orchestra a sfârşit cu La vie en rose o veche şi favorită melodie, care din păcate nu avea nici un efect asupra mea. Ei, bine, în secret eram emoţionată că Mitch mă invitase la ultimul dans - trebuia s-o mărturisesc; dar nu m-am putut bucura de dans precum aş fi vrut din pricina piciorului.

– Te sun luni, dis-de-dimineaţă, a spus Mitch înainte de a ne despărţi. Mă întrebam: oare chiar o va face?

Toţi plecau şi auzeam formulele de politeţe, iar Claudine, jubilând, primea mulţumirile, complimentele şi tot felul de glume. Unele mi se adresau.

Norma Jean mi-a spus:

– Trebuie să vii să-mi vezi atelierul, te voi ajuta la vânzarea unor obiecte de artă, numai trimite-mi un semnal.

– Ce rău îmi pare, n-o să mi-o iert niciodată, bineînţeles era Cary.

– Ţinem legătura, fetiţo, mi-a spus Yvonne. În vocea ei se simţea căldura pe care eu o împărtăşeam.

– Ţi-a mai spus oare cineva că eşti un vis încântător? Leo care dorea să fie drăguţ.

– Vino să mă vezi, m-a ispitit Vera.

– La dispoziţia dumneavoastră, oricând, *madame*, suavul Guy.

– Joia dineurile mele sunt foarte neoficiale - Lilli Solanos, prietenoasă.

– *Alors...* a suspinat gazda extenuată, când ultimul musafir a dispărut, şi uşa cea grea a fost încuiată, tot ce-mi doresc acum este somnul meu de refacere. Te-ai distrat bine, *chérie?*

– Pur şi simplu minunat, am răspuns eu luptându-mă cu durerea îngrozitoare din picior, o noapte de neuitat.

Când m-am trezit duminică, mi s-a părut foarte ciudat că totul s-a terminat şi că era atâta linişte.

În cursul dimineţii casa a fost aranjată în mod miraculos. Copiii alergau pe bicicletele lor împrejurul colinelor, Claudine, Joseph şi cu mine, tolăniţi în camera de zi, ne refăceam cu o ceaşcă de cafea, ca după petrecere.

– Ah, ce bine ne-am distrat, repetam eu întruna, fiindu-mi lene să mai caut ale comentarii.

– Ei bine... aştept, aştept, îi spunea Joseph Claudinei tachinând-o şi făcându-mi cu ochiul.

– ...să-mi termin cafeaua, murmură Claudine, întinzându-se ca o pisică.

– Cu toate astea sunt foarte nemulţumită de mine, am spus cu un sentiment de vinovăţie, aş fi preferat să nu-i fi dezvăluit niciodată lui Jean cine sunt. Dar, zău, nu mă aşteptam la o aşa agitaţie. Sincer.

– Agitaţie? a râs Joseph, l-ai dat gata, *guerida...*

– Eu l-am găsit drăguţ, a sărit Claudine, cel mai bun *animateur de la soirée.*

– Dacă detest ceva este să fac să se simtă prost o femeie măritată.

– *Elle est plus sage que ça*, replică Claudine.

– Flo este o femeie inteligentă. *Bon*, este geloasă, dar cine nu este?

– Jean poate fi extrem de agreabil la o petrecere, doar dacă nu-l ia prin surprindere o prezenţă feminină ieşită din comun, s-a exprimat Joseph manierat.

– Dragule, copilaşul ne-aşteaptă, râse Claudine.

– Aş fi preferat să evităm s-o mai invităm pe Sharon, dar, practic, nu se putea. Ea însoţeşte în mod necesar fiecare eveniment din Beverly Hills. Cu toate că nu prezintă decât firimituri şi fragmente în coloana ei de ziar, este urmărită cu teamă şi delectare de doamnele noastre; este rugăciunea lor de dimineaţă.

– *Moi*, mă dau în vânt după bârfele ei din *bagatelles*, zise Claudine, *mais mon brave*, nu mi-ar place ca numele LINDA să apară sub condeiul ei, ce-aş putea să fac, oare?

– Lasă, i-a răspuns Joseph, spre uşurarea mea, îmi este foarte îndatorată şi, ca să fiu şi mai sigur, am să-i promit ceva şi mai atractiv; mă gândesc eu la ceva.

– *Bon.* Şi este ultima oară că-l invit pe Roger *et son profil de rapace*, declară gazda decepţionată, deoarece Roger, producătorul miliardar, nu onorase invitaţia, nici măcar nu a sunat să se scuze.

– Mă îndoiesc că i-a lipsit cuiva Roger, *guerida*, spuse Joseph, personal nu dau doi bani pe omul acesta. Dar mă bucur c-a venit Mitch - cum ţi s-a părut, Linda? mă întrebă cu un surâs.

– Oh, Mitch, i-am răspuns eu uşor încurcată, ce să

spun: prea bine ca să fie adevărat. În pofida bunului meu simţ, mi-e teamă că nu voi putea rezista tentaţiei să ies cu el. Adică, dacă mă caută.

– Te va căuta, mă asigură Claudine, cu o scânteie în ochii ei încântători şi albaştri. Ştii ce mi-a spus? Hai să plănuim ceva bun s-o păstrăm aici pe Linda pentru totdeauna - *ah, qu'il este riche*, Linda...

– Super-bogat, completă Joseph, este un texan super-bogat cu un mare şir de afaceri, de proprietăţi şi cu tupeu! Dar Claudine îl întrerupse impacientată:

– *Eh bien, quoi, qu'importe*, cu sau fără *toupet*, l-ai plăcut, *oui*, nu-i aşa?

– Mi-a plăcut, am recunoscu eu, cu toate că asta nu mă scuteşte să mă întreb de ce un asemenea fluturaş, atât de amuzant şi atât de prezentabil, s-a ţinut după mine?

– Mitch este un om calculat, nu se leagă de nici o femeie. Nu-l blama. Omul a fost căsătorit de două ori, a zis Joseph zeflemitor, aşteptând reacţia Claudinei.

Cu totul surprinzător, Claudine i-a ignorat aluzia.

– Ah, Mitch... visă ea.

– Are prea multe calităţi, nu-i aşa, am zis eu fără să mă gândesc.

– Aş fi preferat să-i fi atribuit asta lui Harold, rânji Joseph, această impresionantă capacitate intelectuală. Nu te-a impresionat deloc, am greşit închipuindu-mi că ar putea fi genul tău.

– Genul meu? *Eh, bien*, Leo - el este cel mai convenabil, numai că n-am nici o şansă, el este cu totul prins de Yvonne.

– Ah, Léo, torcea Claudine, *son sport préféré*: *Les femmes*.

– Pe femeia pe care poate pune mâna, o corectă

atotştiutor Joseph. Cu vârsta însă a lăsat-o mai moale. Da, pare într-adevăr îndrăgostit de Yvonne, care este femeia ce nu are nevoie de un susţinător pentru părerile sale.

– *Alors*, ai văzut pandantivul cu diamante al Verei? interveni Claudine vizibil exaltată. Este un cadou de la John Bolger, *naturellement*. Este înnebunit după Vera, iar Vera...

– Vera este o grandomană şi o ipocrită, iar noi încă nu l-am întâlnit pe John Bolger, i-o tăie Joseph. Cred că sunt gata pentru aperitiv.

Mica noastră conversaţie continuă, fiind întreruptă numai de un curier special cu flori. Trandafiri roz pentru gazdă, de la Guy.

– Ah, *la vie en rose*... exclamă Claudine încântată, şi îi spuse triumfătoare lui Joseph: nu-i aşa că micuţul tuturor se poartă manierat cu cei pe care îi însoţeşte, *eh, mon brave*?

– El îşi ia meseria foarte în serios, replică Joseph, pe jumătate râzând, când telefonul începu să sune.

Era Flo. Telefona ca să se scuze pentru comportamentul soţului ei, iar Claudine ne-a transmis:

– Săracul de el, este atât de stresat între turnarea unui film şi apariţia lui la TV - şi încă ceva, nu uitaţi invitaţia la recepţia săptămânală de vineri, transmite-i complimentele mele Lindei, Jean a fost atât de emoţionat.

După care urmă la scurt timp Norma Jean.

– Ce-aţi zice de o seară la cinema, marţi, Russell a sugerat filmul *Survival*, acum când vor veni şi Oscarurile.

– E o idee bună, spuse Joseph, mai târziu, e un film pe care aş dori să-l văd. Este cel pentru care Cary a scris scenariul şi dialogurile, à propos, cum ţi-a plăcut Cary, Linda? m-a întrebat el.

– Cary Jefferson... am reflectat eu, da, este o persoană care mă intrigă. Prima mea experienţă cu un negru sofisticat. Am înţeles că este şi profesor. Unde? Şi la ce?

– La UCLA, catedra de engleză. Mai exact: Shakespeare, mă informă el.

– Asta explică direcţia lui. Pur şi simplu de necrezut.

– Vorbeşte şi franceza, interveni Claudine, *ah, bon*, el a trăit la Paris timp de un an. Asta s-a întâmplat înainte de naşterea Carinei, *oui*, asta a fost imediat după ce...

– N-are importanţă, i-o tăie Joseph. Da, Cary este un om remarcabil în multe privinţe. Sper să i se confere Oscarul. Ego-ul acestui om merită o atenţie permanentă.

– În privinţa lui Cary, nu ştiu, dar Noxy, această *cocotte*, ea ştie ce să facă să obţină un Oscar, spuse Claudine râzând.

– Nu merge chiar aşa, conveni Joseph, mai rezonabil.

– Cât despre Brenda, dacă vrei să cunoşti părerea mea, nu are nici o şansă, nici pe departe, şi continuă: este o impostoare, nu o actriţă.

– *Ah, bon ça...* totuşi *chérie* era bună în *Carnival...* insistă Claudine.

– Ceea ce arată încă o dată ce greşeli facem cu toţii, remarcă Joseph, cam usturător, apoi accentuă: bun înseamnă pe departe altceva decât cel mai bun, *guerida...*

– Limbajul Brendei a fost ceva cam prea mult pentru mine, trebuie s-o spun.

– O bătaie de joc, spuse Joseph, ca tot ce face. Cu această discuţie trivială îşi construieşte ea imaginea. Dar, în afara iubitei mele soţii, nimeni nu-i dă atenţie. Majoritatea acorilor sunt fiinţe labile, a început el să explice, când a sunat din nou telefonul.

Era Yvonne. Avea bilete pentru miercuri seara la MARK TAPER FORUM şi dorea să merg cu ea:

– Este o comedie, ceva nou, vrei s-o încerci, copilule? lucru pe care l-am acceptat cu entuziasm.

După un scurt timp s-au întors şi copiii din escapada lor cu bicicleta în jurul colinelor şi casa a prins viaţă. Doamna Rousseau lipsea doar duminica şi atunci disciplina mai slăbea şi familia era mai strânsă.

Joseph şi Anthony se pierdură într-o conversaţie animată despre baseball, pe când Carina îşi împărţea atenţia între pisoiul Heathcliff, mama şi cu mine.

Am cinat cu toţii mai devreme, bineînţeles fără Heathcliff - după care Joseph s-a retras în biroul său, iar copiii au urcat în camerele lor, ca să-şi termine temele pentru acasă.

Telefonul a continuat să sune toată seara şi alte flori fură aduse. Un buchet frumos de trandafiri roşii pentru gazdă şi altul tot atât de frumos cu trandafiri albi pentru mine. Pe cartea de vizită ce-mi era adresată scria: *Este singura cale pe care o cunosc. Te rog, iartă-mă* şi era semnat NAŞUL.

– *Ah, Cary, un galant homme tout à fait* se exprimă Claudine mişcată.

Cât despre mine, eu sunt mereu fericită când primesc flori, dar care femeie nu este... totuşi mi-ar fi plăcut ca florile să fie de la Mitch... În afară de

aceasta, mi s-a părut cam exagerat din partea lui Cary Jefferson să-mi trimită flori; întrecuse măsura, i-am spus Claudinei.

Mai întâi eu fusesem cea neîndemânatecă, nu avea deci nici un rost să se scuze pentru ceva ce nu făcuse. Într-adevăr era cu totul lipsit de sens.

Şi cu toate acestea trebuia să confirm primirea florilor şi să-i mulţumesc. Era mai uşor de chemat la telefon, decât să-i trimit o carte de vizită, dar duminică seara Cary nu era acasă.

II

A doua săptămână.
luni 9 martie - duminică 16 martie

– ...*Alors, bon.* O altă săptămână ocupată dinainte, mă informă Claudine dimineaţa următoare, pe când ne luam cam târziu micul dejun şi mă anunţă că începea cu acea după-amiază de luni, când aştepta o serie de oameni preocupaţi de opere de binefacere, la un modest ceai, *mais naturellement*, eu amestec totdeauna *le thé avec du brandy*...

„Săptămâna ocupată" era marcată cu grijă pe agenda Claudinei. Marţi trebuia să mă ia cu maşina de-a lungul bulevardului Wilshire, care ducea spre vest, să pot în fine să văd marea şi să vizitez Santa Monica. În aceeaşi zi trebuia să merg cu Norma Jean şi cu Russell Joung, sera, la cinema.

Miercuri. Claudine trebuia să participe la ora de instructaj pentru Eficienţa părinţilor, iar eu aveam să mă întâlnesc cu Yvonne şi să văd şi o piesă.

Joi plănuisem o zi de buticuri, urmată de o cină la Lilli Solanos.

Vineri la prânz, la Vivian LaTour. Şi o altă acţiune de binefacere, de data asta, o prezentare de modă, în saloanele *Haute Couture* ale Verei.

– Vivian este o femeie inteligentă, începu Claudine, s-a retras la momentul potrivit şi s-a măritat cu un om încântător. Linda, trebuie să vezi tabloul în ulei făcut în mărime naturală de Bouvier, *extraordinaire*. Şi covoarele ei, şi vechiul Aubusson. *Ah, une maison superbe, Dieu, les pijamas - ah, bon elle a du goût, robes et bijoux St. Laurent.*

Am spus:

– Da, a avut întotdeauna clasă, acea calitate de star ca Inge Berger. Într-un fel mi se pare nedrept ca Inge Berger şi Brenda Holt să concureze pentru acelaşi Oscar, nu-i aşa?

– Oh, această *putain*... zise Claudine, apoi îşi aminti că are de dat multe telefoane. Să nu uiţi să-l suni şi pe Cary, îmi aminti!

– Regret, dar domnul Jefferson se află la UCLA, îmi răspunse secretarul.

– Un secretar, bărbat, comentai eu, asta se potriveşte foarte bine cu domnul Jefferson şi cu mentalitatea sa, am vrut eu să adaug, dar Claudine m-a întrerupt.

– *Naturellement*, la ce te aşteptai; Cary este un om ocupat: scrie, predă... călătoreşte, conferenţiază, *ah, un Noir ambitieux, quoi*, Lena mi-a spus, o ştii pe Lena Lovette.

– Mereu tânără, cântăreaţa de culoare şi poeta, bineînţeles c-o ştiu.

– *Eh bien*, Lena se plânge de Cary că este căsătorit cu lucrul său, nu prea îl vedem, zise Claudine.

– A fost vreodată căsătorit?

– *Ah oui*. Cu mult timp în urmă, răspunse ea, eliminând subiectul din discuţie cu o ridicare din umeri.

– Carina îl adoră. Este idolul ei.

– Cum se face, am întrebat eu curioasă, că voi cu toţii părinţi prieteni, el fiind şi naşul Carinei? Eu m-am mirat de când mi-ai scris că este un negru, am spus simplu.

– *Ah, ça*... replică ea, evident jenată. *Voyons... oui*, Joseph şi Cary obişnuiau să joace tenis. *Bon, après*, ne-am întâlnit la Paris. Era Crăciunul. Cary preda la Sorbona în anul acela. *Alors*, într-o seară am cinat împreună. Eram gravidă cu Carina. Căutam un nume pentru Chérie; iar Joseph voia Querida - *quoi*, am discutat mult şi cu Cary care a spus:

– Pace, dacă va fi fetiţă, o vom numi Carina.

– Va fi o fetiţă, este o *promesse*. Mai târziu, când *la p'tite* s-a născut, Joseph a spus să trecem pe la biroul lui Cary, să-l întrebăm. *Ah bon*, eu alesesem Lilli, dar Joseph - *alors* ne-am dus să-l întrebăm şi Cary a fost fericit. Şi nu regret, a fost bun cu Carina; apoi a terminat spunându-mi:

– Secretarul lui este alb - *bien amusant, non*?

– Eşti pentru toleranţă rasială? am întrebat eu, aducându-mi subit aminte de ceva.

– *Quoi tolérance*? râse ea, *une bêtise, eu sunt pentru oamenii drăguţi*. Vrei să ştii ceva? Îmi place Cary mai mult decât Roger. *Beaucoup mieux*.

– Mă întreb ce fel de party-uri dă el? Amestecate?

– Nici un fel, *chérie*, Cary nu are o casă *comme il faut*, el trăieşte şi are biroul la The Californian. Joseph mi-a spus că banii câştigaţi se duc pe burse. *Ah, bon chaqun a son droit*, Guy îşi cheltuieşte puţinii bani

câştigaţi pe bibeloruri, pe antichităţi, *eh, bien,* Guy...

După scurt timp discuţia noastră a fost întreruptă de telefon. Era Mitch! Mi-a spus că era liber joi seara, să cinăm la Astro Pitch, cel mai bun local de pe coasta de vest.

– E îngrozitor, am spus eu, dar nu pot, suntem invitaţi joi la un dineu. Regret. Tăcere la capătul firului. Şi în mod stupid am avut sentimentul unei pierderi. Îmi pare într-adevăr foarte rău, am murmurat eu.

– Ce-ar fi joia viitoare? întrebă el, în cele din urmă.

– Perfect, da, joia viitoare, Mitch, va fi minunat, am spus eu cam prea repede. Şi cu toate că Mitch fusese scurt şi vorbise într-o manieră de afaceri, deoarece mă chemase de la birou, am simţit că mi se îmbujorează obrajii.

– Nu sunt convinsă că am făcut ceea ce trebuia, i-am spus Claudinei. Poate că n-ar fi trebuit să accept.

– *Nom de nom*, câteodată cred că eşti *stupide*, explodă Claudine, fira-ar să fie! Renunţă la cina de la Lilli, ea te va înţelege, dă-i imediat un telefon şi spune-i că eşti liberă joia asta. Hai, du-te, cheamă-l imediat, mă incită ea.

– Nu, am rezistat eu. Săptămâna viitoare e mult mai bine.

– *Pourquoi donc*? întrebă Claudine puţin nelămurită.

– Poate pentru că aş putea prea uşor să mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta, am răspuns eu nemulţumită de această posibilitate.

– *Et alors*, orice femeie se îndrăgosteşte imediat de Mitch, a răspuns ea.

– Dar nu orice femeie este invitată de el în oraş.

– Te place, *il este claire*, nu scăpa ocazia - *on n'a plus vingt ans*, zilele sunt scurte, mult mai scurte pentru

noi, o, dacă aş fi eu văduva, începu ea, apoi se opri brusc: Scuză-mă, *chérie*, n-am făcut nici o aluzie la tine, *je te le jure-donc*, joia viitoare să fii *charmante, c'est tout.*

L-am mai chemat o dată la telefon pe Cary, în aceeaşi după-amiază, dar numai bine, domnul Jefferson nu era acasă şi nici nu era aşteptat în ziua aceea. Atunci am spus că ar fi mai bine să terminăm odată cu asta.

– Vă rog să-i spuneţi că doamna Hollman a sunat şi vă rog să notaţi: trandafirii sunt absolut minunaţi, mulţumesc. Atât de amabil din partea dumitale; nici un fel de scuze nu sunt necesare, a fost greşeala mea, te rog să nu te mai gândeşti la asta.

Toată după-amiaza sună telefonul cu apeluri de mulţumire şi cu obişnuitul ei *savoir-faire*, Claudine se împărţi între telefon şi modestul ceai servit în loggie. Modest? Erau cel puţin treizeci de oameni, extrem de veseli, căutând băuturile şi petrecând foarte bine, că doar fata consulului Franţei îşi cunoştea foarte bine meseria şi după ce au plecat, beneficiul financiar era foarte mare.

Nu mult după asta, de parcă ar fi ştiut când trebuie să vină, sosi Guy Vaillancourt, iar prietena mea Claudine se aprinse. Ochii îi străluceau ca două stele, *c'est fou*, îmi spuse, *mais j'ai un faible pour ce coco*, la vârsta mea, *bon, quoi, c'est ridicule, non*? îşi zise ea şi mărturisi slăbiciunea pentru tânărul muzician.

Totuşi, după două minute spuse puţin mai serioasă:

– Trebuie să fug sus, să mă fac frumoasă, *mon grand amour* va sosi în orice clipă.

În sera aceea, pe când cinam, sună Cary Jerferson şi, după ce vorbi cu Claudine, o rugă dacă poate vorbi cu mine.

– O, Doamne, murmurai eu ridicând receptorul, sper că n-o să se scuze iar... totuşi aşa se şi întâmplă. Mă întrebă de picior, repetând că e greşeala lui. Cary mi-a spus că trebuie să ia avionul spre New York, să participe la o conferinţă a dramaturgilor şi de asemenea, să vadă prima repetiţie a unei piese. Se aştepta să se poată întoarce înainte de sfârşitul săptămânii, şi dacă eu aş accepta, cu inima mea bună de naşă, să cinez cu el.

– Cu plăcere, am spus automat, fără să mă mai gândesc, nefiind după aceea prea sigură că m-aş duce. Trebuia să mă mai gândesc.

– Duminică? întrebă el.

– Aa, nu sunt sigură, am răspuns uşor încurcată, cheamă-mă când te întorci. Şi rămâi la telefon, Carina e lângă mine şi vrea să-ţi vorbească. Călătorie plăcută, Cary, am terminat eu. Şi i-am dat receptorul micuţei neastâmpărate de lângă mine, numai mutrişoare, cu gropiţele ei.

La nouă ani, Carina avea o surpinzătoare personalitate şi trăsături deosebit de nobile. Cu o mimică misterioasă, viitoarea talentată comediană dădu un spectacol nemaipomenit, o imitaţie perfect amuzantă, a lui Lilli Tomlin, care juca rolul unei telefoniste.

Îndată ce copiii s-au dus la culcare, dispusă încă pentru trăncăneli, Claudine deveni impresionantă şi spuse:

– Linda are o întâlnire cu Mitch.

Eu m-am simţit cam prost, vinovată sau mai bine zis, aveam sentimentul ridicolului, deşi nu era decât o simplă întâlnire cu Mitch.

– Bine, mă bucur, a spus Joseph patern. Mitch este un tip drăguţ şi mult mai bun ghid pentru o viaţă de noapte decât noi.

– *Absolument*, căzu de acord Claudine. Ştii ce mi-a spus când dansam cu el? continuă ea maliţioasă. Că-i plac ochii tăi, *chérie*, *oui*, îi aduc aminte de Liz.

Departe de a mă amuza, am reacţionat:

– Dar ochii mei sunt verzi şi apoi de ce tocmai de Liz?

– *Ah bon*, o veche pasiune. A fost cu mult timp în urmă. Liz, *quoi*, nu avea timp pentru Mitch, *quand même*; ea obişnuia să îl numească prinţul fermecător. Şi acum toţi din anturajul lui îl numesc prinţul fermecător - *vrai, chérie*? se adresă ea lui Joseph.

– Nu te uita la mine, răspunse el cu un zâmbet candid. Aud pentru prima oară că Mitch se da în vânt după Liz. Mărturisesc că ignoranţa mea într-un asemenea subiect important este de neiertat. Vezi cu ce trebuie să mă lupt, Linda? Ea nu încetează niciodată să mă uluiască.

– Eh, bine *c'est la vérité*, continuă Claudine, ignorându-mă, orice ar fi Noxy, dar mincinoasă nu este. Nuuu!

– Bârfitoare! exclamă Joseph plictisit. Ce-ar fi să mergem la culcare?

– Nu vrea să discute despre asta, dragă, *mais c'est la vérité vraie*, începu Claudine a doua zi de dimineaţă, la un bogat dejun. Nu poţi să-ţi închipui ce fericită am fost când am primit veştile de la Colette, am fugit repede la clinică - *eh bien, mon choux*, tu eşti *un grand-papa*, i-am spus şi l-am îmbrăţişat. Ştii ce mi-a spus? Opreşte-te, vrei ca toată lumea să ştie? *Bon quoi*. Joseph nu era împăcat cu căsătoria lui Colette. Este prea tânără, a spus el, *Dieu*, prea tânără la douăzeci şi

unu de ani. *Alors, dis-moi*, de ce le vine aşa de greu bărbaţilor să accepte bătrâneţea? se minună ea şi în clipa aceea sună telefonul.

– Alo, bine, şi tu? bineînţeles este, *en moment*, răspunse Claudine cu un zâmbet zeflemitor, iubitul tău din copilărie te doreşte, glumi ea dându-mi receptorul. Jean suna din Malibu. Fragmentul filmului de televiziune în care el apărea ca vedetă invitată se turnase acolo şi el m-a invitat să-l văd.

– Să zicem vineri.

Voia să-mi arate cum se toarnă un film. Şi bungalo-ul lui se afla pe plajă, aproape de Malibu.

– Totul îţi aparţine, iubito, atât cât doreşti, mi-a spus el.

Părea o veste foarte incitantă şi era amabil din partea lui, m-am gândit eu, dar, într-un fel, ceva nu-mi era prea clar.

– Desigur, mi-ar place să o revăd pe Flo, şi poate chiar pe copiii tăi, i-am spus.

Jean a râs.

– Pistruiata este educată să nu mă deranjeze când filmez, răspunse el. Dorea să-mi dedice tot timpul liber din weekend. Flo ne-ar fi stat în cale, căci noi doi aveam atâtea de vorbit.

– Doar tu şi cu mine, baby, accentuă el şi mie nu mi-a plăcut.

– Jean, mi-ar fi făcut plăcere, am spus eu convingătoare, dar cred că nu sunt liberă în acest weekend.

– Fă-te liberă, mă rugă el, te rog, scumpo, şi aici încercă un accent prea dulceag pentru gustul meu.

– Nicidecum, i-am răspuns. Claudine mi-a făcut un program în societatea de aici. Mi-e imposibil să vin.

– Ascultă, iubito, nu vrei să mă vezi? izbucni „mânzul"

mohorît şi n-am putut să nu zâmbesc, cât de puţin ne schimbăm...

– Sigur că doresc, l-am asigurat eu, şi sigur că ne vom vedea, săptămâna viitoare, ai uitat, sunt invitată la petrecerea voastră?

Jean era foarte decepţionat şi mă simţeam stânjenită.

– Dacă cel puţin nu m-ar fi invitat în weekend, i-am spus eu Claudinei, în timp ce ne îndreptam spre Bulevardul Wilshire, am fi putut petrece atât de bine o zi, doar o zi, vizitând platoul de filmare.

– *Ah, bon, Jean... toujours le même*, râse Claudine şi în cazul tău, de ce nu, continuă ea. El ştie că tu eşti singură şi liberă şi tu, Linda, nu eşti un copil. *Moi*, eu nu îl condamn că încearcă, iar tu, *chérie*, tu nu vei şti niciodată ce-ai pierdut.

– Eşti incorigibilă, ştiu exact ce am pierdut, un strop dintr-o avanpremieră, un articol despre Malibu şi un interviu cu Jean Ferranti şi mireasma oceanului.

– *Ça, c'est bien toi par exemple*, mireasma asta eşti tu, *eh, bien*, aproape am ajuns.

Întâmplarea a făcut că nu am putut vedea prea mult din ocean şi nici din Santa Monica. Jeanine, a doua fiică a Claudinei, urma să-şi sărbătorească ziua de naştere, iar noi am pierdut mult timp căutând şiragul de perle care era cel mai potrivit şi pe care urma să-l expediem la Paris, unde locuia Jeanine.

Nu e de mirare că odată cu înserarea m-am bucurat de ideea Normei Jean de a ne duce la film, în loc să facem vizite, să întreţinem musafirii.

Survival era unul din cele cinci filme nominalizate şi unul pentru care Cary Jefferson scrisese scenariul.

Am fost decepţionată de filmul *Bulevard Hollywood noaptea*, dar filmul nu e rău.

– Absolut încântător, începu Claudine, pe când noi, cei cinci, ne-am dus după spectacol la un pahar la „Nikky".

– Ah, am râs, am plâns, niciodată nu m-am distrat mai bine, *c'est la vérité*.

– Lacrimi de râs şi de durere, dar de bun gust, comentă Norma, pe când Joseph spuse visător: o poveste remarcabilă.

– O poveste remarcabilă, iar dialogurile, completă Russell, de mult n-am văzut un film cu un dialog aşa de bun, e sigur că va câştigă.

Trebuia să recunosc: dialogul era excepţional, iar scenariul plauzibil, dar nu eram sigură că *Survival* va fi câştigător. Am găsit că era cam simplu, cât despre jocul actorilor, mi s-a părut că distribuţia parţial nu era cea mai fericită.

– În afară de aceasta, le spusei eu, cu excepţia filmului *Carnival in Blue*, cu Brenda Holt, care, dacă îmi permiteţi, este bun fără a fi excepţional, nu am văzut celelalte filme nominalizate, aşa că...

– Brenda se luptă să obţină un rol în „The wife of Bath", după Chaucer, interveni Norma Jean.

– Oo, exclamă Claudine.

– Şi va fi o interpretare bună, dacă nu prin altceva, măcar prin fizicul ei, care va salva filmul, spuse Russell râzând.

– Oare voi o vedeţi pe Brenda interpretând rolul unei bătrâne? mă trezii întrebând.

– *Jamais*! Brenda nu va juca niciodată rolul unei femei în vârstă, declară Claudine.

– Staţi puţin, am noutăţi de ultimă oră pentru voi,

filmul va fi în cea mai mare parte dedicat unei tinere sexy, ne informă Norma Jean şi adăugă: şi după plecarea lui Noxy au fost introduse nişte scene foarte fanteziste care i se potrivesc, pentru asta îşi doreşte aşa de mult rolul.

– Brenda Holt, în personaj clasic; nu pot să văd ce legătură ar exista între ele, observă Joseph.

– Nici eu, am răspuns. Şi Joseph continuă:

– Precum a spus Russell, în afară de formele şi de pieptul ei în rolurile sexy şi de prostituată, pentru care, recunosc, este bună, având fizicul şi îndrăzneala necesară, Noxy nu are cu ce se afirma ca performeră, dacă i-am putea acorda această calitate.

– Ştiţi, odată i-am întins o plasă, a spus Russell. I-am propus să-şi caute o altă meserie; cât timp e tânără şi capabilă, să-şi găsească o altă profesie.

– N-ai făcut-o, râse Norma Jean.

– Ba am făcut-o. Ea se afla într-unul din momentele ei bune. Vă aduceţi aminte, când am vizitat-o cu toţii acasă şi Herb a sfârşit prin a cădea în piscină îmbrăcat cu...

– *Alors*, ce ţi-a spus? îl întrerupse Claudine, nerăbdătoare.

– Mi-a spus că s-a gândit să intre la un ziar de cancanuri, să ia rubrica lui Sharon. Este o treabă uşoară, mi-a spus ea. Este plătită pentru ceva care vine de la sine... şi eu voi face o avere, baby, sunt mai isteaţă ca o viperă, nu uita, sunt o cobră care scuipă veninul în jur.

– Ea nu este atât de proastă pe cât o crezi tu, Joe, şi trebuie să-ţi spun că atunci când e vorba de investiţii, Noxy este una dintre cele mai iscusite.

– *La verité*, interveni Claudine, oare poate cineva

să se gândească mai bine la investiţii decât Herb? Ager, tăcut şi *riche comme un nabab*.

– Investiţia aceasta nu este de durată, a răspuns Joseph. Nu, eu nu am spus că-i proastă, ci doar că este o actriţă proastă. În mod practic, există două categorii în meseria ei, actriţele şi pipiţele, hai să ne gândim...

– OKay. Ea nu are clasă, dar are sex-appel şi aduce mulţi bani în casă cu filmele ei; îl mai are şi pe Leo în spate, observă Norma Jean. Între ei nu e şi nici nu a fost nimic de ani de zile, explică ea, în timp ce Claudine părea surprinsă cu adevărat.

– Dar Noxy n-ar face nici un film fără camera lui Leo, asta nu este nici un secret.

– Logic, bătrânul şacal îi cunoaşte părţile merituoase, remarcă sarcastic Russell.

– Lăsaţi totul în seama Brendei, conchise Claudine, dacă vrea poate s-o joace şi pe Julieta, iar dacă producătorul e prins în mrejele ei...

– Mrejele sau...? sugeră Russell râzând. Credeţi într-un smorgasbord[1] liber?

Miercuri Yvonne mi-a oferit o cină mai mult decât agreabilă şi o comedie reuşită, jucată la Mark Taper Forum. Mi-a dat astfel ocazia să cunosc o femeie care s-a realizat; un bun exemplu că afacerile şi succesul nu lipsesc femeia de feminitate.

Cu toate că avea cincizeci de ani, Yvonne mai era încă o femeie frumoasă, cu un ten minunat, ochi mari

1 Smorgasbord - masă cu o varietate de mâncăruri servite la bufet (în lb. sucdeză).

negri şi un păr extraordinar de închis, aranjat artistic.

De asemenea, o plăcută femeie de lume; în conversaţie, Yvonne renunţa la rafinament în favoarea naturaleţii.

– Şi eu am făcut o adevărată pasiune pentru Hollywood, când aveam douăzeci de ani, începu ea să povestească între felurile de mâncare. Oh, desigur, abandonasem bătrânul meu New York, şi mi-am făcut drum spre Tinseltown, în căutarea unui vis ca atâţia alţii... Talent? Nu ştiu, dar am fost foarte risipitoare. Nu era numai greu, era mortal. Lasă foamea pe care am făcut-o, dar să ştii, puştoaico, pentru a deveni actriţă este nevoie mai mult decât de umilinţă, trebuie să munceşti până nu mai poţi, să mănânci ca un câine şi dacă nu accepţi oferta, atunci ai să şi dormi ca un câine. Dar pe mine nu m-a speriat, nu sunt din poleială.

Dar în loc să-şi facă o mare carieră pe ecran, Yvonne s-a măritat cu tânărul ei producător şi a început un film care niciodată nu a ieşit pe piaţă. Căsătoria lor a durat doisprezece ani; soţul ei, producătorul, s-a încurcat cu o tânără starletă şi cu asta s-a terminat. Deziluzionată şi dezgustată, Yvonne a părăsit Hollywood-ul şi a abandonat filmul, de-a binelea.

Întoarsă acasă, în bunul şi bătrânul New York, ea s-a alătura fratelui ei într-o afacere cu cosmetice şi ambiţia ei a fost să obţină un mare succes. Ceea ce a şi obţinut. I-au trebuit câţiva ani din viaţă, iar acum Yvonne are propria-i firmă de produse cosmetice.

– Business, spectacole, privite din interior, înseamnă aceeaşi transpiraţie, a declarat ea, aceleaşi lovituri dure, aceeaşi adulaţie care vine odată cu succesul şi aceleaşi pierderi.

Yvonne era prietenă cu Norma Jean, singura cu care

„Nu pierde frâurile din mână, m-am dojenit în sinea mea. Vrei să fii reporter, atunci relaxează-te, observă, întreabă şi ia notiţe. În clipa aceea, o doamnă mititică şi cu o pălărioară amuzantă, aşezată la o masă învecinată, îmi făcu semn cu mâna, prieteneşte. Oare ne cunoşteam?

O, dar am fost o proastă. Cu nonşalanţă mi-am deschis geanta, mi-am scos ochelarii şi mi i-am pus. Foarte eficient. Simţurile mele ascuţite mi-au revenit deodată.

– Ei bine, baby, a spus Jean sorbindu-şi cocktail-ul favorit, este cale lungă de la Constantza la Polo, dar, precum vezi, am făcut-o. Şi acum: de ce nu ai vrut să mă vezi? mă întrebă el cam brusc.

– Cred că ţi-am explicat, i-am răspuns candid.

– Nu sunt genul tău de bărbat, sugeră el cântând pe ultimele patru cuvinte şi făcându-mă să mă simt prost.

– Tu eşti tipul de bărbat care i-ar conveni lui Flo, i-am spus eu.

– Ha! se supără el şi vechea sa aroganţă reapăru pe vechiul calapod. Acel stră-străbunic al tău...

– O, lasă-l pe stră-străbunicul meu, i-am tăiat-o.

– Atunci dă-mi voie să-ţi pun o altă întrebare, baby, eşti sau nu o femeie liberă şi independentă?

Cu toate că era o provocare, am încercat să zâmbesc.

– Aş prefera să-mi spui Linda, nu mă dau în vânt după baby. Da, sunt liberă, iar tu eşti ce nu eşti, adică nu liber. În orice caz, ar trebui s-o ştii: am venit în această parte a ţării s-o vizitez, s-o explorez şi nu să caut aventuri.

– Prostii, le poţi face pe toate, mi-a replicat el.

Da, era o prostie, dar nu era felul meu de a gândi, ci efectul privirii lui aţintite asupra mea. Îmi crea un complex de inferioritate şi asta mă deranja.

– N-am nevoie de toate, i-am răspuns eu. Jean,te rog să nu mă faci să regret că ne-am reîntâlnit, l-am rugat eu zâmbind, apoi am schimbat vorba. Ia te uită la bărbatul de colo, cel înalt şi solid, oare este Rock Hudson? Cel cu mustaţa...

Jean a râs din toată inima.

– Rock este la Londra. Drace, Linda, dar tu nu te-ai prea schimbat, spusè el, în vreme ce şoldurile unduitoare ale Brendei se opriră lângă măsuţa noastră.

– Ia te uită cine-i aici, izbucni ea înfigându-se în mine. Păi să vezi, ruşinoasa, când i-oi spune lui Herb că te-am întâlnit la Polo, n-o să mai mănânce acasă. Hei, frumosule, ce face Flo? îl întrebă ea pe Jean cu vocea ei insolentă şi pătrunzătoare. Slavă Domnului că a plecat repede, escortată de bătrânul ei gentleman, iar nouă ne-a fost adus îmbelşugatul prânz.

L-am întrebat pe Jean:

– Voi, starurile celebre, nu mâncaţi niciodată cu soţiile voastre?

– Ocazional, da. Niciodată când discutăm afaceri, mă lămuri el.

– Oh, înţeleg că noi am venit aici să discutăm afaceri? am spus amuzată, gustând din minunata Vichyssoise.

– Oarecum, Linda, a început el cu o voce joasă, convingătoare, vino la Malibu, vreau cu adevărat să te fac să petreci. Vino, baby, ce zici?

– Numai dacă vine şi Flo, i-am retezat-o.

Ochii lui seducători, întunecaţi la culoare, continuau

să mă fixeze până ce am început să mă simt prost. Şi să nu-mi spui tu, şopti el, că eşti un baby rătăcit în pădure...

– Dar n-am spus-o niciodată, am fost măritată aproape douăzeci de ani. Şi acum, am adăugat zâmbind, nu vrei să-mi spui şi mie cum ai reuşit să ajungi în California venind din îndepărtata Europă răsăriteană? Oare pe unul din vapoarele acelea mari, albe?

– Nu, a răspuns el morocănos şi a devenit tăcut.

– Nu vrei să-mi dezvălui nimic despre cariera ta? am încercat eu.

– Nu, a răspuns cu încăpăţânare.

– Ei bine, Jean, cum arată viaţa unui star de cinema?

– O groază de bani, cele mai bune mese şi un păr care se răreşte, a răspuns el blazat.

– Hai să vedem, am continuat eu de neclintit. Am auzit că scrima este ultimul hobby al celor de la cinematografie. Altceva?

– Salturi din pat în pat. Te interesează? mi s-a adresat el răspicat.

– Nu. Şi ce altceva? i-am spus rece.

– Nudism la lumina lunii. Interesată?

– Nu. Şi mai ce? am întrebat tot neclintită.

Scurtă tăcere, apoi un oftat de martir: OKay, ai câştigat. Nu prea mai e altceva. Un prânz din când în când şi în fine se dădu bătut.

N-am mai putut să mai stau cu el, căci aveam o întâlnire cu Claudine. Ne-am despărţit buni prieteni şi el mi-a cumpărat o păpuşă sirenă, cu coada din bomboane, de la buticul de cadouri din foaier – un cadou simbolic şi drăguţ, care mi-a adus aminte de zilele când înotasem împreună.

– Flo te aşteaptă să-ţi prezinte copiii, a spus el în timp ce mă conducea la taxi. Vino devreme, nici n-am început conversaţia şi într-adevăr nu i-am spus lui Flo că vom prânzi împreună, dar cred că acum este deja informată, Sharon a avut grijă de asta, adăugă el cu un zâmbet plictisit. (Sharon, da, cucoana aceea micuţă cu ochi pătrunzători, care a stat la o masă apropiată şi mi-a făcut semn cu mâna aşa prieteneşte.)

Inutil să mai povestesc cât am răscolit prin buticuri în după-amiaza aceea cu Caudine, a fost un adevărat regal. Dar era joi şi a trebuit să ne grăbim. În acea seară eram invitată la cină la Lilli Solanos, care locuia la Long Beach.

Actualul ranch al familiei Solanos avea casa înconjurată de tufe de trandafiri care mi-au adus aminte de ai mei şi asta m-a făcut să mă simt ca acasă. Plante luxuriante aranjate atractiv se întindeau *a bien venidos*, ca să nu mai adaug calda primire a gazdei. A urmat o cină foarte intimă, în cinci, înveselită permanent de candidele întrebări şi observaţii ale Claudinei.

Conversaţia a început despre primele de asigurare medicală, un subiect fierbinte al zilei mai mult pentru Lilly şi Jim Solanos, amândoi medici, apoi a alunecat la fetele Hearst, apoi la droguri şi s-a încheiat cu prostituţia şi cu *Carnival in Blue*, recentul film al Brendei.

Şi ce s-ar întâmpla dacă aceste femei ar fi eliminate? întrebă Claudine, vizibil excitată de subiect.

– Ar fi o tragedie, opină Jim Solanos. Este o necesitate vitală. Desigur, voi înţelegeţi, eu vorbesc despre prostituţia *curată*, controlată, nu de cealaltă, mizeră...

– Nu poţi să elimini o profesie veche de când lumea, interveni Joseph. Instituţia prostituţiei o găsim cu zece mii de ani în urmă. Dacă elimini prostituţia, în mai puţin de trei ani, rata divorţurilor va creşte cu cel puţin 50%.

– Asta este o realitate pe care nimeni nu o poate nega, interveni Jim. Trebuie să vă intre în cap că nu fiecare bărbat are o nevastă sau o amantă pentru acest lucru.

– Nu fiecare bărbat are o nevastă care să priceapă că organele genitale nu sunt făcute numai pentru a urina, a completat Lilly, doctor ginecolog.

Clar, nu era un stil de conversaţie obişnuit, dar a trebuit să admit că era... diferit.

– Nevoia sexuală este o dorinţă firească. Cei care n-o au mor, a spus Jim.

– *Bon*, a zis Claudine, deocamdată mulţumită de comentarii.

– *Alors*, ce părere aveţi despre nevoia de gigolos?

– E aceeaşi nevoie naturală, a răspuns Lilly prompt.

– O, dar nu cu acelaşi grad de intensitate, a observat Joseph.

– Voi argumenta acest lucru, spuse Lilly. În primul rând, dragă colega, ideea că *coitus* este considerat ca o activitate tipic masculină e depăşită. Studiile fiziologice arată din plin că femeile sunt capabile de a reacţiona sexual tot atât de frecvent ca bărbaţii. Femeile au aceleaşi pofte, cu aceeaşi frecvenţă a dorinţei şi cu aceleaşi plăceri, accentuă ea.

– Noi discutam cuvântul „intensitate", observă Jim, râzând.

– Aceeaşi intensitate, susţinu Lilly. Concluzia greşită pe care voi, bărbaţii, o împărtăşiţi se datorează în primul

rând faptului că multe femei ajung la orgasm mai încet decât bărbaţii, asta din cauza unei componente fiziologice şi n-are absolut nimic de-a face cu nevoia lor. În al doilea rând, femeile sunt prea decente ca să-şi afişeze intensitatea acestei dorinţe sexuale.

Cu ambiţie şi competenţă, Lilly continua să-şi exprime părerile. În acelaşi sens o completa şi Jim cu ale sale. Joseph făcu şi el câteva remarci, până şi Claudine avu de spus ceva la un moment dat; aş fi dorit şi eu să vin cu o părere interesantă, cu orice. Supărată pe mine însămi, şi simţindu-mă ca o mobilă, sufeream în tăcere că prea am petrecut mult timp cu mine însămi, cam jumătate din viaţă. De aceea mă simţeam atât de prost, atât de ruşinos de ignornantă...

– Iată un subiect de reflecţie pentru tine, mă provocă Claudine mai târziu, când îmi făcu scurta ei vizită de seară în dormitor.

– Oamenii care nu au nevoi sexuale mor, îl citată pe Jim Solanos. De când n-ai mai avut o legătură sexuală, Linda?

În linii mari vineri a fost o zi foarte lungă sau aşa mi s-a năzărit mie.

Prânzul cu şampanie, la Vivian, mi s-a părut încântător. O gazdă mai mult decât graţioasă, o casă ca un palat, care era tot atât de superbă precum mi-o descrisese Claudine, dar de ce atâţia musafiri?

O paradă a modei cu scop filantropic, care a avut loc la Vera, a fost o explozie de eleganţă, un mare antren, în care a fost inclusă muzică autentic chinezească şi o paradă cu veşminte din epoca imperială, dar de ce-a durat aşa de mult?

– Şi nu înţeleg ce-ai găsit aşa *extraordinaire* rochia aceea verde, mi-a sus Claudine, întorcându-ne seara acasă, e prea simplă.

– M-am gândit că are o linie elegantă, i-am răspuns eu puţin vexată.

– Toate rochiile Verei au o linie elegantă *Quand même quoi je te le dis*, iar cea pe care tu ai cumpărat-o este un simplu pom de Crăciun!

– Nu e adevărat! E un verde intens de pădure, simplu şi elegant, mie nu-mi plac zorzoanele şi verdele e culoarea mea.

– *Ah bon*, cel puţin un lucru e sigur: nu o vei vedea pe nimeni altcineva, e prea monotonă.

– Nu mă aştept s-o văd pe altcineva, pentru că am dat o avere pe ea, am ripostat eu, ca să constat mai târziu că drăguţa de Vera mă trăsese pe sfoară.

– *La croasière* pe care am făcut-o cu doi ani în urmă, atunci când l-am cunoscut pe Mitch, *Dieu*, adu-mi aminte, a sunat secretara lui.

Am izbucnit fiind alergică la secretare, ele aduc numai ştiri rele.

– *Alors*, continuă Claudine, am văzut aceeaşi rochie pe care o aveam pe altcineva, ah, *une situation terrible*. Vera, *une menteuse*, a minţit, mi-a jurat că nu făcuse ea cealaltă rochie – *ah, bah, je l'ai pardonné, qoui faire*?

– Secretara lui Mitch a sunat, i-am adus eu aminte nerăbdătoare.

– *Ah, oui*. Să confirme întâlnirea ta cu Mitch săptămâna viitoare. I-am spus să te caute la Excelsior. Eu continui să cred că greşeşti preferând hotelul Excelsior în loc de Beverly Hills Hotel... Şi vinerea încă nu se sfârşise.

– Aş dori să-ţi schimbi gândul, mi-a spus Joseph la cină, încercând să mă convingă să rămân la ei, să-mi termin sejurul pe coasta de vest. Dar apartamentul meu la hotelul Excelsior fusese rezervat cu mult timp în urmă, pentru restul săptămânilor pe care aveam să le mai petrec la Los Angeles; deci hotărîsem.

– Ideea mea, îi explicai lui Joseph, era să mă rup de *La Dolce Vita* şi de felul în care eram răsfăţată la hacienda şi să mă apuc de lucru. Mai aveam şi o profesie în afara vizitelor, a relaţiilor sociale şi a distracţiilor. Kenneth aştepta notele mele de călătorie şi deocamdată în două săptămâni nu văzusem nimic demn de scris.

Unii din prietenii de acasă au fost sceptici în privinţa unui lung sejur la Los Angeles.

– Autostradă, fum şi trafic intens, spuneau ei, încearcă alt oraş, încearcă San Francisco. Dar călătorul înrăit din mine a ripostat că la Los Angeles ar fi numai fum şi autostradă. Doream să explorez toate punctele de interes: centrul civic, galeriile, China Town, Casa Adobe, San Marino şi Biblioteca Huntington, Pasadena şi Muzeul Norton Simon, Hollywoodul şi studiourile de filmare, încântătoarele case rezidenţiale cu grădinile... asta mi-ar fi luat două săptămâni, fără grabă. Celelalte două săptămâni plănuiam să le petrec vizitând regiunile înconjurătoare: Valea San Fernando şi Coasta în sus şi-n jos: Malibu, Oxnard, Santa Barbara, Long Beach, Balboa şi colonia artiştilor San Juan Capistrano, La Jolla, San Diego...

Singura mea vizită anterioară la Los Angeles o făcusem împreună cu Kurt, cu mulţi ani în urmă, dar fusese foarte scurtă, o singură săptămână, pentru că el nu avea mai mult timp. O vizită rapidă superficială în

oraş, Observatorul Griffith şi China Town au fost tot.

De data asta i-am spus lui Joseph că doream să văd tot ce se poate vedea de la A la Z. Trebuia să nu am obligaţii sociale şi să fiu mai independentă.

Spre surprinderea mea, Claudine nu s-a opus dorinţelor mele; din contră, părea entuziasmată de nevoia mea de independenţă. Dar Joseph era de neclintit.

– Nu sunt prea sigur că e o idee bună ca tu să stai la hotel. Sincer, nu-mi place. Uite ce să faci: ia-ţi ziua liberă, vizitează ce vrei tu şi întoarce-te noaptea, când doreşti, dar stai cu noi, lui Kurt aşa i-ar fi plăcut.

– Ştiu, am răspuns rece, fără să vreau, apoi am adăugat imediat, îmblânzindu-mi vocea: Voi sunteţi extrem de drăguţi, dar nu pot. Vreau să trăiesc în inima lucrurilor, ca să mă exprim aşa, cum altfel aş putea simţi oraşul? Trebuie să mă mut la hotel, în oraşul de jos. Am ştiut asta chiar înainte de a veni, i-am spus şi lui Claudine, la telefon...

Din fericire, în săptămâna aceea ei trebuiau să zboare la San Francisco, să participe la botezul lui Gigi (nepoţica lor) şi Anthony mi-a sărit în ajutor:

– Îmi daţi voie să spun şi eu ceva? a întrebat el.

– Da, îl aprobă indulgent tatăl.

– Uite cum văd eu lucrurile, a rezumat repede Anthony. Te-am auzit, tată, odată spunând: „trăieşte şi lasă-l să trăiască şi pe altul!". De ce nu-i dai atunci naşei mele Linda libertatea de mişcare, dacă asta o doreşte, şi mie mi-ar place, închise el paranteza cu un zâmbet de bărbat.

Şi continuă cu entuziasm:

– Nu vedeţi, dacă naşa Linda se mută în oraşul de jos, iar eu şi „Gropiţa" intrăm de luni în vacanţă, nu mai trebuie să ne întoarcem. Ştiu că mama ar vrea să

stea mai multe zile la Colete, mi-a şi spus-o; în afară de asta, noi doi n-am explorat niciodată oraşul San Francisco de la A la Z – ce părere ai, tată?

– Aţi uitat că am o groază de lucruri de făcut, i-a răspuns Joseph.

– *Mais, papa*, interveni Carina pisicoasă – tu eşti marele bos – nu-i aşa? Şi a fost unul din acele momente în care ea era mai mult decât ea însăşi: era Carina plus. Astfel nu au fost rănite sentimentele niciunuia. I-am promis lui Claudine rapoarte zilnice asupra drumurilor mele şi lui Joseph toate weekendurile mele la hacienda.

Şi astfel, într-o sâmbătă dimineaţă, m-am mutat în oraşul de jos, la hotel Excelsior, iar prietenii mei şi-au închis casa şi au zburat la San Francisco pentru câteva zile.

Excelsior se afla chiar în Inima Lucrurilor. Şi eu urma să fiu aidoma în următoarele patru săptămâni.

Spaţiosul şi elegantul meu apartament se afla la etajul şapte în oraşul de vest. Dormitorul, cum intrai pe stânga, era mobilat cu gust, oferind tot felul de lucruri drăguţe, inclusiv un ceas-radio, obiect pe car l-am apreciat mult în călătoriile mele. Baia era luxoasă, strălucitoare, iar budoarul de lângă baie avea tot ce îţi trebuie pentru cafeaua de dimineaţă.

Confortabil şi elegant, livingul se prelungea cu o terasă veselă, toată acoperită cu sticlă, de unde se vedea tot oraşul. Locul meu de lucru ideal, am hotărît eu şi am cerut imediat să-mi aducă un birou mic. N-am făcut nici un plan anume pentru sâmbătă, doream să fiu liberă şi să explorez în linişte hotelul şi împrejurimile.

Hotelul avea două restaurante; unul foarte liniştit, altul foarte animat şi de asemenea două foaieruri pentru cocktail-uri şi chiar în faţa ascensorului se afla cafeneaua, la îndemână şi atrăgătoare. Foaierele erau confortabile, aveau stil şi strălucire, iar holul principal de la mijloc, care străbătea până în spatele hotelului, era plin de buticuri elegante, care te atrăgeau magnetic.

În vitrine erau expuse ultimele creaţii ale lui Balenciaga şi St-Laurent, mult prea atrăgătoare pentru mine, ca să rezist.

Am petrecut toată săptămâna uitându-mă la ele (să cumpăr, ce să cumpăr?) şi am sfârşit prin a cumpăra un batic St-Laurent. Dar eram atât de fericită, de parcă aş fi cumpărat tot magazinul. Şi am terminat cu după-amiaza.

Apoi am făcut o plimbare în susul şi în josul străzii. Îmi făcea plăcere să mă plimb, testând smogul, încercând să explorez terenul din împrejurimile hotelului. Iar după două săptămâni de nopţi pline, vesele, vibrante, mi s-a părut atmosfera liniştită din camera hotelului, luminată de lumânări, un adevărat balsam. Dar din anul care a urmat morţii lui Kurt, de când am început să călătoresc, m-am obişnuit cu hotelurile şi motelurile.

Nu e de mirare că m-am simţit ca acasă când, după cină, m-a întâmpinat căminul meu temporar. Şi deoarece o noapte bună face adevărate minuni, m-am trezit dimineaţa proaspătă, vioaie şi cu dorinţa de a începe o zi bună de lucru adevărat.

Cu ce să încep, care ar fi cel mai potrivit lucru de făcut într-o duminică însorită, strălucitoare? Misiunea San Gabriel a venit ca o rezolvare şi deoarece autostrăzile sunt cel mai grozav lucru din Los Angeles, nu

mi-a trebuit mult să ajung acolo. Am găsit misiunile, un obiectiv interesant, şi în seara aceea de duminică m-am aşezat şi am smângălit (cu ochii Călătorului Inocent, şi nu ai reporterului, aşa cum am fost sfătuită de Ken), am smângălit notiţele şi impresiile mele din San Gabriel despre încântătoarle Misiuni, cu încântătorii peri, migdali şi măslini. Şi pe urmă, ca o binecuvântare, am pus la cutie primul meu articol din Los Angeles pentru revista „The Star". Cu toate acestea, nu m-am întors devreme acasă.

Cu harta în mână, am făcut programul şi schiţa unui itinerariu de explorare pentru săptămâna viitoare, pe care l-am şi transmis telefonic.

Mi-am pus la punct ceasul-radio să sune şi, să fiu sigură, l-am rugat pe telefonist să mă sune la şapte fix (ciudat, telefonistul avea un puternic accent de neamţ), apoi, mulţumită de mine, am făcut un duş, m-am băgat cu cartea în pat şi am dat liber gândurilor spre Nirvana.

– O, nu... nu se poate – nu se poate să fie adevărat, ţipai eu, când m-am trezit în mijlocul nopţii transpirată şi epuizată, nefericită şi ieşită din fire – şi singură.

Acelaşi coşmar iar şi iar.

„Pentru Dumnezeu, pentru ce?... N-are nici un rost. Trebuie să vorbesc cu Edd despre asta, când mă întorc acasă", mi-am spus, ştiind perfect că n-am s-o fac, pentru că ar fi însemnat să-i spun totul.

III

A treia săptămână
luni 17 martie – duminică, 23 martie

– *Le plus adorable des bébé* - Gigi e o păpuşă, spuse Claudine, sunându-mă de dimineaţă, din San Francisco. Ei s-au decis să mai petreacă două zile la Colette. Cum te descurci tu?

Era luni dimineaţa, doream să vizitez centrul civic şi clădirile cu arhitectura lor impresionantă; după-amiaza, conform dorinţei ei, Guy trebuia să mă ducă la Chinatown, iar programul meu pentru restul săptămânii era complet. I-am raportat lui Claudine cu plăcere.

– Sună-mă când te întorci din Chinatown, chiar dacă ar trebui să mă trezeşti, mă rugă Claudine şi am simţit că regreta faptul de a nu hoinări cu Guy şi cu mine.

Guy se dovedi un însoţitor plin de farmec. Micuţul paj avea, în afara talentelor muzicale, şi pe acela de cunoscător de obiecte antice şi de colecţionar. Răbdător, curtenitor, bine informat, el m-a ghidat prin misterioasa atmosferă din Chinatown şi mai târziu prin

coloratul China City, cu mulţimea de prăvălioare, de curiozităţi, bijuterii de jad, ceainării şi restaurante.

Guy îmi mărturisi repede, în stilul său suav, atracţia lui alarmantă pentru Claudine. Şi tot atât de repede îmi mărturisi că era pe cale să simtă la fel pentru mine. Îmi declară mai târziu, când ne-am oprit într-o ceainărie, sorbind excelentul ceai chinezesc din ceşti minuscule:

– Fetele nu mă inspiră, le găsesc suficiente şi lipsite de viaţă, absolut insipide...

Mă întrebam dacă Guy ar fi întâlnit-o pe Jeanine, fetiţa lui Claudine, care locuia la Paris.

– Jeanine? Mult prea excitantă. Are prea mult din doctorul Thompson în ea, afirmă el cu indiferenţă. Claudine? Păi Claudine e din altă spiţă, continuă cu entuziasm. O femeie adevărată şi eu nu mă refer la fizicul ei fascinant, ci la şarmul ei, la formidabila ei *joie de vivre*, la dispoziţiile ei frivole...

Da, m-am gândit, tinereţea făcea parte din fiinţa Claudinei, restul, dispoziţiile ei serioase, intensitatea sentimentelor ei, pe adevărata Claudine foarte puţini aveau norocul s-o cunoască.

Cred că m-am oprit la aproape fiecare shop din China City, uitându-mă, minunându-mă, vânând cadouri.

Târziu, după-amiază, am strâns jumătate de duzină de pălării pentru ai mei de acasă, o vază dintr-o epocă veche, pentru Marsha şi o pipă orientală pentru Edd. Şi altele.

Şi toată ziua tânărul meu însoţitor şi-a dat silinţa să mă amuze, să mă impresioneze, iar cu venirea serii m-a invitat la un restaurant din China City, pe care „trebuia" să-l văd, Hong Kong Low. Din partea mea, am încercat pe cât am putut să fac faţă, când am intrat

m-am prefăcut entuziamată, uluită de decorul oriental. Guy a fost încântat, el nu avea de unde ştii că eu cinasem la acelaşi restaurant cu Kurt, că alesesem acelaşi meniu Mandarin, că decoperisem aceeaşi Raţă de Peking. Dar asta se întâmpla cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe când eu şi Kurt... ei, bine, în altă viaţă.

Marţi plănuisem să fac un tur al oraşului cu Deluxe Tour, dar l-am pierdut. Trebuia să mă fi înscris dinainte sau cel puţin aşa mi-a spus o doamnă în vârstă, numai piele şi os, de la ghişeu.

Nici nu-mi imaginasem că aceste tururi ale oraşului sunt atât de cerute, este ceva care ar merita să le povestesc scepticilor mei prieteni, care nu cred că Los Angeles merită să fie vizitat, îmi zâmbii mie însămi.

În schimb, m-am dus la The Plaza şi am vizitat The Old Mission Church, cea mai veche construcţie de valoare istorică a oraşului şi m-am plimbat pe cea mai veche stradă a oraşului, pe Olvera.

Întoarsă în apartament, m-am împrospătat şi după o scrută deliberare cu mine însămi, m-am decis că cel mai bun loc pentru prânz ar fi Coffee House.

„Aş putea să iau apoi un taxi, să vizitez Farmers' Market sau numai să mă plimb agale pe Hollywood Boulevard, să-l simt şi să-l compar cu Broadway şi cu Picadilly". Cu asta îmi chinuiam mintea, când am ieşit din ascensor şi m-am trezit faţă-n faţă cu Cary Jefferson.

– Linda! Nu pot să cred! strigă el, cu o expresie mirată.

– Hello... îi spusei eu surprinsă că îl văd, dar de ce nu?

– Doamne, exclamă el, am încercat să te găsesc de sâmbătă. Nimeni n-a răspuns zi şi noapte.

– Oh, nu mai sunt acolo, i-am răspuns eu firesc, stau aici.

Sprâncenele sale stufoase s-au înălţat şi mi-au aruncat o privire mirată. Oare îmi băteam joc de el? Era amuzat.

– Şi ce faci aici? l-am întrebat firesc.

– Păi eu aici locuiesc, mi-a răspuns el derutat.

– Dar ştiam că locuieşti în The Californian, am spus.

– Ăsta *este* The Californian, răspunse el şi rolurile noastre s-au inversat, căci eu ştiam că locuiesc la Excelsior.

– Nu pot să-ţi spun ce fericit sunt că te văd, continuă el cu o stare de entuziasm debordant, nu vrei să prânzeşti cu mine?

– Dar nu mergi sus? i-am spus eu.

– Mă duceam, dar acum că te-am găsit...

Eu am preferat să iau prânzul la Coffee House şi ne-am dus împreună. M-am simţit foarte prost intrând într-un local public împreună cu un negru. Dar bunul meu simţ a intervenit. „Acest om este Cary Jefferson, dramaturgul, şi numai în felul acesta trebuie să mă gândesc la el.

În timpul prânzului i-am satisfăcut curiozitatea lui Cary, spunându-i de ce m-am mutat în oraşul de jos şi pentru ce reşedinţa familiei Thompson era închisă pentru câteva zile.

La rândul său îmi spuse că vechiul The Californian şi noul Excelsior au de fapt una şi aceeaşi clădire, legată printr-un pasaj. Biroul îl avea în The Californian, iar locuinţa în Excelsior, aripa de vest, ca mine.

– E de necrezut! Eu te căutam şi tu tot timpul erai aici. Nu pot să-ţi spun ce fericit sunt că te văd, repeta el şi într-un fel şi mie îmi părea bine să-l văd.

Cu toate că de data asta purta ochelari (ca şi mine), Cary părea mai tânăr decât mi-l aminteam.

Nu datorită costumului său bej-deschis de velur, ci zâmbetului radios care înlocuia expresia-i solemnă. Mă întrebam ce vârstă are. Ce greu e să le ghiceşti vârsta negrilor ăstora!

– Cum mai merge cu piciorul? mă întrebă el deodată, nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare că...

– Cerule! i-am tăiat-o. Piciorul meu e foarte bine şi a fost vina mea, şi dacă mai continui să te scuzi, am să mă scol şi am să plec!

Am auzit oameni râzând răsunător – din inimă – dar sunetele lui Cary egalau vocea a doi oameni şi au atras atenţia către masa noastră.

Din nou, un sentiment neplăcut mă sâcâia...

– Iartă-mă, mi-a spus potolindu-se, n-o să mai fac, te asigur. Ia spune, totdeauna intri aşa tare în oameni?

– Nu, dar tu o faci, i-am răspuns zâmbind. Săptămâna trecută am văzut filmul *Survival*. Este foarte bun, un scenariu excelent.

– Eşti foarte amabilă, mi-a răspuns. Dar nu ai venit la Los Angeles să mergi la cinema. Spune-mi, te rog, ce-ai mai văzut până acum?

– Nu prea mult: San Gabriel, China City, Plaza, şi am aruncat numai o privire mării. Dar intenţionez să-mi petrec mai mult timp pe coastă.

– Lasă-mă să fiu ghidul tău, să-ţi arăt marea, adevărata panoramă, spuse el, animându-se deodată, într-o duminică poate, dacă eşti liberă, îmi dai voie?

– Mi-e teamă că e imposibil, i-am spus. Toate weekendurile mele sunt ocupate, toate.

Vizibil decepţionat, faţa îi deveni solemnă. Mi-a părut rău pentru el, dar n-am putut să renunţ la weekendurile mele de la hacienda, în schimbul unei călătorii pe litoral cu Cary, Jean sau oricare altul. Când ne-am despărţit, în foaierul central, am vrut să-i fac pe plac şi i-am spus ce multă plăcere mi-a făcut compania sa, ceea ce, de fapt, era adevărat.

– Atuncea, să cinezi cu mine, spuse el, pe neaşteptate, prânzul a fost prea scurt. Ai promis, adăugă el.

Am fost uşor deconcertată – da, îi promisesem, cu o săptămână înainte, când o sunase pe Claudine, dar cumva crezusem că n-o să mai sune.

– Pot să te iau la ora şapte? întrebă el repede.

– Nu, i-am răspuns tot atât de repede. Mai curând ne întâlnim în foaier. Câştigăm timp. Atunci, la şapte.

Cary s-a întors la biroul său trecând prin pasajul central, iar eu m-am îndreptat spre Hollywood Boulevard.

Aveam de gând să mă plimb de-a lungul său şi să-i simt pulsul, dar nu puteam s-o fac în voie, mă preocupa ceva. Nu eram sigură că procedasem cum trebuie acceptând invitaţia lui Cary la cină.

Întoarsă în apartament, m-am dus direct la telefon şi am chemat San Francisco. I-am spus Claudinei că l-am întâlnit pe Cary şi că „nu mi-ai spus niciodată că el stă la Excelsior".

– *Quoi*, poate că s-a mutat, răspunse Claudine cu inocenţă. *Que importe*?

– Ba importă. E o mare diferenţă. Suntem practic vecini şi m-a invitat la cină. Crezi că e bine?

– Ce vrei să spui? m-a întrebat ea.

– Ştii ce vreau să spun, i-am răspuns iritată.

– *Parce qu'il este Noire? Chérie*, ai rămas în urmă cu o sută de ani, afirmă ea cu o superioritate batjocoritoare.

– Poate că da. Dar este în ordine?

– *Non de nom*, ce se întâmplă cu tine?! Linda, eşti în California, nu în Virginia!

Cary avea o limuzină cu un şofer, pe care o împărţea cu un coleg, profesor. A vrut ca eu să ştiu că n-o făcea ca să se fălească, ci pentru că era necesar şi convenabil pentru amândoi.

Mai întâi, el nu era şofer bun, se gândea la prea multe lucruri deodată, apoi, fie că era în drum spre UCLA sau spre televiziune (era consultantul unui serial englezo-american, Baker Street, cât şi în probleme de educaţie), Cary obişnuia să-şi întrebuinţeze timpul din maşină cu notiţele sau citind ceva cu care rămăsese în urmă. Concentrându-şi maximun din energia sa pe studiile Shakespeariene, lucrând actualmente la o piesă nouă, Cary mai avea câteva proiecte, un alt roman, un nou scenariu.

– Dar cum te recreezi tu? l-am întrebat copleşită. Mergi la cluburi?

Nu era membru al niciunui club. Nu juca niciodată cărţi, golful era un lux din punctul de vedere al timpului, lux pe care nu şi-l putea permite; nefiind un jucător, nu putea să schimbe nici ponturi despre curse. Sporturile? Bazinelor de înot el le prefera marea. Tenisul nu-l practica atât de des pe cât ar fi vrut. Mai curând o întâlnire ocazională cu un prieten literat îl înviora. O dată pe lună, sau cam aşa, de câte ori se simţea obosit, îşi lua Toppolino (de fapt un Mercedes) care ruginea în garajul hotelului şi se îndrepta spre

bungaloul lui, în josul coastei, un loc liniştit, chiar pe ţărm.

– Asta este panorama pe care aş vrea s-o vezi şi tu, a menţionat el, fără a insista.

Little Embassy, localul ales de Cary pentru cină era o bijuterie de restaurant, avea o atmosferă europeană şic şi un aranjament romantic cu lumânări.

Decorul demodat era foarte pretenţios, dar ambianţa era plăcută şi comfortabilă. Şi cu toate că nu voiam, mă simţeam stingherită de prezenţa sa întunecoasă, care continua să mă sâcâie.

Lăsând la o parte asta, locul ales de el era cu totul pe gustul meu. Lumina era bună, serviciul curtenitor, mâncarea de cea mai bună calitate. Deoarece meniul era bogat, l-am lăsat pe Cary să aleagă pentru amândoi. Am împărţit un excelent Chateaubriand pentru două persoane şi vinul ales de el a fost perfect. După o cină copioasă, eu nu pot să mă mai ating de nici un desert şi am fost bucuroasă când Cary mi-a mărturisit că din anii petrecuţi la Londra era adeptul coniacului şi, ca şi mine, a ales cafea şi coniac. Ce mi-a făcut cea mai mare plăcere în seara aceea a fost muzica discretă, executată de o orchestră restrânsă, dar deosebit de bună. Şi atunci când am auzit primele acorduri din *Misty*, am fost pur şi simplu încântată.

– Este cântecul meu favorit şi mi-a împlinit seara.

– Eşti o sentimentală, a zis el râzând şi trăgând din pipă.

– Nu sunt, i-am răspuns imediat (sentimentalismul este apanajul celor slabi, obişnuia să spună Kurt). Sunt numai când e vorba de muzică, mai ales când e vorba de cântecul ăsta.

– Amintiri?

– Nu, cântecul însuşi îmi spune ceva, ca şi valsul Musettei; pur şi simplu îmi place.

– Da, este cald şi sincer, comentă el. Îl cunoşti pe compozitorul Erroll Garner? N-are nici un fel de educaţie muzicală, mai degrabă este un primitiv. Cred că asta şi explică de ce muzica sa este mai sentimentală decât a altora. Şi mie îmi place, adăugă el cu un zâmbet jenat.

– Atunci eşti şi tu un sentimental?

– Desigur, recunoscu el.

– Nu mă şochezi, chiar dacă între sentimentalism şi a fi slab este o corelaţie.

– Teoria ta?

– Nu chiar.

– Nu cred că sunt de aceeaşi părere. Sper că ai să mă scuzi, zise Cary şi se opri să reflecteze, ceea ce este slăbiciune pentru uni, ar putea fi, continuă el, un ingredient de putere pentru alţii. Şi trebuie luat în considerare şi în ce grad se manifestă. Nu încerc să mă apăr, în cazul meu sentimentalismul e slăbiciune; totuşi, când e vorba de muzică, cu multă indulgenţă faţă de mine, o numesc flebeţe. *Prayer* este o altă flebeţe a mea, spuse el zâmbind, referindu-se la cântecul următor. Oare tu?...

– Îmi place, am răspuns eu, ştiind că mă pot încrede în el.

– Vrei să dansăm sau ai prefera mai degrabă să asculţi? m-a întrebat precaut.

Din instinct mi-am dat seama că îmi oferea şansa de a spune nu. Oare el realiza trăirile mele penibile? Cu toate astea a fost frumos din partea lui şi în sinea mea l-am apreciat. Cary era un dansator lent, nu complet demodat, dar lent agreabil. Din nou am simţit par-

fumul tutunului din hainele lui şi nu am putut să nu mă gândesc la Edd şi la toţi cei de acasă şi ce ar crede ei văzându-mă la dans cu un negru în inima oraşului Los Angeles.

Lui Edd? N-aş putea să-i spun niciodată. Marsha? Oh, ea şi-ar da importanţă. Kurt? Kurt ar fi dezaprobat asta cu siguranţă.

– Nu vreau să te plictisesc, spune-mi dacă eşti obosită, mi-a zis Cary după primul dans. Dar nu eram obosită.

Toată seara şi o parte din noapte, Cary se prezentă ca un companion agreabil. Manierle sale grave erau ireproşabile şi am sfârşit prin a mă simţi bine cu el. Mai târziu, când m-a condus la mine în apartament, i-am mulţumit pentru seara plăcută, i-am dat cheia şi el mi-a deschis uşa.

– Sper că nu te superi dacă nu te invit la un păhărel înainte de culcare, am spus eu, dar nu am de băut şi... este foarte târziu.

– Nici nu mă aşteptam s-o faci, a răspuns el cu un zâmbet enigmatic, este foarte târziu, apoi se aplecă grăbit şi-mi sărută mâna, un obicei european (el a petrecut un an la Paris, mi-a spus Claudine).

A doua zi dimineaţa tocmai ieşeam de sub duş când un comisionar a sunat la uşă. Buchetul de trandafiri albi şi roşii era superb, iar pe cartea de vizită scria: *Mulţumesc pentru timpul petrecut cu mine.*

„Este mult prea drăguţ", mi-am spus eu şi imediat am pus mâna pe receptor.

– Sunt superbe, mulţumesc, i-am spus. Cary, am petrecut minunat aseară, m-am bucurat de fiecare clipă.

– Trebuie să mi-o dovedeşti, m-a provocat el.

– Cum? l-am întrebat eu amuzată.

– Vreau să cinăm iar deseară, mi-a spus el râzând.

Nu ar fi fost cu putinţă oricum, fiind miercuri, era ziua promisă lui Yvonne.

– Mâine atunci, a insistat el şi eu tot nu puteam, pentru că era ziua cu Mitch Robinson.

– Nu îndrăznesc să te invit vineri, mi-a răspuns Cary, părând dezolat.

– Ei bine, vineri are loc party-ul la familia Ferranti, dar am putea prânzi mâine, adică tu, tu nu poţi, am spus eu aducându-mi aminte că el lucra la televiziune joia.

– Pot, răspunse el scurt, voi aştepta în holul hotelului la amiază, este prea devreme?

Ora douăsprezece era perfectă şi am înscris-o în agenda mea deja încărcată.

A trebuit să mă întâlnesc cu Yvonne la un prânz uşor la hotelul Wilshire (unde sta ea) şi am făcut câteva planuri pentru restul zilei. S-a oferit să-mi arate nişte locuri de interes turistic la Hollywood, apoi urma să facem un tur la Universal Studios, unde ne aştepta Leo.

Leo, un mare drăguţ, a petrecut cu noi ore în şir, ghidându-ne şi explicându-ne cum se face un film, începând de la planşeta scenografilor până la atelierele de tâmplărie, costumiere, repetiţii, şedinţe de machaj, poziţionarea în studio şi până la cuvintele magice *linişte pe platou.*

Dar Leo nu a putut să vină la cină cu noi.

– O mică întâlnire de afaceri de două milioane, ne-a explicat el.

– Vom profita cât putem şi în lipsa lui, hotărî Yvonne, şi mă invită la celebrul restaurant Art Deco de la Hollywood, care, în afară de un fel de decor,

model texan, mai atrăgea privirea printr-o *mousse* din peşte afumat, acoperit de caviar, biftec à la *carpetbag* împănat cu stridii.

– ...Mereu flămândă ca un lup, şi cu cât îmbătrânesc, cu atât mă bucur mai mult că mă împlinesc, mi-a spus Yvonne studiind menu-ul cu nerăbdare. Dar ea nu era grasă, ci agreabil rotunjoară şi îi stătea foarte bine.

– Şi cum îţi merge cu independenţa? mă întrebă ea având în faţă o cremă de peşte afumat.

– Splendid. Am fost cu Guy în Chinatown, am petrecut o zi încântătoare. Nu am reuşit să fac turul de lux propus, Plaza o cunosc pe dinafară. Sunt foarte căutată, am adăugat eu glumind. Aseară am cinat cu Cary, mâine voi ieşi cu Mitch. Neapărat să te duci la Little Embassy, este o mică bijuterie.

– Cu alte cuvinte, ai petrecut bine cu Cary, a concluzionat ea.

– Da, aşa a fost, ai cinat vreodată cu un negru?

– Nu, nici unul nu s-a gândit să mă invite, a răspuns ea râzând. În afară de prânzurile de afaceri. Nu m-a preocupat deloc asta, doar am crescut cu ei. Dar văd că pe tine te preocupă, o simt.

– Nu, nu chiar. Mi se pare cam ciudat, am un sentiment straniu. Şi totuşi am petrecut bine. Ce crezi, poţi să mai rămâi până la Oscaruri?

Da, Yvonne era decisă să rămână, deoarece era foc de supărată pe bărbatul ei din New York şi dorea ca el să-i simtă lipsa.

– Ce să-ţi spun? Ne-am despărţit înainte de plecarea mea, de aceea am venit aici. Şi începu să-mi povestească de Harry, un doctor cu care trăia de doisprezece ani, numărul meu norocos, a mai spus ea acră, a trebuit

să plec, m-am supărat atât de tare, că nu l-am mai putut suporta...

– Nu trebuie să-mi spui, am murmurat eu, era evident că acest subiect o necăjea.

– Ba doresc să vorbesc, ca să râdem, fetiţo, vezi tu, Harry al meu este un burlac neruşinat şi eu m-am înfuriat pe el numai o dată. „Burlăcia se poartă la mine în familie", declară el tot timpul şi rânjeşte ca un opossum... La început mi-am închipuit că ar putea fi căsătorit. Dar, nu, e liber ca pasărea cerului. Apoi, crede-mă sau nu, dar l-am suspectat că ar fi homosexual – poţi să-ţi închipui, Harry în mijlocul ălora... OKay, a fost o prostie din partea mea. Nu, se opri ea gânditoare, el pur şi simplu nu vrea să se însoare, tâmpitul, îi place să trăiască de unul singur, să-şi asculte plictisitoarele lui discuri: simfonii, concerte, cam genul ăsta.

Aprinse o altă ţigară şi continuă:

– Ne-am despărţit şi înainte; crezi că m-a sunat să vadă dacă mai trăiesc? Ha, ha, nu, Harry nu face aşa ceva. Eu am făcut-o. Eu l-am sunat, eu m-am întors la el. Eu, Inteligenta, aşa cum mi se zice în afaceri. Da, sunt iscusită, am dat lovitura cu crema mea din castraveţi, am vândut-o în Mexic, am vândut peste ocean – sunt în stare să-l fac pe orice avocat de mâna a doua să zică da, doamnă, dacă-mi pun mintea. Dar nu cu Harry, pe el pur şi simplu nu pot să-l clintesc şi să ştii că sunt bună pentru el, puştoaico, să ştii că sunt. Dar mă depăşeşte, termină ea încet, de parcă şi-ar fi vorbit ei însăşi.

– S-ar putea să reiei, încercai eu, cu simpatie pentru ea.

– Oh, nu, se opuse ea, de data asta s-a sfârşit. Eu

vreau să mă mărit înainte de a mă băbi, repetă ea supărată. La revedere, domnule Burlac! Cel puţin, dacă era însurat, aş mai fi înţeles, adăugă ea fără raţiune. Bine, lasă-l să-mi simtă lipsa, dar cu adevărat... sau să se ducă la dracu...

Doream să-i spun că nu merită, că poate era mai bine aşa, mai în siguranţă.

Nu am spus însă nimic.

„Il faut oser vivre" cântă la telefon Claudine a doua zi de dimineaţă, *quoi*, dă-o încolo de Bibliotecă Huntington, nu ai timp, roag-o pe Nina să-ţi dea acel *New Look* – iar tu, Linda, să ştii că Jean-Pierre te aşteaptă – să nu uiţi o oră de odihnă după-amiază – şi mai ales nu te mai îmbrăca în albastru, mă sfătui ea surescitată de invitaţia lui Mitch la cină.

După întâlnirea cu Nina (nu am rugat-o să-mi dea un New Look) trebuia să-l întâlnesc pe Cary la amiază.

Îmbrăcat sport cu un costum elegant de gabardină bej, Cary mă aştepta în foaier, cu un zâmbet larg pe faţă.

– Hello! mă întâmpină el, după cum obişnuia, cam zgomotos. Credeam că te-am pierdut la Hollywood...

– Hello! Ce mai faci? Se presupune că ar trebui să fii ocupat în Baker Street, salvând papagalii unor bătrâni.

El râse bineînţeles prea tare şi din nou m-am simţit stânjenită. Dar nu a durat mult. Când am început să mâncăm, mi-am dat seama că îmi făcea mare plăcere să vorbesc cu el.

– Te atrage Hollywood-ul? mă întrebă el după ce i-am povestit despre vizita mea la studio.

– Dacă te referi la strălucirea sa, nu, cu adevărat nu. Dar apreciez frumuseţea şi mai mult pe creatorii acestei fabrici de vise. Cât despre acea atmosferă misterioasă, nu am dat de ea. Unde şi ce s-a întâmplat cu farmecul ei, unde este magia?

– Mi-e teamă, Linda, că te referi la timpul trecut, remarcă el. Mit şi magie? Nu mai există. Încă mai e o fabrică de vise, dar lumea pe care o întruchipa şi-a pierdut din putere. Zanuck, Capra, De Mille – marii producători de altădată s-au dus. Ei erau cei care se preocupau de arta pentru artă. În anii noştri rar ai să găseşti un film făcut cu gust şi inteligenţă. Desigur, tehnologia Hollywood-ului rămâne imbatabilă, dar te anunţ că Ars Gratia Artis a murit, încheie el cu atâta gravitate, încât nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc.

– Cât timp ai trăit în Anglia? l-am întrebat eu.

– Cinci ani. Au fost anii mei de formare. Am câştigat o bursă. Mai poţi adăuga câţiva ani de vacanţe sabatice.[1] De ce mă întrebi?

– Din pură curiozitate, te asigur, am răspuns eu ţanţoş, apăsând în mod deliberat pe ultimele cuvinte. El a zâmbit:

– Îţi râzi de mine?

– Nu chiar, dar îmi place, am zâmbit la rândul meu, ai fost tare drăguţ că m-ai invitat iarăşi, am zis eu stingând ţigara, dar eşti un om ocupat... şi mi-am luat geanta şi revista în mână.

– Tennessee Williams?... mă întrebă el uitându-se la coperta revistei.

– Chiar el, întors dintre umbre.

1 Concediu sabatic - adică concediul american.

– Un tip intempestiv şi controversat, observă el, îţi plac piesele lui?

– Foarte mult.

– Ţi se pare că înţelege femeile mai bine decât mine?

– Sigur că da. Felul în care le prezintă este mai adecvat. Cu toate că are câteodată un limbaj cam prea deconcertant, el ne place nouă celor din sud.

– Societăţii tale manierate?

– Aa, poate că nu tuturor, dar multora. Textul este bun, se bucură de perspicacitatea şi şarmul sudului. Bineînţeles, depinde de fiecare cum simte. Şi mie-mi place să conversez cu tine, totuşi e momentul...

Dar Cary mai era liber încă o oră şi mi-a cerut voie să mă însoţească în scurta mea plimbare.

Dacă făceam abstracţie de smog, vremea era perfectă, mai mult călduţă. Dar când păşeam împreună la lumina zilei, acel sentiment incomod începu să mă apese din nou.

Purtam pantofii mei rezistenţi la mers şi mi se părea că el era mai înalt. Dar asta nu se datora faptului că nu mă simţeam în apele mele, nici culorii pielii sale închise, ci părului său. Dacă Cary nu ar fi purtat „stilul de tunsoare african", Cary ar fi putut să-i păcălească pe toţi. Trăsăturile sale nu erau specific negroide şi privită în soare, pielea sa cafenie avea un lustru frumos, ca de bronz; da, Cary ar fi putut fi luat drept un alb foarte bronzat, dacă nu ar fi avut modesta lui tunsoare africană.

– Te plimbi zilnic? mă întrebă păşind alături de mine.

– De câte ori pot. Este singurul meu exerciţiu fizic. Nu joc tenis şi nu am mai înotat în ultimul timp, prefer

marea bazinului de înot, i-am spus, oprindu-mă o clipă în faţa unei vitrine care etala nişte peruci (printre ele şi unele africane).

– Claudine vrea să-mi schimb coafura, gen New Look. New Look este afro? am îndrăznit eu să-l întreb, uitându-mă la el pieziş.

– Intenţionezi să te prefaci într-un manechin hollywoodian? mă întrebă el cu un ton uşor sarcastic, nedând atenţie sugestiei mele.

– Prea târziu, am spus eu râzând.

– Atunci nu-ţi schimba coafura, părul tău este frumos aşa cum este, eu pot...

– Să te asigur, continuai eu fraza, fără să mă gândesc, o, scuză-mă, adăugai repede.

– Nu e cazul, de la tine accept orice.

Aşa că am pornit-o iar.

– Nu aşa de repede, fie-ţi milă de un om bătrân, anul acesta voi împlini cincizeci de ani...

Sigur, nu părea, cel puţin nu în acea după-amiază. Chiar am avut impresia că lui Cary i-a plăcut plimbarea mai mult decât mie; probabil că ea compensa nevoia de a face o pauză de la lucrul şi cărţile sale.

– Nu, a zis el când l-am întrebat despre piesa lui, hai să vorbim despre tine.

Am râs, pentru ca să-mi maschez neliniştea.

– Sunt foarte anostă, grozav de provincială şi teribil de ignorantă.

– Nu te subestima, spuse el grav. Eşti extrem de naturală, de directă, cât despre ignoranţă, o voi accepta pe a ta doar cu condiţia să o accepţi şi tu pe a mea, se exprimă el cu blândeţe neaşteptată şi începu să-mi placă. Dar am făcut astfel încât să vorbim despre ultima piesă a lui Neil Simon.

Tocmai ne întorceam la hotel, când un grup de bătrâne, evident, turiste, s-au uitat la noi cu nestăvilită curiozitate şi iarăţi am simţit acel sentiment ciudat... Atunci Cary mi-a spus:

– Eu nu am fost niciodată în Virginia; cu excepţia unei săptămâni petrecute la New Orleans; mi-e teamă că eu cunosc această parte a sudului mai mult din literatură. Oare este atât de conservatoare cum pare?

– Da, este, i-am răspuns eu, atrasă de vitrina unui magazin de antichităţi. Am mai văzut silueta asta cândva, am spus eu arătând o statuetă.

– Este Kwan Yin, Zeiţa Chineză a Milosteniei, probabil că ai văzut-o în China City, îmi explică el; apoi, pe neaşteptate: Ai merge cu mine pe stradă în oraşul tău?

M-am simţit biciuită. Ştiam că-mi privea faţa, dar nu am întors ochii ca să-i întâlnesc privirea. Am reuşit să murmur slab:

– Probabil că nu.

– Ai fi cinat sau prânzit cu mine? îşi continuă el întrebările pe un ton impersonal.

– Nu ştiu, probabil că nu, continuai eu uitându-mă fix la Kwan Yin.

– Probabil sau *precis*? perseveră el.

Bine. M-am uitat spre el:

– Precis, nu, recunoscui eu cu demnitate, pur şi simplu, nu se face în oraşul meu. Dar eram enervată. De ce trebuie să strici totul, Cary, eram aşa bine dispusă, de ce vrei să strici totul? i-am reproşat eu.

El se scuză foarte blând:

– Îmi pare rău, eşti supărată pe mine?

Bineînţeles că nu eram. Şi chiar dacă aş fi fost, n-ar fi durat mult. În faţa hotelului era o florăreasă cu

violete de primăvară. De parcă ar fi ştiut, Cary îmi cumpără tot coşul.

Mergeam spre ascensor, când începu foarte plat:

– Nu sunt convins că-mi place Mitch Robinson.

– Oh, şi de ce? am întrebat eu, roşind toată. Mitch pare un om atât de plăcut.

– Într-adevăr, sunt unii oameni care au atât de mult noroc, spuse el, iar mie mi s-a părut pentru o clipă că Cary era tare negru...

Desigur, am înţeles ce vrea să spună, aş fi dorit să nu se simtă ca atare, dar nu puteam să comentez, nu ştiu de ce, îmi lipseau cuvintele...

În faţa ascensorului mă întrebă, dându-mi coşul:

– Când te voi revedea?

– Nu ştiu, s-ar putea să ne revedem mâine seară la familia Ferranti.

– Îmi pare rău, dar nu voi putea veni, spuse el, trebuie să pun la punct nişte lucrări rămase în urmă.

– Atunci, sună-mă luni sau marţi, când poţi, voi fi pe aici încă trei săptămâni. Şi urează-mi noroc deseară, i-am spus eu, tachinându-l.

– Nu ştiu, spuse el încet, oare să-ţi urez?

Apartamentul meu devenise o grădină de trandafiri şi violete. Cu toate întrebările sale enervante, Cary era un bărbat drăguţ, am decis eu.

Dar trebuia să mă schimb şi să mă grăbesc să fiu la Jean-Pierre. Nu mai aveam deloc din parfumul meu Bois des Iles. Claudine mă sfătuise dimineaţă: „Cumpără tot stocul, nu se va mai fabrica".

Asta nu era tot. Mi-am încurcat toate planurile pentru dimineaţa aceea. Am renunţat la Biblioteca

Huntington, am pierdut enorm de mult timp la Nina şi Jean-Pierre, am avut o adevărată problemă în a mă decide ce rochie să pun în seara aceea. Am încercat să mă conving să nu-mi pese atât de mult, nu diferea cu nimic de o întâlnire oarecare cu un alt prieten, şi totuşi îmi venea greu să mă hotărăsc ce rochie să îmbrac, cu toate că ştiam de la bun început că mă voi decide la cea albastru-lavand. Altă culoare decât ochii lui Liz, era singura mea rochie albastră din garderoba de călătorie.

Este prea puţin spus că eram tulburată şi agitată când Mitch a sunat la uşă. Am deschis extrem de supărată pe mine însămi, dar am reuşit să scot un slab:

– Hello, tu de colo, intră, Mitch ce bine-mi pare că te văd!

Încântător şi flamboaiant îmbrăcat, într-un costum elegant bleumarin, Mitch intră zâmbind:

– Oare este chiar ea măreaţa?! exclamă el ţintuindu-şi ochii mari şi negri asupra mea şi examinându-mă.

Mă simţeam departe de a fi măreaţă. Îmi dădeam seama de lipsa mea de stăpânire şi mă încerca o durere de cap. Nu puteam să-i ofer băuturi alcoolice, îi explicai eu jenată. Dar nu trebuia să mă îngrijorez atât. De sub mustăcioara sa, à la Gable, Prinţul Încântător îmi iertă lipsa de curtoazie, şi cu unul dintre cele mai încântătoare zâmbete luă un rain-check[1]. Mitch era semnul de întrebare cu care îmi frământam mintea de multe zile. Departe de a fi tânără, sexy şi strălucitoare, mă minunam de ce ar dori un bărbat frumos şi extrem de şarmant să-şi piardă o seară cu mine? Ştiind că există o asemenea categorie de bărbaţi (oameni

1 Bilet cu care se poate intra a doua oară la un spectacol întrerupt de ploaie.

mărunţi) care consideră o femeie atrăgătoare doar pentru că este bogată, am exclus acest gând pentru că Mitch era un super-bogat.

Aveam să aflu răspunsul chiar în seara aceea, de îndată ce-am intrat în Rolls-Royce-ul său bleumarin care se potrivea atât de bine la costum.

– Prinţesă, splendidă apariţie, începu el luându-mă de umeri, încercând să mă ducă cu dulcegării. *Deci asta era, asta* îl interesa pe el, ce altceva? Claudine aflase (îmi scăpase din gură cu ani în urmă) că aveam ceva sânge albastru şi cu toate că faptul era neimportant şi eu îl ignoram, o asemenea informaţie l-a stârnit pe Mitch să se preocupe de mine. Da, într-adevăr, continuă el strângându-mă uşor de umeri, o să fac din tine o văduvă veselă, prinţeso!

– Aş prefera să-mi spui Linda, i-am răspuns zâmbind şi lăsând o distanţă între noi, nu sunt o femeie prea modernă i-am spus şi l-am întrebat la ce distracţie trebuia să mă aştept.

O mâncare uluitoare, da, uluitoare – la asta trebuia să mă aştept mai întâi, la „Beach comber's Hut", restaurantul ales de Mitch.

Acest restaurant era *numero uno* în Los Angeles, după părerea lui Mitch şi el ştia despre ce vorbeşte. Decorul exotic bătea toate restaurantele exotice pe care le văzusem până acum. Palmieri, cascade artificiale, scaune de altădat din Hong Kong, obiecte din bambus şi diverse nimicuri din Mările Sudului, toate dădeau un sentiment puternic de autenticitate.

Lunga listă de bucate trecute în menu oferea mâncăruri atrăgătoare: încântări polineziene, bucătării din Mările Sudului, Mandarin Chinezesc, în toate stilurile, aşa încât l-am lăsat pe Mitch să aleagă.

La aperitiv Mitch decise să luăm un bol cu Tiki pentru doi, iar apoi să continuăm cu creveţii imperiali şi cu costiţe Mai Kai ca aperitive; apoi mă convinse să încerc Miel Mandarin care, explică el, era făcut cu soté de piper în floare adus prin contrabandă din China. El pur şi simplu mă ului cu ezotericele ingrediente chinezeşti. Mirosurile şi sosurile păreau a fi subiectul lui preferat.

Simţeam că mă săturasem, când o Raţă cu migdale îşi făcu apariţia la masă şi credeam că voi leşina, cu toate că ştiam perfect de bine că mă voi îmbolnăvi, m-am înfruptat din toate felurile de bucate cu perseverenţă şi delectare. Chiar şi cu My own sweet, un desert exotic, căruia nimeni nu-i putea rezista, pentru că, spunea Mitch, altfel îmi va părea rău.

Şi cu toate eforturile şi bunăvoinţa mea, Mitch era vizibil decepţionat de mine – nu am putut să mă ating de al doilea coctail Zombie (zombie nu era o băutură uşoară) şi am refuzat cu hotărîre să gust din After Dinner Pau (curiozitate pentru după-masă).

Pe agenda lui Mitch era în continuare celebrul Astro Pitch, un local de noapte de mare ţinută, cum mi-l descrisese. Acolo puteai vedea o expoziţie de trupuri, iar eu mă simţeam ridicolă în rochia mea prea decentă. Ceea ce, bineînţeles, m-a cam mâhnit şi atunci m-am hotărît să ignor întreaga situaţie şi să continui să zâmbesc.

Mitch era bine cunoscut la Astro şi ni s-a dat o masă bună lângă orchestră, Combo Rhum Cosmo era băutura localului, şi cu toate că nu suport chitră în cocktail, m-am comportat destul de bine.

Dar sunetul viitorului era amplificat de mai mulţi decibeli decât pot suporta urechile mele; nu exista nici

o melodie şi nici ritmul nu-mi era prea clar. S-ar putea să fiu indulgentă cu anumite mâncăruri sofisticate, dar când e vorba de muzică, devin foarte subiectivă.

– Este un local deosebit, i-am spus lui Mitch, dar mi-e teamă că sunt prea bătrână pentru acest fel de sunete, am zis, bineînţeles zâmbind.

– De ce nu spui aşa, princess? şi înainte să mă dezmeticesc, eram în maşină în drum spre Black Tahiti, localul cu puternice pulsaţii ale tobelor, cu dansul Bora Bora şi băuturi inedite. Numai că nu puteam, pentru tot aurul din lume, să mă ating de Babalu sau oricare altă băutură. În cel mai rău caz, o ceaşcă de cafea. Decorul special din frişcă din Cafeneaua Diabolo nu a făcut decât... Prea era întunecos în Tahiti. Fără ochelari, ochii mei îmi jucau feste. M-am simţit ameţită şi pierdută, iar Bora Bora nu m-a ajutat cu nimic. Dar între timp, Mitch a consumat câteva pahare cu băuturi sofisticate şi a devenit din ce în ce mai înfierbântat, iar eu am sugerat timid să mergem acasă.

– Bine, OKay, cum spui tu, princess.

– Mitch, eu nu sunt o prinţesă, începui eu, când în fine eram în maşină, întorcându-ne la Excelsior.

– Cine-a spus că eşti o prinţesă? hei, baby, nu te ascunde acolo în colţişor, te-ai distrat bine? mă întrebă el dulce şi mă luă iar posesiv de umeri.

Normal. Băuturile au fost foarte tari. Şi el băuse cam prea mult.

– Da, foarte plăcut, îi răspunsei eu calmă.

– Ce-ai zice de un mic pupic?

– Eu – eu nu cred, am reacţionat, zâmbind totuşi şi încercând să gândesc la ceva care i-ar îndepărta gândurile de la îndrăzneţul subiect, iar eu să mă simt bine. Doream să-ţi spun ceva. Închipuie-ţi pentru o clipă

că sunt reporter, de acord? Acum, te rog, spune-mi care sunt „hobby"-urile tale preferate?

– Haide, haide, eşti mai şmecheră decât...

– Te rog, Mitch, doresc să te cunosc mai bine, am insistat eu luându-mă la întrecere cu zâmbetul său fermecător.

– Prostii, Linda, nu ştiu ce să-ţi spun. Îmi place totul. Mă înnebunesc după golf, curse, croazieră – ţie îţi plac croazierele? Mâncarea aceea, drace, asta e viaţa adevărată... începu el să precizeze şi deodată am realizat că mâncarea este pentru Mitch o plăcere senzuală – şi m-am simţit în siguranţă.

Şi astfel, pe drumul de întoarcere, am învăţat două lucruri: cum să pregătesc Beef Wellington şi cum să amân greaţa prin voinţă.

– Acum voi primi un pupic mic? mă întrebă Mitch la uşa apartamentului meu.

– Îmi pare rău, mă simt caraghioasă, am spus fără ruşine, trebuie doar să-ţi urez noapte bună, Mitch, scuză-mă, am murmurat eu şi am intrat repede.

Toată noaptea şi în dimineaţa următoare mi-a fost foarte rău. Vechea mea colită a scos capul şi m-am simţit şi mai nefericită la gândul că am să-mi pierd toată ziua şi poate şi seara la pat. Dorind să ştie foarte multe despre întâlnirea mea cu Mitch, Claudine a sunat devreme, numai ca să se aleagă cu o mustrare.

– Prinţesă, i-am spus cu un reproş, n-ar fi trebuit să-i spui...

Ea a râs şi nu a fost deloc descumpănită.

– *Je veux savoir absolument tout, alors la vérité*, oare el... oare tu...

– Da, am spus eu morocănoasă, da, am făcut. Am

încercat totul: de la raţă cu alune la *Beef Wellington*. Sunt bolnavă.

– *L'estomac? Quoi*, culcă-te pe burtică şi nu mişca o oră. Şi cere un *consommé* cald, îmi recomandă ea, neştiind ce rău mă simţeam. I-am ţinut pe cei de la *room-service* ocupaţi toată dimineaţa; ceai cald, supă caldă, degeaba.

Mă simţeam îngrozitor când m-a chemat Cary, la un moment dat, devreme, după-amiază.

– Mi-ai lipsit la prânz, îmi spuse el.

– Nu vreau să aud cuvântul *mâncare*, am răspuns eu, bântuită de My One Sweet...

– Vocea ta sună... eşti bolnavă? Sper că nu, se interesă el îngrijorat.

– O, nu, mă simt splendid, am murmurat pe un ton convingător.

– Îţi recomand o plimbare, spuse el; ai chef de o plimbare în ceaţa misterioasă a Londrei?

– Nu pot, aştept un telefon. Îmi pare rău, vorbim mai târziu şi am simţit o durere ascuţită şi am trântit receptorul. Nu era politicos, dar durerea n-o puteam opri. Aşa că am luat încă o tabletă, cu toate că o uram, n-aveam de ales: s-o iau sau să mor.

Liniştită, în fine, i-am mai trimis încă o dată mulţumirile mele lui Edd, prietenul şi doctorul meu, care se gândise şi-mi spusese să iau tabletele cu mine, că nu se ştie niciodată.

Dragul de Edd. N-am înţeles niciodată de ce Kurt nu-l plăcea, mă gândeam când tocmai am primit de la Mitch o floare de lotus. Şi am început să mă simt mai bine. Chiar am început să mă gândesc ce toaletă să îmbrac la petrecerea lui Jean Ferranti.

Familia Ferranti poseda o casă spectaculoasă, sus,

pe Beverly Hills – cât şi o hacienda stil mexican, îmi explică Joseph. Se ajungea la ea pe un drum particular. Locul se întindea pe câţiva acri şi consta dintr-o casă principală, una pentru musafiri, un bazin de înot, terenuri de tenis şi grădini. Mulţimea teraselor care înconjurau casa era inteligent gândită; o continuare a interiorului şi se întindea până în grădinile pustii. Frumos. Se dansa în toate saloanele şi colonia cinematografică era prezentă acolo. Atât minicelebrităţile cât şi superstarurile.

Sporovăială, dans, căutare frenetică de distracţii – era o serată la cravată albă şi întreaga noapte a fost o paradă originală de modă. Şi ce sentiment agreabil să-mi dau seama că nu mai eram o străină...

Descrisă de Claudine cu multă precizie, în afară de faptul că era o gazdă perfectă, Flo Ferranti s-a dovedit, de asemenea, o femeie inteligentă, plină de tact.

A reuşit să-şi facă timp să mă ducă în dormitoarele copiilor ei şi să-mi permită să arunc o privire asupra încântătorilor ei fluturaşi adormiţi, cum îi numea ea.

– Atât de dulci, şi trei, am spus eu plină de admiraţie, uitându-mă la talia ei subţire.

– Patru la număr, cu Jean, mă corectă ea cu un zâmbet trecător pe faţa pistruiată şi mă îndreptă către atelierul lui Jean, pentru a-mi arăta altă mândrie a lui – un tezaur: un vas uriaş cu peşti. M-a invitat să-i fac o vizită la şcoala ei de balet; apoi, graţioasă, m-a condus pe una din terase, unde Jean discuta cu un grup.

– Jean, scuză-te şi vino aici, strigă ea. Linda e aici. Voi doi aveţi o mulţime de amintiri, adăugă ea, poate prea dulce când Jean se năpusti ca să mă întâmpine.

Şi pe când micuţa ei siluetă se făcu nevăzută, n-am

putut decât să mă simt vinovată pentru că prânzisem cu Jean la *Polo*.

Spre bucuria mea, Jean era binecrescut şi foarte agreabil. Am stat într-un colţ retras al terasei în tihnă şi era amuzat să retrăim nişte ani ai vieţii noastre, în timp ce amintirile reveneau.

– Micuţa şi slăbuţa mea sirenă... mi-a zis deodată gânditor. Hei, dar tu te-ai făcut o frumuseţe, Linda.

– Şi tu te-ai transformat într-un armăsar, i-am replicat eu, dar tu nu mi-ai iertat niciodată că eu te-am întrecut la concursul de înot.

– Este pentru că nu am avut îndrăzneala şi nici nu o voi avea vreodată.

– Atunci îmi retrag afirmaţia; eşti încă un mânz obraznic, arogant şi zgomotos, l-am tachinat eu când mă luă în braţe şi mă strânse. În clipa aceea ne-a surprins un flash şi cineva spuse:

– Mulţumesc.

– Omul acela... am murmurat eu, în timp ce el îmi dădea drumul.

Jean a început să râdă.

– Este Burt, fotograful casei. Nu plânge, baby, n-o să apară în presă, mă asigură el, dar n-am vrut să-i dau a doua posibilitate şi i-am amintit că mai avea şi alţi invitaţi.

Îndreptându-mă către mulţimea dimprejurul casei, deodată ciocnindu-mă de un mic grup, l-am zărit în smoking alb, cu cravată albă, mai frumos ca oricare star dimprejur, pe Mitch Robinson, zâmbindu-mi. De necrezut ca Mitch să se bucure atât că mă vede. „Eilala", strigă el plin de entuziasm, îndreptându-se spre mine, când Jean m-a prins de braţ.

– De continuat, îmi şopti el.

– De continuat ce? am întrebat eu.

– Călătoria noastră în trecut, baby, am să te caut, m-a strâns de braţ şi m-a lăsat cu Mitch.

– Mi-ai făcut-o noaptea trecută (şi eu aş fi vrut să-i spun: dar eu cum m-am simţit). De fapt nu fusese atât de greu ca dimineaţa. Oare am nimerit floarea prinţesei?

Am râs.

– Am să-ţi spun un secret, Mitch, eu nu sunt prinţesă, e doar gluma noastră, a Claudinei şi a mea.

– Vrei să dansezi?

– Da. Şi am dansat, dar ceva mă preocupa.

– Nu sunt o prinţesă, Mitch, reluai încercând să-l conving din toate puterile.

– Mă iei peste picior, spuse el cam plat.

– Şi mai mult, nu cred în titluri de grandoare. Sunt atât de demodate aceste epitete pentru vremurile noastre, nu crezi?

El s-a gândit foarte suspicios şi m-a privit. Apoi a exclamat:

– Fir-ar să fie! a exclamat el şi în câteva secunde mi-am dat seama că nu mai prezint pur şi simplu nici un interes pentru el în calitate de Linda.

După asta (singurul dans pe care l-am dansat cu el), ne-am întâlnit cu Yvonne şi cu Leo. Şi prinţul meu fermecător s-a scuzat grăbit. Era destul de amuzant. N-a trecut mult şi l-am văzut dansând cu o femeie frumoasă, cu un corp senzaţional, un boboc de stea, importată din Ţările de Jos, un fel de bombonică, a zis Leo, când l-am întrebat foarte în treacăt cine era frumoasa.

Recepţia era în toi când într-o rochie sexy à la Monroe, flancată de patru masculi (pe al cincilea nu îl

includeam) Brenda Holt îşi făcu intrarea teatral; dacă nu ostentativ, cel puţin provocator.

– *„Tout le monde en garde"* Noxy fumegă de supărare pentru că a pierdut contractul cu *Wife of Bath*, anunţă Claudine, iar Leo adăugă:

– De ieri, de când a aflat veştile proaste, a înnebunit.

Iar Lila Kahn, coregrafa pe care tocmai o întâlnisem:

– Priviţi-o, este o femeie-dragon, gata să explodeze, cu una liniştită nu se întâmplă asta.

– Cum se face că a pierdut contractul? întrebă Yvonne mai mult sau mai puţin indiferentă.

– A avut un impresar prost, care a cerut multe parale, a dezvăluit Leo, de parcă Noxy ar fi avut Oscarul în buzunar. Au găsit pe altcineva, una nouă, teribil de voluminoasă şi pieptoasă, şi tot restul; gata să se caţere, spuse Leo, când Brenda îşi croi drum peste micul nostru grup, drept la el. Cu voce tare, ca şi cum ar fi fost furioasă:

– *Am fost o fată zdravănă şi plină de nuri. Şi într-adevăr bărbaţii mi-au spus că o am cea mai grozavă din câte există.*

Îmi suna vag familiar şi ştiind cauza supărării ei, nu mi-a fost greu să presupun că cita din *Wife of Bath* a lui Chaucer.

Am auzit-o pe Yvonne murmurând:

– Apetisantă da, dar talentată? exact în clipa în care Brenda urmă:

– Ia spune acum, Leo, continuă ea ţuguindu-şi buzele, tu eşti singurul cap deştept din această văgăună. Oare aceste rânduri nu au fost scrise pentru Brenda Holt? spune-mi, dragule, poţi să vezi tu pe alta în rolul ăsta decât pe mine, baby?

– Sunt de partea ta, Noxy, va fi un fiasco al secolului fără tine, îi răspunse Leo prea generos, m-am gândit eu. Era evident, Brendei îi plăcea să capteze mulţimile; cu vocea ei guturală, puternică, ea obişnuia să tune până ce aduna în jurul ei un public numeros.

– O, baby, ce-am mai râs, îţi aduci aminte ce ţi-am spus, ticăloşii or să-şi muşte degetele. Descreieratul ăsta, izbucni ea iritată, târâtura asta o să-şi piardă şi cămaşa, şi-o să-şi mănânce rahatul!

A fost prea mult. Am luat-o pe Claudine de braţ şi am plecat. Dar Guy nu era printre musafiri şi Claudine mi-a mărturisit că îi lipsea, pentru că, „acest *coco*, acest flirt, *il est si bon pour mon moral...*"

– Prostii, n-ai nevoie de ei ca să te stârnească, arăţi mai sexy ca oricând, şi era adevărat. Cu un conci într-o parte, într-o rochie înflorată de seară, ca în desenele lui Gaugain, Claudine arăta absolut fermecătoare.

– *Tu trouves* într-adevăr? se lumină ea, apoi îmi şopti repede în ureche: sunt gravidă.

– Glumeşti, exclamai eu şi ea scoase un hohot de râs excluzând orice posibilitate.

Se pare că Claudine cunoştea aproape toate starurile Hollywood-ului; de la cele anonime la cele mai celebre. Ele toate o cunoşteau drept *Frenchie*, nu eram sigură că îmi plăcea acest nume, dar Claudinei, cu firea ei îngăduitoare, părea că nu-i pasă. Ea făcea semne de salut şi trimitea bezele.

– A, iată-te, exclamă Melody Mathews venind spre noi veselă cu Johny.

– Ce-aţi făcut de arătaţi aşa bine, voi două?

Înnebunită de fascinanta rochie a Claudinei, învăluită într-un elegant imprimeu leopard, Melody intră în nişte detalii de modă, până ce, în fine, am reuşit să

prind momentul şi să stau cu cântăreţul meu favorit. Fără nici un fel de reţinere m-am dus direct la Johny şi i-am spus părerea mea deşpre vocea şi corurile sale rafinate şi ce sentimente îmi dădeau. Ştiu că eram copilăroasă, dar era una din acele clipe când nu te poţi opri. El mă întrebă, cu vocea sa caldă, melodioasă, care din cântece tulbură cel mai tare.

– *Misty*. Este mai mult decât un cântec. Este căldură, tandreţe, o adevărată binecuvântare pentru inima mea. Ştiu că ai auzit-o de o mie de ori, dar îmi place aproape tot ce cânţi.

El zâmbi o clipă şi privi dincolo de mine.

– Şi ce părere ai despre *This man's in love with you?* mă întrebă el pe când se cânta chiar acest cântec.

– Drăguţ, dar nu e unul din cântecele tale. Nu te-am auzit niciodată cântând Bacharach, i-am spus, când deodată el se adresă cuiva din spatele meu.

– Hello, B. şi se lumină cu un zâmbet larg. Nu aş fi fost surprinsă dacă ar fi fost domnul Bacharach în persoană. Dar era Cary. Cu cravată albă şi cu ţinuta lui impunătoare, puternică.

– Hello, spuse el cu un zâmbet larg pe faţă, îmi acordaţi acest dans?

Înainte de a trece peste surprinderea mea şi să-i răspund, Claudine zise ceva şi în final:

– Nu mi-ai spus deloc, Linda.

Iar eu am murmurat:

– Am crezut că ţi-am spus...

– Asta înseamnă că nu o să dansezi cu mine?

Melody interveni:

– Ea niciodată n-a spus asta, B. Oare ai spus-o, Linda?

– Credeam că tu ai spus că n-ai să poţi veni, i-am zis pe când am început să dansăm.

– Am crezut că n-am să pot, răspunse el, dar să vezi, eram cu unul din eroii mei în miezul unei discuţii, când, deodată, mi-am dat seama că mi-ar face mai multă plăcere să dansez cu tine, decât să continui argumentaţia.

– Măgulitorule, ei şi acum vei face pace cu eroul tău?

– L-am trimis la culcare, îmi şopti el conspirativ. Şi mai ales, trebuia să fiu sigur că vei cina cu mine luni, înainte ca cineva să te invite, a dăugat el, strângându-mi mâna.

De când ne întâlnisem a doua oară la Excelsior, am avut vagul sentiment că mă plăcea. În clipa aceea l-am suspectat că mă plăcea mai mult decât îmi închipuisem. Şi, destul de ciudat, îmi făcea plăcere. Dar n-am putut să renunţ la lunea mea, serile de luni erau ceva special pentru mine, taina mea.

– Marţi, i-am răspuns cu un zâmbet cald. Şi el fu satisfăcut.

Am vânat un loc liniştit, un cocktail şi apoi o mică pauză.

– De ce ţi se spune B.? l-am întrebat, după prima înghiţitură de coniac.

– Este un diminutiv dat de Lena, Lena Lorette. B. vine de la Brother. Ea pretinde că e sora mea, explică el cu un zâmbet larg. Am crescut împreună.

– Atunci am să-ţi spun şi eu B, am răspuns.

– Nu, îmi zise el, devenind brusc serios. Aş prefera să-mi spui Cary (eu, de fapt, am vrut să fiu politicoasă, ei bine).

– Claudine a povestit că ai petrecut un an la Paris, am reluat. Eu te invidiez pentru că nu am stat niciodată mai mult de o săptămână.

Mi-am dat seama că am spus ce nu trebuie. Când i-am văzut schimbarea bruscă la faţă.

– Şi ce ţi-a mai spus ea? mă întrebă el abrupt, pe un ton interesat.

Puţin deconcertată, i-am răspuns:

– Aaa, că tu vorbeşti franceza şi că ai predat la Sorbona acum câţiva ani. Aşa-i?

– Am ţinut o serie de conferinţe, răspunse el, cercetându-mi expresia, aşteptând ca eu să continui.

Dar eu nu am făcut-o şi am rămas tăcută. Apoi, după un scurt interval, am încercat:

– Şederea ta la Paris a fost cumva o decepţie?

– Din contră, te asigur, răspunse el cu o notă de uşurare. O experienţă bine răsplătită mi-a dat ocazia să fac cunoştinţă cu lumea noastră latină, zâmbi el. Un lucru interesant: francezii se pare că au un interes arzător în materie de literatură, filozofie şi artă.

Am zâmbit şi m-am întrebat de unde ştia el că lumea mea era latină şi, de asemenea, m-am întrebat dacă îi plăcuse cu adevărat Parisul, când, deodată, spuse pe neaşteptate:

– Ochii tăi sunt mai verzi în seara asta.

Şi iar m-am întrebat dacă era un compliment sau o schimbare de subiect.

– Este reflexul rochiei de la salonul Verei, care a încercat să mă facă fermecătoare, îi explicai eu.

– Foarte frumoasă, afirmă el pe un ton grav şi niciodată n-am fost mai fericită, pentru că această rochie nu era alta decât cea pe care Claudine o numise mohorîtă.

Am mai vorbit despre Paris şi Cary nu părea deranjat de subiect. Am petrecut foarte bine până ce un bătrânel ciudat a descoperit colţul nostru, ne-a

deranjat şi mi-a cerut să dansez cu el. Nu l-am mai văzut pe Cary după aceea. Dar ulterior a fost aşa o aglomerare la această petrecere, încât ar fi putut fi oriunde.

Weekendul meu la hacienda a fost minunat. Toţi mi-au simţit lipsa. Da, Anthony m-a îmbrăţişat din inimă, Carina mi-a pus flori în cameră şi mai tot timpul flirta cu mine, iar Joseph a venit devreme acasă sâmbătă, deoarece, a spus el:

– Nu am în fiecare săptămână două femei frumoase în casă. Totuşi, el a petrecut majoritatea timpului în birou, cu lucrarea lui în domeniul cercetării.

Claudine nu era absolut sigură că era gravidă şi simpla idee a unui control o teroriza, „şi dacă este bătrâneţea", dar *joie de vivre* rămăsese neschimbată şi era vizibil fericită să mă aibă în weekend. Chiar şi doamna Rousseau veni la mine o clipă să-mi spună cât e de fericită să mă vadă. Cât despre Marie, bucătăreasa, m-a răsfăţat cu clătitele mele favorite şi cu tot felul de delicii din cocă franţuzească. Într-un cuvânt, am fost extrem de desmierdată în afara momentelor de vizită.

Acum pot să spun că îmi place să discut cu prietenii la o ceaşcă de cafea sau la un pahar liniştit, iar vizitele la hacienda erau mai mult decât un schimb de ştiri de tipul: ghici ce s-a mai întâmplat...

Era duminică după-amiază, când Paulette, autorul de melodrame uşoare, care la un moment dat se droga cu heroină şi care în prezent se hrănea cu energizante (aşa spunea Claudine) îi întrebă pe ceilalţi:

– Şi cine este această femeie cu care Prinţul Fermecător s-a arătat zilele acestea?

Deoarece Claudine se făcu neştiutoare:

– N-ai citit coloana lui Sharon azi-dimineaţă?

– Poate că era frumoasa tânără senzaţională care a dansat noaptea trecută la petrecerea lui Jean Ferranti, am spus eu.

– Mă îndoiesc, nu pare atât de tânără, răspunse Paulette, nu. Clar că nu. Era vorba de un fel de prinţesă fără vârstă.

– Lui Mitch îi place să se desfăşoare în orice chip. E un an important pentru el, e al cincilea.

Iar Claudine exprimă un *ah, bon*, cu indiferenţă.

– Ce este? întrebai eu curioasă.

– Se însoară, explică Paulette. Prima nevastă era o contesă italiancă, dar l-a înnebunit cu limbuţia ei, bietul de el, ultima era fata unui nobil de ţară, sau cam aşa ceva, îngrozitor de plicticoasă. Următoarea – poţi să mă suni dacă mai afli ceva despre ea.

– *Une bagatelle*, cu desăvârşire neinteresantă, a zis Claudine arătându-mi mai târziu un ziar.

În coloana lui Sharon intitulată ŞUŞOTELI, exista un lung paragraf despre mine, în care se putea citi:

„În caz că vă miraţi, prinţul Nostru Fermecător a găsit numai un condur. Celălalt a fost găsit de un star cu mult timp înainte în altă lume. Şi nu puneţi întrebări, dragii mei, deoarece Cenuşăreasa fără vârstă este o prinţesă adevărată (sic)"

– Bine, de unde ştii că nu era Jean, întrebă Claudine. *Quoi*, Jean ştie atâtea despre tine.

– Jean poate să fie obraznic şi arogant, dar nu e palavragiu, zpusei eu brusc.

Bine, dar ea îi spusese doar lui Mitch despre titlul meu invizibil.

– De ce-a trebuit să-i spui lui Mitch? Ştii cât de mult urăsc toate acestea? i-am reproşat supărată, căci începusem să mă enervez.

– *Et moi, je crois – eh, bien*, cred că exagerezi, Linda. Eu cred că minciunile lui Sharon sunt complet inofensive, amuzante şi foarte...

– Nu, nu e aşa, i-o tăiai eu supărată. Este grosolan şi foarte neplăcut, nici măcar amuzant. Tu ştii foarte bine că nu-mi place să fiu obiectul curiozităţii.

– *Eh, bien je ne te comprend pas*, dacă aş fi în locul tău aş fi mândră.

– Da, sunt mândră. Şi clară asupra unui lucru şi ţi-am mai spus-o şi altădată: nu-mi place să trăiesc cu umbrele trecutului meu, nici nu doresc să mă întorc asupra lui, şi e dureros când ţi se aduce aminte sau se glumeşte despre... cum să te fac să înţelegi, *chérie*, ascultă-mă, această problemă a titlurilor de nobleţe s-a terminat, s-au dus toate odată cu al doilea război mondial, nu mai au nici o valoare.

– Aş dori să simţi la fel în ceea ce-l priveşte pe Kurt, atacă Claudine.

Bine. Eram supărată, nu mă mai puteam controla şi:

– Asta-i cu totul altă poveste, îi replicai eu dur. Şi tu nici măcar nu ştii, dar m-am oprit la timp şi m-am calmat.

– O, nu are nici un rost să argumentăm. Doar permite-mi...

IV

A patra săptămână
luni 24 martie - duminică 30 martie

Marele Tur de lux al oraşului, pe care l-am tot amânat, s-a arătat instructiv, amuzant şi puţin obositor. Nu avea importanţă. Serile de luni erau ale mele – nici întâlniri, nici supeuri în oraş, puţină muncă şi culcatul devreme.

Şi aşa am strâns notiţele din explorările săptămânii trecute, le-am bătut la maşină şi le-am expediat prin poştă la The Star. Cât despre programul pentru restul săptămânii, era următorul: marţi – Pasadena, San Marino şi Biblioteca Huntington (pe care o ratasem săptămâna care trecuse), cina în oraş (Cary). Miercuri – Galeriile Ames (Claudine voia să vadă un scaun care aparţinuse Monei Mart şi urma curând să fie licitat) şi Galeria Ligii de Artă din Beverly Hills (artă locală) şi teatrul Hartfort Huntington (seara Yvonnei). Joi – Piaţa Fermierilor (dimineaţa), expoziţia Normei Jean (după-amiază). Cină la familia Young – Vinerea Mare, Angelus

Temple, Plaza şi Olvera Street (multe fotografii, dacă e soare); cumpărături de Paşte (Carina dorea un iepuraş alb şi TE ROG, unul adevărat...). Mulţumită cu realizările mele de luni, am sunat să vină room-service-ul şi m-am tratat cu un sandviş nemaipomenit şi cu un suc de roşii extrem de sănătos. La ora nouă eram în pat cu cartea mea. Şi eram o femeie extrem de fericită.

Tocmai îmi încheiasem raportul de dimineaţă dat lui Claudine, când sună Cary.

– Te aştept la ora 12, îmi spuse el dintr-o dată.

– Credeam că m-ai invitat la cină, i-am spus eu surprinsă.

– Îmi pare rău, dar va fi la prânz.

– Dar, Cary, n-am să pot, am alt program.

– Te rog, la prânz, este foarte important, spuse el scurt.

Nu semăna cu Cary.

– Aa... bine, am spus eu, chiar dacă am să-mi pierd toată ziua, dar n-am de gând să-mi schimb programul.

Totuşi vizita la Pasadena a fost dată peste cap, deoarece la douăsprezece trebuia să fiu înapoi.

Cary mă aştepta, dar obişnuitul său zâmbet îi lipsea de pe faţă. M-am scuzat că am întârziat puţin şi:

– Ei, bine, de ce era atât de important? am întrebat curioasă.

– Trebuie să zbor diseară la San Francisco, se toarnă o secvenţă acolo, s-a pierdut o parte din material. Linda, sunt dezolat, trebuie să anulez întâlnirea noastră la cină.

– Plăcerea să fii consultant la TV, am glumit eu, şi lucrurile se pierd, nu numai pisicile şi papagalii.

Dar el era serios.

– Mă vei ierta vreodată?

– E-n ordine. Înţeleg.

– Mă întorc joi, îmi spuse el în timpul prânzului. Ai avea bunătatea să cinezi cu mine?

Nu puteam. Joi seara era cina la Norma Jean (şi n-aş fi pierdut-o pentru nimic în lume). Nici vineri nu puteam – poate nu sunt prea credincioasă, dar nu puteam niciodată să postesc de Vinerea Mare. Singura soluţie satisfăcătoare era tot vineri la prânz. Şi cu asta gata. Savuram ţigara mea de după prânz şi mă întrebam de ce nu-şi caută pipa.

– Ţi-ai pierdut pipa sau te-ai lăsat de fumat?

El nu mi-a răspuns şi s-a uitat la mine îngândurat. Apoi, subit, cu gravitate:

– Aş dori foarte mult să vii sus cu mine şi să-mi vezi cărţile.

În majoritatea timpului mă simţeam bine cu Cary, dar nu în clipa aceea. Încordată, am spus:

– Carry, nu cred.

– M-am referit la cărţile mele adevărate, răspunse el plat. M-ai face foarte fericit dacă ai veni. Locul este curat, menajera tocmai a plecat, adăugă el uitându-se la ceasul de la mână.

Am ezitat. Nu vizitasem niciodată apartamentul unui bărbat, ideea în sine mă irita – şi totuşi aceasta era şansa de a vizita cuibul unui dramaturg.

– Doar câteva clipe, a continuat el, nu voi insista să stai mai mult decât doreşti, te rog. Felul în care a intonat acel *te rog* m-a făcut să mă decid.

– De acord, am spus eu indiferentă. Dar numai câteva clipe.

La etajul al doisprezecelea, în aripa mea, sub acoperiş,

apartamentul lui Cary (departe de a fi opulent) mi s-a părut foarte familiar, de cum am intrat. Cu excepţia tablourilor, scaunelor din stejar închis la culoare şi câtorva mobile cu caracter masculin, era aceeaşi cameră de zi ca a mea, aceeaşi terasă-grădină şi probabil acelaşi dormitor în stânga. Singurul lucru în plus era o chicinetă şi o cameră spaţioasă, în dreapta, unde Cary îşi avea biroul şi ale cărei uşi erau larg deschise.

Mă invită la început să-i vizitez terasa de pe acoperiş. Arăta încântător, era înfrumuseţată cu plante de deşert în vase mexicane uriaşe, soiul de plante care dorisem să le am în Patio, de jur împrejur, i-am spus eu, dar, desigur, aceste plante n-ar rezista în Virginia.

– Pot să-ţi ofer ceva, o ceaşcă de cafea? m-a întrebat pe când ne întorceam în camera de zi.

Prea încordată (şi dezagreabil de conştientă) pentru a fi politicoasă, am refuzat clar şi fără amabilitate:

– Nu, nimica, şi haide să-ţi văd cărţile, şi cu aceste cuvinte am intrat în biroul lui.

Ce mi-a atras privirea şi chiar m-a fascinat a fost biblioteca lui Cary, de-a lungul zidului din faţă. Veche, în stil neobişnuit, frust florentin, era ce mi-a venit prima dată în minte. Fusese făcută de tatăl lui, care iubea cărţile şi care fusese învăţător. Şi era cel mai preţios tezaur al său.

Împreună cu câteva ediţii rare din Shakespeare, biblioteca lui Cary conţinea, în majoritate, clasici, câţiva autori moderni şi câteva din propria sa creaţie.

Unele erau cartonate, altele legate în piele. Sus pe bibliotecă era un cal, un bronz delicat, lucrat de parizianul Antoine Louis Barye, celebru în sculptura zoomorfă. Singurul lux pe care şi-l permisese la Paris, cu mulţi ani în urmă.

Mai exista o parte din bibliotecă, închisă cu sticlă, unde erau premiile de stat.

– Sunt foarte impresionată, i-am spus şi chiar o credeam.

– Nici un premiu pentru *Cleo*, mă asigură el, cu un ton maliţios.

– Îmi pare rău că am fost aşa tăioasă, i-am spus simţindu-mă cam stânjenită.

– Nu fi stânjenită, spuse el. Nici mie nu-mi mai place. Este prea mult din ego-ul meu în această poveste, nu are viaţa sa.

– Şi totuşi a fost un succes, din câte îmi aduc aminte. Oare succesul tău, în general, i-a ajutat pe alţi negri din domeniul dramaturgiei să-şi deschidă o cale? m-am trezit eu vorbind.

– Tu cu cine eşti? cu THE GAZETTE sau cu LITERARY VOICE, interveni el politicos.

– Cu nici una, dar mă gândesc că... i-am răspuns. Ce crezi, i-ai ajutat?

– Teoretic, da. În realitate, există loc pentru mai mult. Cât despre succese - succesele sau eşecurile au vreo importanţă, Linda? Sau ceea ce rămâne? Numai calitatea şi adevărul sunt durabile. Şi din acest punct de vedere mi-e teamă că nu-mi pot judeca propriile-mi lucrări. Cu toate acestea, ţi-ar plăcea să ai una din cărţile mele?

Am fost mai mult decât fericită şi pentru că am avut posibilitatea să aleg, m-am hotărît pentru *Blessed Revelations*, singura lucrare pe care o citisem şi o apreciasem. L-am rugat să-mi dea o dedicaţie, iar el m-a sfidat:

– Cam ce-ai vrea să scriu?

– O, nu ştiu, ce simţi.

– Asta nu pot s-o fac, îmi spuse el cu un zâmbet subţire, mi-ar trebui să umplu pagini întregi.

– Atunci scrie: lui Linda Hollman, una din admiratoarele mele, din partea autorului, i-am sugerat eu în grabă.

– Asta n-ar fi cinstit, tu nu eşti una din admiratoarele mele. Dar, te rog, nu vrei să iei loc, numai o clipă.

M-am aşezat în fotoliu, lângă biroul lui, iar Cary s-a cufundat în fotoliul lui de piele.

I-am simţit privirile aţintite asupra mea, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, pentru cartea care ar fi trebuit să fie a mea.

M-am uitat mai atent la fotografia tatălui său, care era pe birou. Aceeaşi faţă mare şi frumoasă, acelaşi zâmbet, doar tenul era puţin mai închis. Cândva îl voi întreba despre mama lui, m-am gândit...

A durat mai puţin de un minut, precum spusese şi cu un scris energic mi-a dedicat următoarele cuvinte:

Lindei,
cu gratitudine,
în amintirea aprecierilor
ei asupra acestor revelaţii,
cu afecţiune.
pentru care cer
iertare,
Cary

Am fost profund impresionată. Am încercat să spun ceva şi nu am putut.

– Sper că nu te-am ofensat, a spus el încet.

– Să mă ofensezi pe mine? Sunt emoţionată. Dar nu ştiu ce să spun.

– Nu trebuie să spui nimic, a răspuns el, iar apoi, pe nerăsuflate: aş fi dorit să-mi dai voie să-ţi fac o ceaşcă de cafea bună, a spus el.

Şi am avut vaga senzaţie că era la fel de emoţionat ca mine. Am zâmbit.

– Aş fi dorit să gust din cafeaua ta, dar deja am întârziat la San Marino şi la Biblioteca Huntington; trebuie să plec.

– N-ai să uiţi că avem o întâlnire vineri, îmi spuse el, în timp ce ne îndreptam spre lift. Şi ţine-te la distanţă de aiureli şi de restaurante exotice... îmi atrase atenţia cu un zâmbet reţinut.

– Asta nu pot să-ţi promit, i-am răspuns eu, întorcându-i zâmbetul. Îţi doresc drum bun şi, Cary, mulţumesc pentru asta, am spus eu strângând afectuos la piept cartea. O voi păstra ca pe o comoară.

– Chiar aşa? Şi înainte de a putea să răspund: şi cât timp crezi că ai să petreci la Bibliotecă?

– Până la miezul nopţii, dacă mă lasă. Mi s-a părut că mai avea să-mi spună ceva, dar a venit liftul şi am intrat în el.

Biblioteca Huntington şi Galeria de Artă, cu cea mai mare colecţie de incunabule şi comori de artă deosebite, meritau să fie vizitate. Nefiind o specialistă în istorie şi manuscrise vechi, ceea ce am gustat a fost arta. Totuşi mi-ar fi plăcut să îmi petrec mai mult timp cu cărţile şi documentele rare, cât şi cu grădinile celebre, dar altceva aveam în minte, ceva ce m-a obsedat

tot drumul până la San Marino. Doream să ştiu mai multe despre Cary Jefferson, scriitorul şi momentan prietenul meu, iar pentru aceasta trebuia să mă grăbesc înapoi către Los Angeles şi către biblioteca din oraşul de jos. I-am cerut bibliotecarei, care răspundea de literatura modernă, toate informaţiile despre acest subiect.

În câteva minute mi s-au adus cărţile lui Cary Jefferson împreună cu revistele de critică literară şi recenzii. Şi-am început cercetarea. În afara faptului că era o autoritate în materie de Shakespeare, Cary scrisese câteva romane, printre care *Cleo* şi câteva piese elevate. A avut un oarecare succes ca dramaturg, dar adevărata recunoaştere a venit cu *Blessed Revelations*. Mai profundă ca celelalte, cu un spirit mai matur, această piesă continua să-i fascineze pe critici, dintre care unul scrisese următoarele: „O piesă cu o introspecţie psihologică şi o perenitate, predestinată să-i rezerve un loc în literatura clasică!" Iar un altul încerca să facă o paralelă între tonul grav şi ironic al lui Cary şi Cervantes...

Cu toate că nici una dintre lucrările sale nu avea o valoare comercială, piesele lui erau considerate valoroase literar şi într-adevăr, el era câştigătorul câtorva premii literare.

Observator atent al deznădejdii şi al anxietăţilor umane, el avea ca personaje handicapaţi, în majoritate, şi negri.

Consideraţiile mele asupra felului cum îşi trata personajele feminine nu fuseseră eronate. În primele lui lucrări tratase portretele feminine cu sarcasm şi cu dispreţ, spunea unul dintre critici. Cât despre *Cleo*, criticul se întreba dacă „...este domnul Jefferson un misogin?"

Cu toate că acest amar mai răzbătea şi în ultimele lucrări, dar mai atenuat, totuşi am găsit şi o apreciere pozitivă la adresa noii sala piese *Vintage* care se juca pe Broadway din ianuarie, şi alţii, cu o percepţie critică mai pătrunzătoare, au făcut observaţia: „Departe de poziţia sa drastică faţă de *Cleo*, totuşi ne întrebăm: condeiul domnului Jefferson nu găseşte mai multă bunăvoinţă?"

Autorul ca şi omul, un adevărat contrast şi o enigmă pentru mine. Poate că amărăciunea lui Cary Jefferson şi lipsa lui de bunăvoinţă nu se potriveau cu zâmbetul şi manierele gentile ale lui Jefferson. Atunci, oare zâmbetul lui, acel zâmbet catifelat şi cald făceau parte din caracterul său?

Într-un fel acest gând m-a urmărit şi, cu toate că nu eram una din admiratoarele sale, aşa cum singur remarcase în timpul zilei, am petrecut noaptea citind *Blessed Revelations* (a doua oară).

În dimineaţa următoare m-a sunat Sandra, micuţa secretară cu problemele sociale, care venea o dată pe săptămână şi care avea următorul mesaj pentru mine: „Doamna Thompson regretă, nu va putea să viziteze cu dumeavoastră Galeriile Ames, precum fusese stabilit. Carina a căzut pe scări şi doamna Thompson trebuie să o ducă la spital. Nu, nu e nimic îngrijorător. Doar o cusătură sau două."

Nu dormisem prea mult în noaptea trecută, citind, şi m-am bucurat de schimbarea bruscă de program; aveam ocazia să lenevesc în pat. Totuşi, era mai mult o dorinţă. Scurt timp după ce am primit mesajul Claudinei, a apărut la uşa mea un micuţ comisionar,

zâmbitor, şi mi-a întins un coş cu violete proaspete, parfumate, încântătoare. Pe cartea de vizită scria: *Sunt într-adevăr de iertat?*

Cary, cine altul. Iertat pentru ce? Aaaa... amânarea cinei. Ei, bine, Cary era omul care avea talentul de a se superscuza. Cu toate acestea, am apreciat violetele. Mai important totuşi, tocmai pentru că era neaşteptat, a fost telefonul lui Mitch.

Urma să aibă loc ceva măreţ pe yahtul lui Roger, în duminica Paştelui, spuse Mitch cu entuziam. Explozie de bunătăţi, surprize, costume şi încântări... De fapt, Vera era organizatoarea petrecerii, pentru că, mai mult decât probabil, pe Roger nu te puteai baza, el fiind absent, din pricina beţiei, ceva obişnuit pentru el. Vera a avut o idee strălucitoare, a spus Mitch. S-a gândit să aleagă un cuplu Prinţ şi Prinţesă, care să fie amfitrionii. Aş accepta eu oare să-i fiu parteneră?

Mie mi s-a părut totul prea zgomotos şi adolescentin şi mai ales...

– Mitch, credeam că ţi-am spus...

– Ei, şi eu sunt un fals, baby, o simplă broască. râse el. Ce importanţă are, noi avem ce le trebuie, ţinută. O să ne distrăm, Linda, va fi multă mişcare, sute de persoane, şi prietena ta Claudine va fi prezentă.

– Pot să te sun, i-am spus eu surprinsă, să-ţi dau răspunsul, deoarece Claudine nu-mi menţionase nimic.

– *Jamais de la vie*, spuse Claudine când am chemat-o mai târziu. lui Joseph îi trebuie odihnă, iar tu ţine-te departe de el, un scelerat, un om fără morală... nu, *absolument non*. O să ne petrecem Paştile acasă, *en famille*, cu tine şi cu copiii... ţi-am spus, nimic

serios, a căzut şi şi-a lovit născiorul de balustradă... Doar o cusătură. *Une petit rien de tout. Quoi? Non*, ea se joacă cu Heathcliff.

Am reuşit să vizitez Galeria ligii de artă din Beverly Hills, după-amiază devreme, iar seara am petrecut-o cu Yvonne, cum rămăsese; o piesă la teatrul Huntington Hartford, urmată de o cină într-un vechi restaurant simplu, unde fripturile erau tot atât de mari ca acum douăzeci de ani, pe când Yvonne era o starletă. Yvonne se duce la bal noaptę de noapte, Léo nu-i dă nici un răgaz.

– Iar oasele mele scârţâie, dar nu mă las... Şi cum e viaţa ta amoroasă, puştoaico? mă întrebă ea.

– Niciodată n-a fost mai bună, am răspuns în bătaie de joc. Ia să vedem: am pierdut un viitor amorez şi am câştigat, cred, un prieten.

– Cum a fost cina ta cu Mitch, ia spune, el este amorezul pierdut?

– Cine altul? Mitch era hotărît să dea foc oraşului, să-l transforme în cenuşă şi mie mi-a fost îngrozitor de rău. Noaptea aceea, dintre toate nopţile...

– A, păcat, spuse ea cu simpatie, nu-i un capăt de ţară. Ghici ce am descoperit? Mi-a spus Léo. Mitch se căsătoreşte fix din cinci în cinci ani, şi anul al cincilea este ăsta, puştoaico, îmi spuse ea.

– Ştiu, i-am răspuns eu plictisită, prima soţie a fost o contesă, a doua...

– Nu ştiu ce ştii tu, dar am să-ţi spun şi mai mult, ascultă-mă pe mine. Acest cocoş pintenat este spirt, nu e o mămăligă; puţin cam copilăros, dar nu cunosc pe altul care să nu fie. Hary are şaizeci de ani şi dacă

l-ai vedea jucându-se pe covor cu ogarul meu ai zice că e un puşti. Şi faţa ei se lumină o clipă. În orice caz, revenim la Mitch: veselă companie, agreabilă, niciodată conflictual, bogat, mare filantrop, niciodată nu s-a băgat în politică, un soţ ideal. Rânjeşti ca o pisică, nu-i aşa? Oare n-ar trebui?

– Eu ştiu unde baţi. E ridicol. Numai ideea în sine... El nu are idee ce culoare au ochii mei. Şi în afară de asta, s-ar putea foarte bine să fie anul în care el se căsătoreşte, dar în nici un caz nu-i şi al meu. Categoric, nu.

– Să nu-mi spui că vrei să putrezeşti ca mine, se împotrivi ea. Femeia merge cu bărbatul, iar bărbaţii nu cresc în pom, Linda. Şi întâmplător am aflat că tu îi placi lui Mitch foarte mult. Şi nu mă întreba de unde. Eu nu spun că i s-au aprins călcâiele, dar omul este foarte interesat.

– Nu e adevărat, nu de mine.

– O, pe naiba, gândeşte-te, puştoaico. OKay, acum spune-mi cine este prietenul?

– O, prietenul: Cary. Am luat prânzul de câteva ori împreună, pare foarte drăguţ. De fapt, am găsit compania lui foarte agreabilă. Mult mai mulţumitoare decât a lui Mitch, în orice caz.

Ea s-a uitat la mine amuzată, dar nu-i venea să creadă.

– Ceea ce vreau să-ţi spun este că el, Cary, mă vede aşa cum sunt, nu cum ar trebui să fiu sau cum ar dori el...

– N-are nici un sens ce spui. Şi cum este cu acel sentiment dezagreabil despre care mi-ai vorbit?

– Ciudat, dar nu m-a mai deranjat în ultimul timp, am spus eu şi m-am întrebat când se petrecuse schimbarea.

*

Vernisajul artistei Norma Jean Joung la galeriile Dupont, joi, a fost un succes total.

Lucrările Normei Jean erau în exclusivitate peisaje în ulei, majoritatea reprezentau chiparoşi noduroşi şi câte un ţărm spectaculos. Complimentele se revărsau, „o tuşă uşor clasică", „îndrăzneţ, original", şi altele. Departe de a fi o maestră, paleta Normei Jean avea o valoare deosebită pentru mine. Era o anumită căldură transmisă cu onestitate pe pânză, care îmi spunea mult. Ştiam că va trebui să mă întorc într-o zi mai liniştită, de una singură. Expoziţia era deschisă numai pentru membrii galeriei: specialişti, musafiri, notabilităţile oraşului, iniţiaţi, câţiva ziarişti, prieteni şi persoane privilegiate.

După vernisaj, doar un mic grup a fost invitat la ea la cină.

De îndată ce am intrat în reşedinţa ultramodernă a familiei Young, care se afla pe înălţime, mi-am dat seama că mă aflam într-un loc care stimula imaginaţia. Construită în unghiuri, casa avea un acoperiş impresionant, o cupolă luminoasă, care se sprijinea pe ziduri masive din sequoia roşie. Atât mobila, sculptura şi cât şi celelalte obiecte de artă completau cu gust aranjamentul decorativ, dar ceea ce a făcut ca ziua să fie interesantă a fost atelierul Normei.

Foarte neoficial, ne aştepta o cină pentru douăsprezece persoane. Singurul cuplu nou, necunoscut, era familia Taylors, John J. un celebru arhitect şi un mare vorbăreţ, iar soţia sa, Mary Lou, o scenografă pentru Warner Brothers, care fusese amfitrioana Normei Jean

la vernisaj. Mai în vârstă decât Norma, dar foarte *soignée*, Mary Lou contrasta cu înfăţişarea sportivă a prietenei sale, un caracter vesel, vioi; mi s-a părut un fel de Claudine americană.

Ceilalţi erau: Claudine şi Joseph, Yvonne şi Léo, Guy (escorta mea din ziua aceea) şi cu mine şi – foarte surprinzător, Brenda Holt cea spurcată cu al cincilea soţ. Cum era şi normal, conversaţia în timpul cinei s-a concentrat asupra Normei Jean şi a succesului ei artistic incontestabil. Inutil să-mai adaug că Russell şi John s-au pus de acord s-o frece şi să-şi bată joc de imbatabila artistă.

S-au servit în living cafea şi cherry. În afară de Guy, care în mod expres prefera compania doamnelor, bărbaţii s-au adunat în camera de jocuri, lăsându-ne astfel să sporovăim fără să fim „supravegheate", cum s-a exprimat Joseph râzând.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre vernisaj, ne ameninţă râzând Norma Jean.

– *Bon, alors bavardons,* zise Claudine pisicindu-se în fotoliu.

– Cel mai agreabil moment al zilei. Ei, Claudine, ce zici? o tachină Mary Lou.

– Cu ce să începem? Cu bătrâneţea, bolile sau cu influenţa astrelor asupra comportamentului uman?

– Dick şi Polly sunt din nou împreună mai fericiţi ca oricând, începu Norma Jean.

– Asta să i-o spui lui cuţu, o sfidă Brenda căscând pe când Mary Lou interveni:

– Ce bucurie pe familia Hurst, aţi auzit?

– Vă spun drept, când îi văd pe copiii din ziua de azi, mă bucur să nu sunt mamă, se exprimă Brenda din nou, jucându-se cu paharul.

– M-am plictisit să tot aud ce nu este în ordine cu copiii noştri, zise Norma caustic, pentru că există şi destule lucruri bune.

– Nu m-am referit la copiii tăi, Norma, răsună vocea Brendei numai miere. Ascultă, începu ea, Bea se va mărita cu Clint – niciodată nu mi-am închipuit că o să pună gheara pe el, o bucăţică bună.

– Hai, Noxy, interveni Mary Lou, spune cum sunt bărbaţii ăştia...

– Atunci dă-mi voie, spuse Brenda reluând dialogul. Carol s-a certat cu prietenul ei. I-am spus: rupe-o cu el, proasto! nu poţi să lungeşti logodna asta falsă. El nu i-a oferit un penny, porcul, şi acum a dat-o iarăşi pe „iarbă".

– Vera e norocoasă, interveni Claudine, aţi văzut pandantivul ei cu diamant? Aaa, *magnifique*, exclamă ea, pe când Mary Lou şi Yvonne cântau în duet: Formidabilă! iar Guy îşi bătea joc: *Qu'est-ce qui fair courir les femmes...*

– Norocoasă? râse Norma Jean. John Bolger trebuie să aibă aproape şaptezeci.

– Ascultaţi, inocentelor, interveni Brenda cu aplomb. Nu se compară nimic cu un cocoş tânăr. Magazinul Play Boy a făcut o anchetă.

– Îşi dă drumul, râse Mary Lou, adaugă sarea şi piperul.

– Se pare, continuă Brenda sigură pe ea, că peste trei sferturi dintre bărbaţii singuri, între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani au o viaţă sexuală activă. Guy, baby, ai început să îmbătrâneşti, îl provocă ea cu sarcasm, te tratezi cu hormoni.

Guy râse scurt.

– Asta n-ai s-o ştii niciodată, Noxy, baby, i-o întoarse.

– De ce, iubireo, prea scump sau prea vicios? râse ea.

– Scump ar fi noutatea, rosti scurt Guy.

Dar Brenda îi dădea drumul înainte gălăgios.

– Mai ai încă o grămadă de învăţat, baby, ia-te de mână cu Miller, păduchele ăla cu a lui *Wife of Bath*. I-am spus: „dacă o vrea pe Brenda Holt, va trebui să plătească gras. Luaţi o listă de candidaţi, includeţi-o pe Brenda şi pe aia a lui, care i-o fi numele, adăugaţi şi un pic de Chaucer. În ceea ce mă priveşte, când va veni momentul alegerii, Brenda e aceea care va câştiga.

– Asta e numai o opinie, i-o tăie Guy muşcător.

– Ei bine, interveni Norma Jean, nu le poţi câştiga pe toate, Noxy, fii bucuroasă că ai câştigat o nominalizare. Asta n-o obţii în fiecare zi pentru prostituţie. Ai putea chiar să obţii un Oscar. Nimic nu poate fi sigur în zilele noastre.

– *Quoi*, Noxy, ar putea obţine un Oscar pentru orice ar face, interveni Claudine.

– Poţi paria pe asta, replică Brenda, umplându-şi iarăşi paharul şi golindu-l.

– Este o singură actriţă pentru care mi-aş pune mâinile în foc, pentru acest Oscar: Inge Berger, s-a aprins Guy, luând-o în zeflemea pe Brenda.

– Ah, Inge este o câştigătoare în creştere, interveni Yvonne, această femeie merită un premiu special. Oscarul este un fleac pentru ea. Este cea mai mare. Nimeni n-o poate nega.

– Şi nimeni nu o face, spuse Mary Lou, de-a dreptul entuziasmată. Şi are o faţă atât de frumoasă...

– Pf, vechitura aia! i-o tăie Brenda jignită până-n rărunchi.

– Ei, drăcie, Noxy, dacă nu poţi să spui nimic bun

despre cineva, vino şi stai lângă mine, o luă în balon Mary Lou râzând.

– Sunteţi o adunătură de trădători, boscorodi Brenda. Pariez numai pe mine şi pe B.J., regizorul meu. Acum, bine, dacă bătrânul armăsar îşi va face apariţia cu amanta numărul unu, numărul doi, sau cu o prospătură gen crampon, asta nu vă pot spune. Dar fiţi siguri – la care Yvonne interveni înţepător:

– Vrei să spui că îşi poate permite toate acestea când te are pe tine?

– Pe dracu, bombăni Brenda, nu mă lua aşa pe mine. Bătrânul armăsar nu-şi poate permite nici măcar...

Când Claudine i-o tăie:

– Eu pariez numai pe *Survival*, anunţă ea cu importanţă, referindu-se la filmul pe care noi l-am văzut cu familia Young.

– Iar eu pariez pe Cary Jefferson, spuse Norma Jean. Russell şi cu mine credem că este un câştigător. Cel mai original scenarist.

– Este un scenariu pe care poţi miza, m-am auzit spunând. Are multe şanse.

– Mă întreb cu cine o să apară, continuă Norma. Un om interesant acest Cary. Trebuie să existe o femeie misterioasă pe undeva.

– Sau un bărbat, i-o tăie Guy cu prost gust.

– Răutăcios, îl apostrofă Claudine. Cary o să apară cu Lena.

– Lena este într-un voiaj, replică el râzând.

– Totdeauna am bănuit că există ceva între ei, spuse imediat Mary Lou.

– Ha, ha... izbucni Brenda. Lena, pe naiba. Bineînţeles că există o femeie. Nu-i nimic misterios în toată chestia asta. Este Daisy, canalul nouă.

– Aaa... se pronunţă Guy ca un cunoscător. O adevărată frumuseţe; picioare şi tot tacâmul. *Une mulâtresse déjà rêvée par Baudelaire...* se adresă el scurt Claudinei, apoi întorcându-se spre noi: Léo a încercat să o ademenească să devină model; nici o şansă. Este ambiţioasă pentru cariera ei. Are cap Daisy a noastră.

– Ar putea fi o atracţie intelectuală, m-am aventurat eu, numai ca să regret ce am zis. Ceilalţi s-au uitat la mine ca şi cum aş fi aterizat de pe lună.

– Pe lângă creier mai are şi un c... mare, iubireo, continuă Brenda fără să-mi dea nici o atenţie. Se întâlnesc o dată pe săptămână, fac dragoste şi apoi la lucru.

Numai că ea n-a folosit „a face dragoste", ci un cuvânt care mi-a făcut greaţă. Nu sunt o pudibondă, pe cuvânt, nu mă deranjează cuvintele pe această temă, dar cuvintele vulgare mă fac să mă simt prost şi mă supără. Brenda era greu de înghiţit, deşi nimănui nu părea să-i pese, nici măcar Claudinei. Jargonul hazos al Hollywood-ului. Cary fusese cel care îmi spusese că nu merită.

– Ei, bravo lor, zise Yvonne scurt, în timp ce Mary Lou interveni:

– Nu v-ar place într-adevăr asta o dată pe săptămână, fetelor? Brenda, eşti o zăpăcită. Spune totul, baby.

– Desigur, baby, ne îndatoră Brenda. Partida de călărie are loc la ea acasă, în sfânta duminică.

– *Le choc-au-lit du chocolate*, făcu Guy un calambur, când, cu o anumită superioritate, Claudine i-o tăie:

– Nu cred că este ceva serios, *absolument*. Suntem prieteni cu Cary, *eh bien Joseph et moi*. N-am întâlnit-o pe Daisy. *Alors*.

– Ha, nu le-aţi întâlnit nici pe Nancy sau pe Frenchie, trăncăni în continuare Brenda cu competenţă. Nancy l-a vânat pe Mitch ani de zile, acum are cancer, săraca fată, şi el a abandonat-o, păduchele ăsta egoist. I-am spus lui Nancy: viaţa amoroasă e ca un show business: când te ridici, când te cobori. Acum acest prinţ şi-o freacă de...

Bârfe grosolane din nou şi din nou. Voiam să scap, să merg acasă, să-mi fac toaleta şi să-mi pun ordine în gânduri. Dar nu o puteam face înainte de miezul nopţii. În sfârşit, singură la mine în apartament şi negăsindu-mi locul, am deschis televizorul şi am prins încă ştirile. Extrem de satisfăcută şi cu vocea unei femei care ştie ce vrea, comentatoarea de ştiri era pe de-a-ntregul cum spusese Guy şi chiar mai mult.

Nu a fost ceasul meu cel care m-a trezit. A fost Jean.

– Nu eşti niciodată acasă, baby,ce trebuie să facă cineva ca să te vadă? Să dea năvală?

– Ah, ce trebuie să facă o fată din Los Angeles ca să poată să doarmă un pic, am mormăit eu.

– Unde ai fost noaptea trecută? se plânse Colt.

– La familia Young. Jean, sunt adormită, nu pot să te sun eu?

El râse. Sunt la aeroport. Trebuie să apar la emisiunea lui Johnny Carson astă seară. O să fiu înapoi duminică şi luni te vreau numai pentru mine. Trebuie să fug, babe, şi sărbători fericite, Linda, îmi ură el, în acea limbă pe care nu o mai vorbisem de foarte mult timp.

– Sărbători fericite şi ţie, am murmurat eu şi am

adormit din nou gândindu-mă că luni mai bine aş fi pe coastă...

Deşi am simţit o moleşeală toată dimineaţa, mi-am completat totuşi programul. Angelus Temple, câteva fotografii în Plaza şi câteva cumpărături pentru Paşti. Pe la prânz am ajuns tocmai la timp pentru întâlnirea cu Carry. Şi din anumite motive nu eram chiar în cea mai bună dispoziţie şi nu-mi era nici foame.

Călătoria lui Carry a ajutat emisiunii TV, dar a pierdut timp şi a rămas în urmă cu piesa, mi-a spus el în timpul prânzului.

– Am încercat să dau de tine azi-noapte.

– Eh, m-am întors târziu, cina de la Norma s-a transformat într-o partidă de trăncăneală.

– Ceva pasionant, idei noi?

– Nu chiar, dar a fost drăguţ, am răspuns eu fără entuziasm. Şi ai mai mulţi fani care să-şi dea votul pentru Oscar, decât bănuieşti.

El a zâmbit.

– Mi-e teamă că am să-i dezamăgesc pe aceşti susţinători, replică el. Nu cred că am să-l bat pe Jeremy Stork, este un câştigător înnăscut şi un scenarist mai bun. Îmi cunosc şansele, Linda, dar azi eşti schimbată, declară el uitându-se lung la mine.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Eşti supărată pe mine.

– Dumnezeule, nu, de ce-aş fi?

– Marţi noaptea, probabil, îşi dădu el cu presupusul.

– Nu fi copilăros. Am înţeles perfect.

– Atunci ce este? întrebă el cu solicitudine, blând.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus eu un pic stânjenită.

– Nu eşti bucuroasă să mă vezi, la asta m-am referit, replică el.

– Eh, dar sunt, am răspuns, deşi un pic stânjenită de remarca lui. E numai... Cred că sunt un pic obosită. Am alergat şi am făcut cumpărături toată dimineaţa.

El a continuat să mă privească, cu ochi întrebători:

– Bine, sunt un pic morocănoasă, am continuat eu, nu sunt obişnuită cu atâtea ieşiri. Ritmul este prea trepidant. Serile de acasă sunt mai puţin frenetice. Acum ştii. Aşa... Spune-mi mai multe despre noua ta piesă, i-am cerut eu, dar mintea lui era angajată într-o singură direcţie.

– Nu eşti bucuroasă că mă vezi, declară el cu hotărîre, ochii lui fixându-mă în continuare. Spune-mi este pentru că sunt un afurisit de negru? îmi trânti el, accentuând ultimele două cuvinte.

Nu ştiu ce m-a durut mai mult: cuvintele lui sau intensitatea privirii. Am clătinat uşor din cap.

– Cary, nu.

– Vina este a mea, continuă el cu răceală. Câteodată uit de asta şi din când în când tu trebuie să-mi aminteşti, cum ai făcut-o azi.

Dar asta era ridicol. Nu făcusem nimic ca să provoc această declaraţie şi am început să mă înfurii.

– De ce toţi aveţi ideea fixă că nu sunteţi plăcuţi pentru că sunteţi negri? am izbucnit eu.

Cu un zâmbet ciudat pe faţă, el îmi cită încetişor în engleza lui perfectă: („În vremuri de demult negrul nu era socotit onest, iar dacă era, nu purta numele frumuseţii).

Ştiam că era Shakespeare, din sonete, dar pe moment puţin îmi păsa.

– Nu eşti nici măcar negru. Eşti maroniu, i-am dat

un răspuns stupid, enervată de zâmbetul care persista pe faţa lui. Ce se întâmplă cu tine, Cary?

– Ce s-a-ntâmplat cu tine, mi-a întors-o el. Nu mai eşti aceeaşi Linda căreia i-am spus la revedere acum trei zile.

– Bine, am răspuns eu pe jumătate râzând, nu cred că aparţin Hollywood-ului. Ieri Brenda, acum tu.

– Ce-s balivernele astea?

– Nimic, numai că nu pot să suport conversaţia ei neplăcută.

– Sau a mea...

– Nu e vorba de conversaţia ta, ci de modul de abordare. Nu ştiu ce să cred, faci experienţe pe mine? Cel puţin să mi-o spui. Tu chiar încerci să mă faci să mă simt vinovată, ca acum, pentru ceva ce nu am făcut sau spus sau chiar gândit? Nu te înţeleg, pur şi simplu, nu te înţeleg. Îmi placi, îmi place compania ta, dar se pare că ţie îţi face nemaipomenită plăcere să mă pui la încercare şi să te joci cu reacţiile mele şi asta nu e corect.

Niciodată nu mi-am dat drumul atât de mult, de repede şi încă nu terminasem.

– Cum ţi-ar place să te pun şi eu la încercare? Închipuie-ţi că aş face-o. Crede-mă, în momentul ăsta mi-ar produce mare plăcere, am izbucnit eu înfuriată, aparent fără motiv.

– Am făcut ceva rău? întrebă el candid.

– Nu ştiu, ai făcut? am spus eu cu o voce care nu era a mea, uitându-mă la el cu neîncredere.

El a zâmbit.

– Da, am făcut. Se pare că lucrez din greu la un proiect: Cum s-o necăjeşti pe drăguţa Linda, fără măcar să încerci, îmi pare foarte rău.

N-am putut să mă abţin să nu râd. El s-a întins după mâna mea peste masă.

– Pace?

– În regulă, am zis eu, simţindu-mă prost pentru că spusesem atât de multe şi încercând să par în largul meu. Chiar că nu ştiu ce-a fost toată chestia asta, ieşirea noastră.

O umbră de zâmbet apăru pe faţa lui.

– Dacă nu ai fi fost nemaipomenit de albă şi eu un bătrân fără leac, aş spune că a fost o ceartă de îndrăgostiţi, spuse el pe un ton ciudat, privindu-mă în faţă.

– Voi spuneţi cele mai afurisite lucruri, tu şi Carina, am glăsuit eu, desprinzându-mi mâna şi luând o ţigară.

– Lasă ţigara, să reîncepem hoinăreala, o să mă întrec cu tine, mă provocă el cu ochii strălucitori.

Dar nu urma nici o hoinăreală. Întâlnirea mea cu Nina era la ora unu. Nu-mi terminasem cumpărăturile pentru Paşti şi, de asemenea, trebuia să împachetez câteva lucruri (îi promisesem Claudinei că vom începe weekendul de Paşti la hacienda, chiar în acea vineri. Ne-am despărţit prieteni, stabilind o întâlnire pentru cină, joi.

– Flori proaspete pentru Rose, luni, este în spital, *la pauvre*, uter operat. *Alors*, petrecerea în aer liber dată de Brenda, Oscarurile, o acţiune de binefacere şi două aniversări, a anunţat Claudine în dimineaţa următoare, în timp ce consulta agenda sa mondenă, iar eu pictam câteva ouă pentru Carina. În primul rând: Paulette, miercuri. Împlineşte patruzeci şi şase sau patruzeci şi şapte, *ah, bon* pretinde că are patruzeci, *quoi*,

şi arată de cincizeci. Foarte intimă şi fără pretenţii, poţi să îmbraci orice. Şi, Linda, *écoute*, o să mergi acolo cu Joseph şi o să te distreze. Vin şi eu mai târziu, după curs.

– O, nu, asta nu, n-o să-l târăsc pe Joseph după mine când e singura lui seară de club şi, pe lângă asta, săptămâna viitoare vreau să încep să explorez litoralul. Nu, nu mă pune la socoteală, tocmai ziceam când a sunat telefonul.

Era Guy. A implorat-o pe Claudine să se răzgândească şi să meargă la petrecerea de Paşti dată pe yahtul lui Roger.

– *Jamais de la vie*, râse Claudine, fără să-şi schimbe hotărîrea. Ah, *le petit* ştrengar... chicoti ea după. Linda, cam ce vârstă arăt?

– Întotdeauna vei arăta tânără, am asigurat-o eu.

– *Alors, dis-moi*, Mitch a fost foarte nefericit când ai refuzat să-l însoţeşti la petrecerea lui Roger?

Îmi stătea pe limbă să-i spun că îi pasă mai mult de-o groază, dar asta ar fi însemnat să declanşez o nouă discuţie.

– Mitch a fost pur şi simplu drăguţ invitându-mă. Ştii la fel de bine ca şi mine că Făt-Frumos poate alege orice femeie doreşte.

– *Absolument vrai*, dar nu pe Linda. *Quoi*; Linda este rezervată, indiferentă. Linda e deşteaptă. Linda spune, *non, merçi*, o duc foarte bine fără tine. Pentru că Linda este încă măritată cu Kurt, *il est clair*, a izbucnit ea.

– Zi-mi despre petrecerile Brendei, am spus cu un calm forţat, refugiindu-mă într-un subiect mai frivol.

*

Serviciul religios în dimineaţa de Paşti la Hollywood Bowl era o experienţă rară.

A fost-o mică minune că am dormit în timpul prânzului, şi aş fi dormit bucuroasă toată după-amiaza, dacă Claudine...

M-a trezit cu ştirile de ultimă oră. Uitase să-mi spună că-l invitase pe Cary să ni se alăture la cina de Paşti. Tipic pentru Claudine.

– Am crezut că-l placi, spuse ea candid, atunci când reacţia mea a fost altfel decât s-ar fi aşteptat.

– Îmi place, dar nu atât de mult. Tu ai spus că urma să fie un Paşte în familie, am înţepat-o eu.

– *La vérité donc*, a început ea să explice, Cary a sunat vineri seara, înainte să vii tu. Se anunţase o vreme caldă pentru Paşte, şi el s-a gândit, *alors*, ne-a invitat pe toţi la bungaloul lui de pe plajă. Am spus, *non, merçi*, nu se poate, dar mi-ar place să vii să iei cina cu noi duminică.

– Numai că n-o să mai fie o cină în familie, am bombănit eu.

– Linda, Cary nu este un străin şi nu este prima dată când l-am invitat. Joseph şi Cary sunt vechi prieteni. *Voilà*, de zece ani. *Et la p'tite, eh bien*, Carina e moartă după el. *Alors, dépêche toi*, luăm masa la trei. În patio. E o ocazie specială.

Într-adevăr, Cary a apărut în scurt timp, stăpân pe sine şi îmbrăcat într-un costum sport, de un albastru foarte deschis, de o veselie molipsitoare, cu braţele încărcate de daruri pentru copii. Chiar şi Claudine şi cu mine nu am fost uitate.

– Şi baloanele mele? a întrebat nerăbdătoare Carina, întorcându-i dulce pupicul, ei bine, ca şi cum ar fi ştiut, el adusese, de asemenea, şi baloanele.

Cina a fost extrem de degajată şi veselă. Carina şi gropiţele ei au vrut să ştie de ce Contele Chocula a pus aripi la ceasul bunicului lui şi noi ceilalţi, pe rând, am încercat să dăm un răspuns ghicitoarei. După care ea a anunţat că vrea să devină scriitoare ca Cary şi, de asemenea, o artistă ca mine.

– Nu sunt o artistă, dragă, am spus eu un pic încurcată. Îmi place numai să mă joc cu pensula.

– Dar tu ai câştigat o decoraţie, se bâlbâi ea, ceea ce n-a făcut decât să complice situaţia, pentru că fusese singura distincţie pe care o câştigasem în toţi anii mei de pictură.

– *Ah, Linda... toujours modeste*, oftă Claudine.

– Celelalte calităţi ale ei sunt răbdarea şi îngăduinţa, completă Joseph, conştient de jena mea.

– Vai, sunt copleşită, am spus afişându-mi zâmbetul meu nepăsător. Şi acum ar fi dispus cineva să schimbe subiectul?

Amabil şi întorcându-şi privirea spre Anthony, Cary întrebă:

– Cum mai e viaţa ta, cavalere?

– Dură, profesore. Fetele sunt cu ochii pe mine.

– Fetele?

– Ei, ştii tu, puştoaicele alea aiurite, care cred că sunt buricul pământului, explică Anthony cu un zâmbet larg, sub privirea amuzată a Claudinei.

– Amuzant, interveni Carina, când Joseph preluă discuţia:

– Fiul meu este imun la farmecul feminin, spuse el cu bună dispoziţie. Rezultat al unei vieţi dintr-o epocă

în care valorile morale s-au depreciat, să nu mai vorbim despre cele monetare.

– Imun? râse Claudine. Nu cred să fie asta o *problème* pentru fiul meu, cum n-a fost niciodată pentru taică-său.

– Cu toate astea, spuse Cary zâmbind, există în noi toţi o doză de imunitate faţă de farmecul feminin, dorinţa de a selecta. Din fericire, şansa de a alege va exista întotdeauna pentru Anthony. Nici o depreciere nu poate altera valoarea. Valoarea este...

Mă obişnuisem deja cu un anumit patos în vocea lui Cary. Mai curând decît o afectare artificială (pe care am bănuit-o la început) era nota lui naturală. Şi totuşi, când a început să vorbească despre valoare, acel patos m-a intrigat din nou.

Când cina a luat sfârşit, Joseph şi Cary au plecat spre camera de joc. Copiii au început să se joace *shuttlecocks*[1], în timp ce Claudine şi cu mine ne-am tolănit în fotoliile confortabile din patio.

– *Comme est bien élègant ton Cary*, sporovăi Claudine.

– De când Cary al meu? am întrebat eu intrigată.

– O să-l întreb despre Daisy, toarse ea, luând deodată o mutră de ştrengar.

– Doar nu vorbeşti serios, am sărit eu. Nu poţi s-o faci. Fii serioasă. Ai să-l pui într-o situaţie neplăcută. N-am putut să mai continui, pentru că copiii au început să se hărţuiască cu rachetele.

– Aşa de *difficile* este să păstrezi armonia, s-a văitat ea, mintea ei fiind acum la copii. Aş vrea ca Anthony

1 Un joc cu un fel de minge, făcută dintr-un dop cu pene înfipte în el, un fel de tenis.

să fie mai înalt. *Ah bon*, anul trecut a crescut cu trei inci. Fetele îl consideră foarte arătos, continuă ea, uitându-se după fiul său cu un licăr de mândrie. Se strâng ciucure în jurul lui ca pisicuţele la smântână, *les p'tites chattes...*

Nesimţindu-mă în largul meu, am întrerupt-o după puţin:

– Nu-l întreba pe Cary despre Daisy. Ignorându-mi cuvintele, îmi spuse:

– Luni o să merg la doctor. Şi dacă e menopauza, ce-o să-i spun lui Joseph, *mon choux*? Micuţa ta nevastă este o femeie bătrână?

– El ştie mai bine, şi tu la fel. Sunt sigură că eşti însărcinată, după cum te îndopi, am spus eu încercând să o binedispun, când, mai curând decât era de aşteptat, bărbaţii s-au întors şi ni s-au alăturat în patio. Cam tot atunci Anthony o alerga pe Carina în jurul piscinei, amândoi extrem de agitaţi şi gălăgioşi. Joseph le-a cerut prompt să se retragă la ei în cameră.

– *Un papa si doux ei si sévère, un vrai contrast*, oftă Claudine.

– Majoritatea bărbaţilor sunt aşa, am glăsuit eu când telefonul a sunat. Era de la clinică şi Joseph s-a dus să preia convorbirea din biroul său. Claudine s-a scuzat şi ea, voia să-i verifice pe copii (madame Rousseau era liberă) şi eu am rămas singură cu Cary.

Majoritatea bărbaţilor contrastează? începu el ca o tentativă, aprinzându-şi pipa.

– Aşa sunt majoritatea bărbaţilor – şi eu nu voi dezvolta ideea, profesore, dacă asta aveai de gând, i-am răspuns cu un zâmbet categoric.

– Atunci nu voi ezita. Poate altădată?

– ...Poate.

– Am scăpat ocazia să te întreb despre tezaurele de la Huntington, începu el din nou, ultima dată când ne-am întâlnit aveai mare zor.

– Se pare că eu tot timpul sunt în grabă şi vizita mea la Huntington a fost la fel. Am apucat doar să-i spun hello lui Pinkie, lui Blue Boy şi rafinatei muze tragice – primii doi mi-au răspuns cu politeţe, dar muza tragică n-a făcut-o, cu toată reputaţia ei de muză manierată, i-am răspuns veselă. Şi acum adevărul. Vizita mea a fost foarte superficială. Mi-e ruşine de mine însămi. Fiecare portret reprezintă un sumum de cultură şi în portretistică există nivele de înţelegere pe care am vrut să le prind şi n-am putut s-o fac. Doar am aruncat o privire asupra câtorva manuscrise şi n-am văzut încântătoarele grădini. Trebuie să mă mai duc în curând. Nu eram chiar în starea potrivită pentru Huntington, am terminat eu ca o scuză.

– Nu erai, confirmă el, erai deja plecată când am ajuns acolo puţin după.

– Păi, Cary Jefferson, tu mă spionai, l-am tachinat eu surprinsă.

– Poţi s-o numeşti aşa. Adevărul este că am vrut să fiu util, Linda. Cele mai valoroase incunabule pot fi îngrozitor de plicticoase dacă nu sunt prezentate cum trebuie. Cel puţin ai să mă înştiinţezi când ai de gând să vizitezi din nou Huntingtonul – doar dacă compania mea...

– Nu, nu mă deranjează, i-o tăiai eu. Păi, să vedem. Aş putea fi liberă dimineaţa. Doream să plec spre litoral, dar mai poate să aştepte o zi.

El spuse vizibil dezolat:

– Trebuie să ţin o conferinţă de dimineaţă.

– Luni, de Paşte?

– Mă tem că da. Vacanţa de primăvară a fost mai scurtă anul acesta şi s-a pierdut timp şi cu pichetele, explică el. Îmi pare atât de rău. Mai îmi dai o şansă?

– Bineînţeles, am să-ţi dau de ştire, i-am răspuns, fascinată de felul cum trăgea din pipă.

– Pipa mea te deranjează astăzi.

– Dimpotrivă, îmi place.

– Înţeleg că măcar un lucru îţi place la mine, spuse el scoţând rotocoale.

– Înţeleg că într-o zi am să mă apuc şi eu de pipă, i-am spus, şi pe urmă am râs. Şi care-i subiectul conferinţei dintr-o încântătoare luni de Paşti, profesore?

– Foarte adecvat, te asigur, îmi răspunse. Atributele morale şi atitudinea personajelor shakespeariene. Apoi s-a întors spre mine, cu un zâmbet visător: „Loialitate, Bunătate şi Adevăr", trei teme într-una singură.

Am recunoscut cuvintele. Făceau parte dintr-un sonet, unul pe care-l preferam.

– Loialitate, Bunătate, Adevăr. „Nu lua dragostea mea drept idolatrie", îndrăznii eu, iar el îmi aruncă o privire uluită.

– Dumnezeule, Linda, nici nu mi-a trecut prin cap...

– Că şi mie îmi place domnul Shakespeare, îi zâmbii eu.

– Exact. Spune-mi mai mult, mă rugă el entuziasmat. Ai studiat ştiinţele umaniste?

– Da, am studiat – mi se pare atât de mult de când... Îmi amintesc numai fragmente.

– Vino cu mine, mâine, mă rugă el deodată.

– La UCLA?

– Da, vrei?

– Adică tu vrei să mă inviţi să văd terenurile universităţii sau să mă furişez în fundul sălii de conferinţe şi să-ţi fac viaţa amară?

– Să-mi faci viaţa amară, murmură el. Vii?

– N-aş lipsi pentru nimic în lume, i-am răspuns eu, tot atât de entuziasmată ca şi el.

– În consecinţă trebuie să ne întâlnim devreme, la breakfast, iar Cary făcu planul pentru restul zilei: după conferinţă mă întâlneam cu el în biroul facultăţii, urma un prânz la patiserie şi se mai oferi să-mi arate terenurile.

– Atât cât vrei să vezi şi îţi promit să mergem mult, spunea el în timp ce Claudine se întorcea.

– Joseph a trebuit să fugă la clinică, o urgenţă, spuse Claudine, şi m-a rugat să-l scuzăm o oră sau cam aşa. Vei rămâne la cină, Cary, îl invită ea. Avem *scampi grillés*, care ştiu eu că-ţi plac. Rămâi, *oui*?

Dar Cary refuză; nu putea să mai stea.

Claudine s-a uitat la mine cu o anumită privire, ceea ce însemna (era duminică, cum a spus Brenda, la Daisy...) am înţeles eu cu neplăcere.

– Da' de ce nu? întrebă Claudine în mod provocator.

Iar Cary i-a răspuns.

– Cred că mă aşteaptă multe lucrări neterminate, pe birou, spuse Cary. Trebuie să plec repede, cred că mă poţi ierta.

– Eşti iertat, zâmbi Claudine cu o sclipire maliţioasă în ochii ei albaştri. *Alors, dites-moi*, Cary, în noaptea Oscarului te vei prezenta cu Lena sau cu Daisy? a ţâşnit fata diplomatului, neîmblânzită, trăgând la ţintă.

Un sentiment de jenă m-a cuprins, aş fi dorit să fiu oriunde, dar nu acolo.

Vizibil plictisit, faţa întunecoasă a lui Cary a devenit mai aspră şi, când ne-a vorbit, vocea era impersonală.

– Nu cred că voi asista la această ceremonie.

Şi se sculă în picioare cu o nerăbdare bruscă, dorind să plece imediat.

– N-ar fi trebuit, i-am reproşat Claudinei, după ce a plecat Cary. Şi nici eu nu am rămas la cină, cu toate insistenţele ei, şi am plecat simţindu-mă obosită.

Întoarsă în patul meu, scufundată în propriile-mi gânduri, mintea mea trecea în revistă o mulţime de lucruri, mirându-mă. Oare Claudine a fost fericită când a ales un Paşte liniştit în familie, în locul petrecerii pline de viaţă şi extravagantă care avea loc la Roger? Pentru că atunci când vorbise cu Cary... Oare Cary a trebuit să plece devreme pentru că a avut mult de lucru? „Orice ar fi ea, dar nu e o mincinoasă" spusese Claudine cândva despre Noxy, dacă asta era adevărat.

Dar mai mult ca orice, oare Joseph plecase chiar la clinică, într-adevăr? Pentru că de Paşte, de Crăciun...

Inevitabil, vechiul coşmar mi-a revenit în somn. Numai că de data asta nu era atât de dureros pe cât fusese înainte; cutia rece, cenuşie, purtând eticheta „personal", îi aparţinea lui Joseph şi nu lui Kurt.

V

Săptămâna a cincea
luni 31 martie – duminică 6 aprilie

Mergeam cu maşina spre UCLA[1] şi pentru că ştiam că Cary întrebuinţa acest timp pentru notiţe, l-am rugat să facă abstracţie de prezenţa mea, când mi-a spus:

– Hai să vorbim despre tine.

Simţindu-mă prost, am reacţionat:

– Nu sunt un subiect interesant, cred că ţi-am mai spus, şi-am adăugat: ce număr de studenţi are UCLA?

– Peste treizeci de mii – şi nu e corect din partea ta. Mă simt dezavantajat, oare până acum găseşti că nu am fost cooperant?

Şi pentru că m-am gândit că ce e adevărat e adevărat:

– Foarte, i-am răspuns cu un zâmbet.

1 UCLA – Universitatea din California, Los Angeles.

Contrar obişnuinţei, maniera lui era jucăuşă, într-un fel chiar amuzantă.

Da, am avut o copilărie foarte plăcută. Nu, nu eram ceea ce se numeşte un copil răsfăţat. Existau principii şi cerinţe pe care trebuia şi ca copil să le respect... Nu, doar bunica mea era franţuzoaică. Da, limba a fost uşor de învăţat şi când am crescut m-au interesat limbile... Filologia. Şi am întâlnit „Dulcea ta lebădă" din Stratfort, cu totul accidental, căci scopul meu erau limbile. De ce te-a interesat pe tine Shakespeare mai mult decât alte subiecte? l-am întrebat eu gata să inversez rolurile.

– Pentru multe motive, care pot fi rezumate la unul singur, doream un subiect universal cu adevărat, îmi răspunse el şi, fără a intra în amănunte, a pus reflectorul pe mine:

– Ţi-a plăcut pedagogia, să predai?

– N-am predat niciodată, Cary, eram gata să devin profesoară, când l-am întâlnit pe Kurt. Ne-am căsătorit şi am plecat din ţara natală. Bineînţeles că aş fi putut să continui, dar Kurt a obiectat la ideea de a face o carieră. El, Kurt, era un om cu principii puternice. Şi cu aceasta studiile mele au luat sfârşit, şi aproape două decenii m-am mulţumit cu rolul soţiei de casă. Şi nu pot să spun că sunt foarte mândră de mine.

– Probabil că l-ai iubit foarte mult, zise Cary gânditor, aşteptând comentariile mele. Dar observaţia lui mi-a stârnit emoţii şi aş fi preferat ca el să nu fi spus asta niciodată.

– De ce te consideri neintersantă? mă chestionă el după o scurtă tăcere.

– Doar pentru că nu am nici o abilitate.

El mă sfidă:

– Argumentează. Hai să începem cu pictura.

– Este doar un mod de a-mi omorî timpul, i-am răspuns eu. Niciodată nu am avut acel ceva cu care să mă exprim pe pânză. Eu nu creez, doar reproduc: răsărituri, apusuri, invariabil.

– Încerci să atingi frumuseţea?

– Cred, poate mai degrabă căldura din ce e frumos.

După altă tăcere:

– Ai regretat vreodată că ai abandonat cariera? m-a întrebat el.

– Nu cu adevărat, nu cred că aş fi fost o profesoară bună. Sunt prea introvertită şi nu prea convingătoare, printre altele. Dar sunt o bună cititoare şi de-ar fi să mai încep o dată, cred că aş alege critica literară. Să-l laud sau să-l distrug pe Cary Jefferson, glumii eu, schimbând subiectul.

– Nu cred că ai vrea să mă distrugi, spuse el gânditor, cât despre critică – o judecată imparţială; obiectivitate, independenţă de gândire, oare ai asemenea atribute esenţiale?

– Nu prea, am râs eu. Judecată obiectivă în literatură; oare există aşa ceva? m-am grăbit eu să întreb într-o încercare de a lua reflectorul de pe mine.

El cântări întrebarea zâmbind.

– Există un conflict adânc asupra criteriului de evaluare, totuşi răspunsul oficial este da. Atunci când opera literară este judecată în afara emoţionalului. O problemă de dezbatere înaltă, aş zice. Emoţia este o calitate umană şi a minimaliza aspectele umane pe seama abstractului înseamnă a realiza ceva parţial. Fără nici un dubiu structura şi simbolurile ca expresie au importanţa lor. Care e părerea ta?

– Mă tem că aş fi un critic slab. Emoţia pentru mine este primodială şi prevalează asupra restului. Aici aş fi vrut să fiu mai realizată. Şi am continuat impulsiv: Nu am suficientă substanţă pentru a-ţi argumenta şi a te sfida, şi *cât aş fi dorit să o fac.*

– Adică, ai fi vrut să mă pui la zid, remarcă el.

Şi eu m-am simţit o necugetată că am dat drumul gândurilor mele şcolăreşti.

– Adică, eşti cu atâţia paşi înaintea mea, intelectual vorbind, încât... şi m-am oprit brusc. N-am mai găsit cuvintele, ceea ce mi se întâmplă în mod constant.

– Şi nu mă poţi ierta pentru asta, completă el cu un ton puţin amar.

– Eu pur şi simplu aş fi dorit să-ţi spun că aş fi dorit să fi fost mai rafinată, i-am spus eu puţin încurcată şi el rămase tăcut.

Şi iar m-am simţit prost, dar nu pentru mult timp.

– Nu te subestima. De fapt, eşti chiar persoana de care am nevoie. Aş dori să-ţi citesc câte ceva din ce am scris. Mă interesează părerea ta.

– Despre ce e vorba? am întrebat eu curioasă.

– Un capitol din piesa la care lucrez.

– Păi, mi-ar place, oricând vrei.

– Sper să te ţii de cuvânt.

Acolo se aflau multe facultăţi, uşile deschise, un forum de învăţământ care încerca să depăşască schimbările, criticile şi problemele interne – Universitatea din California, Los Angeles: un oraş în sine. Cursul de literatură engleză al profesorului Jefferson era frecventat de studenţi de toate vârstele, majoritatea tineri, câţiva

mai în vârstă şi chiar unii care aveau diverse profesii, evident, musafiri ca mine.

M-am hotărît să mă aşez lângă un tânăr cu o faţă sinceră. El îşi murmura ceva cam aşa: „Era oare Othelo bun, ca să-l acuzăm mai puţin faţă de femeia fără pată?" Apoi:

– Hei, nu te-am văzut, mi se adresă brusc, într-un fel care invita la discuţie.

– Sunt numai în vizită, i-am răspuns. Nu m-am hotărît. Este atât de bun pe cât se spune?

– Papa? E grozav.

– Just, adăugă o faţă neagră simpatică, întorcându-se către noi.

– Grozav, adăugă studentul ignorând-o. Cu toate că eu personal îl prefer după curs. Nu e atât de oficial şi i te poţi adresa uşor. Încearcă o dată. Biroul lui e deschis tuturor. Nu ai nevoie de nici o programare, înainte de întâlnirea din facultate.

– Întâlnirea de la facultate?

– La ora cinci. Mai bine imediat după prânz. Şi eu sunt un junkie.

– Este un fan literar, mi-a zâmbit cu indulgenţă. Omul are nişte idei originale şi un stil fantastic. E un tip adevărat, luând în seamă...

– Luând în seamă nimic, se amestecă fata din nou. Stil, filozofie, personalitate, într-un cuvânt, arhaic.

– Ipocrizie, numele tău e femeie, o ironiză el. Eterna falsitate, multele faţete ale lui Cléo, şi pe urmă e moartă după el, îmi spuse.

– Prostii. Nu sunt nebună după nimeni, spuse ea cu condescendenţă. Şi chiar mai mult, oricât de lipsită de modestie ar părea, eu voi fi o mai bună profesoară decât dragul, înceţoşatul nostru domn Jefferson.

– O, da?

– O, da, îl îngână ea. Cel puţin mintea mea nu este aşa de ceţoasă ca a lui.

– În orice caz pe mine mă impresionează, în aşa măsură încât fac abstracţie de faţa lui.

– Asta n-o voi face eu, îi răspunse fata neagră frumuşică, eu am să-l boicotez cât pot.

Ce afirmaţii ciudate, mă gândeam, mai ales ultima, venind de la cea de la care venise. Cu o undă de melancolie am ajuns la concluzia că eram prea bătrână să mă înscriu...

Deodată s-a făcut o linişte apăsătoare, moment în care Cary şi-a făcut apariţia-i întunecată şi solemnă. Da, el avea ceva oficial. O anume ţinută, felul de a se comporta, o manieră mă frapase de la început. Arhaic?... Cumva îmi plăcea.

Ignorând scaunul de la catedră, stând în picioare în faţa studenţilor: „Fair[1], Kind, True" („Loialitate, Bunătate şi Adevăr"), murmură el, rotindu-şi ochii prin amfiteatru. Apoi cu un zâmbet sfidător: „Cred că aşteptaţi de la mine să încep cu câteva aluzii elocvente la colegul meu deghizat în negru; adevărat – şi cu toate acestea un maur rău". Şi clasa a răspuns prin zâmbete şi râsete. Apoi a făcut o pauză. În ceea ce priveşte cuvântul *fair*, începu el, nu îmi propun să trec în revistă istoria frumuseţii tranzitorii, de tip egiptean, de tip Mona-Lisa, de tip Mona-Martin sau chiar blondă (mai multe râsete) de aceea voi comenta cuvântul *fair* strict în sensul de *just, onest*, pe care eu îl consider mai apt de a fi comentat.

Acuma (deodată grav, plimbându-se prin faţa cursanţilor)

1 În limba engleză fair poate însemna: just, onest, blond, pur.

fairness este o calitate pe cât de rară în vremea lui Shakespeare tot atât şi pe vremea noastră (Oare se uita la mine?). Deci o calitate rară poate stimula o mulţime de întrebări."

Cu autoritate şi simţul umorului, Cary şi-a condus studenţii printre nenumăratele personaje shakespeariene. Am fost impresionată, uluită de stilul şi puterea sa de comunicare, şi puţin intimidată. De aceea, după curs m-am dus la biroul lui, dar nu am intrat, aşa cum intenţionasem. I-am trimis doar o notă cu: *Mulţumesc, a fost un mare regal şi te rog nu conta pe mine pentru prânz şi după, deoarece ai lucruri mult mai importante de făcut decât să fii ghidul meu.*

Şi astfel, după o zi animată la UCLA şi după ce m-am plimbat după-amiază pe terenurile dimprejur, în fine, a sosit şi seara mea de odihnă intimă. Programul săptămânii (de data asta era vorba de litoral) necesita, ca de obicei, o energie reînoită şi doream să fiu stăpâna propriei mele seri; să scriu articolul pentru *The Star*, să citesc puţin şi să mă culc devreme.

Dar am mai chemat-o pe Claudine, ştiind că fusese la doctor dimineaţă.

– Sunt gravidă, Linda, la vârsta mea, ce să mă fac? Nu-mi pot permite un copil idiot. Lui Joseph îi plac numai copiii inteligenţi. *Quoi faire, un curetage? Dieu, jamais de la vie!*

– Lasă-l, am încurajat-o eu. Tu nu poţi avea decât copii inteligenţi. Ai demonstrat-o. Lasă-l, Claudine!

– *Ah, c'est terrible*, sunt bătrână, *chérie*.

– Tu nu eşti mai bătrână ca mine şi dacă ar fi fost vorba de mine, hotărît l-aş fi lăsat, i-am răspuns eu, aşteptându-mă la *alors*, mărită-te! Dar, departe de asta ea a oftat şi a spus:

– Roagă-te pentru mine, Linda.

Asta m-a îngrijorat venind din partea ei. Dar eu trebuia să-mi şamponez părul, căci Nina fusese prea generoasă cu spray-ul ei şi nu-l mai suportam.

Tocmai ieşeam de sub duş şi îmi uscam părul cu un prosop, când a sunat Cary.

– Ar trebui să fiu supărat pe tine, a spus el.

– Dar tu nu eşti.

– Nu, râse el, apoi spuse brusc: Linda, cred că aş putea să trec, dacă mi-ai acorda o jumătate de oră. Doresc să-ţi citesc acel capitol. Nu va lua mult timp, te asigur. „Cerule, *nu în seara asta!*" mi-am zis eu alarmată.

– Lindaaa...

– Cary... Nu cred.

– Am crezut că tu ai crezut ce spui.

– Ce-am spus?

– Ai spus „oricând".

– Da, dar...

– Acordă-mi o oră, de la 7 la 8.

– Dar, Cary, tocmai mi-am şamponat părul.

– Mă voi abţine asupra oricărui comentariu despre părul tău. Şapte?

– Păi, eu...

– Mulţumesc, voi fi la timp, nu voi întârzia. Şi a închis telefonul.

Asta era prea de tot, m-am gândit eu. Părul meu era ud, iar seara mea de luni, a mea şi numai a mea... şi mi-am zis că nu-mi place prea mult Cary.

Încă nu era şapte când a sunat.

Dar când am deschis uşa, cine era? Cary sau Moş Crăciun? Braţele pline de flori, o imensă cutie de bomboane şi o sticlă, şi o servietă, toate învăluite într-o privire solemnă. Şi l-am iertat.

– Le-am furat din cancelarie, spuse el punându-mi-le în braţe; bomboanele să te îndulcesc şi să mă ierţi că am dat năvală, iar coniacul ca să pecetluim pacea. Părul tău arată minunat, adăugă el cu un zâmbet reticent. (Părul meu era încă umed, dar nu mai avea nici o importanţă.) L-am complimentat pentru conferinţa de dimineaţă şi eram sinceră; apoi l-am rugat să stea jos şi m-am dus să caut un vas.

Când m-am întors cu florile, Cary se afla pe terasă, stând lângă maşina mea de scris portabilă. S-a uitat la mine întrebător, iar eu m-am înfuriat pe mine însămi. Trebuia să fi prevăzut, să nu-l las să-şi bage nasul.

– Îmi place să-mi bat scrisorile, i-am spus cam scorţoasă. Dar el a continuat să se uite şi să-mi zâmbească. Erau prea multe obiecte grăitoare pe biroul meu, pe care le cerusem de la administraţie.

– Bine, i-am spus eu, mă predau. Sunt o ziaristă independentă şi ţin coloana de călătorii. Cel mai puţin profesionistă dintre ziarişti, să ştii.

– Doamne, e minunat, exclamă el uitându-se la mine de parcă aş fi fost campioană, şi mai pictezi?

– O, asta, i-am spus eu râzând, întorcându-mă în living. Nu vrei să stai jos? Am adus două pahare, apoi el s-a aşezat comod într-un fotoliu în faţa canapelei pe care şedeam eu.

– Te admir, Cary, i-am zis.

– Într-adevăr? mă întrebă el pe un ton echivoc.

– Da, n-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca tine, înţelegând: n-am întâlnit niciodată până acum un erudit negru şi sunt fericită că te-am întâlnit.

– Chiar eşti? mă întrebă el turnând.

– Da, i-am spus puţin deconcertată de tonul lui. Şi abia aştept să-mi citeşti.

*

Era penultimul act din piesa lui. Deşi nu avea greşeli, manuscrisul era încă necizelat: frazele scurte, dialogul minim, mai mult o schiţă.

Acţiunea piesei era în jurul a trei personaje: un muzician orb alb, un profesor de liceu negru, amândoi îndrăgostiţi de o femeie albă, Marian, aparent îndrăgostită de amândoi. Se părea că Marian nu putea să aleagă între cei doi şi se autotortura încercând să-şi definească sentimentele pentru fiecare dintre ei.

M-am întrebat ce avea de gând Cary, în privinţa lui Marian. Avea de gând să fie blând şi corect sau să o înjosească, oare va deveni o altă Cleo?...

M-am uitat la el pe furiş. Trăgea din pipă, faţa fiindu-i serioasă şi aşteptând.

– Ce e cu amărăciunea asta, Cary? l-am întrebat fără să mă mai gândesc direct.

– Dar ce-i cu a ta, Linda? mi-a răspuns el neaşteptat. Şi de sub ochelari i-am simţit privirea intensă, puternică, fixată asupra mea. Mi-a părut rău că întrebasem.

– N-am ştiut că am aşa ceva, i-am răspuns, evitându-i privirea.

– Oare nu avem cu toţii?

– Da, probabil că toţi o avem, am încercat eu să mă relaxez. Şi aducând vorba iar despre piesă. Am găsit captivant suspansul psihologic.

– Ce se va întâmpla în continuare, cum se termină?

– Spune tu: doi handicapaţi, *tu* pe care l-ai alege?

– O, nu sunt de acord, i-am răspuns, mai întâi orbirea *este* un handicap adevărat. A fi negru, da, ar putea

fi, dar numai pentru cei slabi, asta o ştii tu mai bine. Oare te consideri handicapat?

El se gândi o clipă cu un uşor zâmbet şi apoi întrebă:

– Linda, ai putea să te îndrăgosteşti de un negru?

Atât de încurcată, aş fi dat oricât să găsesc un răspuns potrivit. Încercând din răsputeri să par firească:

– Nu pot chiar să spun da, i-am răspuns eu, şi totuşi poate că aş putea.

– Eşti ambiguă, remarcă el.

– Păi cred că orice femeie ar putea, dacă s-ar elibera.

– Aceste sentimente pot fi controlate?

– Probabil nu, când eşti tânăr. Dar mai târziu, la o anumită vârstă, îţi poţi controla aceste sentimente, i-am răspuns eu cu convingere.

– Într-adevăr, prejudecăţile devin mai puternice cu vârsta. Marian fiind o persoană matură, negrul din povestea noastră este mai handicapat decât orbul.

– Nu neapărat, l-am contrazis eu. Nu, dacă el este deştept. Fie perseverează cu inteligenţă şi câştigă, fie că pierde doar pentru că femeia respectivă nu este la nivelul său şi mă tem că asta este în intenţia ta... În orice caz, în nici una din cele două posiblităţi nu l-aş considera pe negrul dumitale handicapat. I se poate întâmpla oricui, fie negru sau alb.

– Oare tu te consideri o femeie matură cu prejudecăţi puternice? mă întrebă el în afara subiectului.

– ... Iar mă ataci, i-am răspuns pe jumătate glumind. Nu fii îngrijorat, nu voi insista. Da, sunt o femeie matură cu prejudecăţi puternice, aşa precum tu eşti un om matur şi cu mai mult sau mai puţine prejudecăţi puternice. Eu îmi aleg cu mai multă atenţie

prietenii şi tu la fel. Faci o discrimare atunci când inviţi o anumită femeie la cină, nu e aşa? Nu te-aş vedea invitând-o pe Brenda.

– Discrimare sau preferinţă? întrebă el. Avem tendinţa să le confundăm.

– Oare sunt aşa de departe una de cealaltă? insistai eu. Oare noi nu alegem fie că e bine sau rău şi într-o situaţia şi în alta? Chiar când citim. Judecând după biblioteca ta, tu îl preferi pe O'Neill lui Tennessee Williams. Bun pentru tine, impropriu pentru mine, eu nu-l înţeleg pe O'Neill. Oare asta înseamnă că am prejudecăţi? Atunci hotărît că da. Câteodată merg până acolo încât fac o discrimare între *Cleo* şi *Blessed Revelations*, de acelaşi autor, i-am spus eu cu intenţia de a-l tachina.

– Aşa fac şi eu, spuse el zâmbind.

– Ştiu. Şi mai mult, am continuat eu convinsă, sentâmplă că sunt o demodată care în sine este discriminatorie şi aşa eşti şi tu, dragă profesore, personalitatea şi filozofia dumitale sunt învechite, ca să o citez pe una din drăguţele dumitale studente, care în pofida acestor lucruri, şi a celorlalte defecte ale tale, este nebună după tine.

El a râs şi am devenit mai sigură.

– Cary, pot să te întreb ceva?

– Cu plăcere, te rog.

– Nu va fi uşor şi s-ar putea să te supere.

– Nu mă supără, îţi promit. Dă-i drumul, mă încurajă.

Aşa că i-am dat drumul.

– Aa... cum e să fi negru? Cam cum te simţi? Adică te simţi diferit? Cu adevărat? Şi dacă e aşa, cum? În ce?

Poate că nu era momentul să-l întreb. Dar voiam s-o ştiu de mult. Şi de ce nu?

El s-a uitat la mine câtva timp. Faţa lui reflecta o stare complexă. Şi m-a intrigat când a murmurat:

– Cu atât mai bine... mai mult vorbindu-şi singur.

– Da, răspunse el, în cele din urmă. Mă simt diferit. În multe feluri, de multe ori. Greu de explicat, Linda. De câte ori sunt supărat când sunt neînţeles... Cu toate că am căpătat o anumită abilitate mă confrunt cu aceste stări, din când în când mă rănesc. Iar în cazul meu susceptibilitatea implicată este şi mai puternică. Vezi tu, din nefericire, bineînţeles că aş putea spune o mulţime de lucruri; mai întâi că m-am născut cu ceva sânge de alb, din partea mamei, ea era o mulatră. Şi în afară de asta, am crescut cu filozofia inocentă a tatălui meu – un utopic, un visător. Bătrânul meu credea în posibilitatea iluminării în relaţiile dintre negri şi albi prin iubire: „Doar dragostea nu-l poate răni pe aproapele tău."

– Tatăl tău a fost un om încântător, am spus eu cu multă căldură şi poate că nu era un visător.

El mi-a răspuns blând dar ferm:

– Nu prin dragoste, Linda, asta ar însemna să cerem un miracol. Prin respect; rase, culori, crezuri pot coexista mai util pentru societate când învăţăm să ne respectăm munca fiecăruia, în măsura în care există. Recompensa... Să gândim câteva clipe. Apoi continuă: Indiscutabil, spuse el încet, experienţa mea se bazează pe consecinţe. Şi totuşi, gândirea mea, în totalitate, a fost influenţată de ambiţie. Ambiţia a fost obsesia mea din copilărie. Am vrut mereu mai bine: mai bine decât colegii mei, mai bine decât bătrânul meu, mai bine.

Nu în sensul bogăţiei, al opulenţei. Nu. Calitatea. Am dorit calitatea, accentuând cuvântul cu mai mult patos ca de obicei. A trebuit să-mi dovedesc mie însumi că pot să ating calitatea. Muncind din greu, în cazul meu, pentru că nu eram un geniu şi lucrurile nu s-au desfăşurat lin în familia mea. Oare te plictisesc? mă întrebă el brusc.

– Nu, te rog nu te opri, l-am rugat eu cu nerăbdare. El a rămas tăcut, de parcă îşi aduna gândurile.

– Noi aspirăm, lucrăm, ne străduim, unii din noi ajungem. Cred că eu m-am descurcat bine ca profesor; totuşi, ca scriitor am avut mai multe de realizat. Lucrările mele erau bune, dar pentru ca să supravieţuiască trebuia să se integreze, să intereseze pe toată lumea, nu doar o minoritate. Undeva, în această direcţie, am descoperit că sentimentele, lupta interioară, dezamăgirea nu au nimic de-a face cu rasa şi m-am hotărît să devin un scriitor al sentimentelor şi adevărurilor universale. Pentru acest motiv consider că nu greşesc când spun că sunt un spirit liber şi independent în ceea ce priveşte „alb" şi „negru".

El s-a oprit, a tras adânc din pipă şi după o scurtă pauză a continuat: „Unii mă cred birasial. Din acest motiv nu prea sunt iubit de anumite persoane, spuse el scuturându-şi pipa îndârjit. Şi adăugă: un scriitor al adevărurilor universale nu poate fi purtătorul de cuvânt al unei singure cauze. Ar fi o inconsecvenţă. Am fost de asemenea acuzat de a fi un renegat. Dar nu sunt. Nu pot fi pentru că în adâncul meu am moştenit o întreagă istorie de suferinţe şi un sentiment de responsabilitate faţă de poporul meu. Adevărul, miezul adevărului este, accentuă el din nou, că am învăţat să gândesc ca un *alb* continuând să mă simt *negru*,

deoarece sunt unul dintre ei. Dacă sunt obligat să aleg, trebuie să întind mâna către negru.

– Şi aşa ar trebui să fie, i-am spus eu când s-a oprit.

– Aşa este, conchise el solemn, şi rămase un timp absorbit de gânduri. Apoi, uitându-se la ceas: E târziu, hai să te scot la cină.

Da' nici vorbă de aşa ceva. Părul meu nu era aranjat şi am terminat spunându-mi micul meu secret:

– Niciodată lunea.

Oarecum retras, el îmi spuse:

– Înţeleg.

Şi afară de asta, mâine mergem în oraş.

– Atunci nu s-a schimbat nimic.

– Ce vrei să spui?

– Mi-a trecut prin minte, zise el zâmbind. Şi se ridică. Mi-e teamă că am stat prea mult, te rog să mă ierţi. E leitmotivul meu, nu-i aşa? Mi se pare că de când ne-am întâlnit eu îţi cer în permanenţă să mă ierţi. Sunt groaznic de plicticos. Cum mă suporţi?

– Şi eu mă întreb, am spus tachinându-l.

– Oare se datorează faptului că, în pofida vârstei mele mature şi a puternicei mele prejudecăţi îmi place faţa ta?

El a râs şi mi-a sărutat mâna.

– Atunci, pe mâine seară.

– Desigur.

– Fără resentimente, Linda? m-a întrebat el la uşă.

– De ce aş avea?

– Oare chiar îţi place cu adevărat chipul meu? mă întrebă el cu reţinere.

– O faţă frumoasă cu bronz cu tot.

Şi faţa lui se destinse.

*

Starea Claudinei mă îngrijorase cu o zi în urmă, aşa că m-am hotărît ca a doua zi de dimineaţă să o sun imediat. Revenind la stilul ei pisicesc, toarse:

– Este mafţi. Mai e o săptămână până la Oscaruri... Carina nu poate înţelege de ce Tatum poate veni la gală şi ea nu. Iar Anthony doreşte să-ţi fie escortă. I-am spus că mai trebuie să aştepte încă doi ani şi el consideră asta *une éternité*. Aş fi dorit să-l văd mai înalt.

– Este un tânăr încântător, destul de înalt pentru vârsta lui.

– *Tu crois? Bon. Alors.* Noxy va primi două Oscaruri. unul din partea Academiei şi altul din partea directorului ei. Sharon era *bien drôl* în dimineaţa asta... Şi ce perspectivă interesantă ai pentru azi? Eu merg jos pe coastă, la Capistrano, La Jolla, San Diego.

– Nu uita, vinerea liberă pentru party-ul Brendei.

– Nu sunt bună la tenis. Nu cred că voi veni.

– *Mais, chéri*, tu înoţi, distracţia este la bazin.

– N-am o simpatie deosebită pentru Brenda.

– *Quoi*? Nimeni n-o iubeşte.

– Atunci de ce să merg la party-ul ei?

– *Vraiment*, Linda... Pentru că este amuzant. Îţi măreşte apetitul. Şi va fi toată lumea acolo, *bien sur. Alors*, mergem cu Guy, Joseph are o întâlnire vineri. *Ah bon*, Joseph are mereu o întâlnire când trebuie să meargă la Noxy. *Ah bon, il faut pardonner ceux qu'on aime, non?*

Trebuie să-i iertăm pe cei pe care îi iubim, a spus ea şi eu am fost întru totul de acord, înăbuşind ceva

din mine care se revolta, simţind diferit. Era acel ceva ciudat, dureros, care continua să mă apese uneori, în pofida mea...

Da, era marţi. Şi plănuisem să fac un tur pe coastă în jos, spre San Diego. Şi trebuia să mă întorc la opt pentru întâlnirea mea la cină cu Carry. Tocmai ieşeam şi încuiam uşa când a sunat telefonul şi m-am întors: curiozitatea a omorît pisica. Era Jean. Supărat pe mine că toată ziua de luni n-am fost acasă, furios că nu puteam să prânzesc cu el.

– Nu pot pentru că nu voi fi aici, i-am explicat eu.

– Doar nu pleci?

– Nu, am râs eu. Am să fac un tur pe coastă în jos, spre sud. Tocmai plecam când ai sunat.

– OKay, s-o lăsăm pe mâine, spuse el cu un glas plictisit.

– Nu pot, voi fi în Valea San Fernando, toată ziua, cu Yvonne.

– Pe naiba. Se pare că trebuie să aştept până vineri să te văd.

– Vineri? Party-ul Brendei.

– Vei veni şi tu.

– O, nu prea sunt sigură.

– Ba vei veni. Din clipa asta vei veni. Să nu îndrăzneşti să nu apari, babe, că vin după tine, mă ameninţă el.

M-am cam supărat, dar a schimbat tonul:

– Ascultă, Linda, Brenda are şi ceva bun şi piscina ei este de tip olimpic. Iar împrejur nu există nici un înotător bun, babe, ei încep să bea şi când ajung la bazin sunt terminaţi. Eu o să beau după ce te provoc la concurs. Ce părere ai? Te voi lăsa să câştigi, mă tachină el.

– Aş putea să reflectez asupra acestei propuneri, i-am spus eu puţin sentimentală la ideea unui concurs cu Jean. Dar fără favoruri.

Seara, când am venit acasă, după o călătorie destul de grăbită, Cary mi-a oferit două posibilităţi pentru cină: Little Embassy, pe care o cunoşteam şi unde m-am distrat foarte bine şi Benny's, unde puteam să-l ascult pe Cole Porter şi pe un bun saxofonist, un vechi coleg de-al lui. Şi cu toate că Cary m-a avertizat că acest local nu avea clasă, l-am ales pe Benny's, pentru că îmi place muzica lui Cole Porter.

Într-adevăr Benny's nu avea clasa cu care mă obişnuisem, totuşi restaurantul, grădina interioară, creau o atmosferă foarte agreabilă. Mi s-a acordat o atenţie specială şi cea mai bună masă din local, într-o lojă, de unde se putea vedea atât orchestra, cât şi ringul de dans.

Cary se lămurise până atunci în privinţa gusturilor mele. Am luat o friptură cu garnitură potrivită şi mâncarea a fost mai gustoasă decât mă aşteptam. Cât despre vin, poţi totdeauna să ai încredere într-un bărbat care a petrecut un an la Paris. Amândoi am optat pentru cafea şi coniac în loc de desert. Iar Cary a început să tragă din pipă. Nu cred că am vorbit mult; Cary nu era omul care să poarte o conversaţie uşoară. Niciodată nimicuri. De data asta nici o clipă nu a fost pus într-o situaţie dificilă. E adevărat că părea cam gânditor, dacă nu chiar absorbit. Dar din cele cunoscute şi auzite, profesorul Jefferson avusese întotdeauna o minte nebuloasă. Saxofonistul, vechiul coleg al lui Cary, era unul din cei mai buni. Cât despre orchestra lui Cole Porter i-a

adus pe toţi la dans. Ringul era o mică mostră a Naţiunilor Unite: spanioli, chinezi, două cupluri de negri, câteva de albi, un grup fericit, heterogen, toţi iubitori de muzică şi de ritm. Ştiam de la început că va fi o seară minunată. Am simţit-o chiar din aerul restaurantului, din vraja muzicii, din tot ce mă înconjura. Încet, încet, dispoziţia mea m-a destins şi mă complăceam.

– Sper că nu eşti prea dezamăgită, a spus Cary pufăind şi examinându-mi chipul.

– O, dar îmi place muzica, atmosfera: indiferent de culoarea şi de profesia oamenilor, le place să danseze, nu-i aşa?

– Este o defulare, a remarcat el, o necesitate pentru majoritatea lor.

– Pentru tine?

– Da, dar nu mă tenta, aici nu e locul unde să dansezi tu.

Oricât de tandru i-ar fi fost tonul, hotărît că nu el trebuia să decidă pentru mine. Nici un bărbat nu va mai trebui să decidă vreodată pentru mine.

– Dar pentru tine? l-am întrebat eu. El doar s-a uitat la mine şi a zâmbit. Şi eu de ce sunt altfel?

– Tu eşti o doamnă din Virginia - sau ai uitat, îmi spuse el cu un umor sec.

– Să înţeleg că oamenii din Virginia sunt altă specie? N-au dreptul la aceleaşi nevoi ca ceilalţi? Mulţumesc, profesore.

Râsul lui sonor nu mă mai deranja, mai degrabă chiar îmi plăcea. Dar când el m-a întrebat:

– Eşti sigură că doreşti? Şi tonul lui era puţin tensionat.

– Doar acest dans, i-am spus poate prea doritoare.

Când am ajuns pe ringul de dans, spre surprinderea

mea, orchestra a schimbat deodată melodia, iar saxofonistul a continuat cu *Misty*... Ador cântecul ăsta. Şi în clipa aceea nu m-am putut opri să gândesc ce ciudat este că anumite melodii stârnesc asemenea sentimente, atât de calde. Cred că mi-a plăcut dintotdeauna să dansez cu Cary. Cu tocurile mele înalte eram aproape la fel de înaltă ca el. Nu m-a durut ceafa. Amândoi aveam aceiaşi paşi lenţi, leneşi. Şi era foarte plăcut.

El niciodată nu m-a ţinut prea aproape, niciodată nu ne-am atins prea mult. Dar de data asta, pe când dansam, capul meu s-a apropiat de obrazul lui şi era foarte plăcut. De asemenea, am realizat că mâinile sale erau doritoare să mă apropie. Dar nu m-a deranjat îmbrăţişarea, pentru că şi asta era foarte plăcută.

Şi apoi, după *Misty*, orchestra a continuat lin *A Prayer*. Am avut o uşoară suspiciune în privinţa amestecului domnului Cary în alegerea celor două cântece favorite şi că era mai mult decât frumos din partea lui. Şi apoi a urmat un alt cântec preferat, dar am fost absolut sigură că nu-l menţionasem niciodată lui Cary.

– O, şi ăsta îmi place, am exclamat eu plină de exaltare.

– Ştiam că aşa va fi, mi-a şoptit el secretos la ureche, ţinându-mă şi mai strâns, şi m-a surprins ce bine mă simţeam.

Ei, da, cu toate că nu mi-am dat seama de asta la vreme, în pofida împotrivirii mele hotărîte de a nu mă implica în nici un fel sentimental, mai mult, în complet dezacord cu cei douăzeci de ani de educaţie sudistă, da, cred că începusem să mă îndrăgostesc de Cary în acea noapte de marţi la Benn's. Dacă nu mai înainte.

*

Trecuse mult de miezul nopţii, am luat un taxi şi ne întorceam la Excelsior. Mă sprijineam pe spătarul banchetei, bucurându-mă de starea plăcută a unei seri încântătoare, când Cary a întins să-mi ia mâna. Şi, ciudat, nu am protestat.

– Nu e prea mare diferenţă în întuneric, nu-i aşa? spuse el cu vocea şoptită, comparând mâinile noastre înainte ca degetele să se împletească.

– Nu-i prea mare, l-am îngânat eu, gândindu-mă ce ciudat era să mă simt aşa de bine cu el.

El mi-a luat mâna încet, aşezând-o sub braţul său şi a început să-mi povestească de drumul la Washington şi de ce trebuie să meargă acolo. Pe lista centrului Kennedy se aflau opt piese selectate şi Cary era unul dintre autori.

Dar din cele opt piese comandate, două trebuiau eliminate. Fiecare din cele rămase erau cu semn de întrebare. Mai mult, sursa de informaţii din Washington îi comunicase lui Cary în mod sigur că piesa lui fusese eliminată.

– Şi ce poţi să faci?

– Nu mare lucru. Intenţionez să cer Consiliului să-şi revizuiască hotărîrea, dacă e cazul. Dar, te rog, nu da curs supărărilor mele. Şi cu un zâmbet obosit pe faţă: spune-mi unde ai să te mai învârteşti în timpul săptămânii?

Dorind să-l binedispun, i-am detaliat planurile mele, foarte lejer, şi pentru cealaltă săptămână, până la plecarea mea.

– Am petrecut de minune, am început eu să-i spun când am ajuns la uşă.

– Linda, vino cu mine, a spus el pe neaşteptate, înţelegând că am putea zbura împreună; tu vei putea să-ţi vezi casa, eu cu treburile mele, iar la întoarcere venim împreună.

Eram puţin deconcertată, când el a adăugat: în felul acesta nu va trebui să pleci aşa de repede.

– Dar trebuie să mă duc, Cary, am treburi de rezolvat, trebuie să fiu la Kingsbridge şi la Washington, după Oscaruri, nu pot să amân. De altfel şi tu trebuie să te întorci până luni - doi domni te aşteaptă: Shakespeare şi Oscar.

– Nici o doamnă? m-a întrebat el cu umbra unui zâmbet pe faţă.

M-am aplecat pe umărul lui:

– Nu prea ştiu, adăugând prosteşte: tu niciodată nu mi te-ai destăinuit. Şi am început să-mi caut cheile în geantă.

– Aş dori foarte mult s-o fac când mă întorc, spuse el deschizându-mi uşa.

N-am vrut să iau în seamă ceea ce gândea el, dar am observat că devenise întunecat şi trist. Şi era contagios. Sau eu eram aşa şi el împrumutase starea mea? Nu avea nici un rost. Am încercat să zâmbesc în continuare.

– Îţi doresc mult noroc cu piesa ta, şi nu ştiu de ce am simţit nevoia să-i ating faţa şi am făcut-o. El n-a răspuns.

– Şi încă o dată îţi mulţumesc pentru seara încântătoare, m-am bucurat de fiecare clipă.

– Şi eu, a spus el, uitându-se adânc în ochii mei. De fiecare clipă.

Când m-am băgat în pat, noaptea târziu, gândurile mele au luat-o razna. Să zicem că m-aş duce cu Cary

la Washington. Casa mea era la o oră de Washington... Am putea vizita muzeul Hirshhorn şi să hoinărim pe L'Enfant Plaza, nu, nu i-ar place să hoinărească, dar Georgetown i-ar place grozav.- am putea să petrecem serile împreună, eventual să vedem o piesă. M-am scuturat de gândurile acestea şi revenindu-mi în simţiri, m-am întrebat: oare Daisy va pleca şi ea la Washington? încercând să-mi amintesc când îmi luase mâna Kurt ultima oară.

A doua zi dimineaţa, miercuri, Yvonne a venit la hotel, cum stabilisem. Am luat împreună micul dejun, studiind între timp harta, pentru a găsi traseul cel mai spectaculos spre Valea San Fernando. Ea angajase o limuzină cu şofer şi trebuia să plecăm imediat după micul dejun.

În drum, m-am oprit la recepţie, să predau cheia, când funcţionarul m-a informat:

– Aveţi un cadou, doamnă Hollman, aţi dori să vi-l trimit în apartament?

Era o încântătoare plantă, o violetă africană, de la Cary. Pe cartea de vizită scria:

Este dornică de prietenie, bea numai apă şi e învăţată să nu te supere. Mulţumesc pentru seara de ieri.

Mi-am dat seama că roşisem în mod absurd, sub privirile amuzate ale Yvonnei. Dar *Mulţumesc pentru seara de ieri* mi-a readus briza cu melodiile frumoase şi încântătoare de la Benny's. I-am explicat Yvonnei ieşind:

– Ar trebui să te duci şi tu odată. Muzica lui Colle Porter este pur şi simplu divină... O, ar trebui să ne oprim la Misiunea San Fernando Rey, nu crezi? Nu ca

să schimb subiectul, ci pentru că îmi sugerase Cary să o vizitez dacă eram în zonă.

Am pierdut mai mult timp decât am crezut la Misiune. San Fernando, aşezat în inima unei văi fertile, ne-a întâmpinat puţin după miezul zilei.

Vremea caldă de Paşti continua să se menţină şi ne-am hotărît să prânzim pe terasa unei cabane, unde se servea hamburgher. Aşteptând prânzul, am avut impulsul să mai citesc o dată rândurile lui Cary. Firesc, am scos din geantă cartea de vizită şi am citit-o cu voce tare.

– Cred că mă place, am comentat în trecere.

– Mai mult chiar... spuse Yvonne zâmbind cu subînţeles.

– N-aş zice asta, ai uitat de Lena şi de Daisy şi de femeia mister, i-am spus eu râzând.

– Şi ce e nou în asta? mă ironiză ea. Lena e o veche prietenă, toată lumea din oraş o ştie. Daisy? Doar nu te aştepţi ca un urs sănătos ca el să ducă o viaţă de călugăr.

– Bineînţeles că nu, i-am răspuns eu detaşat.

– Cât de mult îl placi, Linda? m-a întrebat ea cu un ton serios.

– Foarte mult, i-am răspuns. Mă simt bine cu el, în siguranţă. Convenţional şi extrem de corect. Sper să nu se schimbe niciodată.

– Nu mă tem, numai că...

– Negru? sugeră ea.

– Nu, asta nu mă deranjează. De fapt, niciodată nu m-a deranjat cu adevărat, am spus eu gânditoare, dar faptul este excepţional, pentru mine e ceva nou.

– Atunci, ce? Pe naiba, o mică aventură nu-i va face rău niciunei femei.

Venind din partea Yvonnei, nu m-a şocat, dar m-a deranjat uşurinţa cu care a afirmat-o.

– Graţioaso, mă iei prea repede.

– Asta e viaţa, mi-a răspuns.

– Bine, dă-i drumul, de ce ţi-e teamă? Poţi să fii modernă în maniere şi spirit, dar pe mine nu mă duci că ai fi o proastă sau o puritană. Nu te înţeleg, puştoaico, eşti o femeie normală, nu-i aşa?

– Nu pot la întâmplare, cu oricare, este o promisiune pe care mi-am făcut-o, din motive serioase, am spus cu o voce scăzută.

– E, aşa mai merge. Te apropii, remarcă Yvonne gânditoare. Vrei să vorbeşti despre asta sau sunt prea iscoditoare?

Aş fi dorit să fi putut să fi scos totul din mine, totul... dar era prea adânc închis în lăuntrul meu.

– Nu pot, pur şi simplu, nu pot.

Yvonne n-a insistat şi pentru asta am iubit-o. A continuat:

– Te-am căutat la Roger, a început ea, şi mai bine pentru tine că n-ai fost. Ce zi, ce noapte, ce aiureală... Îţi spun, puştoaico, m-am hotărît să rămân cu cei bogaţi. Superbogăţia, jocurile pe care ei le joacă toate sunt murdare, mi-e scârbă. La suprafaţă este una şi dedesubt: marihuana şi filmele pornografice. Credeam că Léo glumea, dar e adevărat. Roger este ciudat, tot atât de ciudat ca un liliac şi îţi spun, puştoaico, văzând feţele celor operaţi estetic, mă bucur că mă scald în cremă. Tot ce ţine de tranzacţii în cinema este murdar. Iar Vera, o, Vera şi Mitch au patronat această afacere necurată în calitate de Majestatea Ei şi Majestatea Lui... Şi Mitch pleacă într-o croazieră săptămâna viitoare, ştiai? Încă mai cred că tu greşeşti. Ştiu, e viaţa

ta, puştoaico, şi-a închis subiectul repede. Dar eşti tu pregătită? m-a prevenit cu o strălucire ciudată în frumoşii ei ochi. Ghiceşte de cine am dat la Roger? De fostul meu soţ.... Mi-au trebuit ani să scap de el, puştoaico, şi când l-am văzut n-am simţit *Nimic*. Străin cu desăvârşire! Ştiu că e greu de crezut.

N-am putut să mă gândesc cum m-aş simţi dacă mi-ar ieşi în cale Kurt... acum că ştiam... Şi pe urmă m-am supărat că m-am lăsat antrenată de amintiri.

M-am trezit a doua zi dimineaţă cu o uşoară migrenă şi un dor puternic să mă întorc acasă. Nu m-am dus la Balboa (din programul meu de joi) fiind obosită şi plictisită. Am sunat-o pe Claudine, am înşirat câteva cuvinte şi m-am culcat iar.

Norma Jean era cea care îmi recomandase să vizitez muzeul din Los Angeles şi, în loc să mă duc la Balboa, mi-am petrecut acolo toată după-amiaza. Şi tocmai scriam câteva cărţi poştale prietenilor, în cursul serii, când a sunat Cary.

– Hello, salutări din Washington, a spus el.

– Hello, din partea mea şi a unei încântătoare Regine Africane, am spus eu. Mă răsfeţi prea tare, cum e la Washington?

– Plin de cultură şi din ce în ce mai negru. Cum a fost la Balboa?

– Nu am ajuns, mi-am schimbat programul. Şi piesa ta?

– Deocamdată nu are şanse, răspunse el adăugând că informaţia dată era corectă. Ceea ce răspunde unei mai vechi întrebări a ta: Oare mă simt handicapat? Desigur. Totuşi ar trebui să mi se dea cu adevărat o şansă, mi-a replicat el şi mi-a spus că a cerut ca lucrarea să

fie rediscutată. Din cauza asta s-ar putea să stea acolo mai mult decât anticipase. Şi ar trebui ca tu să mă înlocuieşti luni, adăugă pe un ton mai lejer.

– Aş fi foarte bucuroasă, dar îmi dai voie să conferenţiez despre Petrucchio, comportament şi spirit egoist? Şi dacă nu te întorci marţi, pot să iau şi Oscarul tău?

– Tocmai despre asta doream să-ţi vorbesc, reluă el cu tonul său obişnuit grav. Îmi permiţi să te însoţesc marţi seara?

– Eu am crezut că tu nu doreşti să participi, am bâlbâit eu, încercând să trec peste surprinderea mea.

– Eu nu doresc, dar *tu* doreşti.

– Da, dar mă duc cu Joseph şi Claudine, nu trebuie să te simţi obligat, Cary.

Se aşternu o lungă tăcere la capătul firului.

– Cary...

– Încep să cred că nu sunt dorit, fu răspunsul său cu jumătate de voce.

– ...Nu-mi aduc aminte să-ţi fi spus aşa ceva, l-am dojenit blând. Numai că, cum vom aranja, vreau să spun locurile, şi celelalte, şi tu fiind plecat, poate ar fi mai bine să apelez la Claudine.

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asta. Lena s-a întors dintr-o călătorie. Se va ocupa ea. Totdeauna pot să mă bizui pe Lena, te asigur.

Am sunat-o imediat pe Claudine, după asta. Ea a fost intrigată.

– Ţi-am zis că Cary va apărea cu Lena... Locuri? ah, asta nu va fi o problemă, tot ce doreşte Lena şi obţine, continuă ea, iar noi ne vom distra mai bine decît îţi poţi imagina, *chérie*...

Deci de Lena era vorba, am ales eu din vârtejul de gânduri.

*

Vineri, ceaţă şi smog.

N-am reuşit să văd Santa Barbara, care era în program. Am pregetat să merg până la Malibu, dar de acolo m-am înors la Los Angeles, decepţionată. Dar nu m-am descurajat, era ziua potrivită să vizitez galeriile Dupont şi expoziţia Normei Jean. În vizita pe care i-am făcut-o înainte de vernisaj, am pus ochii pe un peisaj încântător; pustiu, mare, nisip, stânci şi un chiparos singuratic; o pictură în ulei delicată şi rafinată. Speram să o mai găsesc acolo, şi am avut noroc, mă aştepta pe mine. Inevitabil, o altă pictură mi-a atras privirea, o pereche de cai *Sălbatec şi liber*, pe un fundal matinal cu ceaţă. Ar arăta bine în apartamentul lui Cary, mi-am spus eu, el care m-a răsfăţat cu atâtea, care a făcut atâtea gesturi elegante, da, ar fi un cadou frumos de despărţire, cu mult mai frumos decât pipa pe care aveam de gând să i-o expediez când ajungeam acasă.

M-am întors la hotel cu cele două uleiuri pictate de Norma Jean, spre seară. Telefonul suna când am descuiat.

Ei, bine, nu eram hotărîtă dacă să mă duc sau nu la Brenda; mă aşteptam să fie Claudine sau Jean, dar era Cary.

El mi-a spus că aranjase totul pentru marţi seara. Lena se ocupa de toate.

– Probabil va fi un aranjament cu un grup restrâns şi cunoscând-o pe Lena mă tem că majoritatea vor fi negri. Sper să nu te deranjeze prea tare.

– Nu fii prost, l-am certat eu, aranjează să te întorci la timp, altfel trebuie să mutăm ceremonia la Washington. Cum e vremea acolo?

– Plouă. Ploaie şi singurătate.

– Cary, tu niciodată nu te plictiseşti la Washington, fie ploaie, fie soare, i-am spus eu cunoscătoare.

– Plictisit, nu, te asigur că nu. Sunt prins între două presiuni: birocraţia de la Centru şi *Marian*. Lucrez la piesă.

– Presiune?

– Cererea mea de a se rediscuta decizia a stârnit vociferări şi mă tem că va fi refuzată.

– O, dar ei nu pot...

– Poate că nu. Aştept răspunsul din clipă în clipă. Dar în orice caz, te rog sa nu te preocupe asta. Spune, Santa Barbara era ceea ce te aşteptai?

– Îmi pare rău, dar nu am reuşit să ajung, a fost ceaţă toată dimineaţa. Spune-mi, *Marian*, piesa la care lucrezi, este la actul final, nu-i aşa?

– Da, de ce?

– Mă întrebam, ai de gând să o laşi pe Marian să hotărască sau ai de gând să intervii?

El a râs.

– Tu eşti altfel, mi-a spus el şi-mi place. Nimeni nu mi-a spus ceva asemănător înainte, şi pe urmă, niciodată nu m-am simţit atât de bine cu cineva ca să merit calificarea. Tocmai am realizat că ar fi trebuit să te scot diseară cât mai departe de Brenda Holt, de limba ei ascuţită şi de apucăturile ei.

– Nu sunt sigură că mă voi duce, numai că nu pot să evit. Eu îţi doresc mult noroc - *Kennedy, Marian, Survival*, am încheiat eu.

– Adică îţi pasă?

Bineînţeles că îmi păsa. Şi nu m-am dus nici la party-ul Brendei. M-am scuzat: o migrenă, deoarece mă hotărîsem să merg la cinema, ceea ce am şi făcut. Dar nu ca să mă distrez.

*

Ultima mea săptămână la hacienda.

Cumva nu mi se părea drept. Trecuseră cinci săptămâni şi mai rămăsese una. Orice trebuie să aibă un sfârşit, mai devreme sau mai târziu, deoarece nimic nu durează.

Joseph a fost foarte dulce sâmbătă dimineaţa şi s-a oferit să ne ia, pe Claudine şi pe mine, şi pe copii, pe litoral, spre nord. Dar vremea era hotărît împotrivă. Ceaţa s-a transformat într-o ploaie măruntă şi deasă şi-a trebuit să renunţăm.

– Lasă, mergem sâmbăta viitoare, a spus Joseph, întorcând maşina, încercând să mă convingă să mai amân plecarea şi asta devenind subiectul zilei. Totuşi, eu mă hotărîsem; sâmbăta viitoare, acasă.

– *Alors*, a spus Claudine, la cină, vineri seara va fi cina de adio la Beach Comber's. Voi chema pe toată lumea. Şi pe Mitch.

– Mitch este într-o croazieră, i-am informat eu cu o oarecare satisfacţie.

– *Non!* aproape că ţipă ea.

– Da, am râs eu şi i-am spus de unde am aflat.

– *Ah bon*, continuă ea cu mai puţin entuziasm. Îi voi chema pe: Cary, Yvonne şi Norma.

– Yvonne pleacă vineri. Şi aş prefera să fiţi numai voi doi cu mine în restaurantul hotelului meu. După aceea, Joseph fiind de partea mea am hotărît să alegem Camera sfeşnicelor din hotelul meu, fără multă zarvă.

Şi Claudine hotărîse să lase copilul.

– Dacă Sofia poate s-o facă la vârsta ei, de ce nu şi eu? declară ea curajos.

Şi cu asta am încheiat ziua.

Duminica a trecut repede, cu discuţii mărunte, cu mese delicioase, încântătoare şi, ca de obicei, cu vizitatori neprevăzuţi. Şi din nou discuţii mărunte în jurul evenimentului de marţi noaptea. Cine va învinge? Cum şi împotriva cui? Cine apărea cu cine? Cine şi ce va purta? O morişcă înfierbântată şi fără oprire.

– Şi ce vei purta tu, marţi seara? m-a întrebat Claudine, când s-au mai potolit spiritele. Claudine a continuat: Sper că nu vii iar în copacul verde. Lena va fi absolut *superbe*.

– Unor persoane li s-a părut copacul verde foarte frumos, i-am răspuns eu zâmbindu-i. Totuşi am să îmbrac altceva. Ce fel de persoană este Lena?

– *Très sympatique, très élégante - une mulâtresse bien raffinée*.

– Mi-aduc aminte, am citit undeva că s-a căsătorit cu un australian.

– Chuck, *oui, riche comme un nabab*. El i-a construit Lenei o casă de vis, la *Bel Air, bien sûr*, prea bogată pentru Bev, douăsprezece dormitoare şi douăsprezece băi. *Un vrais Château*.

– O căsătorie fericită?

– Sigur, Chuck o adoră pe Lena. *Bon, quoi*, toată lumea o adoră. Reţine: să-mi aduc aminte să aflu secretul tinereţii ei. Trebuie să fi trecut de cincizeci şi se îmbracă superb, *cette* Lena. Cerceii ei, doar diamante şi rubine, exorbitant!...

Nu era nici pe departe ceea ce doream să aflu despre Lena, dar n-o puteam întreba pe Claudine ceea ce voiam să ştiu. Iar în afară de asta, era ultima mea săptămână la hacienda şi trebuia să petrec şi câtva timp cu copiii.

Carina a cântat pentru mine, „special pentru tine", un cântec adorabil, mi-a redat magistral din Schultz, pe eroul ei favorit, pe Hogan, după care, a început un dans amuzant din buric. Mai departe, cu un aer confidenţial, m-a invitat în camera ei să-mi arate o scrisoare extrem de secretă (citită de fiecare membru al familiei, inclusiv Maria), scrisoare de la prietenul ei, care, cu toate că era cu un an mai mic, era un geniu. Chiar şi Anthony a devenit sentimental cu mine. Cu zâmbetul lui de adolescent îmi spuse direct că nu-mi va ierta *niciodată* dacă nu mă voi întoarce de Crăciun.

– Nu, te rog să nu roşeşti, naşe, mă avertiză el sărutându-mă zgomotos şi dându-mi una din preţioasele lui comicsuri. Nu a fost uşor seara să le spun la revedere.

Întoarsă în apartament, am început să-mi schiţez detaliat explorările mele din ultima săptămână din zona Los Angeles-ului, când sună telefonul. Nu ştiu de ce mă aşteptam să fie Cary. Dar, spre surprinderea mea:

– Hello, sunt Lena Lovette, nu ne-am cunoscut.

– O, Lena, ce drăguţ din partea ta să mă chemi! Ce emoţionant că m-ai sunat tu pe mine!

– Ascultă, începu ea grăbită. Am încercat toate trucurile cunoscute şi nu am reuşit să obţin locurile împreună. Trebuie să ne despărţim şi să ne întâlnim după ceremonie. Rezervările la Carlos sunt în ordine şi, Linda, B. este atât de zăpăcit, încât mai bine îţi spun eu, iubito, ne vom întâlni în holul mare, în dreapta, într-un colţ undeva, am oroare de curent, şi mai bine să-ţi spun de pe acum. Vom sta până dimineaţa, aşa că voi doi să nu vă culcaţi târziu mâine seară. Şi ascultă.

– Dar nu avem o întâlnire mâine seară, am reuşit eu să mă plasez.

– Ce? B. este un trăsnit. L-am invitat la cină şi ştii ce mi-a spus? Că s-ar putea să apară mai devreme. Aleargă atât de mult, până la cinci dimineaţa, iar la carte lucrează până la miezul nopţii. E o nebunie. George nu e bun la nimic. I-am spus lui B. dacă ar fi fost managerul meu... Şi îi plăteşte o avere. Şi pentru ce? Ia, spune-mi, ştii cum îi spune lui George? Asta mă depăşeşte: *prieten şi reprezentant!* Ce reprezentant? l-am întrebat eu pe B. dacă tu le faci pe toate? S-a oprit. Ca să mai respire. Apoi a continuat: B. are energie dar are şi el o limită, niciodată nu mă ascultă. Eu vorbesc prea mult, aşa e, dar cineva trebuie să aibă grijă de el? Am auzit o mulţime despre tine; ţine minte: să pleci de acasă devreme, eu ştiu că e aproape, dar traficul este îngrozitor...

N-am putut să n-o plac pe Lena. Şi cu toate că nu prea mi-a dat şansa să mă exprim, amândouă am căzut de acord asupra unui subiect: B. lucrează prea mult.

Cât despre B., m-a sunat la scurt timp după; eram în pat şi-mi adunam gândurile:

– Tocmai am vorbit cu Lena, i-am spus eu.

– Înţeleg că a început să te doară capul, mi-a sugerat el zâmbind.

– A fost foarte drăguţă, Cary, şi are grijă de toate.

– Perfect. Şi cum a fost weekendul tău?

– Foarte sentimental. Ultimul, ştiai? Cum a fost al tău?

– Sunt foarte mulţumit de mine, spuse el. Am terminat o scenă. Dar tu nu vei pleca săptămâna viitoare?

– Trebuie. Sâmbătă. Şi reexaminarea?

– Mi s-a promis un răspuns în cursul dimineţii, după

care intenţionez să prind primul avion. Cinezi cu mine?

– Nu pot, mâine. Este ziua când trebuie să ajung la Blaboa toată ziua, nu-mi imaginam că te întorci. Şi e luni.

– *A chaque femme son petit secret*, îmi spuse el blând în franceză, aducându-şi aminte: Nici o excepţie?

– Doar dacă vrei să te înlocuiesc dimineaţa, i-am spus eu zâmbind.

– Neapărat, râse el. Doar că eu sugerez un subiect mai sigur. Petrucchio ar putea indispune o mare parte a auditorilor.

– Ce proastă sunt! Nu m-am gândit niciodată. Atunci ar trebui să încerc cu Balthasar. *„Nu mai oftaţi, doamnelor, nu mai oftaţi, bărbaţii întotdeauna vă amăgesc"*, am citat eu în treacăt. Oare este chiar atât de rău?

– Minunat. Spune-mi mai departe. Ce părere ai de crezul lui Balthasar, mă sfidă el.

– Nu oricare femeie?

– Tu nu.

– Pentru că sunt din Virginia sau pentru că am o concepţie mai sănătoasă?

– Loial, Bun, Adevărat, poate? mă întrebă el după o scurtă tăcere.

Deodată, m-am simţit obosită. Mi-era lehamite de mine.

– Nu, eu nu cred, este un concept al vremurilor apuse, dacă au existat vreodată asemenea calităţi întrunite într-o singură persoană.

Şi am trecut la altceva. Trebuie să fie miezul nopţii la Washington? Îţi voi spune noapte bună, profesore.

– Nu pleca, mă rugă el, nu mi-ai spus impresiile tale de la ultima petrecere.

– La Brenda? Nu m-am dus. Am mers la cinema. Am mai văzut *Survival* şi filmul lui Jeremy Stork: *Contact*. Şi nu m-am dus ca să mă distrez; am intrat înarmată cu superobiectivitatea mea şi cu o judecată imparţială. Concluzia: între cele două, fără nici o umbră de îndoială, ecranizarea piesei tale e superioară.

El nu mi-a răspuns.

– Sunt serioasă, Cary.

L-am auzit oftând adânc.

– Acuma ştiu de ce-mi lipseşti.

N-au contat cuvintele ci felul în care mi le-a spus. S-a întâmplat ceva cu mine şi o clipă nici n-am mai gândit.

– Linda, oare încerci să fugi?

– N-aş putea, chiar dacă aş dori, i-am răspuns eu încercând să fiu amuzată. Am o întâlnire cu un virtual câştigător al Oscar-ului, oare îţi aminteşti?

– Aş dori să nu-ţi faci astfel de iluzii, pentru premiu, mă avertiză el încetişor.

– Oare eşti pesimist?

– Încerc să fiu realist. Dar la tine mă gândesc. Decepţia ar putea fi frustrantă.

– Ştiu, voi fii realistă. Aşa că mâine dimineaţă vei avea răspuns la cererea ta. Sper, da, că va fi acceptată. Nu văd de ce ei...

– Va ieşi bine. *Trebuie*, întrerupse el. Tu mi-ai mângâiat faţa. Şi patosul din vocea sa acţiona din nou, ciudat, asupra mea.

VI

A şasea săptămână
luni 7 aprilie - duminică 13 aprilie

Ultima mea săptămână în Los Angeles - săptămâna Oscarurilor. Şi mai aveam atâtea de văzut.

M-am decis că trebuie să mă ambiţionez în privinţa asta şi am început săptămâna cu Balbao şi colonia de artă. Nu era doar o simplă călătorie de plăcere, ci şi o incursiune în arta netrucată, sinceră, emoţionantă, instructivă din mai multe puncte de vedere. Un adevărat regal pentru mine, pentru că sunt cu adevărat fiica tatălui meu.

M-am întors târziu, impregnată de bucuria artei şi teribil de obosită. Un duş şi în pat, mi-am spus de cum am intrat. Dar pe masa de cafea din living, ambalat într-o cutie, era un cadou. Bomboane de ciocolată din Washington. Cary se întorsese.

– Hello, salutări din Virginia, a răspuns el bucuros când l-am sunat să-i mulţumesc pentru atenţia lui.

Era primul zbor de pe Dulles, mi-a spus, şi era de-a

dreptul impresionat de îmbietorul aeroport din Virginia. Mai important însă, Consiliul aprobase rediscutarea selectării pieselor, şi:

– Ai luat deja cina?

O luasem, în Long Beach, la întoarcerea din Balboa.

– Prânzul de mâine? m-a întrebat el.

– Nu cred. Nu mi-a mai rămas mult timp şi vreau să văd cât se poate de mult în astea câteva zile. Va trebui să mănânc pe drum.

– Atunci să luăm o cină ceva mai devreme, a spus el.

– Nu ţine. Ştiu că o să găseşti chestia asta foarte copilăroasă, dar n-o să fiu capabilă să înghit nici măcar o bucăţică înainte de marele eveniment. Şi, Cary, să nu uit, notează-ţi, miercuri după-amiază, la Huntington, este singura ocazie să mă însoţeşti.

– Linda, aş vrea foarte mult să te văd în seara asta, a spus fără să comenteze nimic în legătură cu miercuri.

– Dar e foarte târziu.

– Sunt foarte conştient de asta. Dă-mi numai zece minute, a insistat el.

– Nu, am rezistat, gândindu-mă la sfatul Lenei. Sunt teribil de obosită. Las-o pe mâine, te rog.

A urmat o scurtă tăcere.

– Trebuie să pleci săptămâna asta? m-a întrebat el.

– Mă tem că da.

Un alt moment de tăcere. Apoi:

– Te aşteaptă cineva?

Am râs scurt.

– Editorul meu, de pildă.

– Vorbesc serios, a urmat el încet.

– Şi eu, am replicat. Am promis că voi acoperi rubrica

Cherry Blossoms Festival[1] din Washington, săptămâna viitoare. Oricum pentru mâine trebuie să plecăm devreme. Ordinul Lenei. Traficul aglomerat şi aşa mai departe. Ne întâlnim cu ei în Grand Hall şi încearcă să te culci mai devreme, măcar o dată.

– Vorbeşti ca Lena, mi-a servit-o el, şi nu sunt sigur că-mi place.

– Nu asculţi niciodată de nimeni, aşa e? am spus eu prompt, dar cu blândeţe. Şi pentru că tot vorbeam de Lena, cred că îmi place foarte mult.

– Mă bucur, răspunse el după un moment. Ea e singura familie pe care o am.

Marţi, 8 aprilie, odată cu seara, a sosit şi apogeul sejurului meu în Los Angeles.

La fel de plăcută ca totdeauna, baia, divin de relaxantă, mi-a împrospătat trupul. Mi-am înălţat spiritul răsfăţându-mă în minunatul *Bois des Iles*, şi am mers până-ntr-acolo încât să folosesc *Rouge Fier*. Şi ca să-i dovedesc Brendei că nu sunt o pudibondă, am decis să îmbrac o rochie neagră de seară, vaporoasă (decoltată, dreaptă şi foarte şic) pe care o cumpărasem la *Gabrielle*, în Milano, şi o păstrasem pentru o noapte specială.

Eram gata cu îmbrăcatul înainte de vreme şi teribil de emoţionată la ideea că voi vedea în întregime fascinantul eveniment la care, pe undeva, voi fi şi eu. Dar era ceva mai mult care mă emoţiona. Fusesem uşor tulburată de convorbirea telefonică cu Cary; şi mai era ceva, el menţionase că va urma să fim un mic grup,

1 Sărbătoarea înfloririi vişinilor.

în majoritate negri, a spus el, şi că Daisy urma să facă parte din grup. La fel ştiam că era ridicol din partea mea să-mi pese dacă era aşa sau nu. Dar nu puteam să trec peste asta, pentru că ajunsesem în punctul în care îl plăceam pe Cary foarte mult, mai mult decât aş fi dorit.

Soneria a sunat scurt. El, elegant, într-un anume fel, strălucitor.

– Hello, a sunat vocea lui ca şi cum nu mă văzuse de cinci ani. Lasă-mă să te privesc, a spus el şi m-a cercetat cu o admiraţie critică pe când stăteam în faţa uşii.

– Frumoasă şi strălucitoare, a fost verdictul. Şi mi-a făcut plăcere mai mult decât ar fi trebuit.

– Şi tu arăţi minunat, i-am replicat. Intră, ai doar două minute să savurezi un mic coniac. Şi pe când el intra, i-am oferit paharul. L-a luat, în timp ce cu cealaltă mână mi-a mângâiat părul.

– Hello, a spus el, şoptind delicat.

– Hello, am îngânat eu tresărind puţin. Dar fără motiv, mi-am zis. Doar un gest prietenesc, numai pentru că fusese plecat.

Mâna lui s-a oprit pe braţul meu.

– Linda, a spus el uşor neliniştit, dacă va fi să nu-l primesc, vei fi foarte dezamăgită, în ceea ce mă priveşte?

O meritam. Fusesem nesăbuită vorbind şi glumind pe tema Oscarului un pic cam mult. Aşa că am răspuns:

– Poate că am avut cândva prejudecăţi. Dar nu sunt superficială. Îmi plac oamenii mai mult decât Oscarurile. Totuşi mărturisesc, am adăugat degajat, îndepărtându-mă şi căutându-mi şalul, mi-aş dori să fi fost

genială şi premiul să-ţi fi fost rezervat. Şi această conversaţie să nu fi avut loc.

El a luat o înghiţitură de coniac.

– Cred că şi eu însumi sunt extrem de părtinitor în această privinţă, a replicat el cu ceva întârziere şi privind în jos spre pahar: Îmi plac naşele mai mult decât geniile.

Am roşit în mod prostesc, bâjbâind după un răspuns, când el a adăugat:

– Şi niciodată nu mi-am închipuit că ai fi superficială.

Mi-am luat geanta, am zâmbit şi am spus că e mai bine să plecăm. După un minut, eram în limuzina lui în drum spre Dorothy Chandler's Pavilion.

După cum bănuisem, lui Cary nu-i păsa de latura fastuoasă şi de antren a ceremoniei, dar era capabil să aprecieze premiile. Nu aureola de prestigiu pe care Oscarul o aducea, ci recunoaşterea conta pentru el.

– ...În orice caz, nu-ţi face iluzii, a spus el, în timp ce-mi căuta mâna şi mi s-a părut ciudat, mai curând jenant că aşteptam gestul ăsta. Fii realistă, a continuat, consider că Jeremy are mai multe şanse. Speranţe îndrăzneţe, stil dinamic, un leu al literaturii care niciodată nu ratează. Şi nu uita succesul comercial avut cu *Contact*, a mai adăugat. Bineînţeles, rămâne de văzut dacă acţiunea va cântări mai greu decât sentimentele şi ideile. Totuşi, te asigur, Stork este un om în faţa căruia nu mă deranjează să pierd. El este categoric...

– Dar nu e mai bun, nu de data asta, i-am tăiat-o cu ardoare. Scenariul lui nu e chiar original. Am văzut o temă similară înainte. Şi nu vizează nici o relaţie umană în *Contact*. Nu în opinia mea sau a altora. Ah,

el a jonglat cu elementele de efect, dar nu ele dau greutate, ci problematica umană şi asta este forţa în *Survival*. Da, asta ar fi, Cary, şi dialogul, dialogul tău, este de-a dreptul un tur de forţă, aş dori să fii mai sigur de tine, şi atunci, deodată m-am oprit gândindu-mă de ce mă ambalez atâta.

– Ce m-aş face fără tine, a spus şi faţa i s-a destins într-o expresie neaşteptată de solicitudine. N-o să pleci, nu săptămâna asta, a adăugat.

– Ah, dar trebuie. Am câteva obligaţii cărora trebuie să le fac faţă şi nu le pot neglija la nesfârşit. Cherry Blossoms este numai una dintre ele, am explicat.

– Şi cu mine cum rămâne? a întrebat apăsându-mi mâna, pe mine cui mă laşi dacă tu pleci?

– O să supravieţuieşti, am spus râzând uşor.

– Trebuie să discutăm despre asta mâine, a spus în momentul când limuzina oprea în faţa pavilionului unde sute de spectatori aglomerau intrarea, laolaltă cu camerele de luat vederi, agenţiile de publicitate şi paza.

Mi s-a întâmplat un lucru caraghios pe când intram în Grand Hall. Totul a devenit confuz: oameni, feţe, rochii, totul a început să se învăluiască, ca şi cum un fel de trac a pus stăpânire pe mine, gândul că voi întâlni micul grup şi...

Înaintând orbeşte prin marea de feţe i-am reperat pe Claudine şi Joseph în spate pe dreapta, cum stabilisem. Apropiidu-mă de ei, am recunoscut-o pe Lena, Melody şi Johnny Matthews. Nu-mi amintesc restul, numele lor sau vreun fragment de conversaţie. Şi, deşi Lena şi soţul ei roşcovan au fost extrem de politicoşi, m-am simţit uşor nefericită. Şi doream ca Daisy să plece, în

sfârşit, să spună hello şi prin asta să mă elibereze.

Toţi se ştiau între ei în imensul hol, se salutau unii pe alţii cu un entuziasm tipic hollywood-ian, chiar Jeremy Stork a venit să-i strângă mâna lui Cary.

S-a dovedit că grupul nostru era mai mic decât mi-am închipuit şi asta m-a calmat pe moment. Cary şi cu mine urma să stăm cu Lena şi Chuk, iar familiile Thompson şi Matthews aveau locuri separate. Trebuia să ne reîntâlnim în final şi să mergem să sărbătorim la Carlos, indiferent de victorie sau înfrângere, a spus Lena. Puţin după ce am intrat în teatru şi ne-am ocupat locurile, luminile au început să se micşoreze şi muzica binecunoscută a început. Acesta era spectacolul spectacolelor de acordare a premiilor, noaptea spre care năzuisem cu atâta emoţie şi speranţă. Dar cumva toate astea nu mai însemnau ce am crezut eu.

Deodată mi-am dat seama că am devenit subiectivă şi că tot ce aşteptam cu adevărat interes era premiul ce se va acorda scenaristului. Am participat la entuziasmul comun doar când adevăratul star Inge Berger a luat premiul de interpretare contra Brendei Holt. Şi am devenit mai încrezătoare în speranţele mele, deoarece faptele atestau obiectivitatea Academiei. Dar ceremonia părea interminabilă. Partea de prezentare dintre premieri mi s-a părut fără rost, lungile discursuri de acceptare plicticoase şi explozia de aplauze m-a deranjat. Pierdere de timp.

În fine, după ore întregi de tensiune a venit şi momentul scenariştilor. M-am simţit teribil de emoţionată când au fost prezentaţi cei mai buni nominalizaţi pentru cel mai original scenariu. L-am luat uşor de braţ pe Cary şi l-am strâns nervos, ca şi cum aş fi fost direct implicată. Iar autocontrolul său m-a făcut şi mai nervoasă.

– ...şi acum plicul, vă rog (pentru Dumnezeu, pentru ce atâta caz pentru un plic!) şi câştigătorul este...

Cu toate că nu cred că mi-ar place să trec încă o dată printr-o asemenea tensiune, niciodată nu m-am simţit mai fericită. Cary a zâmbit larg, mi-a sărutat mâna şi a mers elegant către scenă ca să-şi primească Oscarul lui. Lângă mine, Lena, copleşită de fericire scotea nişte zgomote ciudate şi dacă n-ar fi fost Chuck lângă ea, ar fi sărit până în tavan.

Uitând cu desăvârşire că el era obişnuit cu apariţiile în public, inima mi-a bătut mai repede şi îl fixam pe Cary, dacă se împiedică, dacă spune banalităţi?

Niciodată nu mi-l imaginam pe Cary ca pe un om frumos. Dar în clipa aceea, acolo sus pe scenă, el iradia un calm, un fel de a fi impunător şi elegant.

– Sunt profund onorat, începu el, cu vocea sa gravă, sincerele mele mulţumiri le adresez Academiei. Este o noapte deosebită pentru mine şi îmi voi aduce aminte de ea. Permiteţi-mi, totuşi, să vă asigur că alegerea celui mai bun scenarist este un lucru extrem de dificil. Este o sarcină extraordinar de grea şi va fi întotdeauna când Jeremy Stork se află alături şi a zâmbit. De fapt, începu el şi se opri, iar eu am îngheţat, în seara asta sunt înclinat să cred că a fost vraja zânei naşe care a întors soţii în favoarea mea... (...De ce ţi-ai ascuns faţa, naşe Linda? m-a întrebat Carina peste câteva zile.)

– A trebuit să o fac, deoarece sunt foarte urîtă când plâng şi mi s-a pus un nod în gât la cuvintele lui în clipa aceea. Lena m-a strâns emoţionată:

– I-ai adus noroc, mi-a şoptit. Te iubesc.

*

A urmat o recepţie cu şampanie pentru câştigători în spatele scenei, la Dorothy Chandler şi Cary trebuia să ni se alăture mai târziu, de îndată ce putea să scape: Carlos era rezervat în întregime în noaptea aceea pentru participanţii la spectacol. Şi era extrem de aglomerat, de gălăgios şi de neluminat, dar nimănui nu-i păsa. Supeul a fost delicios şi nu am cuvinte să spun ce de mâncare aveam. Surescitată de fericire, Lena a pus la cale un party pentru Cary sâmbătă. Doar pentru prieteni. Şi nici n-a vrut să audă de plecarea mea în ziua respectivă.

În împrejurările date era normal ca subiectul real al conversaţiei noastre să fie premiile. Şi la toast am fost cu toţii de acord că nimeni nu merita mai mult premiul decât Cary. Şi în tot timpul acestor momente vesele gândurile mele reveneau obsesiv: Va veni el singur?

N-a venit singur. A venit cu Oscarul sub braţ şi cu un zâmbet larg pe faţă. A continuat să se îmbrăţişeze, să se sărute.

– Fratele meu e un geniu, a spus Lena cu afecţiune, cu lacrimi în ochi, pe când Cary s-a aşezat între noi două.

– Se pare că e anul naşelor, a remarcat Joseph, făcându-mi cu ochiul.

Vizibil emoţionat, Johnny zise:

– Suntem foarte mândri de tine, B.

– Eşti în urmă cu trei pahare, frate, zise Chuck, fericit şi apoi tare: Iată-l. Şi Oscarul deveni punctul central al mesei noastre. Şi niciodată n-a fost mai studiat. Şi am petrecut atât de bine până când un fotograf

obraznic a fotografiat masa noastră, ceea ce m-a agasat. Şi pe Cary la fel.

– Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu asta. Fac prinsoare că de mâine o să alerge după tine să-ţi comande şi alt scenariu. Când Claudine a întrerupt vijelios:

– Trebuie să facem de gardă pentru Oscar câte doi, iar ceilalţi să se bucure de ring, la dans. Ideea Claudinei a fos primită cu aplauze şi Lena a hotărît ca primii supraveghetori să fie Cary şi cu mine, pentru ca bietul B. să poată mânca şi el ceva.

Dar bietului Cary nu-i păsa de cină. Întors pe jumătate către mine, pufăia din pipă şi-mi zâmbea ostentativ.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, i-am spus întorcându-i zâmbetul.

– Cu adevărat? Vino mai aproape, nu pot să aud un cuvânt în acest infern, nici nu pot să te văd, spuse el mutându-şi mai aproape scaunul şi punându-şi mâinile pe umerii mei. Acum spune-mi de ce te bucuri pentru mine.

– Pentru că o meriţi, i-am spus eu.

– Asta-i tot?

– Pentru că te face fericit.

– Şi când sunt fericit eşti şi ţu fericită? m-a întrebat el pe un ton jucăuş.

– Toţi sunt fericiţi când tu eşti fericit, i-am răspuns eu.

– Toată lumea m-a sărutat în afară de tine. Şi tonul lui nu mai era deloc jucăuş.

– Te-am îmbrăţişat, am spus, în apărare, aţintindu-mi privirea asupra statuetei.

– Nu e acelaşi lucru.

Era îngrozitor de cald, îngrozitor de întuneric şi nimeni nu se întorcea de pe ringul de dans.

– Linda... m-a strigat cu un ton scăzut. I-am simţit răsuflarea în faţă, ochii săi aveau o privire aprinsă şi nerăbdătoare şi când îşi puse celălalt braţ în jurul meu, spuse:

– Să-ţi cer iertare înainte sau după?

Am ştiut că vrea să mă sărute. Intrând în panică, am întors capul. Obrajii noştri s-au atins, ceea ce mi s-a părut un moment nesfârşit. Şi apoi i-am simţit buzele sărutându-mi ceafa şi m-a îngheţat.

– Eşti furioasă pe mine, mi-a şoptit el lipindu-şi iarăşi obrazul de al meu.

– Nu, am îngânat eu cu un ton mai scăzut decât al său.

– Dansezi cu mine?

– Da.

Neglijat şi dezgustat de noi toţi, Oscarul a rămas singur abandonat, totuşi nu pentru mult timp. Ringul de dans era mult prea aglomerat şi ne-am întors la masă urmaţi de ceilalţi. Cary a sugerat să mergem la el acasă şi să continuăm acolo party-ul într-o atmosferă mai agreabilă. Lena s-a gândit că la ea ar fi mai sigur. Telefonul tău ne-ar înebuni, B., dar Lena locuia la Bel Air şi asta era prea departe, hacienda Claudinei era şi ea prea departe, familia Matthews tocmai plecase, iar Claudine puse capăt discuţiei: urma să mergem cu toţii la mine. Înainte de a pleca de la Carlos, ne aflam în salonul doamnelor. Claudine îşi împrospăta machiajul, iar eu îmi pieptănam părul, când Lena îmi zise:

– B. este îndrăgostit până peste cap de tine. Nu-l răni, scumpo...

Recunosc că mă aşteptam la asta de câtva timp, dar nu voiam să accept că eu de asemenea aş fi putut să mă fi...

Am simţit un imbold să fug. Nu mă mai simţeam în siguranţă. Şi probabil că arătam rău, pentru că Claudine, cea care vrusese să meargă la party, a sugerat că poate ar fi mai bine să mergem acasă. *Non*?

– Pentru nimic în lume! a exclamat Lena.

– Ce fel de prieteni sunteţi voi? E noaptea vieţii sale, nu puteţi pur şi simplu să plecaţi şi să-l lăsaţi!

– *Parbleu*, mormăi Claudine, un pic luată pe sus. *Alors* o să-l sărbătorim pe Cary toată noaptea, Linda.

M-am simţit uşor ameţită. Am scotocit în geantă după ochelari şi mi i-am pus în grabă, Asta totdeauna mă face să mă simt în siguranţă.

– Da, presupun că trebuie.

Pe când noi cei şase ne-am întors cu limuzina cea lungă şi neagră, un reporter şi-a arătat faţa la geam şi a spus grăbit:

– Domnule Jefferson, doamna cea blondă... cu dumneavoastră...

– Mâine, John, a mormăit Chuck, închizând geamul cu promptitudine, spre uşurarea mea.

Cary era aşezat într-o parte, iar Chuck în cea opusă, iar pentru mine şi Lena nu era altă posibilitate decât să fim strivite la mijloc. M-am simţit foarte inconfortabil, nu numai din pricina asta, dar simţeam pericolul de a fi amestecată. Era absolut obligatoriu să plec mâine, au hotărît gândurile mele alarmate, când am simţit braţul lui Cary în jurul umărului meu.

– Tu nu te simţi comod, îmi spuse el şi mi-a scos ochelarii şi i-a pus în buzunarul său de la piept. Trage un pui de somn, pentru că toţi o facem şi încetişor mi-a pus capul pe umărul său.

Radioul maşinii trimitea o muzică liniştitoare. Eu am încercat să mă relaxez, să-mi liniştesc starea şi să

mă gândesc la ceea ce simţea el pentru mine şi eu pentru el. O, da, mă pricepeam să fac vid în minte, nu era prima oară când eram obligată s-o fac. Este uşor. Concentrează-te pe alţi oameni. Viaţa nu e doar calmă şi uşoară pentru nimeni. Ia-o pe Claudine, de exemplu. Şi ea era acum cu sarcina, la vârsta ei, şi totuşi nu-şi pierduse *la joie de vivre*. Joseph, acest Joseph care fredona încet, avea un vechi ulcer şi de asemenea la clinică avea probleme, se schimbau şefii. Asta am auzit-o fără să vreau şi totuşi este totdeauna bine dispus. Lena - mie îmi place Lena - sunt atât de prietenoşi, de deschişi, când subit mi-am adus aminte că eu urma să fiu gazdă pentru noaptea aceea şi room-service la ora asta târzie...

– Cary, am numai coniacul de la tine şi doar patru pahare.

– Cu atât mai bine, mă încurajă el, eu am să beau din paharul tău. Îmi dai voie? Respiraţia sa era prea aproape de a mea. Şi m-a deranjat din nou. Dar, cu toate astea, nu mi-am întors capul.

– Bineînţeles că da, dar asta nu rezolvă.

– Îţi faci prea multe griji.

– Cred că da.

– Să te văd iar zâmbind, m-a rugat el. Şi eu am încercat. A fost ceva în vocea sa asemănător zâmbetului de pe faţa lui. Era tandru şi învăluitor. Niciodată n-am putut să-i rezist.

– E, acum e mult mai bine, mi-a şoptit el încetişor.

– ...

– Obosită?

– Doar puţin. Tu?

– Fericit, îmi răspunse el şi braţele lui m-au cuprins. Din cauza ta fericit.

Nu mai trebuia să-mi spună. Am citit-o în ochii şi în îmbrăţişarea sa. Mi-am pus capul iar pe umărul său şi am închis ochii. Buzele lui pe părul meu au atins o coardă care a vibrat. Căldura s-a revărsat asupra mea şi m-am relaxat complet. N-am mai vrut să fug.

Extrem de agreabil şi foarte odihnitor mi s-a părut apartamentul meu după infernul de la Carlos. Musafirii mei s-au dus să se învioreze cu rândul, simţindu-se ca acasă. Claudine şi-a scos pantofii, dar şi-a pus picioarele sub ea, pe fotoliul moale îmbrăcat în velur. Lena s-a întins confortabil pe canapea. Bărbaţii şi-au scos hainele şi papioanele. Joseph a micşorat luminile, Cary a pus radioul, iar eu le-am oferit bomboane, coniac şi patru pahare.

Joseph a fost primul care a propus un toast.

– În cinstea unuia dintre cei mai remarcabili bărbaţi, pe care mă simt onorat să-l numesc prietenul meu, câştigătorul Oscarului, Cary Jefferson, să fie fericit, a spus el şi l-a îmbrăţişat pe eroul nostru.

– Ridic în cinstea lui B., marele meu frate, sunt atât de mândră de tine, tu marele meu ursuleţ, spuse Lena cu ochii în lacrimi şi l-a sărutat.

A continuat Chuck:

– Continuă, prietene, noi suntem alături de tine, pe tot drumul de la Los Angeles până-n Australia şi l-a îmbrăţişat.

– Cary, *je vous aime*, a spus Claudine şi l-a sărutat.

Mi-a venit rândul. Şi cinci perechi de ochi m-au fixat. Am încercat să mă gândesc la ceva inteligent sau cel puţin frumos, dar mintea îmi era complet golită.

– Nu sunt bună de discursuri, dar sunt extrem de fericită pentru tine, şi m-am dus şi l-am îmbrăţişat.

– Vrei să...? zise el cu faţa zâmbitoare şi am

început să dansăm îndreptându-ne spre terasă.

Cred... dacă şi Claudine şi Joseph dansau.

Era muzica din „Un bărbat şi o femeie" şi iarăşi mi-au invadat frumoasele sentimente pe care le aveam când dansam cu Cary. Niciodată până atunci nu dorisem să simt căldura trupului său. Şi deodată l-am dorit. Şi l-am lăsat să mă ţină în felul său. I-am simţit suflarea mângâindu-mi ceafa, simţurile mele au luat-o razna, am închis ochii şi mi-am dorit să zburăm undeva, doar noi doi, undeva departe şi sigur, unde nu ai nevoie să te gândeşti sau să-ţi aduci aminte... Da. Am fost cuprinsă de o toropeală, exceptând clipa când cu acea parte din mine care mai era raţională am încercat să mă eschivez şi să mă dezlipesc de căldura lui. Când, „Nu!" mi-a şoptit el cu un asemenea patos, încât, în pofida mea, m-am întors în braţele sale.

Am dansat îmbrăţişaţi un timp, şi doar când s-a oprit muzica am şoptit:

– Musafirii mei! Şi Cary mi-a dat drumul.

Dar spre stupefacţia mea nu mai era nici un musafir în preajmă. Am strigat, i-am căutat peste tot, nimeni. „Nu e cu putinţă", mi-am adunat gândurile confuze. Am alergat, am deschis uşa, m-am uitat pe coridor sperând, dar nu se vedea nimeni. Am închis uşa şi am rămas pe loc, neştiind ce să cred. „Kurt nu mă va ierta niciodată pentru asta, m-a avertizat conştiinţa mea în mod neraţional când Cary a venit spre mine:

– Sunt o gazdă îngrozitoare, am murmurat cu obrajii în flăcări. mă simt atât de încurcată.

– Nu fii, îmi spuse el cu o voce de parcă ar fi vrut să mă încurajeze.

– I-ai văzut plecând? am întrebat de parcă ar mai fi avut vreo importanţă.

– N-am reuşit, mi-a răspuns el şi mi-a luat faţa în palme. Eram în transă. Privirea sa catifelată îmi ardea faţa când şi-a împletit braţele în jurul meu, încât m-am simţit complet neapărată.

– Cred că şi ei au ştiut că noi dorim să fim singuri, a spus încetişor cu obrazul lipit de al meu.

– Cum au putut? am murmurat eu fără să mă gândesc. Şi atunci totul s-a întâmplat foarte rapid, buzele sale mi-au sărutat faţa, colţul gurii şi ce-ar fi dacă buzele mele şi ale lui nu s-ar...

Dar s-au potrivit. Mi-a plăcut gustul său. Coniac, tutun şi încă ceva. Mai plăcut decât mă aşteptam. Nedorind să mă vadă cum mă simt eu, mi-am ascuns faţa în umărul său. El m-a strâns şi mai tare.

– Sunt îndrăgostit de tine, tu ştii asta, mi-a murmurat el intens.

Da, am ştiut. Oare n-am ştiut-o? El m-a sărutat mai aprins şi era ceva disperat în respiraţia lui precipitată pe ceafa mea.

– Sunt nebun după tine, mi-a şoptit, şi eu am intrat deodată în panică. M-am simţit ameţită şi ceva nu era în ordine nici cu respiraţia mea. Cu puţinul bun simţ ce-mi mai rămăsese, l-am dat uşor la o parte şi m-am desprins. Sprijinindu-mă de spătarul celui mai apropiat scaun, am încercat să mă calmez, să-mi controlez respiraţia şi mintea. I-am simţit paşii apropiindu-se uşor din spate. Dar nu s-a atins de mine.

– Te-am ofensat, a spus el pe un ton neutru.

– Nu e aşa, am reuşit eu să răspund.

– Iartă-mă, a continuat. Aproape că am uitat. Nu mi-ai mai reamintit de câtva timp.

M-am întors brusc şi l-am sfidat.

Niciodată nu a părut mai solemn şi mai retras.

– Asta e tot ce eşti tu, Cary?

– Tot ce vezi tu în mine.

– Nu este adevărat şi tu o ştii.

El s-a uitat atent în ochii mei, parcă vrând să-mi ghicească gândurile ascunse.

Mi-am smuls privirile din ale lui.

– Atunci de ce?

– Deoarece nu pot să mă implic, am răspuns eu cu jumătate de voce, ruşinată, nu-mi pot permite să mă ataşez de CINEVA, nu o doresc şi nu pot s-o fac.

Mi-a luat din nou faţa în mâini şi doar pentru o clipă s-a uitat fix la mine, apoi m-a sărutat lung, apăsat, profund. N-ar fi trebuit să-i răspund, dar n-am putut să mă opresc şi mâinile mele s-au înălţat şi m-am agăţat de gâtul lui. L-am simţit atât de profund în acel sărut, că plăcerea care m-a cuprins m-a uluit. După aceea nu m-am mai putut uita în ochii lui.

– *Eşti* implicată, a tras el concluzia.

Eu am murmurat:

– Nu, dar foarte slab şi el m-a strâns şi mai tare şi respiraţia lui pe ceafa mea era şi mai disperată.

– Te rog, şi cuvintele m-au ars.

Nu, el nu trebuia să-mi spună cât mă dorea. Am simţit-o din umezeala gurii sale, din rigiditatea corpului său şi prin toată fiinţa sa. O pulsaţie puternică simţeam la baza gâtului, şi respiraţia mea a luat un nou curs.

Kurt şi-ar fi închipuit că mi-am pierdut orice raţiune şi la fel întreaga lume. Chiar eu nu mi-aş fi putut închipui că mi s-ar fi putut întâmpla mie. Dar mi s-a întâmplat. Am vrut să-l ajut, să-l fac fericit, indiferent cât m-ar fi costat.

– Da... am murmurat eu.

*

Ca într-un vis m-am îndreptat spre budoar, mi-am scos perlele fierbinţi, rochia mi-a alunecat de-a lungul genunchilor. M-a cuprins un fel de febră, cu toate că, ciudat, mă simţeam ca de gheaţă.

El a stins luminile şi totuşi era atât de multă lumină. Era deja dimineaţă. Am aruncat o privire disperată către dormitor. Patul era larg desfăcut, hainele sale erau grămadă pe fotoliul alăturat. Atât de repede, atât de sigur pe sine, gândul meu îl invidia, ştia exact ce să facă. Cât despre mine, voi putea face faţă situaţiei? Am cunoscut doar un bărbat. Bărbatul cu care am fost măritată. Asta e altceva. E o diferenţă, au continuat gândurile mele. Nu e nimic profund sau serios, sunt doar îndrăgostită de Cary, asta e tot.

Pantofii mei, ciorapii mei şi apoi... Dar el se afla în spatele meu. Mâinile sale mi-au atins umerii. Degetele sale neîndemânatice încercau să-mi dea jos bretelele furoului.

– Te rog, nu, am reuşit să îngân eu, răsucindu-mă şi căzându-i în braţe.

– Nu sunt prea înaltă fără pantofi, am spus eu în mod stupid, căci nu mi-a trecut nimic altceva prin cap.

– Tu eşti perfectă, a inspirat el adânc, şi mi-a tras trupul strâns lipit de el.

Dorinţa lui puternică, mirosul viguros al masculinităţii m-a ameţit. Mi-am nălţat braţele în jurul umerilor lui goi şi m-am agăţat foarte strâns de el, de parcă aş fi vrut să fiu salvată. El m-a ridicat şi m-a dus în pat. Şi atunci gura lui a acoperit-o pe a mea şi corpul lui pe al meu.

Din instinct am ştiut că el mă va răni. Cary era un bărbat voinic, cu un temperament arzător şi eu nu avusesem un bărbat de mult timp. Mi-am muşcat degetul ca să contracarez durerea şi am încercat fără succes să mă relaxez. El aproape că m-a violat, prea repede, prea tare. O clipă m-am speriat. Apoi, când el s-a avântat într-o mişcare finală, m-am simţit fierbinte şi udă peste tot şi s-a terminat.

El nu s-a mişcat mult timp. Suflarea sa era încă agitată, dar cel puţin se terminase, mi-am spus eu. El se eliberase şi asta era tot ce conta.

Mâine va trebui să vorbim despre asta, sau oare este astăzi?

Nu, nu vom vorbi despre asta. Cary va fi foarte ocupat cu presa, iar eu, eu va trebui să plec foarte, foarte repede.

În sfârşit, capul său s-a ridicat încet şi m-a privit cu o expresie ciudată pe faţa încordată, fericită, m-a sărutat din nou, de parcă ar fi vrut să-mi ia sufletul, iar apoi, cu un oftat adânc şi-a ascuns faţa în părul meu.

– Te-am decepţionat, spuse el încercând să-şi calmeze vocea. Te-am dorit atât de mult, că am pierdut controlul.

– Eşti foarte obosit, i-am spus eu blând.

Se aşternu o tăcere destul de dezagreabilă.

– Cary, am început eu, uită-te la mine. Tu nu m-ai decepţionat. A fost bine. Oare nu te simţi, vreau să spun nu te simţi mult mai bine?

El s-a uitat ciudat la mine.

– Nu asta e problema, a spus el dezlipindu-se de mine.

Stătea culcat lângă mine, strângându-mi mâna şi era

clar că era necăjit. Nu prea simţeam de ce el nu era eliberat.

– Probabil că îmbătrânesc, a spus după o lungă tăcere.

– Nu, eşti doar obosit, am spus eu. Dar el părea că nu aude. Şi a continuat.

– Nu în felul acesta te-am dorit eu pe tine. Nici măcar n-am putut să te am.

– Ba tocmai că da.

– Nu, nu în felul acesta, răspunse el aproape supărat.

Am aşteptat puţin, apoi m-am hotărît să-i aduc aminte:

– Tu *eşti* obosit şi se întâmplă că mai ştiu şi ce se va petrece mâine, care este astăzi. Tu vei fi la voia reporterilor, la breakfastul dat de presă şi aşa mai departe. Eu cred că într-adevăr ar fi mai bine să pleci să te odihneşti, am sugerat eu cât am putut de delicat.

– Nu, reacţionă el şi-mi strânse mâna mai puternic.

Au trecut mai multe minute în tăcere. Nu, el nu fusese eliberat. Nu cu mine...

Presupuneam că din cauza mea, au început să-mi dea târcoale gândurile. Ştiu, sunt teribil de ignorantă, o ştiu, îmi repetam singură, dar aşa sunt eu, nu ştiu să fac un om fericit, când deodată el s-a răsucit, m-a învelit cu braţele sale şi a început să mă sărute cu disperare. Buzele sale au coborât de-a lungul gâtului, degetele sale au împins în jos bretelele - dar eu nu mă gândisem la acest fel de intimitate, să mă dăruiesc cu totul. Nici lui, nici altui bărbat. Nu! Nu din nou şi nu vreodată! M-am simţit supărată, teribil de supărată, din pricina fiorului de plăcere pe care mi-l dădea.

N-ar fi trebuit să-mi faci asta, am vrut să-i spun, dar buzele sale le-au acoperit pe ale mele.

Şi el a pătruns din nou în mine, lin, atent, aproape blând.

Zăceam liniştită într-un fel de vis.

Nu fusese niciodată pentru mine atât de plăcut înainte. Niciodată, în douăzeci de ani de când devenisem femeie. Niciodată! Nici măcar o dată. Şi da, îi plăceam şi eu lui. Nu trebuia să mi-o spună, nu cu multe cuvinte. Mi-a spus-o răsuflarea lui, felul cum mi-a rostit numele. Am simţit în amândoi, aşa cum ar trebui să fie, căci altfel nu aş fi fost atât de complet satisfăcută. Şi în sărutul lung, recunoscător, care a urmat. Şi în ochii săi umezi de lacrimi, pe când mă privea, şi în minunatul său murmur, când mi-a spus:

– Oare e adevărat. Oare tu şi cu mine?

Da, se întâmplase şi realitatea mă uluia. Apoi mi-am dat seama că mâna lui îmi mângâia părul, iar ochii săi încercau să-mi spună ceva.

– Promite-mi că nu vei regreta asta niciodată, indiferent cum te vei simţi faţă de mine mâine sau poimâine.

– Nu voi regreta asta niciodată, i-am spus eu, jucându-mă cu degetele pe faţa lui. El a zâmbit şi le-a sărutat. Oare de ce îmi plăcea asta aşa de mult?

– Oricât de mult te-am dorit, n-am ştiut că am să fiu cu tine, spuse el scuzându-se, că de aş fi ştiut aş fi anulat toată această prostie cu presa.

– N-aş dori s-o fi făcut şi nu e deloc prostie. Face parte din viaţa ta. Ai câştigat un Oscar, adu-ţi aminte.

El mi-a sărutat ochii.

– Îmi aduc aminte, a spus el şi s-a dus să facă un duş.

Mi-am mutat corpul meu care păcătuise şi m-am înălţat pe pernă, încercând să-mi închipui cam ce s-ar mai putea spune acum.

El s-a întors complet îmbrăcat şi s-a aşezat lângă mine pe pat, ţinându-mi capul între mâini şi mi-a spus:

– Tu m-ai făcut foarte fericit şi nu-mi găsesc cuvintele.

– Mai bine fără cuvinte.

Ne-am uitat unul la altul câtva timp.

– Eşti tristă, a remarcat el cu o încruntare.

– Nu sunt, am răspuns, împotrivindu-mă şi am zâmbit.

Mi-a sărutat mâinile şi le-a pus pe obrajii lui.

– Oare îţi mai plac obrajii mei?

– Da, dar faţa ta e foarte obosită.

– Închide ochii, a spus el.

I-am închis, m-a sărutat uşor, apoi a spus:

– Te voi suna. Şi a plecat.

Am deschis ochii, am privit în tavan, am ascultat tăcerea şi am refuzat să mă gândesc.

Era aproape douăsprezece sau prânzul când am fost trezită de un comisionar. Într-o cutie, un boboc de trandafir roşu, frumos, proaspăt, plin de rouă...

M-am dus şi m-am aşezat pe canapea, ţinând bobocul de trandafir în poală, încercând să mă gândesc, dar gândurile mele înotau într-o mare confuzie. În ochii mei nimic nu avea sens. Pe masa de cafea, uitându-se la mine cu ochi foarte miraţi, era Oscarul. Bineînţeles, m-am enervat în mod absurd împotriva statuetei. Tot

ce s-a întâmplat a fost numai din vina ta. Tu ai stârnit toate acestea, agitaţia, emoţiile, de asta mi-am pierdut eu capul... Dar oare aşa era? Nu, Oscarul nu avea nimic de-a face cu toate astea. A început înaintea Oscarului şi trebuia să se oprească înainte de a merge prea departe. Trebuia să plec imediat, sâmbătă era prea târziu, nu puteam să mai stau. Nu trebuia. Haide, adună-te, Linda, cheamă serviciul de călătorii şi pleacă diseară. Totuşi trebuia să aştept dimineaţa, pentru că nu am găsit un loc pentru Dulles. Şi mai dificil chiar era să-i dau un telefon Claudinei.

– N-ar fi trebuit să plecaţi fără să-mi spuneţi un cuvânt noaptea trecută, i-am reproşat.

– *Quoi?* Lena a crezut că era târziu. Ce s-a întâmplat? Oare voi...

– Claudine, ascultă, i-am tăiat-o eu, tocmai m-a chemat avocatul meu, trebuie să plec imediat. Afaceri.

– *Mais, chérie,* Cary?... Probabil că te întorci *sans doute.*

– Nu ştiu, trebuie să mă grăbesc. Vă transmit afecţiunea mea pentru voi şi pentru copii. Am să vă chem de îndată ce ajung acasă.

Cafeaua n-avea nici un gust. Am sunat la room-service şi am cerut un fruct. Tocmai când am pus jos receptorul, a început să sune.

– Linda...

– ...Hello, Cary.

– Darling, telefonul tău a fost tot timpul ocupat. Nu pot să-ţi spun multe acum, nu sunt singur. A fost o mare zăpăceală. Şi mai este. Dar, dacă am noroc, voi fi liber la şase. E vorba de supeul dat în cinstea câştigătorilor galei pentru...

– Nici eu nu pot, m-am sforţat eu să vorbesc. I-am

promis Yvonnei să cinez cu ea. Era o minciună şi m-am urît pentru că a trebuit să o rostesc.

– Nu poţi să anulezi? m-a întrebat el.

– Îmi pare rău, nu pot. Şi, Cary, Oscarul tău, ţi-l voi trimite la tine în apartament.

– Linda, ascultă-mă. Nici mie nu-mi place să mă duc la gala asta, dar m-au rugat să spun câteva cuvinte şi a devenit o obligaţie. N-o să stau mult timp. Îţi promit.

– E foarte bine. Bineînţeles că trebuie să te duci. La capătul firului a fost o tăcere lungă. Apoi:

– Te sun mai târziu, a spus el scurt.

Mi-am împachetat lucrurile în grabă, înainte ca el să mă sune, neputând să-l mai mint. Şi mai era şi tabloul *Sălbatic şi liber*, cadoul meu de adio pentru Cary. Da, la recepţie, am hotărît eu în grabă, odată cu nota de plată.

Terminând cu cea mai mare parte a împachetatului, m-am îmbrăcat, am învelit statueta într-o coală, am coborât, am lăsat-o la recepţie, să-i fie trimisă domnului Jefferson. Apoi am ieşit la o plimbare în susul străzii, oriunde.

M-am plimbat fără ţintă ore în şir, încercând să-mi închipui viaţa mea, fricile mele şi acum ACEASTA. Şi de ce trebuia să fug? Oare Cary va înţelege?... Nu-l răni, îmi spusese Lena. O, dar lui Cary nu-i va păsa. În orice caz, nu mult. Este prea ocupat, obligaţiile sale sunt acum prea numeroase, nu va avea timpul să se necăjească, am încercat să mă reconfortez singură. Nu, nu pot să-i spun de ce. Nu pot să-i explic; doar un bilet. Ce se poate spune într-un bilet?...

Întoarsă din peregrinările mele, am luat un sandviş fără nici un gust la Caffe House, am aranjat la recepţie să mă şteargă.

Înapoi în apartament, m-am aşezat încercând să-i scriu câteva rânduri lui Cary. Inutil. Tot ce am scris a fost „A trebuit să..."

Telefonul continua să sune. L-am ignorat. Am terminat ultimele detalii ale împachetării, am pus ceasul de la radio să sune, am luat o tabletă-somnifer şi m-am culcat.

Cred că am dormit buştean. N-aveam idee cât e ceasul când a sunat soneria. Când am deschis uşa:

– Hello, spuse el mohorît şi întunecat. Îţi mai aduci aminte de mine.

Adormită şi nesigură am murmurat:

– Credeam că eşti la gală, tot încercând să-mi închei halatul şi să-mi îndrept părul.

– Am fost, a spus el scurt. Pot să intru?

– Bineînţeles, am spus eu gândindu-mă: suntem deja străini.

El m-a îmbrăţişat uşor, aproape impersonal. Ochii lui mă cercetau.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, dar a trebuit să vin.

– E-n ordine. Vino şi stai jos. Şi cum a mers conferinţa de presă, totul?

– Vrei să ştii cu adevărat? m-a întrebat el cu aciditate în voce; când s-a aşezat pe sofa, lângă mine.

Bineînţeles că doream să ştiu. Şi fără mult entuziasm el mi-a făcut o scurtă relatare a evenimentelor zilei şi a întâlnirii sale cu presa. În pofida faptului că George, secretarul său, a încurcat o serie de întâlniri, se pare că totul a mers foarte bine şi eu nu am putut să înţeleg de ce nu era mulţumit, când, cu destulă

răceală, mi-a spus: Şi o parte din discuţii s-au concentrat asupra zânei-naşe, ceea ce era şi de aşteptat.

– Doar nu ai... am izbucnit eu.

– „Este teribil de ignorantă şi se consideră un subiect neinteresant şi eu sunt teribil de îndrăgostit de ea."

– Cary...

Dar era greu cu privirea lui asupră-mi, cum puteam să-i spun?

– Tu n-ai vrut să mă vezi, începu el pe neaşteptate.

– Am ştiut că erai teribil de ocupat, am spus eu regăsindu-mi tonul. Oare pot să-ţi ofer un coniac? Mai e puţin pe fund.

– Eşti foarte amabilă, dar nu. Mi-e teamă că şi aşa am băut mai mult decât ar fi trebuit. Vezi tu, continuă el aspru, am avut o dilemă: să mă îmbăt sau să vin să te pălmuiesc?

– Şi ce te-a făcut să spui asta, am murmurat eu simţindu-mă prost.

– M-ai minţit, mă atacă el. Yvonne a fost la gală cu Léo.

Cum să descriu încurcătura mea? Aş fi dorit să mor, dar am reuşit să scot un mizerabil: „Îmi pare rău, n-ar fi trebuit s-o fac".

– De ce ai făcut-o? m-a întrebat el grav.

N-am putut să-i răspund, nu era uşor. Nu era numai un pentru că.

– Nu te bucuri să mă vezi, observă el iar tulburat. Ce se întâmplă, Linda, eşti iar încordată?

– ...Plec mâine dimineaţă, am murmurat eu.

– Nu poţi, fii rezonabilă, îmi răspunse, neputând să creadă.

– Ba da. M-am şters din registru. A trebuit, Cary.

El m-a fixat foarte atent. Şi nu din cauza ta, m-am grăbit să adaug.

Un rictus apăruse pe faţa sa. S-a sculat prompt şi a început să se plimbe prin cameră. Faţa i se încordase vizibil. Nu ştiam: era potrivit să-i spun? Singurul lucru pe care îl doream era să nu pună atât la inimă. Nu era bine.

El s-a oprit şi s-a aşezat cu greu în fotoliul din faţa mea, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi.

– De asta mi-era teamă la început, îşi vorbi el singur, uitându-se în jos la mâinile sale. S-a oprit cu gravitate, întorcându-şi privirea asupra mea şi a rostit încetişor: Vezi, de când te-am întâlnit, am trecut prin infern, căci m-am îndrăgostit nebuneşte de tine din clipa în care te-am văzut.

Am simţit o ciudată dorinţă de a mă apăra.

– O, dar nu se putea, abia m-ai cunoscut...

– Am ştiut destul, spuse şi se îndreptă spre terasă. Stătu acolo uitându-se în noapte, nesperând nimic.

– Cary, n-are nici un rost, i-am spus eu timid. Dar el nu mai era cu mine. Cu un patos plin de angoasă a murmurat fără să se întoarcă:

– Imposibilul vis. Şi totuşi au fost momente când am crezut că şi tu... Oare te-am înţeles greşit?

– Aş fi vrut să nu fii...

– De aceea, continuă el; noaptea trecută a fost din caritate sau ceva de genul ăsta?

Am înghiţit din greu. Buzele mele tremurau.

– Sunt îndrăgostită de tine, am protestat eu.

Ochii lui erau numai fulgere.

– N-ai fost obligată să spui aceste cuvinte, o ştii bine.

– Dar este adevărat, am murmurat eu simţindu-mă deodată foarte obosită.

– Nu are nici un sens, Linda, nu poţi fi îndrăgostită de mine dacă vrei să mă părăseşti, doar dacă, se opri scurt şi întrebă: Este un alt bărbat?

– Nu, am exclamat eu revoltată.

– Atunci nu te înţeleg, spuse el dezorientat.

Era atât de greu pentru mine să îi explic. Atât de greu pentru că nu puteam să-i arăt decât o parte din motivele mele.

– Nu pot să mă implic mai mult, Cary, mi-e teamă. N-am să mă pot descurca. O ştiu, mă cunosc.

El veni şi se aşeză lângă mine. Degetele sale mi-au atins părul, faţa i s-a îndulcit, nu mai era supărat.

– Ai fi plecat fără să mă vezi? a întrebat el gânditor.

– Am avut de gând să-ţi scriu un bilet, poate să-ţi scriu mai târziu. Şi mă urăsc că te-am minţit la telefon, îmi pare rău, mi-era teamă că ai să încerci să mă opreşti.

Cary m-a tras spre el, căldura cefii lui m-a tulburat.

– N-are rost, Cary, faci lucrurile mai dificile.

Mi-a dat drumul. S-a sprijinit iarăşi de canapea, cu ochii închişi.

– Ia spune, oare ce simţi tu cu adevărat despre mine? Nu, nu-mi răspunde, când te-ai îndrăgostit de mine, înainte sau după?

N-am înţeles ce-a vrut să spună cu „înainte sau după".

– Înainte de a face dragoste cu tine, spuse el.

– Ce importanţă mai are?

– Are, spuse el cu puţină nerăbdare.

– Nu ştiu exact când, dar *după* nu s-ar fi întâmplat fără *înainte*, i-am răspuns eu. Nu sunt atât de amabilă, cum ai spus tu, când deodată, brusc, m-a luat în braţe.

– Nu te pot lăsa, Linda, spuse el cu patos, având o putere ciudată asupra mea, mai avem o şansă în continuare. Am ştiut-o tot timpul. Nu pot să-ţi dau drumul.

– Te rog, nu încerca, am început eu, dar gura sa m-a acaparat, din nou, şi din nou, şi din nou... Niciodată n-am ştiut ce mi-a plăcut mai mult: felul cum mă săruta sau cum făcea dragoste cu mine. Sărutările sale îmi luau respiraţia. Foamea sa de mine era contagioasă. Aşa cum era tot restul la Cary.

Dar era o nebunie din partea mea. Nebunie că mi-am schimbat planurile ştiind exact că era o greşeală şi totuşi am făcut-o.

– Nu mă poţi părăsi, nu acum, după... după ce am făcut dragoste, spuse el întinzând mâna după receptor şi am anulat zborul, fără cea mai mică rezistenţă. Mai ciudat era că îl doream atât de mult în clipa când îl simţeam în mine, mă gândeam eu, odihnindu-mă în tăcere după aceea. Nu, hotărît, nu era dragoste, doar o aprigă nevoie a amândorura, asta era tot ce era, tot ce eu doream să fie.

Jucându-se cu mâna mea, îmi spuse gânditor:

– Tu nu te-ai supărat pe mine niciodată.

– Numai când m-ai pus într-o situaţia dificilă, i-am spus eu zâmbind în întuneric.

– Nu cred nici atuncea, murmură el. N-ai avut nimic împotriva mea. Aş fi simţit. Nici chiar când ţi-ai întors faţa la Carlos... O...

– Speriată?

– Puţin.

– Ideea neplăcută de a fi sărutată de un negru? mă întrebă el brusc.

– Nu era vorba de tine. Era mustaţa.

Peste o clipă am izbucnit într-un râs puternic. S-a

rostogolit peste mine şi m-a prins în braţele sale. Te iubesc, Linda, îmi spuse el cu pasiune.

– Eşti doar îndrăgostit de mine, dragostea este altceva.

– Te iubesc, repetă el cu ardoare.

Am simţit un cuţit în inimă.

– Eu nu vreau ca noi, nu vreau ca tu să mă iubeşti, am reacţionat eu.

– De ce?

– Pentru că eu nu pot să te iubesc pe tine.

– O vei face, spuse el cu fermitate surprinzătoare.

– Şi dacă nu? i-am ripostat.

– Atunci va trebui să aştept până când mă vei iubi.

– Şi dacă eu niciodată?

N-am ştiut niciodată ce mi-a plăcut mai mult: buzele lui care transmiteau buzelor mele catifelare şi ardoare; respiraţia lui precipitată care a dezechilibrat-o neliniştitor pe a mea... El nu se sătura niciodată de mine, mi-a şoptit şi eu m-am topit de plăcere. A venit spre mine şi eu spre el cu aceeaşi dorinţă arzătoare. Am fost prinşi într-o uluitoare armonie, într-o minunată şi desăvârşită mişcare lentă, despre care nu mi-am închipuit că ar putea să existe. A fost lungă, nesăţios de lungă şi minunată. Nu, el nu trebuia să-mi spună că mă iubeşte. Am simţit-o adânc în trupul meu, în fiecare mişcare, înceată şi pasionată, în respiraţiile noastre amestecate, în ecoul numelui meu rostit încet şi în ploaia de aprilie care picura la fereastra mea şi care m-a copleşit.

– Nu trebuia să-mi faci una ca asta, m-am revoltat eu pe urmă, când ne-am liniştit amândoi şi am putut raţiona. Nu vreau să te iubesc, am spus având în voce toate neliniştile şi adevărurile. Nu mă face să te iubesc.

El a oftat adânc, mi-a strâns mâna şi a adormit.

Nu l-am trezit să-i spun să plece. Ciudat, nebuneşte, orice aş spune, n-am putut s-o fac.

Fără nici un fel de milă sau consideraţie, telefonul m-a sculat din pat. Am apucat receptorul, gândindu-mă că el ar fi trebuit mai bine să ştie că... Dar era Brenda. Niciodată nu mă mai sunase. Era lapte şi miere. Am avut intuiţia că ascunde ceva.

Nu trebuia să scap distracţia de la Piscină şi Terenurile de tenis; bietul Jean a fost foarte decepţionat săptămâna trecută.

– Acum, a spus ea cu un accent sudic, continuând, vor fi toţi armăsarii din imperiul filmului, baby, vor fi prezenţi şi pariez pe viaţa ta dulce că taurul ăla negru şi fanfaron, Hary Belmundi şi apropo ai citit coloana lui Sharon azi dimineaţă, apoi cu o notă maliţioasă în voce, dă-mi voie s-o citesc. Ascultă:

„Cenuşăreasa s-a dus la culcare. În locul ei v-o dau pe zâna naşă, care a împrăştiat asupra tuturor şarm şi graţie. Şi mai mult, asupra masculului afrosex. Prinţesă sau nu, ai străbătut cale lungă, Virginia!..."

„Răutăcioasa, răutăcioasa Sharon", am murmurat eu pentru mine însămi, extrem de încurcată.

– Ei bine, râse Brenda, flecăreală, nu-i aşa? Apropo, am dat peste Daisy zilele trecute, biata de ea avea cearcăne adânci şi...

– Brenda, sunt foarte ocupată, i-am tăiat-o. Dacă-mi dai voie să...

– Mă uluieşti, pudico, în toţi anii mei de dezmăţ nu am încercat niciodată cu unul negru; fii sinceră, ia spune-mi când sari pe Cary...

Am închis telefonul. Ce insolentă... Trebuie să ignor totul, m-am hotărît şi mi-a trecut prin minte: oare Brenda a fost vreodată fericită...

Înainte de prânz am primit două lucruri: un superb buchet de trandafiri roşii şi nu mult după, un plic de la biroul lui Cary cu programul zilnic al domnului Jefferson până la sfârşitul lunii. Lena îmi menţionase rezistenţa lui Cary, dar mi-am imaginat ce înseamnă în realitate numai după ce am studiat cu atenţie lista detaliată a lucrărilor şi obligaţiilor sale zilnice. Cary lucra cu o disciplină strictă. Sculat la şase dimineaţa, începea ziua scriind la o nouă interpretare a sonetelor lui Shakespeare. După ora zece se ducea la biroul său, lucrând cu George la corespondenţă (fani, editori), întâlniri, conferinţe, alte obligaţii până la ora cinci rezervându-şi doar o oră pentru masă; serile erau închinate piesei la care lucra, care era foarte minuţios gândită, zi cu zi, scenă cu scenă.

Excepţie făcea lunea, când stătea toată ziua la UCLA urmând o cină la profesorul Baylor. Iar joia şi-o petrecea toată la studioul de televiziune. Cina de joi era rezervată lui Ben. Mai era şi o cină vinerea la 7 p.m. deci ziua următoare, rezervată domnului Granger.

Şi mai erau două contacte sociale în cursul săptămânii: petrecerea de la Lena, de sâmbătă, şi un tea-party duminică după-amiază, la decanul facultăţii sale.

M-am întrebat de ce mi-a trimis Cary programul său, eu nu i-l cerusem. Oare el anticipa că am să stau până la sfârşitul lunii? Dimineaţa, înainte de plecare, îmi spusese:

– Fără temeri, darling, eu le pot realiza pe amândouă. Nu-i aşa că e simplu?

Şi cu toate astea, eu nu plecasem. Trebuia să-l sun pe Kenneth. Nu puteam să mă întorc la timp, ca să particip la Cherry Blossoms Festival. Şi dragă Marsha, nu mă voi înapoia sâmbătă. S-a ivit ceva. Şi, bineînţeles Claudine, mi-am spus eu. S-ar putea chiar să particip la party-ul Lenei.

– *Alors*, vă vedem pe amândoi duminică la cină.

– Claudine, nu cred că...

– *Ça c'est bien toi, par exemple!*

Tocmai am început să despachetez, când m-a sunat Cary de la televiziune.

El se gândea că o să fie liber imediat după şase şi să mă scoată bănuiesc că în oraş la o sărbătorire.

– Şi Ben? i-am spus eu, este joi şi e trecut în programul tău.

– Ben este în Florida, taie-l. Taie tot şi scrie *Linda, doar Linda.*

– Foarte bine, am râs eu, am noutăţi pentru tine, i-am spus, având în minte programul lui încărcat. Fără sărbători în oraş. Vom cina acasă diseară, simplu şi relaxant. Înseamnă că economisim timp şi nu mai trebuie să te grăbeşti.

– Înţeleg că pot să mă opresc la biroul meu, să văd corespondenţa, înainte de a urca?

– Înţeleg că nu te aştept înainte de opt, i-am spus eu generoasă.

Inutil de spus, planurile mele de joi, vizita la Santa Barbara, s-au dus.

Aşteptându-l pe Cary am deschis televizorul să-mi ţină de urît. După-amiază făcusem ceva cumpărături. Farfurii de carton deosebit de cochete, lumânări, legume

proaspete pentru o salată, fructe, vin şi brânză Brie. Masa era pusă şi puiul pregătit ca în sud a sosit la timp. Cary a apărut la opt.

Ziua a fost lungă pentru amândoi. Am ştiut-o, am simţit-o deopotrivă în lunga sa îmbrăţişare. Dar acel sentiment plăcut pe care mi-l dădea apropierea sa a fost tulburat într-o clipă. Am îngheţat în braţele sale - pentru că am recunoscut vocea reporterului de la emisiunea de ştiri a televiziunii. Ascultasem doar o dată redactarea ştirilor făcută de Daisy Mayden. Asta după serata Normei Jean. Dar vocea aceea energică nu se uită uşor.

Şi Cary trebuie că a recunoscut-o, bineînţeles că a recunoscut-o. Cu o încruntare se duse direct la aparat şi-l stinse. Apoi a dat drumul radioului.

– Nu vrei să asculţi ştirile? l-am întrebat eu cu o voce mică, când s-a întors lângă mine.

– Nu, răspunse el încet, fixându-mă în ochi. Nu doresc să ascult ştirile.

– Foarte bine, i-am spus eu încercând să par firească. Hai să cinăm înainte ca faimosul meu pui să se răcească. Nu coctail, doar vin.

El mi-a zâmbit şi m-a sărutat. Apăsat, lung...

– A fost mai bun decât oricare coctail pe care-l ştiu, a spus el.

Şi am uitat-o cu desăvârşire pe Daisy.

Era o cină relaxantă, mult mai plăcută decât dacă am fi ieşit în oraş. Masa era mică, dar un singur trandafir şi o lumânare i-au dat eleganţă, iar muzica suavă a întregit-o. Şi mai important decât orice era faptul că el mi-a lăudat salata şi că îi plăcea mult puiul fript, a observat uşurată gazda din mine.

Am strâns masa şi el s-a dus să se spele pe mâini

şi mai aveam fructe şi brânză Brie, iar Cary mi-a făcut surprinza cu o sticlă Duc d'Epernon. Eu eram în picioare şi tăiam felii subţiri de pâine franţuzească pentru brânză, când m-a cuprins de spate şi m-a sărutat pe ceafă.

– Tu eşti o bucătăreasă bună, Linda, mă tachină el pe jumătate. Cred că am să te iau de nevastă. Şi vocea lui tremură puţin.

Am continuat cu asiduitate să tai brânza-Brie. Braţele sale m-au întors încetişor.

– Vreau să spun, cândva, când vei fi pregătită, adăugă el cu un zâmbet precaut.

Am încercat să-i întorc zâmbetul. Dar n-am putut.

– Cary, n-am să mă mai recăsătoresc vreodată.

– Nici chiar dacă-mi vopsesc faţa? m-a întrebat el cu un ton mai mult încordat decât pus pe tachinare.

– Nici chiar atuncea, i-am răspuns privindu-l adânc în ochi.

El m-a privit în ochi tot atât de profund.

– Nu poţi să fi norocos douăzeci şi patru de ore pe zi, mă citä el, apoi: Oare ar ajuta dacă mi-aş rade mustaţa? adăugă pe un ton mai lejer. Şi am simţit că sunt pe un teren mai solid.

Cary avea o slăbiciune pentru brânza-Brie. Mi-o menţionase la prima noastră cină luată afară împreună. Brânza mea i-a reamintit de Pay du Brie, Ronzaire, Ile de France, oraşe medievale, pârâuri clipocind...

Da, Glen Baylor era colegul, profesorul cu care Cary îşi împărţea limuzina şi prietenul în casa căruia îşi petrecea serile de luni (după întâlnirile de la facultate) cinând şi discutând de toate. Cât despre Ben, prietenul de suflet al lui Cary, „un lup bătrân", nu era altul decât Ben Iverson, bătrânul interpret de balade care făcea un film în Florida chiar atunci.

În fine, Granger era un reprezentant al firmei Paramount, care-i ceruse un scenariu. Era a doua cerere de scenariu după Oscar. Lena avusese dreptate. Telefonul a început să sune la mine în dormitor. Era Jean Ferranti.

– Unde te ascunzi? întrebă el cu impetuozitate. Ce dracu se întâmplă, nu-mi place ce aud!

– Atunci nu asculta, i-am răspuns scurt.

– Dintre toţi oamenii de pe pământ, se exprimă cu indignare, şi când mă gândesc că m-ai refuzat! Ceea ce mă uluieşte.

– Şi ce mai face Flo? i-am tăiat-o eu.

– Nu-mi vinde mie asta, baby. Vreau să-ţi vorbesc. Vin direct la tine.

I-am spus că aveam musafiri, că nu eram liberă nici mâine seară şi că îi mulţumesc că m-a chemat. Şi cu asta a închis telefonul.

Bineînţeles că eram enervată. M-am dus în buduoar şi am făcut cafeaua, tremurând ca o frunză. Tot oraşul ştia, mă ponegreau, gândurile mele aprinse. Bizuie-te pe Sharon şi Brenda, că tot oraşul o să ştie. Despre mine şi Cary, noi - hai, Linda, spune bine, legătura noastră această nevoie fizică - mai degrabă pasiune - pasiunea moare repede, într-o săptămână.

Cary sta pe canapea trăgând din pipă. Două pahare cu coniac erau pe masă. Am adus cafeaua şi m-am aşezat alături.

– Era Jean. Nimic important, i-am spus eu. Dar Cary era încordat, chiar şi mai mult când a început să vorbească.

– Sunt prins într-o serie de obligaţii, ai văzut programul meu.

– Lucrezi prea mult, am făcut eu observaţia vorbind lejer, încercând să nu vorbesc ca Linda.

– Nu despre asta era vorba, spuse el cu anxietate. Mă tem că am să te pierd. Cum să te opresc?

– Voi rămâne, am spus eu asigurându-l. Până se va termina. Adică vreau să spun, nevoia fizică.

– Tu crezi că asta e totul? m-a întrebat el după o lungă tăcere.

– În mare parte, i-am răspuns. Nu-i aşa, Cary, cât durează de obicei o legătură, vreau să spun, dintre un bărbat şi o femeie?

El s-a gândit o clipă.

– Pot să răspund doar în ceea ce mă priveşte şi-şi puse pipa în scrumieră. Şi întorcând spre mine o privire adâncă: – Ia loc. Nu am dorit o legătură cu tine, Linda, te-am dorit pentru totdeauna.

El s-a oprit şi a mai spus:

– Pentru ca să te păstrez, oare înţelegi?

...Se vedea totul în ochii săi şi m-am speriat.

– Nu mi-ai spus niciodată, am murmurat eu în apărare.

– Ai fi fugit, mi-a răspuns el.

– Probabil că da, am şoptit eu uimită şi confuză.

– Chiar aşa, mă corectă el.

– De ce pe mine? am început eu, de ce, de ce?

El s-a sprijinit obosit de speteaza canapelei, cu un zâmbet uşor pe faţă.

– S-ar putea ca în pofida vârstei mele mature şi a prejudecăţilor puternice, accentuă el, să nu-mi pot controla sentimentele?... Şi închizând ochii: Linda, o viziune de puritate neîntinată.

– Eu? Haide!

– Incredibil de naturală, directă şi candidă, pe Dumnezeu, ai obiectat şi la *Cleo* a mea, se strâmbă el cu satisfacţie curioasă. Am simţit că-ţi pasă. Am simţit-o

în esenţa ta: Ignorantă? Da, câteodată. Şi e o binecuvântare. Atât de atrăgătoare, continuă pe un ton nou, schimbat. Vocea ta a avut un anumit impact asupra mea, de parcă femeia din tine dorea să-mi spună ceva, ceva pe care numai eu aveam să-l înţeleg...

– Dar, Cary, m-am indignat eu, cu asta ne întoarcem din nou la fiziologic.

El a deschis ochii, m-a privit intens un moment, apoi:

– *După* nu ar fi existat fără *înainte*, corect?

– Bineînţeles că aşa e, am spus eu, trădându-mi indignarea.

– Nu vezi? a exclamat el luându-mi capul în mâini. Ai fost atrasă de mine înainte să te fi atins. Linda, ştiu că putem reuşi. Numai dacă mi-ai da o şansă. Darling, te vreau pentru totdeauna.

Acea privire stăruitoare, întrebătoare.

– Nu mă pot angaja, am spus încurcată. Pur şi simplu nu pot.

– Nu fi mâhnită, nu-ţi cer asta, voi aştepta. Şi când el m-a sărutat am ştiut că ceva a rămas neterminat şi nepus la punct. Dar nu-mi puteam aminti ce sau nu-mi păsa. Era noaptea târziu şi după ce am retrăit acea uimitoare armonie, mi-am auzit gândurile murmurând:

– De ce oare ne simţim atât de bine?

Răvăşindu-mi părul mi-a spus:

– Pentru că eşti o pasională şi ai un apetit pervers pentru pielea mea, a spus el pe un ton glumeţ.

Dar eu eram serioasă.

– Vreau să ştiu, să înţeleg.

El s-a răsucit pe spate, oftând gânditor, cu o anumită întârziere.

– Eşti făcută pentru mine, a venit răspunsul lui încet. Şi tot atât de însetată de dragoste ca şi mine.

– Atunci cu noi doi este mai mult o chestiune pasională decât orice altceva, am încheiat eu cu uşurare.

– Nu, pentru mine e iubire, a şoptit el.

– Încăpăţânat, i-am răspuns încetişor şi adormită, m-am cuibărit în el.

Ultima întâlnire cu Yvonne, la prânzul de a doua zi, a avut o uşoară nuanţă patetică. Ne-am promis una alteia să păstrăm legătura, ca şi cum eu aş fi fost cea care pleca de la New York, ca şi cum călătoriile ar fi fost modul meu de existenţă.

– Pari fericită, puştoaico, a remarcat ea. Povesteşte-mi. Vreau să aud de la tine, nu de la rechini.

– Sunt foarte îndrăgostită, am mărturisit, roşind prosteşte şi acoperindu-mi faţa. Nu am vrut să se întâmple.

– Stai o clipă, mi-a tăiat-o. Nu eşti un pic prea exaltată în legătură cu toată povestea asta? Îndrăgostită sau e doar o aventură? Este o deosebire, puştoaico, a pus ea punctul pe i.

– Ceva din amândouă, presupun, nu aş putea să am o aventură fără să fiu îndrăgostită. Este?

– Prostii, bineînţeles, eu pot, mi-a replicat ea tăios. Aşa că poţi şi tu. Dar cam cât crezi că eşti de îndrăgostită, Linda?

– Ah, nu ştiu, sunt atât de confuză, şi tu nu mă prea ajuţi. Sunt conştientă că am o aventură, numai că nu eram pregătită pentru ea.

– Aiureli. Pentru asta nu trebuie să fii pregătită, a râs ea. Sunt fericită că s-a întâmplat. Pentru tine. O femeie are nevoie de un bărbat pentru a-şi păstra frumuseţea. E mai bine decât cu orice cremă din lume,

ascultă-mă pe mine. Şi Cary este un tip şic, din câte am auzit, deşi trebuie să-ţi spun, a adăugat ea, alegerea mea ar fi fost Mitch. Nu contează, atâta timp cât te face pe tine fericită. Am mirosit că pregătea ceva, când v-am văzut împreună la Oscaruri. Am fost suprinsă că nu v-am văzut împreună şi la Gală. De ce n-ai venit şi tu?

– A, e foarte complicat, am spus amintindu-mi zăpăceala prin care am trecut în ziua respectivă.

– Oare este? Nu cred. Tu le complici, puştoaico. Nu te lăsa dominată de starea ta. Bucură-te cât durează şi când spui la revedere, fă-o cu inima uşoară. OKay? Aş putea să-ţi spun la fel de bine, a continuat ea, că am avut o scurtă aventură cu Léo, nimic serios, doar câteva momente frumoase. Numai dacă tipul nu s-ar fi ambalat atâta. Ce vreau să spun e că eu o iau aşa cum e. Harry îşi va păstra în continuare pe zăpăcita care i-a fost sortită, da, poţi să-i dai înainte cu râsul, eu mă voi întoarce la Harry, cu verighetă sau fără, mă voi ţine scai de el, n-are nici o scăpare. Dar tu să nu faci aceleaşi greşeli ca mine. Ascultă-mi sfatul. Imediat după amorul ăsta cu Cary caută un bărbat potrivit şi mărită-te, puştoaico. Şi dacă vreodată am să aud că eşti în New York şi n-o să mă suni...

– Am reuşit, darling, a spus Cary când m-a sunat după cina de afaceri cu domnul Granger. Era în al nouălea cer, urma să aibă contractul în scurt timp şi, pe deasupra, în termenii dictaţi de el. Dar tocmai mi-a venit în minte că am mai puţin de trei săptămâni să termin *Marian*, a continuat. Trebuie să depun câte o oră în plus de efort. O să mă ajuţi?

– Mi-ar face plăcere, i-am spus. Dar cum aş putea?

– Numai fiind cu mine.

Bineînţeles că mă îndoiam că voia să-mi petrec noaptea cu el. Bine, şi ce dacă, ce diferenţă ar mai fi fost acuma...

Am luat cu mine tabloul pe care îl cumpărasem pentru el şi m-am grăbit spre apartamentul lui.

– De la mine pentru tine *de bone augure*, am spus oferindu-i-l. Cary a fost copleşit. Iubea caii, pe mine, lumea întreagă. Da, i-am fost şi eu de folos.

– Îmi storc creierii cu piesa asta, a spus el. Stilul meu a devenit o plictiseală, mă repet, dacă nu am devenit chiar redundant. Vrei să te uiţi prin astea? m-a întrebat şi mi-a dat câteva pagini bătute la maşină. M-am cuibărit într-un fotoliu, în living, de unde îl puteam vedea lucrând la masa lui din birou. Cu ochelarii pe nas, Cary era adâncit în piesa lui, făcând corecturi. Mă întrebam ce îmi plăcea mai mult la el: faţa lui serioasă, părul de timpuriu încărunţit (şi ce dacă era afro), zâmbetul său...

„Nu te lăsa furată", mi-am spus eu, şi imediat mi-am vârât nasul în paginile pe care mi le dăduse să le citesc. Era o scenă din actul trei, pe care o citisem înainte, într-o luni, când abia fusese schiţată. Stilul mi se părea perfect.

După un timp:

– Nu fii prea critică, a spus de departe, pe când telefonul tocmai suna. Hello, surioară, şi c-un surâs răbdător pe faţă, Cary nu şi-a luat ochii de pe piesă în timp ce asculta monologul Lenei. Deodată, privirea lui s-a întors spre mine intrigată. În cele din urmă a închis, a venit şi s-a oprit în faţa mea, mâinile lui apucându-mi braţele.

– Lena îţi trimite dragostea ei, a făcut o pauză, apoi s-a uitat în ochii mei. Cineva a insinuat că eşti prinţesă.

– Ah, asta, am murmurat eu, şuşotelile lui Sharon sau ale Claudinei. Nu e nimic.

– Spui adevărul?

– Dacă aş fi, am spus eu anevoie, m-ar face asta cu ceva mai grozavă, mai valoroasă?

– Nu, a răspuns el.

– Suntem ceea ce suntem; ceea ce ne străduim să fim. Într-un anume fel ştiam că el va înţelege şi am zâmbit uşurată.

– Atunci e de natură imaterială, nu-i aşa?

Da, e vorba de mama. Şi cu toate astea s-a măritat fără pretenţii, ca oamenii de rând. Tata era profesor, eu am fost întotdeauna mândră de el. De ea, de asemenea, pentru că ea l-a ales pe el să-mi fie tată. I-am pierdut pe amândoi în timpul războiului. Tata este cel care m-a învăţat cât este de important să fiu eu însămi. M-am străduit să fiu aşa după ce Kurt... şi cu atât mai mult ulterior. Doresc să fiu eu însămi, nelegată de ceva sau de cineva - înţelegi, nu-i aşa?

Privirea lui era ciudat de pătrunzătoare.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar oboseala de pe faţa sa era evidentă.

– Arăţi foarte obosit, i-am spus.

El a zâmbit.

– Bătrâneţea. Mă tem că puterea mea a început să scadă. Dar un duş rece poate rezolva. Nu voi sta mult timp. Şi mi-a sărutat două degete şi s-a dus la duş.

Doream să comentez un anume dialog şi am început să-l citesc, când a sunat telefonul. M-am dus în birou şi am ridicat receptorul. Era o femeie - îi cunoşteam vocea înainte de a-şi fi spus numele.

– Ai putea dumneata, ar putea el să vă sune peste câteva clipe? am întrebat eu mecanic.

Foarte fermă, ea a răspuns:

– Aştept la telefon.

Cum aş fi putut s-o uit?... Sute de imagini m-au invadat; ea vine aici tot timpul, ea împarte totul cu el, ea citeşte cu el, ei discută, ei râd, ea este deşteaptă, ea niciodată nu-l stârneşte, ea îi mângâie faţa, el îi sărută degetele, ceafa, ei se tachinează, el o alintă, ei... Mi s-a făcut rău. Ce nebună! Aş fi dorit să nu fi ridicat niciodată receptorul, aş fi dorit să nu-l fi întâlnit.

Stăteam lângă birou simţindu-mă furioasă, când Cary s-a întors:

– Mă simt ca şi cum aş fi milionar, exclamă el cu un zâmbet tot atât de catifelat ca şi halatul lui.

– Este Daisy Mayden, am murmurat eu ocolindu-i privirea şi m-am grăbit să trec în living, pe scaunul meu.

– Hello,l-am auzit spunând. Bineînţeles... Şi ce mai faci tu?... Nu, tocmai făceam un duş... Mulţumesc, eşti foarte bună, da. Nu, eşti prea deşteaptă pentru asta... Greşeşti... Foarte mult greşeşti. Nu, eu nu cred că sunt... Mulţumesc. Noapte bună, Daisy.

Am încercat să continui să citesc, dar cuvintele dansau prin faţa ochilor, au devenit neclare şi le-am pierdut înţelesul. Când a venit spre mine, m-am sculat în picioare.

– Nu cred că pot să mai citesc, am spus destul de stângaci. Cred că ar fi mai bine să...

– Du-te la culcare, darling, n-am să stau mult. Şi m-a cuprins în braţe. Buzele sale mi-au atins lobul urechii. Şi asta m-a supărat şi mai tare.

– Mă duc la mine. Tu ai de lucru. Vom vorbi mâine,

am spus eu firesc, încercând să mă desprind din braţele sale, dar el mă ţinea cu fermitate.

– Ce-i cu tine, Linda?

Vechea, blânda sa solicitudine.

– Am o migrenă. Trebuie să plec, i-am spus grăbită.

– Telefonul? Uită-te la mine.

– Da, telefonul, am spus eu ridicând privirea. Ştiam că e stupid, că nu are prea mare importanţă pentru tine, dar pentru mine contează foarte mult. Şi chiar am o migrenă.

– Linda, ascultă-mă!

– Cary, te rog să-mi dai drumul.

– Darling, nu ai dreptate, greşeşti foarte mult.

– Se pare că ăsta e refrenul tău favorit, i-am trântit-o şi mai iritată.

El mi-a dat imediat drumul, fără nici un cuvânt. Mi-am luat repede geanta, am reuşit să-i spun noapte bună şi am plecat la mine.

Trebuie să mă stăpânesc, trebuie să mă opresc din acest stupid tremur, am să mă gândesc mâine pentru mai departe, îmi spuneam singură stând sub duşul care trebuia să-mi liniştească gândurile sumbre (dar nu a reuşit).

Am ştiut perfect că n-am să reuşesc. Şi totuşi am rămas. Era o greşeală de neiertat, nu voi învăţa niciodată. Oare eu?... Aproape că plângeam înlăuntrul meu, dar mâine, nici un fel de explicaţie, îmi fac bagajele şi plec, bombăneam singură înfăşurându-mă în halat, când am auzit soneria.

Se pare că lui Cary nu i-a trebuit mult timp să se îmbrace.

– Vreau să vorbesc cu tine, a spus el aspru, în timp ce deschideam uşa.

– Dacă e vorba de telefon..., i-am răspuns eu răspicat.

– Este vorba de telefon, mi-o tăie el şi a intrat.

– Nu vreau să discut despre asta, Cary, sunt obosită. Eu nu, nu pot. Sunt cu adevărat obosită.

– Ştiu, şi cu îndrăzneală de necrezut m-a împins uşurel spre canapea, m-a aşezat, mi-a ridicat picioarele pe canapea, şi-a alunecat braţele sub umerii mei şi m-a ţinut strâns.

– Dacă ai de gând să mă atingi, te voi urî, atâta timp cât eu...

– Şi asta o ştiu, mă întrerupse el supărat. Acum încearcă să mă asculţi şi pe mine. Presupune că nu i-am spus niciodată altei femei că o iubesc cum te iubesc pe tine. Ar fi suficient?

– O, nu începe, i-am tăiat-o hotărît.

– Nu, eu cred că nu. Linda, a continuat el să fie stăpân pe el. Nu ştiu ce ţi-au spus despre mine şi Daisy, darling, priveşte-mă. Nu au fost la mijloc relaţii afective. Nu a fost nici un ataşament, o simplă legătură, convenabilă, şi s-a terminat de mult, de când...

– Şi nu s-a terminat, i-am trântit-o. Ea te-a sunat.

– Să mă felicite pentru Oscarul meu, asta-i tot, te asigur.

– Nu, ea a spus mai mult, mult mai mult. Şi tu chiar ai spus „Greşeşti, foarte mult greşeşti" (ei, bine, eram extrem de supărată şi cuvintele au ieşit necontrolate).

Încruntarea lui s-a transformat într-un zâmbet blând.

– Am crezut că nu vrei să discuţi treaba asta.

– Mi-am schimbat părerea. Acum vreau să o discut.

– *Mot-à-mot*? m-a întrebat el încercând să mă tenteze.

– *Mot-à-mot*, i-am răspuns eu absurd.

– OKay, zise el deodată foarte grav. Ea te-a văzut la ceremonii cu mine, ceea ce, natural, a făcut-o să presupună cu tu eşti cea care şi s-a enervat pe mine pentru că mi-am pierdut capul pentru o - se opri scurt, apoi adăugă, o *albă*. Şi m-a făcut nebun. Oare chiar sunt, Linda?...

M-am uitat la el uluită, de parcă aş fi fost trezită dintr-un somn adânc. Nu m-am aşteptat. Cerule, până în clipa asta nu mă gândisem la diferenţa de culoare, şi niciodată în acest sens, ca o interdicţie. Inevitabil, gândurile mele au zburat la Jean, Brenda, Sharon şi ceilalţi...

– Oare sunt? mă întrebă el din nou cu o anxietate necontrolată.

– Da, am murmurat eu încetişor, mirându-mă singură de cuvintele care ieşeau din mine. Şi eu de asemenea, în privinţa asta.

– Să nu lăsăm lumea din afară să se amestece între noi, a spus el, şi intensitatea vocii sale mi-a dat frisoane.

Ca în transă, am repetat:

– Să nu-i lăsăm.

– Te iubesc, a spus el mai târziu.

Mi-am plimbat degetele pe faţa lui obosită, el a închis ochii pentru o clipă. Oare de ce-mi venea atât de greu să-i spun ceea ce simt?

– Erai geloasă pe mine, a spus el cu licărire în ochi.

– O, nu, am contestat eu, printr-un zâmbet idiot. Acea licărire a continuat surâzătoare.

– Poate că puţin, am recunoscut eu.

Buzele sale m-au atins.

– Tu ştii ce înseamnă asta, a spus el.

Nu doresc să ştiu ce înseamnă, au şoptit temerile mele brusc alterate. Şi cu toate acestea, când el m-a sărutat, mâinile mele s-au adunat strâns în jurul gâtului său. El m-a sărutat iar şi iar, până am început să-mi simt buzele dureroase. Iar Daisy şi lumea din afară au fost complet date uitării.

Mai târziu, după ce am făcut dragoste:

– Nu există nimeni altcineva, nu mai poate fi după tine, încă n-ai înţeles? a murmurat el.

Mi-am aşezat capul pe umărul lui. I-am simţit buzele atingându-mi părul şi l-am crezut pentru o noapte.

Nu cred că am să-mi înfrâng vreodată această timiditate. Este ca o boală, ca o alergie care apare în momentul când întâlnesc străini. Şi party-ul Lenei a provocat iar acel sindrom.

– ...Şi, Linda, continuă Cary în drum spre Bel Air, Lena ştie că tu eşti femeia mea, şi cunoscând locvacitatea Lenei, promite-mi că nu te vei lăsa deranjată de ea, mă rugă el sărutându-mi degetele.

(Putea să vadă prin mine?...) Nu, nu aveam de gând să-l las. Aveam de gând să fiu rece. Şi în afară de asta, mi-a plăcut cum mi-a spus „femeia mea". Mi-a dat o nouă identitate, mi-a rânduit locul în lume. Oare când mi-am schimbat modul de gândire?

După ce am văzut ce multe maşini erau parcate pe terenurile dichisite din faţa reşedinţei magnifice a Lenei, mi-am dat seama imediat că mulţimea din interior era enormă.

– E, asta e Lena, murmură Cary, vizibil plictisit.

Şi totuşi, când a auzit *For He's a Jolly Good Fellow*, cântat chiar în momentul apariţiei noastre, s-a luminat; cât despre mine, eram copleşită de emoţie, datorită atenţiei care mi se acorda, începând cu gazdele.

– Eu vreau ca tu să te simţi ca acasă, a spus Lena veselă, radiind de zâmbet, într-un costum-pijama roşu-închis cu strasuri.

– Toată banda te iubeşte. Şi dacă acest mare urs va fi vreodată meschin cu tine, spuse Chuck, tu ştii la cine să vii, eşti fata noastră (oare chiar mă plac?).

Majoritatea feţelor îmi erau familiare din filme şi de la televiziune. Majoritatea erau prietenoşi şi hiliziţi. Cary era eroul lor pentru o noapte. El a continuat să strângă mâini, să dea puţin de la el fiecăruia. Dar Claudine şi Joseph?... Da, erau acolo. Având o nemaipomenită coafură, îmbrăcată într-o rochie din mătase mov, Claudine s-a grăbit să mă îmbrăţişeze.

– Tu arăţi *absolument superbe*, mi-a şoptit la ureche. Să nu fii stânjenită, *chérie, c'est ridicule*. (Oare se vedea chiar atât de mult? Aveam de gând să apar echilibrată, rece, eram femeia lui Cary).

Joseph m-a sărutat de parcă ar fi fost ziua lui de naştere. Tot ce-a spus s-a redus la:

– Te aprob din toată inima. (Oare aveam nevoia de aprobare?...)

Henry Marconi, cunoscutul compozitor, un adorabil, a fost printre primii pe care i-am cunoscut. Blând, vorbind plăcut, Henry părea dornic să mă convingă ce tip drăguţ era Cary cu adevărat. Erau vechi prieteni şi voia ca eu să ştiu asta. Cary i-a scris textele cântecelor când erau colegi de colegiu şi încercau să mai câştige un ban.

– Un tip, Cary ăsta, un adevărat tip, murmura el la scurte intervale (indubitabil şi el ne aproba). Soţia profesorului Baylor, de asemenea profesoară şi negresă foarte sofisticată, n-a avut niciodată nici un fel de dubiu cu privire la Oscarul lui Cary, mi-a spus. De

asemenea, m-a făcut să promit că mă voi alătura lui Cary şi să vin la ea să cinăm ca lumea (dar oare eu?...)

Mai prietenoasă ca oricând, drapată uluitor, Melody ne-a sărutat pe amândoi, spunând:

– Sunteţi o pereche frumoasă (şi nu-mi pasă dacă eşti albă, spuneau ochii ei).

La Lena nu era nici o orchestră. Un pian mare, aşezat între încăperea de recepţie şi un fantastic atrium, iar nişte prieteni muzicieni cântau cu rândul, cu antren; iubitorii de dans erau împrăştiaţi peste tot, chiar şi printre grupurile care conversau.

– Să nu spui nici un cuvânt, scumpo, se poate citi totul pe faţa ta, dragostea e mult mai frumoasă decât să trăieşti strâns, încorsetat, i-a spus Perla Bay (celebra cântăreaţă de culoare) cu o gură mare, plină de inimă, uitându-se cu umor şi făcându-mi cu ochiul, când Hary Belmundi, frumosul actor negru, l-a bătut pe Cary pe umăr:

– Dulău norocos ce eşti! a spus el prezentându-se şi invitându-mă la dans.

Nu mă aşteptam să fiu atât de inconfortabil strânsă la pieptul lui, iar modul în care mâinile lui mă căutau nu erau genul meu. Şi mai îndrăzneţ:

– Oare e nevoie de un Oscar ca un bărbat să ia un crin alb ca tine? mă întrebă el şi mie îmi deveni şi mai dezagreabil.

Privirea mea îl căuta cu disperare pe Cary. De-a curmezişul încăperii, într-un mic grup (Daisy!... Nu, nu se poate... Dar cine este?... Dacă aş fi avut ochelarii... Nu trebuie să-mi pese). Bineînţeles că toţi bărbaţii sunt la fel. Hary este căsătorit şi uite cum mă...

Dragul de Chuck a intervenit şi chiar mai mult:

– Te-a supărat Hery? m-a întrebat el plin de atenţie.

– O, nu. El s-a comportat cum trebuie, am zâmbit eu.

Johny Matthews era cel care a scos primele acorduri din *Misty*. Fremătând, m-am uitat în jur după Cary... Şi el se lupta prin mulţime să ajungă la mine. M-am simţit îmbătată de satisfacţie şi când m-a îmbrăţişat nu mi-a mai păsat de femeia frumoasă cu care vorbise înainte.

Înlănţuiţi într-un dans cu mişcări lente, am reuşit să ne retragem în cel mai întunecos colţ din atrium şi era mult mai plăcut când Cary mi-a şoptit:

– Măi, să fie! Ben! strigă el.

Dintr-un scaun mare, peste care se revărsa corpul lui voluminos, s-a ridicat zâmbind bătrânul lup de mare cu o faţă de vulpe. S-a ridicat cu neaşteptată vioiciune şi cei doi s-au îmbrăţişat spectaculos.

– Scârbă nenorocită, nu mi-ai spus că vii aici, spuse Cary cu fericirea pe faţă.

– Pe naiba, crezi că puteam să las să-mi scape, uitându-se la mine cu privirea lui cercetătoare. Este doamna ta?

Am stat toţi trei câtva timp, în colţul liniştit al lui Ben şi eu m-am bucurat ascultându-i vorbind, râzând, argumentând, schimbând replici, totul în jargonul lor, pe care nu-l puteam urmări până la capăt.

– Nu ştiu ce-ai găsit la el, doamnă, spuse cu vocea lui răguşită. În acest profesor voinic, pompos, îngâmfat, nebulos şi negru, ce să mai spun, adăugă el ridicând tonul şi degetul.

Cary îmi aruncă o privire rapidă şi amuzată.

– O mulţime de lucruri, i-am răspuns eu, pe care nu le-am găsit la alţi profesori nebuloşi şi albi.

– Hmm... cântări el, trăgând de celebra lui barbă. Ca de exemplu...

Oare încerca să mă intimideze sau ce? Dar nu mă lăsam.

– Păi, pipa şi mustaţa lui, am răspuns eu sec, felul lui gentil şi amabil, astea nu constituie o valoare substanţială, ce părere ai?

Ochii de vulpe ai lui Ben au continuat să mă scruteze. Am zâmbit; apărarea mea.

– Am să-ţi cânt ceva, doamnă, răspunse el grăbit şi m-a condus la pian, unde Henry Marconi părea fericit să-i cedeze locul.

Ben a ales cântecul *Este imposibil*. Nimeni nu poate să-l cânte ca Perry Como, Ben se vede că a realizat asta, dar a continuat cu încăpăţânare. Şi, mai mult, ciudat, se părea că uitase toate celelalte cuvinte ale cântecului, în afară de *Este imposibil*...

Lena, Johnny şi vreo câţiva se mişcau lent în jurul pianului. Aş fi dorit să se alăture, să cânte împreună cu el, dar mi l-au lăsat pe bătrânul interpret de balade să-şi facă singur numărul. Şi aş fi dorit ca Ben să nu mă fixeze atât, repetând mereu cele două cuvinte. Devenea neplăcut. De cealaltă parte a pianului Cary mă fixa şi el într-un fel deconectant... Încercam să-i descifrez gândurile, când, deodată, am fost trasă de Hery Belmundi.

Hery n-ar fi trebuit s-o facă, nu aveam chef să dansez şi cu el atât mai puţin. Nu eram în formă şi mi-am dat seama agasată că amorezul negru al ecranului luase la bord prea multe pahare; manierele şi mâinile sale deveniseră necuviincioase. Conştientă de privirea lui

Cary care mă urmărea, speram cu disperare ca el să vină să-l oprească, dar el n-a făcut-o. Johnny Matthews m-a salvat puţin mai târziu.

În sfârşit, în limuzină, întorcându-ne la Excelsior. Tăcut şi îndepărtat, Cary a închis ochii şi s-a retras în sine. Nu l-am judecat. Am petrecut bine la Lena, totuşi, amândoi am trecut printr-o mare tensiune. Am aţipit pe umărul său şi am fost bucuroasă când am ajuns la hotel.

Îmi simţeam capul ciudat, iar picioarele pur şi simplu mă desfiinţau.

– Cary, i-am spus în faţa uşii mele, cred că amândoi avem nevoie de odihnă adevărată - poate că ar trebui să...

– Nu, mi-o tăie el, aproape supărat.

Ei bine, oamenii sunt ciudaţi când sunt obosiţi.

M-am înviorat repede, m-am băgat sub cerceafuri şi pur şi simplu am leşinat. Am crezut că şi Cary era leşinat, dar el a venit la mine în pat. Adormită şi relaxată, mă bucuram la gândul că pot trage un pui de somn, când deodată, Cary s-a rostogolit peste mine şi m-a luat în braţe. Gura lui era prea apăsătoare, prea posesivă. Buzele şi umărul mă dureau. El a intrat prea repede în mine şi nu eram pregătită pentru asta. Mâinile sale nu mai erau mângâietoare, suflarea lui era furtunoasă, mângâierile sale erau dure.

– Cary, am murmurat eu uluită, dar el nu mă auzea sau nu voia.

Mai tare şi mai tare; era dureros, dar ce mă durea mai tare era faptul că îndrăznea să mă posede fără nici un fel de consideraţie.

– De ce? am întrebat eu, când camera nu se mai învârtea cu mine şi am putut să-mi liniştesc răsuflarea, dar respiraţia lui rămăsese tot fără control, iar mâinile sale cu mişcări convulsive încercau să mă zdrobească. Aveam nevoie să-i văd ochii şi nu puteam. Faţa îi era ascunsă în umărul meu.

– Răspunde-mi, l-am somat eu, gata să plâng, când mi-am dat seama că umărul meu era umed. Cary?...

El a alunecat şi şi-a ascuns faţa între sânii mei. Aproape incoerent a murmurat:

– Am vrut să-l omor, scârba nenorocită, a pus mâna pe tine, murmură el.

Eram stupefiată. Bine, Hary a fost obraznic, dar asta? Nu, altceva nu era în regulă.

– Vreau să termini cu asta, i-am cerut eu, fii stăpân pe tine!

Încet, spasmele lui s-au liniştit şi el a respirat puternic din tot sufletul. Apoi, a alunecat pe mine şi câtva timp m-a privit fix, cu o privire foarte ciudată.

– De ce? am întrebat eu încet şi încurcată.

Mi-a dat drumul, s-a rostogolit încet de pe mine şi s-a întins pe spate, la distanţă şi l-am auzit oftând adânc. Cu o voce incoloră:

– Nu sunt sănătos, Linda, oare Claudine nu ţi-a spus?

– Claudine?... tot ce am putut să articulez.

El a oftat din nou de parcă s-ar fi luptat pentru puţin aer:

– Am fost înşelat, mulţi ani în urmă... soţia mea. Credeam că ştiai.

S-a făcut o tăcere ciudată în cameră.

Nu, n-am ştiut, am şoptit eu, întrebându-mă dacă totul era adevărat.

– Tu eşti ultima persoană de pe pământ pe care aş fi dorit s-o rănesc. Mi-e teamă că iar mi-am pierdut minţile, l-am auzit spunând.

Trebuie să fie aproape dimineaţă, m-am trezit gândindu-mă. Ce e mâine? Duminică? Da. Mâine e duminică. Trebuie să vizitez biserica de pe strada Alveda.

L-a simţit mişcându-se, plecând, întorcându-se iar, a aprins două ţigări pentru amândoi. Când a început să vorbească, a fost cu efort, cu voce scăzută.

– Cred că am fost prea ocupat să-mi fac o carieră, începu el. Profesoratul, celelalte obligaţii, să publici sau să dispari... nu m-am gândit la căsătorie până am fost destul de bătrân, treizeci şi şapte de ani, când am întâlnit-o pe Beverly, ca să fiu mai clar... şi continuă să vorbească despre negresa suplă care pulsa de viaţă, spirituală, şi doar de douăzeci şi cinci de ani. Şi pe când el o descria, am avut sentimentul ciudat că am cunoscut-o...

– Se vede că ai iubit-o teribil, am spus eu în mod stupid, fiindu-mi milă de mine însămi.

– Într-adevăr, am iubit-o la început, mi-a spus el fără milă. Totuşi nu era suficient. Şi nici pentru ea. Nu ne potriveam, ciudat chip de nepotrivire. Beverly cerea atenţie, admiraţie, avea nevoie de societate, de distracţie, era prea tânără să-mi înţeleagă profesia, se simţea neglijată, neiubită, devenise frivolă şi răzbunătoare; petreceri, flirturi, minciuni, lipsă de încredere... La un moment dat chiar s-a încurcat cu alt bărbat. Şi încă alte minciuni. De necrezut; cu o abilitate extraordinară, plină de imaginaţie, o perspicacitate maladivă.

Cleo! m-am surprins gândind.

– ... Divorţul. Nu. Perfect fericit în felul cum se derulau lucrurile. Eram în mijlocul unei discuţii într-o

noapte, când am primit un telefon. Bătrânul meu a fost luat urgent la spital cu un atac de inimă. Nu eram decât noi doi. Mama şi doi fraţi muriseră de mult. Lena m-a înlocuit stând lângă bătrân în zilele critice. L-am scos din criză. M-am dus acasă, pentru un răgaz, şi am dat de una din petrecerile nebuneşti ale lui Beverly. Când era beată era cea mai atrăgătoare, a făcut o scenă, acuzându-mă că-mi petrec nopţile cu Lena... Am pălmuit-o, ea a urlat şi a fugit din casă.

El a aprins altă ţigară şi a continuat şi mai tensionat. După câteva ore am fost chemat, bătrânul meu murise. Când am ajuns acolo o soră îngrozită mi-a descris vizita soţiei mele din cursul nopţii. Cuvintele pe care le-a adresat tatălui meu erau de neînchipuit. M-am întors acasă plin de furie şi am bătut-o.

– ... Apoi? am întrebat eu, întrerupând tăcerea ce se aşternuse.

– Nu-mi pasă. M-am retras în mine. În consecinţă am fost internat în spital.

– Cât timp?

– Câteva zile. Nevroză depresivă.

– Desigur... Joseph? am sugerat eu.

– Da, în toată această perioadă neagră el a fost singurul care mi-a făcut bine: Joseph a fost mai mult decât nobil în declaraţiile făcute presei „oboseală nervoasă", le-a spus el.

– Ştiam că tu...

– Nu, Linda, hotărît nu, mă suprasolicitasem cu lucrul. Trebuie să faci un efort dublu, dacă eşti negru; triplu dacă nu ai condiţii acasă. Şi pe lângă asta, mai era ceva. Asta am discutat-o mai târziu cu Joseph. Vezi, tu, perfecţiunea la mine este un defect, am investit enorm în această căsătorie la început şi rezultatul?

Aşteptări înşelate, idealuri pierdute, un faliment - şi n-am fost sigur cât greşesc până am realizat cât mă urăşte. În circumstanţele în care a murit bătrânul meu, am atins apogeul crizei. Atunci am pierdut controlul şi am vrut s-o omor. El s-a întrerupt, apoi a continuat aproape fără voce:

– Poate că aş fi făcut-o, dacă n-ar fi reuşit să-mi scape... Supărare sau nebunie, unde se trage linia?...

Razele soarelui, timide, penetrau umbrele, promiţând o zi mai bună. Nu eram deloc obosită, doar că în acest puzzel atâtea piese răzleţe se aşezau la locul lor. Şi Parisul, Parisul are un fel de a face oamenii să uite. Mare ironie, am spus eu în gând, oare de ce nu-i spun ce bine îl înţeleg...

– Îmi pare rău că ţi-am deschis rana, am murmurat doar.

– Am vrut ca tu să ştii. Mi-am propus să-ţi spun, în primul nostru weekend, jos pe coastă, acuma ştii, spuse el cu voce lipsită de orice emoţie. Nu sunt numai un negru sunt şi un nevrotic.

Am simţit deodată că-mi îngheaţă inima, m-am întors spre el şi mi-am ascuns faţa în căldura umărului lui, aşa cum făcuse el mai înainte, când era nebun de supărare. L-am auzit înghiţind din greu, dar nu s-a mişcat.

– Şi un sălbatec, adăugă el cu acelaşi ton neutru. Te-am lovit ca să-mi satisfac propriul meu ego, nici măcar nu pot să-mi cer iertare, n-am nici o scuză.

– ... Ai fost foarte nesăbuit, am murmurat eu. Ar fi trebuit să mă întrebi, ţi-aş fi spus, Hary Belmundi este un omuleţ răsfăţat, nemanierat şi needucat. Şi nu

mi-a făcut nici o plăcere să dansez cu el. E atât de simplu.

Încetişor, nesigur, mâna sa s-a îndreptat spre mine. Mi-a tras capul spre el şi numai când m-a cuprins în braţe şi mi-a şoptit arzător: „Nu mă părăsi", m-am gândit o clipă. Oare doream să-l abandonez?

– Doar dacă nu te comporţi bine, am spus eu ridicând capul şi privindu-l în faţă. Te-ai torturat şi pe tine şi pe mine pentru ceva cu totul prostesc. Chiar ideea că tu îţi pierzi minţile este o prostie. Data viitoare, dacă va mai fi o dată viitoare, te rog să-mi vorbeşti despre ceea ce te supără, înainte de a-ţi pierde minţile. Şi eu aproape că am zâmbit.

Dar ochii săi erau trişti şi adânciţi.

– Darling, i-am spus eu, oare mă asculţi?

El s-a uitat la mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară.

– M-ai numit darling, a spus cu emoţie. N-ai mai făcut-o până acum.

– Da, aşa e, mi-am şoptit mai mult mie însămi şi cu atenţie mi-am pus capul înapoi pe pernă. Bine, vom vorbi mâine, încearcă să dormi puţin, ceea ce nu era aşa de simplu.

Când mi-am deschis ochii, Cary stătea pe marginea patului, uitându-se undeva departe. Simţeam o durere vagă. Aducându-mi aminte, n-am putut să nu mă încrunt şi apoi m-am întrebat dacă el adormise.

– ... 'neaţa, am murmurat eu. Te-ai sculat devreme.

Şi-a întors privirea spre mine, o privire lungă.

– În fiecare dimineaţă am această teamă, îmi spuse el tensionat. Te trezeşti, îmi vezi faţa şi te uiţi la mine

plină de resentimente. În această dimineaţă teama era şi mai mare. Pot doar să cerşesc.

M-am sprijinit pe pernă.

– N-ai putut să te stăpâneşti.

El mi-a prins privirea şi m-a întrebat:

– Oare ai mai putea să ai sentimente pentru mine, respect, după ieri-noaptea?

– N-a avut nimic de-a face cu sentimentele şi respectul; n-a fost nimic intenţionat.

– Vei putea vreodată să uiţi?

– Am şi uitat. Rănile minore sunt uşor de uitat, am spus eu închizând subiectul. Cary, *Cleo* era...?

– Da, spuse el încetişor, am scos totul din minte.

– Ai mai văzut-o după?

– Nu, nici n-am dorit să...

Şi totuşi pe mine mă preocupa: era oare complet vindecat?

– Ce-ai simţi tu dacă ea ar apărea deodată, n-am putut să mă stăpânesc să nu întreb.

– În primul rând ar trebui să-mi aduc aminte cum arată. Apoi, nerăbdător: Vii cu mine azi după-amiază?

– Dacă vrei să vin...

– Dar tu o doreşti?

Era prea posomorît. Trebuia să încerc să-l înveselesc.

– Nu ştiu, ia să văd, i-am spus mângâindu-i faţa neagră. Neagră? Mi-e teamă că nu puteam face nimic cu asta. Un nevrotic? Nu cred. Numai o stare emoţională. Sălbatec?... Ei, bine, nu putem fi perfecţi... Dar el n-a zâmbit, doar mi-a sărutat mâna înainte de plecare.

Scurt timp după aceea mi s-a adus un pachet. Fără carte de vizită. Cary, de obicei, îmi trimitea flori. L-am

deschis intrigată; în el se afla o păpuşă-sirenă, cu coada tăiată intenţionat. Jean, cine altul? Nimic, decât o glumă de prost-gust; m-am încruntat şi am aruncat-o la coş.

Mai târziu a mai sosit un pachetel, l-am deschis plictisită de ce ar mai fi putut inventa Jean... dar nu era o altă glumă proastă. Nu. Era o statuetă de ivoriu: Kwan Yn. Zeiţia chineză a iertării şi ambasadoarea lui Cary în faţa mea.

Anunţat iniţial ca un ceai de după-amiază, scurt şi oficial, la decan, atmosfera încălzindu-se şi fiecare dintre profesori fiind tentat să-şi dezvăluie talentele oratorice, petrecerea s-a întins până târziu-noaptea.

În fine, când s-a terminat, mă aflam înapoi, în taxi în drum spre Excelsior; Cary proiecta cu anxietate viitorul nostru weekend la bungaloul său, jos pe coastă. Fără să-mi dau seama, gândul a alunecat înapoi la ceaiul dat de decan. Vai ce lume mică! Printre colegii de facultate adunaţi să-l sărbătorească pe Cary mai era un cuplu, Frank şi Lisa Warner, pe care îi cunoscusem la Washington, unde Kurt şi cu mine ne-am petrecut o parte a vieţii noastre. Frank era un profesor care mai târziu a plecat la Harvard şi în sfârşit a aterizat la UCLA.

Familia Warner nu aflase de moarte lui Kurt. Deci era normal ca ei să fie surprinşi (şocaţi poate ar fi mai potrivit) văzându-mă pe mine escorta lui Cary. Cu toate astea au rămas extrem de politicoşi: Linda, dragă, ce rău ne pare, ce îngrozitor de rău ne pare, ce păcat, un om atât de încântător, strălucitor...

Acest *îmi pare rău* mi-a readus amintirea unui trecut pe care doream aşa de mult să-l şterg.

Accidentul, funeraliile, cutia cenuşie...

– Ţi-a fost ruşine cu mine, a spus Cary, împrăştiindu-mi gândurile mele chinuitoare.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Negru, departe de a fi strălucitor, cât despre încântător...

– Oare, trebuie... am reacţionat eu jenată...

– Iartă-mă, dar, darling, mult timp acolo am crezut că te-am pierdut. Vezi, tu... nu mi-a trecut niciodată prin cap că el ţi-ar putea lipsi. Spre deosebire de mine, tu nu-mi vorbeşti niciodată de el, a adăugat gânditor.

Am întors privirea.

– Nu-mi lipseşte prea mult, am zis, dar gândurile mele au devenit extrem de contradictorii. Ultima oară când ne-am întâlnit cu Frank şi Lisa era la Jackie. Bineînţeles atunci Kurt...

– Dacă simţi nevoia să vorbeşti despre el, dă-i drumul, a spus Cary. N-o să mă deranjeze dacă asta o să te facă să te simţi mai bine.

– Nu, nu am nevoie, am spus eu.

– Atunci, întoarce-te la mine, a spus el trăgându-mă mai aproape. A fost o zi care ne-a pus la încercare. Închide ochii şi relaxează-te. Vrei să faci asta?

Tonul său era mai blând decât cuvintele. Mi-am închis ochii. Ciudat, apropierea lui fizică însemna mai mult decât un sentiment plăcut, îmi dădea un sentiment de siguranţă. M-am cuibărit în el, pe jumătate picotind, pe jumătate gândindu-mă ce minunat ar fi fost dacă trecutul şi amintirile n-ar fi existat.

Numai prezentul. Atunci, acţionând după un impuls de moment, m-am întors către faţa lui şi i-am dat o sărutare scurtă.

– Asta pentru ce a fost? m-a întrebat el surprins de elanul meu.

– Mă faci să mă simt bine. Am zâmbit.

M-a îmbrăţişat cu căldură şi mi-a întors sărutul. Chiar în momentul acela s-a întâmplat ceva incredibil. La fel de rapid pe cât de neaşteptat, taxiul s-a oprit în curbă şi şoferul a început să-i arunce lui Cary cele mai murdare invective pe care le-am auzit vreodată adresate unui negru. În continuare el a ţâşnit din maşină şi a deschis uşa în mod ostentativ; cu cele mai îngrozitoare cuvinte eram pur şi simplu daţi jos.

Înlemnită, am privit spre Cary. Cu pumnii strânşi sta nemişcat. Într-o clipită mi-am imaginat ce urma să se întâmple: scandal, mulţime, presă, articole cu litere mari: „Cary Jefferson, câştigătorul Oscarului..." Era mai bine pur şi simplu să coborîm. L-am împins pe Cary, l-am implorat. După o clipă care mi s-a părut o eternitate, el s-a ridicat şi m-a ajutat să ies. Şoferul a apăsat puternic pe acceleraţie şi maşina a scrâşnit îndepărtându-se.

Stând în curbă, Cary privea după taxi, ca o statuie a mâniei. I-am atins mâneca.

– A fost numai vina mea, am şoptit eu. Eu am început, nu ar fi trebuit să te sărut într-un vehicol public.

A întors spre mine o privire confuză, ciudată, ca şi cum nu ar fi înţeles.

– Hai să luăm un alt taxi, a spus el blând, o să uităm totul când o să ajungem acasă.

– Aş prefera să merg pe jos, dacă nu te deranjează, am zis gânditoare.

Şi astfel am făcut pe jos tot drumul până la hotel, lăsând în urmă bloc după bloc.

Cary nu m-a privit şi nici nu mi-a vorbit până ce n-am ajuns la uşă.

Ochii lui erau trişti, vocea neliniştitor de calmă.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, a spus, pentru că nici un bărbat nu are dreptul să fie atât de dezgustător, de impertinent în prezenţa ta.

– Să uităm asta, Cary, nu merită, am zis.

– Nu pot să uit, mi-a replicat, Linda, nu pot să intru, nu pot, a adăugat fără voce. Mâna lui mi-a atins în treacăt părul şi fără alte cuvinte a dispărut după colţul coridorului.

Stăteam întinsă în pat, uitându-mă în tavan, încercând să înţeleg.

Dacă există o vină, Cary încasase toate imprecaţiile şi învinuirile, deşi eu fusesem la fel de vinovată. *Dacă* era o vină. Atât de nedrept.

Ciudată, natura paradoxală a fiinţei umane! Noi toţi mergem la biserică, totuşi continuăm să ne rănim unii pe alţii păcătuind. Există pentru unii o anumită satisfacţie în a-i umili pe ceilalţi? Pentru că s-a întâmplat să se nască de o altă culoare? De ce o fac? Refulare? Apărare? Prostie? N-a descoperit niciodată adevărul.

Cât de adânc fusese rănit o ştiam. Şi eu o simţisem. Dar de ce hotărîse să treacă prin asta singur? Nu avea sens, mi-am zis şi am luat hotărîtă receptorul.

– Cary, nu pot să dorm. Vin spre tine. Şi n-am aşteptat nici un răspuns.

Ştiind exact ceea ce făceam, mi-am aruncat haina uşoară peste o cămaşă de noapte şi am ieşit. Nu se făcea poate ca o doamnă să meargă grăbită pe coridoare şi să viziteze un bărbat după miezul nopţii, dar

pentru mine şi Cary se punea doar problema de a fi cinstiţi, de a trece împreună prin acest impas.

Nu a trebuit să sun. Uşa era deschisă. Cu faţa întunecată mi-a spus pe un ton trist şi ironic:

– Intră. Doar nu vrei o reputaţie complet distrusă.

Am ignorat replica şi am intrat. A închis uşa în urma mea şi a rămas acolo stingherit. Nu-i stătea în fire. Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

– Trebuia să vin. Să-ţi amintesc cine eşti, am spus. Valorile în care crezi tu sunt cele reale, Cary. Nu lăsa pe nimeni să te facă să gândeşti altfel.

Nici un răspuns. Am zâmbit şi am sperat că ar putea să o facă şi el. Dar nu exista nici un răspuns.

– Bine, nu am venit să-ţi ţin predici, am continuat blând, am vrut numai să fim împreună. Este trecut de miezul nopţii, ai nevoie de odihnă.. Mâine e luni. Studenţii tăi, responsabilitatea ta faţă de ei, nu trebuie să uiţi asta.

A închis ochii o clipă, a tras aer în piept şi a spus atingându-mi braţul:

– Nu uit, trebuie să fii epuizată.

Nu eram epuizată, totuşi eram îngrijorată. Vocea lui era lipsită de viaţă, gesturile lui erau prea controlate în timp ce mă conducea spre dormitor. Numai de ar putea să uite şi să se odihnească, m-am rugat.

Ne-am dus spre pat şi ne-am întins unul lângă celălalt, fără să ne atingem.

Am bâjbâit după mâna lui. A strâns-o pe a mea uşor.

– Ai venit la mine, a reflectat el cu o voce aproape şoptită. Elegantă şi bună ca şi prezenţa ta.

Dar, o, nu, nu era asta, nu. Şi în ciuda hotărîrii mele de a nu o mai spune o dată, am adăugat neajutorată:

– Te iubesc, Cary.

Mi-a strâns mâna până la durere.

– Nu, a protestat el, milă ar fi mai aproape de adevăr în noaptea asta.

– Te iubesc, am spus din nou, nu am dorit-o, dar aşa e. Este o bucată de timp de când reflectez la asta.

Ne-am întors unul spre altul, încet, cu uimire. Mi-a atins uşor faţa.

– Eşti sigură? m-a întrebat. Ochii săi strălucitori se forţau să străpungă întunericul, ca şi cum ar fi vrut să vadă dincolo de cuvintele mele.

– Sunt sigură, am spus liniştit. Şi-a aplecat capul şi şi-a rezemat fruntea fierbinte de a mea. Şi atunci m-a îmbrăţişat pentru un moment lung, minunat.

– Nimic nu mă mai poate răni, dacă tu mă iubeşti, a urmat el. Eram în noroi, iar tu mi-ai adus din nou lumina.

Dar exista un ceva în memoria mea pe care voiam să-l aduc în discuţie.

– Mi-ai spus odată că ai dobândit abilitatea să depăşeşti răul. De ce te-ai lăsat rănit atât în noaptea asta?

– Din cauza ta, pentru că erai cu mine. Pentru ce ţi-am făcut, a răspuns el cu suferinţă. I-am răvăşit părul lui des şi sârmos, de care altădată nu-mi păsa.

Asta e lumea, îţi aminteşti.

Braţele lui s-au strâns în jurul meu. I-am simţit bătăile inimii, puternice şi profunde ca şi râsul lui la care mă gândeam, când el mi-a şoptit:

– Te aştept de mult timp. Ştiam că trebuie să existi.

Era ceva straniu în vocea sa când a spus cuvintele astea. Ceva care mă intriga.

– Doar o dorinţă. Undeva adânc în conştiinţa ta, sunt sigură, am spus încet.

– Nu, a parat el. Te-am simţit că exişti, darling. Ştiu că pare incredibil şi totuşi îndrăznesc să spun că asta a fost motivul pentru care am ratat cu Beverly. De fapt, cu toate femeile, pentru că nu eram cu tine. Mai mult, a continuat aprins, eu te-am recunoscut. Aşa a fost. Am simţit, am ştiut că eşti *tu* din momentul când te-am văzut.

M-am simţit un pic agitată.

– Încerci să mă sperii? am întrebat cumva provocându-l.

– Nu, a spus, reluându-şi tonul grav. Ceea ce încerc să-ţi spun este că n-o să te las să pleci, acum, că te-am găsit.

VII

A şaptea săptămână
luni 14 aprilie – duminică 21 aprilie

– Hello, spuse el zâmbind deasupra mea de cum am deschis ochii dimineaţa. Stând pe marginea patului, Cary era deja îmbrăcat pentru UCLA.

– Hello, am murmurat eu adormită. Ah, dar eu nu aveam vitalitatea lui, abia îmi puteam ţine ochii deschişi.

Şi-a trecut degetele prin părul meu: *if after every tempest come such calms*[1], cită el cu ochi strălucitori.

– Othello, Cyprus, am zâmbit eu întinzându-mă.

– Darling...

– Ce?

– Tocmai ai fost avansată. Prim asistent al profesorului. Referinţe excelente şi foarte frumoase... a adăugat el şi mi-a sărutat buzele.

1 „Dacă după fiecare furtună s-ar lăsa un asemenea calm..." (citat din Shakespeare)

N-am crezut că era corect pentru că încă nu mă spălasem pe dinţi. Dar el mă sărută din nou, fără să-i pese.

– Foarte bine, accept, am intrat eu în joc, deşi nu sunt frumoasă *your mistress' eyes are nothing like the sun*[1].

– Nu, ochii *doamnei* tale nu se asemuie decât cu soarele, îmi place mult mai mult.

– *And yet, by heaven, I think my love as rare*[2]..., spuse el visător citând din acelaşi sonet. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Frumoasă şi bună, Linda mea.

– Nu mă crede mai bună decât sunt, i-am cerut puţin îngrijorată.

– Te văd aşa cum eşti, făcută pentru mine, mi-a replicat el, privirea lui mângâindu-mi faţa. Măriţă-te cu mine, Linda, a mai spus el pe neaşteptate.

Iarăşi acea curioasă strângere de inimă. Teamă. Tristeţe. M-am refugiat într-o replică superfluă.

– De ce, pentru că s-a întâmplat să-mi placă încântătorul tău Shakespeare?

Dar faţa lui a rămas serioasă.

– Pentru asta, dacă toate celelalte n-ar exista, a răspuns el. Căsătoreşte-te cu mine, darling, a repetat el vibrând.

I-am atins încet faţa.

– Nu, am spus blând, Cary, eu, eu nu pot.

– Credeam că mă iubeşti, a spus el foarte încet.

– Te iubesc, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine,

1 „Ochii iubitei voastre nu se asemuie decât cu soarele" (idem)

2 Şi, cerule, eu cred că dragostea mea e neasemuită... (idem)

şi te rog nu mă mai pune să-ţi explic de ce, pentru că nici asta nu pot s-o fac.

S-a uitat la mine pentru un timp, cu faţa întunecată.

– Nu trebuie să-mi explici, a spus în cele din urmă.

– Nu eşti supărat, nu-i aşa, am şoptit cu greu.

Mi-a atins părul, schiţând un zâmbet.

– Trebuie să plec.

Când m-am întors la mine, suna telefonul. Joseph. Claudine începuse să piardă sânge în timpul nopţii. Avusese un D & C şi Joseph trebuia să plece la Tucson pentru o conferinţă de două zile, la care fusese invitat să ţină o prelegere. M-a întrebat dacă puteam petrece ceva timp cu Claudine. Era deprimată, mi-a menţionat.

Am lăsat un bilet pentru Cary, la birou, şi m-am grăbit spre Claudine.

– *Une ironie du sort...* s-a văitat ea, *la tyranie de l'age*. Sunt prea bătrână ca să mai duc o sarcină, o *grand maman*, şi pentru prima oară în douăzeci de ani Claudine mi-a mărturisit că avea exact aceeaşi vârstă cu Joseph, ceea ce însemna foarte în vârstă, mi-a spus ea, pentru că Joseph avea patruzeci şi cinci de ani. Fusese prima experienţă a Claudinei cu D & C şi fusese norocoasă până acum. Într-adevăr, Claudine nu era într-o stare bună şi avea şi ceva febră. Era agitată şi vorbise cam aiurea toată ziua.

– *C'était horrible, oui, horrible*, nu vreau să ştie nimeni şi nu sunt pentru nici un telefon. *Je compte seulement sur toi*, bărbaţii sunt aşa de egoişti. *Tu crois*?

Ah, Linda, *un cauchemar affreux*. Bărbaţii nu înţeleg. Ei nu înţeleg. *C'était horrible, moi je te le dis*, s-a plâns ea.

– Nu a fost atât de rău, am zis. Doar o mică operaţie, sub anestezie.

– *Mais, non, mai non, c'était horrible, pis que de bêtes!*

– *Pourquoi dire ces bêtises-là*? am admonestat-o blând. Vorbeşti prostii. În contextul dat trebuia s-o fi făcut. S-a terminat şi trebuie să accepţi, *c'est la vie*.

– *Dis plutôt que c'est la mort*, mi-a întors-o ea.

Da, o parte din tine moare, ce bine o ştiu. Numai că misiunea mea era să-i calmez gândurile înfierbântate şi nu să intru în povestea vieţii mele. Totuşi, în ciuda tuturor eforturilor, Claudine a continuat să vorbească fără şir toată ziua...

– *Un vrai cauchemar*. N-aş vrea să mă vadă Carina. Are fler la lucruri de-astea *la p'tite*. Ah, Linda, *c'etait horrible*. Numai după ce Joseph a sunat după-amiază târziu s-a liniştit şi a aţipit un pic.

Întoarsă de la şcoală, Carina era preocupată mai mult de Heathcliff decât de oboseala obişnuită a mamei sale.

Heathcliff o dusese foarte rău în ultimul timp şi fusese programat să fie operat în timpul săptămânii. Carinei i se explicase necesitatea şi modul în care se va desfăşura operaţia, dar în ziua respectivă ea adunase mai multe informaţii pe tema asta la şcoală. Şi în timp ce luam cina toate trei, ea şi-a dat drumul, copleşindu-ne cu informaţiile.

– N-o să sufere, asta e principalul. O să-i dea cu spray citronella, ştiaţi asta? Bineînţeles, Heathcliff o să devină un motan de încredere, o să vedeţi. N-o să se

mai învârtă scoţând sunete ciudate, n-o să mai încerce să fugă deloc, o să fie un micuţ liniştit şi adorabil.

– Şi deopotrivă fără sex, o completă Anthony cu superioritate.

– *Ah, ça - naturellement...* a adăugat ea nonşalant. N-o să mai fie un el sau o ea, doar o pisicuţă grasă.

Dar Anthony avea lucruri mai importante în cap. Deşi era recunoscut ca sportiv pasionat, căpătase o nouă atracţie pentru aeromodelism şi era implicat alături de un prieten într-un proiect. A, da, ei proiectau un model de navă spaţială, ceva important, îmi spunea când a sunat Cary. Fremătând, am mers să preiau convorbirea în birou.

Uşor supărat, primise un telefon, ceva probleme cu piesa lui din New York şi trebuia să plece acolo de dimineaţă.

– Vii cu mine; a spus el ferm. Împachetează-ţi numai câteva lucruri.

Aş fi dorit să nu mă ia aşa repede.

– Nu pot să merg, am spus gândindu-mă.

– Vreau să fii cu mine, a insistat.

– Dar nu pot, Cary. Claudine are febră, nu pot s-o las aşa şi să plec.

– Nu fii copil, Claudine are o droaie de prieteni. N-ar putea altcineva?

– Nu pentru asta, i-am tăiat-o.

– Mai bine vino şi să discutăm, mi-a spus cu o anumită nerăbdare.

– O, Cary, n-aş vrea să fac asta. Vorbeşte cam ciudat, cam straniu. Nu cred că ar trebui s-o las singură la noapte.

O tăcere lungă.

– Asta înseamnă că nici măcar n-o să mă vezi? a întrebat el.

– Eventual vin mâine dimineaţă la aeroport, am găsit eu soluţia, dacă vrei s-o fac, la ce oră, unde ar trebui să ne întâlnim? Cary, darling, e-n ordine? o să vin la tine îndată ce va adormi.

Era numai pentru câteva zile, mi-a spus. Avea probleme cu distribuţia. Actriţa care juca rolul principal avusese un accident. Era în spital şi se prevedea o însănătoşire lentă. Piesa lui Cary, care se numea *Culesul viilor*, avea nevoie de doi actori egali ca importanţă, iar dublura actriţei s-a dovedit a fi o decepţie, îi lipsea înţelegerea personajului. Actriţe de înaltă ţinută nu se găsesc uşor. Şi cui i se permite să joace oricând şi orice rol... cât şi alte probleme ignorate de obicei de public, care pot omorî o piesă, chiar una bună, a observat Cary.

– Pe lângă asta, a continuat el, Sarah King doreşte să-şi întrerupă vacanţa şi să preia rolul.

– Marea Sarah? Dar e minunat! am exclamat eu.

– Nu chiar, mă tem. Sarah e cam bătrână pentru rol. Totuşi Jack, Jack Hartman, directorul, pare optimist în această problemă. Câteva schimbări mărunte în text şi piesa poate să continue.

– Atunci de ce eşti aşa de încordat, am întrebat eu, în timp ce el se plimba în sus şi în jos prin birou. Eu ştiu că tu poţi s-o faci.

El s-a oprit o clipă.

– Vino cu mine, m-a rugat el încă o dată.

– Nu pot, darling, ea are febră. Ştiu că sunt doar nervii, dar e teribil de deprimată. I-am promis lui

Joseph. Nu m-aş simţi liniştită dacă aş pleca cu tine.

– Este oare singurul motiv? a întrebat el.

– Bineînţeles, am spus eu. (Oare nu era aşa?)

– Şi dacă te-apucă iar un dor de ducă şi dispari cât sunt eu plecat? m-a descusut el.

– Dar tu ai spus că numai pentru câteva zile.

– Şi dacă trebuie să stau mai mult timp, mă aştepţi? Dacă durează săptămâni, vii la mine?

– Nu va dura săptămâni, am spus eu. Dar în mine am simţit deopotrivă ceva teamă.

Iar el tot măsura camera în sus şi în jos, şi eu nu mă pricepeam să-l calmez, deoarece în secret şi pe mine mă supăra că pleacă. Şi pentru motive pe care nu le puteam pune în discuţie.

– Irevocabil? m-a întrebat el oprindu-se în faţa mea. Am încercat să zâmbesc.

– Mi-e teamă că da.

El a respirat profund:

– E, atunci asta e, a acceptat el. Darling, dacă ai nevoie de ceva, cheamă-l pe George. O să-i dau mâine dimineaţă dispoziţii să fie gata să-ţi îndeplinească dorinţele.

– Nu trebuie să faci asta, am început eu când el a devenit vizibil nervos.

– Şi doresc ca tu să stai aici, aceasta este acum casa ta, tu aparţii de ea.

– Ştii foarte bine că nu pot să stau aici, i-am răspuns eu simţindu-mă prost. Şi deseară nu voi sta prea mult timp, Cary.

Femeia care-ţi face curat vine mâine dimineaţă şi-aş dori să nu-i vorbeşti lui George despre mine. Eu pot să mă îngrijesc şi singură.

M-a tras din scaun.

– Mai bine mergem la tine, m-a îndemnat el cu un ton scăzut. Ne pierdem timpul.

M-a sărutat în mod extravagant. Era anxios. Şi totuşi nu s-a grăbit să facă dragoste cu mine. Am simţit starea lui de tensiune învăluindu-mă.

– Nu lăsa lumea din afară să mi te răpească.

– Nu o voi face.

– Voi fi îngrozitor de supărat dacă nu te voi găsi aici când mă voi întoarce.

– Voi fi aici.

– Nu voi sta mai mult decât trebuie.

– Ştiu.

El m-a sărutat din nou şi deodată m-a întrebat:

– Oare cum mă iubeşti?

– Oare dragostea se poate defini?

– Da, încearcă în mod simplist, pentru că...

– Pentru că mă simt atât de bine cu tine. Cu cei trei din tine...

– Cei trei?

– Profesorul, Scriitorul şi Bărbatul.

– Văd, îmi dau seama. Vreo preferinţă?

– Nu ştiu, mă strângi prea tare.

Buzele sale mi-au atins în semn de iertare braţul.

– Iartă-mă, iartă-mă, darling, trebuie să ştiu, persistă el.

– Tu vrei să ştii prea multe, am şoptit eu, gândind şi încercând să găsesc cuvintele potrivite. Eu nu ştiu, n-aş putea să-ţi spun, există lucruri care nu se pot exprima cu uşurinţă.

– Insist, mi-a cerut el.

– ... Îl adimir pe scriitor, îl respect pe profesor şi

ştiu, simt că îmi pasă de bărbat; blândul, demodatul, muncitul, neliniştitul şi teribil de mâniosul bărbat.

– Mă iubeşti? m-a întrebat el de parcă nu era convins.

M-am jucat cu degetele prin mustaţa sa.

– Mm, închipuie-ţi că da... am şoptit eu uimită de propriile mele senzaţii.

– ... Fericită cu mine?

– Foarte.

– Totuşi, nu suficient de fericită. Nu suficient ca să laşi totul şi să vii cu mine.

– O, Cary, cât despre tine, oare tu cum mă iubeşti?

Nu avusesem niciodată intenţia să-l întreb, dar şi eu aveam nevoie de asigurări. Aveam nevoie să-mi spună că mă iubeşte nebuneşte şi că nu mai există altă femeie pe lume pentru el, nici la New York, nici la Los Angeles. Deoarece acea teamă uşoară creştea, acea teamă pe care o ştiam prea bine.

– Destul pentru amândoi, doar atât mi-a răspuns el.

– Pentru amândoi? Oare tu nu crezi că eu...

Dar sărutările au devenit mai aprige, de parcă fiecare îl căuta pe celălalt. Fricile sale, fricile sale. Respiraţia sa, respiraţia mea, dorinţa sa, dorinţa mea, un singur tot şi în mod miraculos cuvintele şi-au pierdut importanţa.

Cary a sunat din La Guardia, marţi dimineaţa, de îndată ce a ajuns la New York. El îmi lăsase cheile apartamentului său.

– Uită-te prin cărţile mele şi ai grijă de caii mei, a spus el.

Şi din La Guardia:

– Darling, tocmai mi-a trecut prin cap: există un manuscris mic în biroul meu, într-unul din sertare. Vezi ce părere ai.

Dar mai întâi trebuia să mă grăbesc la hacienda. Febra lui Claudine scăzuse şi cu excepţia unei mici slăbiciuni, ea era aceeaşi vioaie la telefon, când am sunat-o.

Când am sosit, am găsit-o vorbind la telefon:

– *Eh, bien c'est tout.* Linda este aici. *Oui. Certainement. Te voilà*, m-a întâmpinat ea închizând telefonul. Guy îţi trimite complimente şi dragostea lui, *le plus adorable des manteurs. Alors.* Aperitivul e gata. Unde-i Marie? *viens*! N-am mâncat de atâtea zile...

Evident, de când şi-a venit în fire, ea se simţea mai bine şi pe când savura delicioasele clătite *à la Reine*, Claudine a început să-mi spună:

– Să nu râzi, Linda, m-am decis: dacă îl voi înşela vreodată pe Joseph va fi cu Guy. Joseph ştie. Prima greşeală şi mă duc la Guy: *bon, quoi, un p'tit péché veniel, de rien du tout - oui*, un mic păcat. *Quels yeux tu ouvres...*

– Nu cred un cuvânt, am spus.

Ea a râs uşor şi deodată faţa i s-a maturizat.

– Aş fi dorit să fi putut. *Non. L'amour n'est pas une comédie*, a spus ea gânditoare. Nu este deloc, am gândit eu în sinea mea, când, revenind la tonul ei vioi: *Alors*, eşti fericită, *chérie*?

– Da, am recunoscut eu şi chiar uimită că sunt.

– Ah, *voilà*, se bucură ea, vraja este dezlegată. *Toi, tu as été une prisonnière toute la vie, je le savais bien.* Era momentul să nu mai fii prizoniera lui Kurt. Arăţi minunat. Cary te face fericită la pat, *oui*?

– Mă face să mă simt femeie, i-am răspuns eu fără rezerve, dar mai e ceva, Claudine. Nici nu ştiu ce este; raportul, felul în care simţim lucrurile, gândurile sale, tandreţea... nu ştiu, dar, o, Claudine, am bâlbâit eu, oare mi-am pierdut capul? Îl iubesc, am exclamat eu.

Claudine s-a uitat la mine vizibil surprinsă, apoi a adăugat încetişor:

– Absurd. Nu ţi-ai pierdut minţile, pentru că eu cred că tu nu-l iubeşti pe Cary. *Pas possible*. Aveai nevoie de un bărbat. Asta e tot, iar eu am nevoie de altă tabletă, spuse ea căutând cutia cu medicamente.

– *Quoi peut être*, a spus ea. E posibil ca el să-ţi placă. *Ça oui*. Dar ceea ce nu înţeleg: Cary e atât de diferit de Kurt.

– Oare trebuie să-l aducem pe Kurt în discuţie? am reacţionat eu.

– *Ah, finallement*, exclamă ea cu o satisfacţie evidentă. E bine să cunoşti şi alt bărbat. Şi apoi, apoi, adăugă gânditoare: *n'est pas le doigt de destin*?... niciodată nu m-am gândit la Cary ca amantul tău. Mitch, *oui*, Cary, *jamais. Quoi, il n'est pas beau - bon. Il est Noir. Pas riche*. Linda, m-am gândit, *eh, bien*, Cary e prea bătrân să fie luat în seamă. Amuzant, *non*?

Nu-i aşa? Eu însămi nu mă gândisem la el ca la un amant. Fie alb sau negru, nu-l vedeam nici bătrân, nici tânăr, nici frumos sau bogat, era doar Cary. Rezervele şi temerile mele erau de altă natură.

Biroul şi l-a lăsat în ordine, doar cu fotografia tatălui său pe el şi un bilet.

Iubito,

nu trebuie să iei Jefferson, încearcă Agatha, mult mai amuzantă, te asigur. O vei găsi în sertarul din stânga, de jos.

Şi mai bine, du-te pe acoperiş, bronzează-te, aşa cum am căpătat şi eu bronzul,

Şi, pe Dumnezeu, darling, simte-mi lipsa!...

I-am luat manuscrisul şi pe *Cleo* şi m-am întors la mine, gândindu-mă că acum ştiind de ce a scris aşa dur, eram capabilă să termin cartea şi să-l înţeleg mai bine.

Întâi manuscrisul. Era actul al IV-lea din piesa sa, care era schiţat în linii mari, aşa ca actul al III-lea, pe care mi-l citise luni, când venise la mine prima dată cu totul pe neaşteptate. Marian îşi găsise în fine un răspuns la neliniştea ei. Într-o scenă de mare emotivitate, muzicianul orb era cel care îi deschidea ochii: dragostea pentru profesorul negru şi bunătatea pentru orb. Dar acum un alt punct crucial pentru Marian: Ce dorea viaţa de la ea? Să fie fericită cu bărbatul iubit sau să-şi înăbuşe sentimentele şi să-l facă pe altcineva fericit, cineva care avea mult mai multă nevoie de ea? Nu se dădea răspuns în piesă; de data asta personajul feminin al lui Cary era o femeie de mare valoare spirituală.

El a sunat târziu, aproape de miezul nopţii, din New York; mă întrebam de unde mă sună.

– Cum merge? l-am chestionat eu curioasă.

– Bine, mi-a răspuns el şi a schimbat repede subiectul. Mi-ai citit manuscrisul?

– Tocmai l-am terminat. Toate păcatele îţi sunt iertate, e minunat, nu pot să-mi revin.

– Mă bucur că ţi-a plăcut, răspunse el fără entuziasm.

– Cary, ce e?

– Nimic. Ce face Claudine şi ce faci fără mine?

– Claudine ciripeşte din nou şi eu citesc. Şi l-am preferat pe Jefferson Agathei. Ştii, l-am întâlnit, am adăugat eu veselă. Dar el n-a reacţionat.

– Şi mâine? m-a întrebat el.

– Santa Barbara, sper.

– De ce atâta grabă? Nu poate să mai aştepte?

– Cred că nu. Tu eşti atât de ocupat şi în afară de asta, dacă nu sunt în stare să dau un articol pe săptămână, pot să şi renunţ. Ce-mi sugerezi, ce nu trebuie să scap de pe litoral?

– Nu pierde prea mult timp pe litoral şi prin grădinile faimoase, mi-a recomandat el, fă o mică excursie în sus de-a lungul Free Way. Vizitează splendoarea singuratică a munţilor Santa Ines, aş fi dorit să mă aştepţi pe mine să te duc acolo.

– S-ar putea, s-au anunţat ploi în următoarele două zile.

– Şi aici, mi-a răspuns el oarecum absent.

Şi apoi a urmat o tăcere.

– Cary, ceva nu e în ordine? Piesa?

– Totul e foarte bine, m-a asigurat el, du-te la culcare, m-a sfătuit el. S-a oprit şi apoi a spus: Te iubesc. Şi a închis.

Am petrecut orele următoare zbătându-mă între intrigile lui Cleo şi propriile mele frici. Cary - absent, aproape impersonal. Chiar şi „te iubesc" suna diferit. Evitând constant subiectul: piesa. Oare care era adevăratul motiv pentru care plecase la New York?

*

Prognoza vremii pentru miercuri s-a dovedit corectă: ploi puternice pe litoral şi în consecinţă am anulat excursia la Santa Barbara.

Lena m-a sunat dimineaţa să mă asigure că nu-mi trebuie nimic. „Şi dacă ai nevoie de ceva" termină ea prietenos monologul. Spre surprinderea mea şi Ben a sunat tocmai când terminasem de vorbit cu Claudine.

– Ben mă scoate deseară în oraş la cină, i-am spus lui Cary când m-a sunat în timpul după-amiezii. A fost atât de neaşteptat, că tăcerea de la capătul firului a făcut să mă simt confuză. Sper că este în ordine? l-am întrebat eu.

– Aa, bineînţeles, mi-a răspuns el puţin cam încet, dar agreabil.

– Cum e piesa, Cary? am încercat eu să discut.

– Piesa... suspină el obosit. După aceea, continuă: Este o perioadă îngrozitoare, Linda, extrem de frustrantă. Urăsc ce fac şi nu vreau să te plictisesc cu problemele mele. – Dar, darling, fiecare cuvânt mă face să-mi bată inima. A schimba textul e o crimă. Şi Sarah e pe punctul să-mi distrugă toată piesa. Ea are felul ei să-l ia pe Jack, tu ştii. Ea-l ia uşor, subtil dar sigur. Poate că ar trebui să mă rezum la a scrie romane, a adăugat el dezgustat.

– N-o lăsa pe Sarah să te necăjească, am răspuns eu blând. Gândeşte-te la piesă. Nici un actor nu e mai important decât o piesă bună, iar Sarah ar putea să fie o mare actriţă, dar nu atât de importantă ca piesa *Culesul viilor*. De altfel, nu ea a scris piesa şi sunt sute de scriitori buni, dar numai câţiva dramaturgi.

El a suspinat iar, destul de puternic de data asta.

– Tu ar trebui să fii aici cu mine, mi-a răspuns el.

– Eşti foarte supărat?

– Nu pot fi supărat pe tine, mi-a răspuns el după o scurtă tăcere. Ai grijă cum trebuie de caii mei?

– O, Cary, am început eu exaltată, tu ai clasicii mei favoriţi, chiar şi pe François Villon, şi Grand Canaria, şi Cheile Împărăţiei, şi judecând după numărul de cărţi, ai slăbiciune pentru Renoir.

– Nu atât de mult cât pentru *Misty*... când mă gândesc că singurul lucru pe care îl am şi tu nu eşti de acord este mustaţa mea, a spus el tachinându-mă. Oare îţi lipsesc?

– N-ar trebui, dar da. Şi nu e impertinentă mustaţa ta. Şi, Cary, rafturile, tatăl tău a fost un artist.

– Eşti foarte bună, darling, fii atentă deseară cu bătrânul lup.

– Am crezut că e prietenul tău.

– Da, este.

Ben m-a întrebat dacă am vreo preferinţă unde să cinăm. I-am spus să-mi facă el surpriza. Şi mi-a făcut-o. Mă aşteptam la unul din acele localuri elegante ale Hollywood-ului, pline de actori, unde ei se întâlnesc şi cinează, dar în loc de asta, el m-a dus într-un mic restaurant liniştit, izolat, şi mai retras, care se afla în vecinătate.

Într-o manieră lejeră, neafectată, un minunat povestitor, Ben pur şi simplu m-a încântat. Cina a fost minunată, vocea sa răguşită mi-a descris cheile Floridei, locul său preferat de pe pământ, iar eu doar l-am ascultat fascinată.

Îmi sorbeam cafeaua, când el şi-a scos pipa şi tutunul şi văzându-l pufăind, am simţit un dor vag de Cary. Ben a început să facă rotocoale şi după ce s-a uitat un timp fix la mine, mi-a spus:

– Îţi lipseşte?

– Adică... vrei să spui *profesorul cel pompos*? a, îmi lipseşte, i-am răspuns eu zâmbitoare.

– Cred că ştii despre Beverly, spuse el pe neaşteptate. N-a trebuit să-i răspund. Ochii lui de vulpe au citit răspunsul pe faţa mea.

– Spune-mi, doamnă, este oare cu putinţă, şi eu aş vrea să înţeleg cinstit, pentru o doamnă albă ca dumneata, să aibă un sentiment adevărat pentru un negru?

Mie niciodată nu mi-au plăcut asemenea întrebări, iar cele puse de Ben şi mai puţin.

– Oare întotdeauna ataci aşa puternic?

– Totdeauna, răspunse el, cu ochii săi de vulpe uitându-se la mine şi aşteptând răspunsul.

– Ben, nu sunt convinsă că doresc să...

– Sunt sigur că vrei... mi-o tăie scurt. Doamnă, eu sunt cam sceptic în privinţa voastră. Nu cred că el e atât de norocos şi nu cred că e atât de serioasă treaba precum vrea să mă convingă acest nebun. Bine, s-ar putea să vă fi potrivit ca bărbat şi femeie, dar în afară de asta...

– Nu doresc să discut acest lucru, am răspuns eu scorţoasă.

– Eşti nepregătită, m-a atacat el morfolindu-şi pipa.

– Şi asta nu e totul, am răspuns cu demnitate, înălţându-mă în scaun, orice ar fi între Cary şi mine este strict personal. Cât despre scepticism, tu te blamezi singur în privinţa asta, da, consider că pleci de la premize false. Tu cunoşti tot atât de bine ca şi mine cât de

valoros este el, adică sper, am intervenit muşcătoare. Dar în acelaşi timp, nu ştii nimic despre mine. Şi presupunând că ai şti, că aş fi acceptată din punctul tău de vedere, cine poate spune despre cineva că e norocos?

El m-a observat cu atenţie câtva timp.

– Sper că sunteţi amândoi, doamnă, sper că sunteţi amândoi, murmura el în barbă. Apoi s-a ridicat brusc şi spre uşurarea mea, m-a înştiinţat că mă duce acasă.

Ben lucra la un film de televiziune şi trebuia să fie la „stup" dimineaţa devreme.

Am considerat capitolul închis şi pe drumul de întoarcere m-am agăţat cu încăpăţânare de acest nou subiect: filmul de televiziune. Cu toate acestea, Ben nu terminase cu mine.

– Eşti o femeie inteligentă, mi-a spus el în foaier înainte de despărţire. Nu te uiţi la culoarea pielii, ci la valoare. Asta ţi-o recunosc, doamnă. Dar oare eşti suficient de inteligentă pentru a sta cu el până la capăt?

Mi-a venit să râd.

– Nu-i o problemă de inteligenţă la mine, Ben, am răspuns cât de calm am putut, căci dacă ar fi fost, nu m-aş fi aflat aici aşteptându-l.

L-am lăsat pe Ben complet confuz (sau satisfăcut?). Nu avea cum să-ştie ce gândeam cu adevărat. Dar şi el, la rândul lui, m-a lăsat încurcată. Pentru că ştiam că eu nu trebuia, nu puteam rămâne cu Cary până la capăt, adică pentru totdeauna.

Am petrecut dimineaţa următoare citind şi făcând cunoştinţă cu *Culesul viilor*, piesa lui Cary care se juca pe Broadway, cea pentru care trebuia să zboare la New

York. Era joi, mai ploua încă şi devenisem neliniştită.

Cary m-a sunat în timpul după-amiezii, nervos şi supărat. Sarah fusese extrem de dificilă la prima lectură a piesei, în dimineaţa aceea.

– M-am săturat, a urmat el. Îmi mutilez piesa pentru a-i satisface ei dorinţele care nu se mai sfârşesc, sunt sătul de toată această nereuşită. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus tu ieri: că nici un actor nu poate fi mai important decât o piesă bună, nici măcar marea Sarah. Mă gândeam pur şi simplu să plec, să retrag piesa.

Mă simţeam puţin confuză. Bineînţeles că piesa era mai importantă decât Sarah.

– Cary, eu nu m-am gândit în felul ăsta. Darling, oamenii nu mai citesc atâtea piese de teatru. Singurul fel de a o face cunoscută este să fie jucată. Nu trebuie să te atingi de intrigă.

– Nu încă, fu răspunsul său sarcastic.

Dar eu am continuat:

– Tocmai azi dimineaţă am citit *Culesul viilor* şi, Cary, ea este perfectă pentru rolul ăsta: vocea, temperamentul, acea isterie fină...

– Linda, am obosit după atâtea compromisuri.

– Ştiu, ştiu cât poate fi de frustrant. Dar tu eşti un bun chirurg. Nu o vei mutila. Şi în timp ce a tăcut am îndrăznit: – Cary, piesa trebuie să fie jucată. N-ar fi drept să o retragi, gândeşte-te şi la moralul actorilor, fără să mai menţionez contractele şi complicaţiile serioase pe care le cunoşti mult mai bine decât mine. Înseamnă prea mult ca să renunţi dintr-un impuls. Oare nu vrei să aştepţi şi să te gândeşti mai calm, darling?

El a oftat din greu.

– Cred că sunt puţin cam stresat de toate. Vezi tu, cred că nu voi putea veni în weekendul acesta. Ai

petrecut bine cu Ben? m-a întrebat el schimbând subiectul.

– Foarte bine, i-am spus pe când mă gândeam că el nu poate veni în weekend.

– Aţi vorbit de mine?

– În exclusivitate, am murmurat eu absentă.

– Linda, sunt într-o încurcătură şi nimeni nu mă poate ajuta decât tu. Darling, doresc să-ţi cumpăr un inel şi nu-ţi ştiu măsura. Vrei să-mi spui?

O luminiţă roşie s-a aprins în inima mea.

– Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

– Dar vreau s-o fac. Te rog să-mi permiţi.

– Nu, nu un inel, am spus hotărîtă. Apoi am trecut la ceva lejer. Cumpără-mi un magnetofon, n-am avut niciodată aşa ceva.

El a râs.

– Poţi să-l iei pe al meu. E absolut nou.

– Bine, atunci nu trebuie să-mi cumperi nimic.

Tăcere.

– Am început să fiu specialistă în Jefferson, aş fi dorit să nu-l cunosc aşa de mult...

– Ce faci deseară?

– Sunt invitată la un concert. Dirijează Zubin Mehta. Trebuie să fie un regal. Acum îi aştept pe Norma Jean şi pe Russell să vină să mă ia.

– Linda...

– Ce?

– Te iubesc, să nu uiţi.

Oare chiar mă iubeşte?... am rumegat eu gândurile. Nu. Dacă nu vine pentru weekend, nu. Nu sunt necesare săptămâni ca să schimbi câteva cuvinte dintr-un text. E ridicol! Inelul? Un fel de a spune: „Îmi pare rău, nu pot să vin". Bineînţeles. Atunci eu de ce am rămas?... De ce, într-adevăr?

*

Era deja vineri. Prietena mea Marsha m-a sunat dimineaţă devreme. Îngrijorată, afectată:

– Eşti bolnavă şi nu vrei să-mi spui?

Şi i-am spus. Nu eu sunt bolnavă, ci Claudine. (De fapt nu era chiar o minciună mare). Şi, de fapt, plănuiam să mă întorc de la o zi la alta.

– Ai face mai bine să vii, mă sfătui ea. Kruger m-a întrebat de tine zilele trecute (Kruger era avocatul şi consilierul meu financiar). N-a vrut să-mi spună nimic, ştii cum e el. Dar am aşa un fel de presimţire că e ceva cu pământul tău. Am aflat ceva despre un Shopping-Center.

– Asta e bine, i-am răspuns eu absentă. Şi domnul Kruger ştie de unde să mă ia dacă are nevoie de mine.

Am petrecut aproape toată ziua plimbându-mă prin grădinile speciale ale Bibliotecii Huntington; era Grădina de Trandafiri pe care doream cel mai mult s-o cunosc, ca să mă lămuresc personal, dar odată ajunsă acolo, nu am putut să mă eliberez de gândurile mele, să mă bucur în profunzime de frumuseţea din jurul meu; devenisem neliniştită şi nesimţitoare.

Cu toate că eram aproape o epavă, eram pregătită să-l ascult cu calm:

– Îmi pare rău, darling, nu pot să vin în weekendul ăsta. Şi, de asemenea, pregătită să-i răspund:

„E în ordine, înţeleg. Şi mai degrabă decât să devin o persoană plicticoasă, mai bine îmi fac bagajele şi plec. E mai simplu aşa. Cel puţin aşa gândesc eu să procedez".

Dar Cary a avut şi alte ştiri pentru mine.

– Am făcut cât de bine am putut, cred că o să meargă. Urma să facă încă o lectură în seara aceea.

– Şi dacă doamna se va supăra sau nu, eu plec mâine dimineaţă. Dorea, de asemenea, să vadă cum se potrivea Sarah cu restul distribuţiei. Asta era planificat pentru a doua zi dimineaţa, sâmbătă.

– După care intenţionez să prind primul avion, şi ţinând seama de diferenţa de timp, ar trebui să fiu în Los Angeles la ora cinci. Voi bate la uşa ta eventual pe la ora şase. Pregăteşte totul pentru plajă, vom porni îndată ce vin să te iau. Iar acum, trebuie să fug la teatru...

Tensionat. Scurt. Puţin impersonal. Dar se întorcea, da, mai era o speranţă pentru rasa masculină. Temporar, în orice caz.

Niciodată nu mi-am dat seama cât îmi lipsise, până ce n-a sunat la uşă, obosit, în faţa mea.

– Hello, era altfel decât înainte, mai avid când m-a cuprins în braţe şi mi-a şoptit arzător:

– Mi-ai simţit lipsa?

Aş fi vrut să-i ascund intensitatea sentimentelor mele, însă nu s-a putut.

Dar în ochii lui era o umbră, iar buzele lui abia mi le-au atins pe ale mele.

– Sarah, piesa? am întrebat eu.

– Piesa se va juca, mi-a răspuns el încercând abia să schiţeze un zâmbet.

– Atunci ce este, intră, trebuie să fii obosit.

– Sunt într-o stare deplorabilă, a spus el încă de la uşă. Trebuie să fac un duş, să văd corespondenţa, nu-i aşa că nu vrei o cină grozavă?

– Nu-mi pasă deloc de cină.

Cu toate astea ne-am întâlnit jos, în faţa scărilor şi

am cinat în grabă. Mai era încă lumină, când, cu toate împachetate şi cu Cary la volanul Mercedèsului său sport am pornit-o în jos pe magistrala de pe coasta Pacificului, îndreptându-ne spre proprietatea sa de pe plajă. Dar chiar în clipa în care am ajuns, am simţit o anume tensiune la Cary, a cărei sursă n-o puteam înţelege şi m-am făcut că nu observ. O clipă m-am gândit că s-ar putea să fie datorită piesei *Culesul viilor*. Dar nu, se simţea uşurat în privinţa asta, mi-o spusese la cină, şi cu toate că o etichetasem pe Sarah *„un şarpe în iarbă"*, el a recunoscut că era măreaţă, unică şi a iertat-o întru totul. Atunci ce era? Ben? Nu. Ben avea o limbă ascuţită, dar era un gentelmen. El nu era capabil să brodeze asupra celor discutate de noi. Atunci ce era?... Mă urmărea gândul. Pentru că vocea sa avea o notă de reţinere faţă de mine, câteodată, iar de câte ori se uita la mine, era ceva în ochii săi, pe lângă tandreţea obişnuită, al cărui înţeles îmi scăpa. Şi mai era ceva. Cu excepţia câtorva scurte comentarii asupra spectaculozităţii litoralului, Cary părea înfundat în gândurile sale şi a tăcut majoritatea timpului. Iar după două ore, sau cam aşa ceva, pe când trebuia să ne apropiem de casa sa, a spus:

– Da, cred că o să te bucuri. Să ştii că piesa mea de la Kennedy este iar pusă în repertoriu.

– Dar asta e minunat! am exclamat eu, desigur că sunt bucuroasă, tu nu eşti?

– M-aş fi simţit mult mai bine dacă ar fi păstrat-o tot timpul, răspunse el accentuând: Oscarul este cel care a repus-o, şi nu Jefferson.

– Tu eşti un prea mare idealist, i-am spus.

– Da, un vechi obicei, mi-a răspuns el cam razant. Încerc să trec peste, aşa cum ai făcut tu.

Implicaţia era provocatoare.

– Încă nu am trecut peste. Încă mai lupt. Sunt afectată însă într-o măsură rezonabilă. Tu vrei totul sau nimic.

– Eu mă mulţumesc cu mai puţin. Şi mă bucur de prezent. *Prezentul* nu durează dacă nu este *totul*. – Nimic nu durează, nimic nu este pentru totdeauna.

Tonul său era impacientat, aproape iritat. Nu dacă tu nu doreşti suficient de puternic.

Locul lui Cary se afla într-un sătuleţ pitoresc, care a scăpat modernizării şi se afla situat pe o superbă plajă de-a lungul coastei. Bungaloul era mic, intim şi liniştit.

Cea mai lungă latură a livingului era o fereastră panoramică dând spre mare şi mica sufragerie se deschidea spre o terasă mare lângă apă. Era seara târziu, şi cu toate astea luna împrăştia o lumină strălucitoare: în faţa mea reflexul lunii se balansa peste ocean, în stânga şi în dreapta, un râu nesfârşit de nisip alb, liniştit, neîntinat; m-am uitat în jur cu o mare încântare.

– Ăsta e peisajul pe care doream să-l vezi, îmi spuse Cary încet.

– Aici e locul unde ar trebui să scrii, i-am spus eu entuziasmată. Atât de dumnezeiesc de liniştit, ideal!

– Locul ideal pentru un idealist. Şi tonul său ironic a lovit dureros. Ceva nu era în ordine. Nu mai aveam nici un dubiu. Tulburată, l-am urmat înapoi în bucătărie; am umplut frigiderul cu alimentele pe care le cumpărasem pentru duminică, apoi el a deschis o sticlă de Martel şi pe când mi-a întins un pahar, am observat că mâna îi tremura. Am luat o înghiţitură, apoi m-am uitat la el, privirea îi era caldă, profundă şi atentă de parcă ar fi studiat adâncurile fiinţei mele (Oare mă

compara pe mine cu altcineva, cineva pe care o lăsase în urmă, la New York? Oare îi părea rău că s-a întors?)

– Nu era nevoie să fii ironic cu mine, nu m-am împiedicat să nu spun.

– Când?

– Chiar acum. Şi m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit pe terasă.

– Linda, m-a chemat el, urmându-mă, darling, când?

– Locul ideal pentru un idealist, am murmurat eu...

De parcă s-ar fi trezit subit din somn:

– Îmi pare rău, îmi pare rău, iartă-mă, m-a rugat el, nu ştiu ce m-a făcut să spun asta şi tu ai dreptate, da, locul este ideal, totuşi nu poate servi scopului meu, Linda. Trebuie să trăieşti printre oameni, dacă doreşti să scrii despre ei. Este singurul loc unde pot să găsesc puţină linişte şi senin, o haltă în timp, unde mă pot odihni, descărca...

Am mers încet către capătul terasei, m-am aplecat peste balustradă, uitându-mă la licuricii din faţa mea, până departe, strălucind jucăuşi de-a lungul plajei. Gândeam: oare era numai un loc de odihnă? Şi ce s-a întâmplat cu Beverly? Oare fusese şi ea în acest mic paradis? Şi Daisy? Cum poţi să-l întrebi pe un bărbat dacă şi câte femei...

Apoi i-am simţit mâna pe umăr, tensionată, ca şi tonul din seara aceea. N-am mai putut să suport. Trebuia să ştiu, să aflu, să-mi scot asta din minte. Acum e momentul, am hotărît.

– Ceva te preocupă, i-am spus cu inima bătând mai tare, oare voi putea s-o lămuresc?

Dar el a rămas tăcut.

Nu mai voia să împartă nimic cu mine, am conchis eu necăjită când, în final:

– Adevărul, tu crezi în adevăr? m-a întrebat.

– Bineînţeles, i-am răspuns eu.

– Desigur că da, nu trebuia să te fi întrebat. Ceea ce încerc să-ţi spun, doresc ca noi să trăim numai în adevăr, să nu ne minţim niciodată unul pe celălalt. Eu ştiu că sunt clipe când adevărul doare. Este inevitabil, cu toate astea, trebuie ca amândoi să realizăm că o minciună poate să facă mai mult rău decât un adevăr care răneşte...

Eu ar fi trebuit să fiu expertă în asta, m-am gândit panicată.

– Aş prefera să rănesc decât să trăiesc în minciună, mi-am şoptit, întrebându-mă dacă m-a auzit.

El s-a aplecat peste parapet, lângă mine:

– Vezi tu, începu el după o scurtă tăcere, este ceva care m-a obsedat încă de la plecare, tu n-ai fi venit cu mine chiar dacă Claudine nu era bolnavă. S-a oprit şi m-a întrebat: Nu-i aşa? Şi pentru că eu nu găseam cuvinte să-i răspund, el a continuat: Nu, nu ai fi venit. Şi eu nu pot să ajung la un răspuns. Ceea ce te deranjează cel mai mult sunt eu sau relaţiile noastre?

Eu am continuat să mă uit la luminiţele îndepărtate, gândindu-mă: „Doamne, asta era...?"

– M-ai mai întrebat asta şi înainte, am răspuns încetişor. Şi n-am putut să-ţi transmit ceea ce gândesc în tot răstimpul. Asta mă mâhneşte. Că sunt împreună cu tine? Nu. La început da, puţin stângace. Nu fusesem aproape niciodată cu un negru înainte de a te fi întâlnit. Dar răspunsul e nu, Cary. Nu pot să mă simt jenată de cineva pe care îl respect.

Am făcut o pauză. Am respirat adânc, ştiind că el dorea să afle mai mult şi asta era ceva care nu-mi era uşor s-o fac. Cât despre natura relaţiilor noastre, am

continuat eu, încercând să fiu cât mai puţin stânjenită, n-aş putea să-ţi spun că eu mă simt aşa (mincionoaso!), dar uneori mă simt, am recunoscut eu, cu un ton lejer, dar asta doar pentru că...

– Asta este suficient, ajunge, spuse el deodată, luându-mă în braţe, nu doresc să ştiu, nu în noaptea asta...

Mi-a sărutat părul, ochii, buzele, totul pe nerăsuflate şi, pe când m-a strâns mai mult, am simţit cât mă dorea şi era ameţitor. Ne-am încleştat într-o îmbrăţişare disperată şi amândoi am fost cuprinşi de un fior, anticipând momentul senzual. Buzele sale arzătoare mi-au pecetluit ceafa.

– A fost prea mult pentru mine, a spus el cu o voce joasă.

Nu mi-ar fi păsat să fi murit în zori. M-am trezit cu zâmbetul lui asupra mea, cu strălucirea soarelui şi fascinaţia mării. O duminică splendidă.

El m-a urmărit prin valuri, prinzându-mă de fiecare dată cu hohote de râs. Mi-a lins sarea de pe faţă, mi-a mângâiat părul ud şi m-a sărutat încontinuu. Fericiţi, înviorati, am făcut o plimbare de-a lungul coastei nisipoase, cam pe o jumătate de milă. Nu era ţipenie în jurul nostru; soarele strălucea pe apă şi pe nisip. O minune. Mergând încet, într-o tăcere preţioasă, repertoriul nostru în ce priveşte comunicarea, continua: zâmbete, strângeri de mână şi gânduri de îndrăgostiţi.

Pe drumul de întoarcere, el a rupt tăcerea:

– Sunt un om care are foarte puţine lucruri pe care le posedă, a afirmat el pe neaşteptate. Când mă gândesc, n-am pus niciodată ceva deoparte. Sunt pe de-a-ntregul devotat unei singure cauze în care cred: se simte

o nevoie imensă de profesori buni, sunt nenumăraţi studenţi cu înclinaţii spre studiul academic, există un potenţial indiscutabil şi am sentimentul datoriei, ceea ce încerc să-ţi spus este că rodul muncii mele se duce pe burse. Ai vreo obiecţie?

– Dar de ce să obiectez? am răspuns eu puţin descumpănită.

– Eşti de acord?

– Cred că e minunat. Eşti un om contagios. Doresc să mă gândesc serios la asta şi dacă s-ar putea să o practic şi eu, când el m-a întrerupt şi m-a tras spre el.

– Linda...

– Da.

– Munca mea, stilul meu de viaţă liniştită, felul meu indolent de a păşi în viaţă; poate m-ai fi vrut să fiu mai implicat, mai combativ, poate chiar mai sociabil.

– Dumnezeule, nu, am spus eu. Oare nu eşti destul de implicat? Cary de ce îmi pui toate întrebările astea?

– Tocmai mi-a trecut prin minte că te-ai fi aşteptat la mai mult de la mine. Darling, nu vreau să ne despartă nimic. Dacă ar fi ceva cu care nu eşti de acord, orice, eu vreau să-mi spui imediat, acum.

Am zâmbit.

– Te aprob în întregime.

El m-a îmbrăţişat cu un oftat adânc.

– Înclin să cred, în fine, că Dumnezeu e cu mine, spuse el încetişor. Mă voi strădui să te fac fericită.

– Dar mă faci, mă faci fericită, am spus.

– Nici un fel de plângere, de nici o natură?

– De nici un fel.

M-a ţinut mai strâns.

– Nici chiar în noaptea trecută, m-a întrebat el şoptindu-mi strengăreşte.

– O, i-am spus eu, bucurându-mă de a-l simţi aproape, îmi voi aduce aminte întotdeauna de noaptea trecută...

– Înţelegând ce prin asta? m-a întrebat el, dându-mi drumul din braţe şi apucându-mă de coate. Este un avertisment de la revedere?

– Nu, nu, vreau să spun: mai târziu, când voi fi bătrână şi voi trăi cu amintirile mele, am explicat eu.

– Să trăieşti singură cu amintirile?

– Dacă trăiesc mult timp.

Fixându-mă intens, i-am simţit privirea mai fierbinte decât soarele.

– Îmbătrâneşte cu mine, Linda, m-a rugat subit. Faţa îi strălucea plină de speranţă. Darling, spune da.

„Micuţul semnal roşu..." Am dat din cap, i-am întins faţa.

– N-aş face asta pentru nimic în lume, am spus eu forţându-mă să zâmbesc. Nu aş dori să mă vezi bătrână şi urîtă.

– Linda...

– Nu vreau să mă gândesc la mâine, numai la azi, te rog, darling.

Pentru o clipă a reapărut umbra din ochii săi, apoi:

– Să ne grăbim să ne întoarcem. Te arzi.

Dar felul lui de a mă apuca de mână era impersonal. Gândurile sale erau departe. N-am putut să suport.

– Tu eşti supărat pe mine, am murmurat.

– Nu, nu pe tine, a răspuns el. M-am uita la el întrebătoare.

– Tensionat? Gânditor?

– Poate că da. Supărat indirect pe tine, spuse el, deoarece tu eşti parte din mine.

Mi-a stârnit o teamă. Nu, nu trebuie să simţi aşa.

Noi trebuie să încercăm să ne stăpânim sentimentele, să ne iubim mai puţin unul pe altul, cât se poate mai puţin, gândeam eu, luptându-mă să găsesc cuvintele, când el a schimbat subiectul, întrebându-mă:

– Dacă ar trebui să alegi între locul acesta şi Mallorca?

– N-am fost fericită în Mallorca, am spus eu fără să mă gândesc. Apoi am adăugat repede: aici e mai frumos decât în Mallorca sau în orice alt loc pe care îl cunosc.

– Ce s-a întâmplat în Mallorca? m-a întrebat el.

– Nimic, pur şi simplu mi-a plăcut mai puţin.

Când am ajuns la bungalou, nu mult după aceea, m-am simţit puţin cam ciudat.

– Să începem cina? Trebuie să-ţi fie foame.

Nu mi-a venit nici să intru, nici să mănânc, nici nimic altceva. Clătinându-mă, am făcut câţiva paşi pe terasă când deodată m-a apucat o ameţeală. Mi s-au tăiat picioarele.

– Cary, am murmurat eu când el m-a luat în braţele sale. Când am deschis ochii, eram culcată în pat, iar faţa sa îngrijorată era aplecată spre mine.

– Cum te simţi? m-a întrebat el îngrijorat.

– Minunat, am zâmbit eu. Ce s-a întâmplat, ce am făcut?

– Ai căzut ca o vrabie rănită. Sunt aşa un nebun, iubito. Trebuia să fiu mai atent, să nu te las toată ziua sub soarele arzător. Cum îţi simţi capul?

– Minunat.

– Oare îmi spui adevărul?

– Şi numai adevărul, am spus eu, mângâindu-i faţa îngrijorată şi gândindu-mă ciudat: niciodată soarele nu m-a deranjat. Se vede că îmbătrânesc.

*

Întâmplător sunt o bună bucătăreasă; când e vorba de salate, îmi place să aibă un gust bun. O salată bună e un lucru simplu, dar cere multă grijă şi fantezie şi tot atât de important este tradiţionalul castron de lemn. Eu sunt o adeptă a cultului Salatei Verzi Asortate, dar cunoscând gustul lui Cary pentru brânză am continuat să fac o Niçoise (ei, bine, uleiul de măsline nu era chiar franţuzesc şi am făcut un compromis pe ici, pe colo...)

Cary, care era un expert bucătar în pregătirea grătarului şi-a îndeplinit partea care-i revenea excelent.

Am cinat cu pompă, şi dat fiind circumstanţele, afară pe terasă, şi meniul nostru a fost la superlativ, cu Chateaubriand-ul făcut de Cary şi salata Niçoise făcută de Linda, completat cu fructe, brânzeturi şi cu un vin roşu de Burgundia.

Mai târziu, tot atât de plăcută, a venit siesta: stând culcaţi unul lângă altul pe terasă, ne-am odihnit ascultând valurile şi şoaptele vremii.

Aerul era clar, dinspre mare venea o briză blândă, luminiţele ca nişte diamante pluteau pe apă, ademenindu-mă. Nimic nu egalează în frumuseţe un apus de soare în ocean. Am hotărît ca data viitoare să-mi încerc pensulele. Toată ziua a fost minunată şi m-a invadat o mulţumire deosebită: pentru mine nu exista trecut, nici viitor, ci numai prezent. El m-a întrebat mai devreme: „Un semnal de adio?" Nu. Atâta timp cât *prezentul* durează, eu voi avea dreptul acelei părţi din *prezent*.

M-am întors pe o parte, proptindu-mă pe un şold, uitându-mă cum aţipise. Recunoscătoare pentru clipele

frumoase pe care le împărtăşeam, am murmurat în chip spontan:

– Te iubesc.

Cu o uşoară încruntare, el mi-a răspuns:

– Dar nu e suficient.

– Dar ce este suficient?

El s-a gândit o clipă şi a deschis ochii:

– Că nu-mi pasă dacă eşti albă, roz sau cu picăţele. Asta înseamnă suficient, Linda.

– Atunci te iubesc suficient, am spus eu.

– Nu sunt convins cu desăvârşire. Mă pui în încurcătură, cu tine câteodată nu ştiu unde mă aflu. Ochii săi s-au stins, aproape s-au închis. Nu pot să înţeleg: tu m-ai făcut să cred că sunt un om mai bun, m-ai făcut să mă simt extraodinar de fericit şi de încrezător, dar darling, pe când tu dai cu atâta generozitate, în acelaşi timp te şi strecori cu abilitate.

Am fost copleşită de un sentiment de discomfort.

– Dar nu cu adevărat.

– Ba da, insistă el. Tu nu eşti genul de femeie care se bucură de o legătură. Tu, Linda, eşti tipul care se mărită, accentuă el. Totuşi, de câte ori abordez subiectul...

– Este esenţială căsătoria? am întrebat eu revenindu-mi şi începând să bat în retragere.

– Mă mir că tu mai întrebi, exclamă el grav. Tu ai crescut cu principii convenţionale, cu o morală convenţională, care au fost mereu modul tău de existenţă. Cu toate astea, nu doreşti să discuţi despre căsătorie, tu te lupţi în permanenţă. Ce să mai cred eu; care e adevărul, Linda?

– Te iubesc, am spus eu cu o voce slabă.

– Nu suficient, a accentuat el. Ţi-am adus un cadou,

a spus cu un ton deodată agitat. Nu-mi vine să ţi-l dau şi ştii de ce? Din cauza unor reacţii ale tale, mi-e teamă.

– Dar, Cary, te-ma rugat să nu, am sărit eu cu toate simţurile în alertă.

– Am dorit-o, mi-a răspuns el scurt. Şi-a intrat înăuntru să mi-l aducă.

Pentru mine era un moment critic. Gândurile mi se tulburau. Un inel e o legătură, o legătură pentru totdeauna, totdeauna este o minciună, cum să-l fac să înţeleagă, cum?...

El s-a întors.

– Tu ai fost foarte clară că nu vrei un inel de la mine, a spus el întinzându-mi o cutie mică de bijuterii. Am cumpărat lucru cel mai apropiat de asta, la care m-am gândit.

Am deschis cutiuţa cu un frison de teamă şi de mirare. În ea era o brăţară delicioasă, foarte fină. Am luat-o şi uitându-mă la ea am remarcat o inscripţie delicată, gravată pe interior: *la bine şi la rău.*

Nu aveam cuvinte.

– Este foarte drăguţă, am murmurat eu cu greu. Mulţumesc.

El a luat o gură de vin, apoi s-a plimbat, s-a aplecat peste balustradă şi a privit în gol spre orizont.

– Mi-e teamă că inscripţia mea a putut să te supere, ştiind că tu nu vrei să te căsătoreşti cu mine vreodată, a adăugat el, apoi s-a oprit şi şi-a aţintit privirea asupra mea.

– Cary am început eu, neştiind ce voi spune.

El a schiţat un zâmbet.

– Nu trebuie să o porţi, păstreaz-o ca pe un suvenir împreună cu amintirile.

Am înghiţit în sec.

– Eu doresc să o port, am spus încetişor, întinzându-mi mâna spre el. Vrei să mi-o pui?

El a venit şi a îngenuncheat, mi-a pus brăţara şi mi-a săruta mâna cu dragoste.

– Eşti supărată rău pe mine, a spus el, iar faţa şi vocea i s-au îmblânzit. Eu te forţez şi tu ştii de ce, nu-i aşa?

Scăldându-mă în lumina ochilor săi, bineînţeles că ştiam de ce; venise vremea ca şi el să ştie care erau motivele adevărate care se aflau în spatele fricilor şi reacţiilor mele.

I-am atins obrazul cu degetele şi am început blând:

– Dacă m-aş mărita cu tine ţi-aş face viaţa mizerabilă.

– Să-mi faci viaţa mizerabilă?! a exclamat el cu un elan tineresc.

– Nu, tu nu înţelegi. E un lucru serios, Cary. Cândva am fost foarte tare rănită. Asta m-a marcat. Eu nu pot să mai am încredere în alt bărbat. Nici măcar în tine, darling, am mărturisit eu cu dificultate. Am aflat că nimic nu este dat odată pentru totdeauna. Nu există aşa ceva. Din cauza asta am continuat să mă lupt, fiindcă n-am să pot să îmbătrânesc alături de tine; nu mă ruga, nu pot să mai trec prin asta din nou.

Stând tot în genunchi, el s-a uitat la mine câtva timp, în mod ciudat, aşteptând ca eu să continui, dar nu mai era nimic ce-aş fi dorit să spun.

El s-a sculat, s-a îndepărtat şi s-a întins pe un şezlong, gânditor.

– Chiar atât de rău, a spus el după un răstimp, întrerupând tăcerea.

– ... chiar atât de rău.

– Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba? m-a rugat el întinzându-se după mâna mea.

– Nu pot. Şi deodată neliniştită: Cred că ar fi bine să începem să împachetăm.

– Încă nu, încerc să înţeleg, spuse el. Nu poţi să-l uiţi nici acuma?... Mai stai legată de el? Oare l-ai iubit atât de mult?...

Am avut un frison.

– Nu-i deloc asta, i-am spus eu în defensivă. Nu mă agăţ de el. Dar nu pot să uit ceea ce s-a întâmplat.

– Oare nu exagerezi? o simplă greşeală, un simplu accident fără relevanţă din viaţa lui? m-a întrebat. Şi pe când mă întreba îmi venea să râd şi să plâng deopotrivă: un simplu incident.

– Doar n-ai să... începu Cary cu o bruscă anxietate, n-ai să foloseşti asta ca pretext: să eviţi adevărul că nu vrei să te căsătoreşti cu un negru? Şi dacă e aşa, spune-o, scoate-o la lumină, nu te voi blama. Vom merge înainte.

Mă durea pentru că nu era adevărat. Şi mă durea pentru că nu era corect pentru nici unul dintre noi. Tâmplele mele zvâcneau.

– Nu, Cary, nu, am reacţionat eu. Dar el n-a vrut să-mi dea drumul. Strângându-mi mâna atât de tare, că mă durea, m-a întrebat înnebunit:

– M-ai minţit vreodată în privinţa sentimentelor tale?

Sufocată, având un nod în gât, am negat din cap. Totuşi, neîncercător, el a continuat să mă confrunte fără întrerupere.

– Ce să cred? spune-mi, te rog. Nu l-ai iubit atât de mult, culoarea mea nu este un motiv, m-ai asigurat, Doamne, exclamă el, ce mai este? O decepţie din trecut;

iartă-mă, dar este o atitudine complet imatură, pe care n-o pot accepta.

Mă sufocam. Am stat prea mult închisă în mine. Trebuia să-l scot din minte, repede. Poticnindu-mă, împiedicându-mă cuvânt cu cuvânt, rana mea s-a redeschis.

– Kurt, el - Kurt - căsătorit - avea o altă soţie, copii - pe când era căsătorit cu mine, nu am ştiut, nu am ştiut până... după ce a murit.

– Da, m-am îndrăgostit de Kurt la cinci minte după ce l-am întâlnit... A, dar era imposibil să nu-l adori pe Kurt, era ceva de neevitat, avea o carismă magnetică, o scânteie pe care toată lumea voia s-o atingă. Nu e de mirare că am abandonat familia, ţara, cariera, totul, doar să fiu cu el. Atât de inteligent, de ambiţios, căutând mereu să fie în întrecere. Prima carieră pe care şi-a ales-o a fost de inginer. După un an s-a îndreptat spre medicină. Când ne-am căsătorit era hotărît să facă neurologie dar... Atât de imprevizibile hotărîrile şi acţiunile sale. Fericit când i-am spus că sunt gravidă, plictisit în ziua următoare, l-a apucat nebunia: psihiatrie! o latură mai interesantă a medicinei, cu specializarea în State, un copil ar încurca, încă nu ne stabilisem. Eu eram o ignorantă, nu aveam modul meu propriu de gâdire şi avortul mi-a adus amărăciune în suflet.

Da, am venit în State, cum a vrut el. Atât de implicat în studiile sale, atât de ocupat... fără copii, Kurt ştia să evite asta. Trebuia să fac ceva, să fiu ocupată, să mă pot exprima. Atât de mândru când i-am spus şi totuşi orice am încercat să fac, nu era suficient de bun, nu era suficient pentru soţia lui Kurt Hollman.

În orice caz şi-a luat licenţa în psihiatrie şi în cele din urmă ne-am înjghebat un cămin la Kingsbrige. Din nou gravidă, la timpul potrivit, am crezut. Dar am greşit, încă nu eram instalaţi. Încă nu. Se gândea la chirurgie, s-o ia de la cap. Avea multă clientelă, dar chirurgia nu-l mai interesa.

Eram deconcertată, confuză, ideea unui avort, ideea de a ne muta iar, gândul la Pennsylvania. Nu fusesem fericită în Germania, cât trăisem cu familia lui, iar ideea unei alte ţări mă chinuia tot atât cât operaţia. Am intrat într-un fel de panică, mă durea totul, a doua zi am avut un avort spontan. Asta m-a deprimat şi mai mult. N-am mai fost bună de nimic. El m-a dus la Mallorca, ca să mă refac. Nu trebuia să mă las, sunt viaţa lui, mi-a spus...

Nu ne-am mutat niciodată în Pennsylvania, el nu s-a apucat de chirurgie. În loc de asta, Kurt a intrat în afaceri, afaceri mari, cu bănci, cu politică. A avut succes în toate; tot ce atingea. Viaţa noastră... Ei bine, întâlniri de afaceri, dineuri cu oameni de afaceri. Călătoriile sale la New York au devenit stilul nostru de viaţă. El a început să zboare la Frankfurt singur. Am călătorit împreună din ce în ce mai puţin... Dar, în afară de asta, el se purta cu mine cu aceeaşi consideraţie şi mă credea fericită. Singura mea durere a fost că n-am mai rămas niciodată gravidă, niciodată.

Vocea mea a devenit seacă, obosită. Cary mi-a adus un pahar de vin la care nu m-am uitat. Mi-a aprins o ţigară.

– Curând, după ce s-a ocupat de afaceri, am continuat, am simţit că ceva nu era în ordine. A, dar noi devenisem prosperi, bogaţi, importanţi. Am trăit printre lideri, am avut un statut de putere care se potrivea

personalităţii sale, cea a unui rege... Dar Kurt s-a schimbat. Nu mai era acelaşi. Avea stări imprevizibile, nu, nu asta mă îngrijora, ci mintea lui: zbuciumată, uita în mod ciudat, confuz, uita lucrurile serioase, de parcă nici nu am fi vorbit despre ele.

De Crăciun cu mulţi ani în urmă, cineva a sunat, mama lui Kurt era bolnavă. Kurt a zburat la Frankfurt şi a stat toată vacanţa. De Paşte, mama lui iar a fost bolnavă. Apoi, cu o precizie agasantă, mama lui se îmbolnăvea în fiecare lună, fiecare vacanţă şi mereu erau nişte călătorii de urgenţă.

În iarna care a precedat moartea lui, iar a primit un telefon la birou înainte de Crăciun. Acelaşi lucru: urgent. Am împachetat pentru amândoi. Nu mai aveam de gând să petrec alt Crăciun singură. Mergeam cu el. *Aş dori să nu vii, pupe, sincer, doar v-aţi necăji una pe alta.* El avea dreptate. Nu ne-am înţeles niciodată mama lui şi cu mine. Şi, cu toate astea, eram hotărîtă să merg cu el. Dar, întorcându-se acasă în seara aceea, de la birou, planurile s-au schimbat. Sunase acasă, mama se simţea mai bine, nu mai era nevoie ca noi să plecăm. În afară de asta, avea acea întâlnire de afaceri la New York.

M-a sunat de la New York, totul era foarte bine, totul mergea bine, ca de obicei. Mi-a dat un număr de telefon unde să las mesajele dacă aveam nevoie de el. L-am sunat peste câteva zile, că nu mai ştiam nimic de el. Mi s-a spus că Kurt a trebuit să zboare la Boston şi se va întoarce peste câteva zile. Peste două zile... m-am oprit eu. Cred că o să iau o înghiţitură de vin, i-am spus lui Cary.

*

Peste două zile am primit un telefon de la poliţia aeroportului din La Guardia. Se întâmplase un accident la aeroport, fusese o zi cu polei, iar maşina derapase la curbă şi intrase într-un stâlp; Kurt era mort. El venea, de fapt se întorcea din Germania. M-am blamat pentru că nu i-am respectat dorinţa de a-şi vedea singur mama, pentru că l-am lăsat să petreacă atâta timp departe de mine şi pentru o mie de alte lucruri...

Apoi, la câteva zile după funeralii, secretara lui a adus acasă hârtiile lui personale. Era, de asemenea, o cutie.

Mi-am pierdut vocea şi m-am forţat să continui. Exista, de asemenea, o cutie de la birou, cu o etichetă pe care scria „personal". Era încuiată şi nu avea cheie. Marsha se afla la mine în ziua aceea şi a reuşit să deschidă cutia cu un ac de păr. Se aflau scrisori, erau scrisori de la soţia sa din Frankfurt şi fotografiile copiilor săi, doi băieţi frumoşi, băieţii săi. Ştiam suficient germana ca să înţeleg, totul s-a întâmplat pe când el era căsătorit cu mine. Scrisorile erau atât de neobişnuite...

Eram şocată, în stare de smiconştienţă, împietrită. Mai târziu, în timpul nopţii, obosită de cât îmi vorbise, când Marsha a început să strige la mine, m-am trezit. Draga de Marsha, la insistenţele ei m-am înscris pentru o croazieră şi am călătorit imediat, am lăsat totul în urmă, nedorind niciodată să-mi mai amintesc sau să vorbesc despre asta. Am terminat, şi un scurt moment am avut ciudatul sentiment că Kurt nu murise cu adevărat.

Braţele lui Cary m-am făcut să tresar. El m-a îmbrăţişat fără un cuvânt.

– O, am trecut peste, i-am spus în mod detaşat, prin voinţă, dar nu trebuie să se întâmple din nou, nu trebuie, a completat o voce undeva într-un colţ al minţii mele, repetând ca o placă stricată.

El mi-a aprins o altă ţigară. Am devenit conştientă de frumuseţea melancolică a serii; luna pregătindu-se să se înalţe, o transparenţă misterioasă acoperea apa... Da, va trebui să-mi încerc pensulele data viitoare... când deodată, în mine, în profunzime, am avut un sentiment ciudat: nu va mai fi o dată viitoare.

Când am vorbit din nou, vocea mea era aproape normală.

– Acum aş dori să merg acasă.

Mecanic, mi-am adunat lucrurile şi le-am împachetat cu atenţie. Înainte de a părăsi bungaloul, atunci când Cary şi-a pus mâinile pe umerii mei, am ştiut că înceta să păstreze tăcerea, am văzut-o în ochii săi şi încă ceva... compasiune?

– Nu doresc să mai vorbesc niciodată despre asta, m-am grăbit să i-o iau înainte.

Şi el a răspuns:

– Bine, nu vom mai vorbi.

Niciodată n-am ştiut ce gândea el, la întoarcere, iar el n-a ştiut niciodată ce gândeam eu în drumul foarte lung, în obscuritate.

– Cary, am murmurat eu când mi-a deschis uşa, aş vrea să fiu singură.

Cu toate că mi-a răspuns blând, a reacţionat:

– Nu mă da afară.

– Te rog, sunt obosită. Chiar te supără atât de tare?

El s-a uitat la mine o clipă sau două.

– Nu, nu mă supăr, a spus încetişor. Buzele lui le-au atins pe ale mele. Du-te şi odihneşte-te, mi-a spus şi am intrat în casă singură.

Totuşi, odihna era bună pentru oricine, nu şi pentru mine. Trecutul a revenit puternic. Ca într-o avalanşă, mii de imagini mi-au revenit în minte, înfăţişându-mi amintiri foarte vii dintr-o viaţă pe care, de peste un an de zile, în mod voit, o îngropasem.

Nu. Nu m-am bucurat când, puţin mai târziu, Cary a sunat la uşă, deoarece l-am considerat un intrus.

– Am crezut că ai înţeles, i-am spus rece când a intrat.

– Nu pot să dorm şi nici tu nu poţi. Dă-mi voie să stau cu tine, împreună avem o şansă.

Ochii săi, vocea – dar eu nu aveam nevoie de tandreţe. Am murmurat ceva în sensul:

– Nu vreau ca noi, nu în noaptea asta.

El mi-a aruncat o privire lungă.

– Eu n-am venit să fac dragoste cu tine, nici să-ţi ţin o prelegere, am venit doar cu intenţia de a fi cu tine, spuse el. Aceleaşi cuvinte, aceleaşi sentimente cu care ai venit tu la mine într-o noapte când eu eram foarte abătut.

– Oare eu?... Da, am spus, dar asta s-a întâmplat de mult, cu foarte mult timp în urmă.

Am stat întinşi în pat unul lângă altul. Liniştiţi, fiecare cu gândul lui.

Când Cary a rupt tăcerea, m-a deranjat.

– Acum înţeleg, a spus el cu o gravitate gânditoare. „Cum aş putea deosebi eu adevărata ta dragoste de o alta?", a citat el. Asta este ce a fost între noi.

– ...Adevărata dragoste de o alta... E ridicol, nu pot să mă gândesc la Ofelia.

– Oare nu era?

– Imposibil să mă concentrez, am murmurat distrată şi aparent liniştită.

– Da, oare nu era?

El a tras aer adânc în piept şi mi-a sărutat mâna.

N-ar fi trebuit, am reacţionat eu în tăcere, nu când sunt atât de tulburată.

Timpul trecea, noi stăteam treji, când el a vorbit iarăşi:

– Aş dori să-ţi spun ceva despre Kurt, îmi dai voie?

Cu o indiferenţă impusă, i-am răspuns:

– Nu mai are nici o importanţă.

– Ba da, are, s-a opus el. Soţul tău – omul – nu a fost un suflet fericit. Tu trebuia să-ţi dai seama de asta...

– El a fost neloial cu mine.

– Aşa a şi fost. De necrezut cât de neloial. Apoi a continuat: Darling, fiecare om aparţine unui zeu şi cu toate astea, există ceva negativ în fiecare din noi. Nu fii prea dură în judecata ta. Este evident: omul nu se împacă cu el însuşi, caută, schimbă, oare ce încearcă să demonstreze? Căutând, încercând neîncetat să găsească, să atingă, oare a găsit vreodată ceva?

– Da, i-am tăiat-o eu cu răutate: copiii, o întreagă familie cu alta.

– Mă îndoiesc că asta l-a făcut fericit, căci dacă ar fi fost aşa, te-ar fi lăsat. Nu... un distorsionat, un nerealizat, chiar în cele mai intime sentimente. Poţi să fii sigură că el era conştient că e împotriva oricărei legi să se agaţe de voi amândouă, şi cu toate astea un om strălucitor, dar incapabil să ia o hotărîre. Incredibil...

Ceea ce nu pot să înţeleg este atitudinea sa negativă în privinţa faptului de a avea copii cu tine, pe când totuşi... Devieri, contradicţii. Poate că omul nici n-a ştiut cu adevărat ce a vrut. Te-ai gândit la asta? Găsise el, în mod virtual, ceea ce căuta?

– Cel puţin a găsit pacea, am şoptit eu cu invidie.

– Aa, de asta sunt sigur. Dar tu de ce nu poţi?... Linda, trebuie să te ajuţi, să ieşi din asta, să nu laşi amărăciunea şi lipsa de încredere să-ţi dirijeze viaţa.

– Cum poţi să-mi spui asta când tu însuţi eşti plin de amărăciune, în tine, în piesele tale, în toate?

– O, baby, greşeşti, murmură el cu tristeţe. Amărăciunea mea se îndreaptă împotriva acestei lumi, care nu vrea să se maturizeze, împotriva indiferenţei şi a injustiţiei, nu împotriva trecutului meu. Această amărăciune s-a terminat cu *Cleo*, s-a topit. Ce a rămas este doar o amintire neplăcută, inofensivă, benignă. Adevărul este că o mai regăseşti pe ici pe colo în opera mea, dar doar pentru că asta se aşteaptă de la mine, mai degrabă de la Jefferson. Nu, Linda, am trecut peste acest capitol, nu-l voi lăsa să-mi afecteze viaţa, sentimentele, gândirea. Asta trebuie să faci şi tu, spuse desfăşurându-şi patosul. Nu-i uşor, ştiu. Cere timp, ştiu. Dar, darling, tu ai ieşit din asta, a venit vremea să învingi, să ieşi la liman, ieşi sănătoasă, vindecată.

Nu, el nu înţelegea situaţia... Simţeam o nevoie subită să plâng:

– Cred că nu pot, am şoptit mai mult pentru mine însămi.

– Iubito, iartă, e tot ce e necesar, spuse el cu o voce tandră, mângâindu-mă pe păr.

Am reuşit să-mi controlez hohotele care urcau din piept, dar lacrimile erau mai puternice decât mine.

El m-a cuprins cu braţele.

– Hai, baby, lasă, baby, mi-a şoptit, ţinându-mă strâns şi legănându-mă ritmic împreună cu el, precum o mamă care-şi leagănă copilul bolnav. Dar eu nu aveam nevoie de mila sa şi aş fi dorit ca el să nu mă fi numit niciodată baby cu acel ton, care îmi amintea de un cântec al negrilor. Aş fi dorit ca el să n-o fi făcut niciodată.

Braţele lui Cary nu m-au putut încălzi de data asta.

VIII

A opta săptămână
luni 22 aprilie – duminică 29 aprilie

Cary nu m-a trezit a doua zi dimineaţa când a plecat. Trebuie că dormeam foarte adânc, mi-am zis când m-am trezit. Mi-am dat seama că aveam pe mână un obiect ciudat: brăţara, pe care nu mă învrednicisem să o scot noaptea trecută. Lângă telefon era un bilet de la Cary, care dorea să mă liniştească:

Fie ca soarele dimineţii să-ţi încălzească faţa, fie ca să-ţi aducă zâmbetul şi încrederea. Trebuie să existe ceva „pentru veşnicie", dragostea mea.

Încă o dată mi-au sosit trandafiri roşii, care mi-au umplut camera cu frumuseţe şi parfum. Dar în clipa în care m-am trezit, am simţit o nevoie imperativă să merg acasă. Obosită, uşor apatică, nu mai eram sigură de realitatea sentimentelor mele faţă de Cary. Aveam nevoie să plec, să reflectez, să-mi pun gândurile în ordine – şi acasă era singurul loc unde puteam să mai merg. Hotărîrea mea era luată, de data asta nu-l voi

mai lăsa pe Cary să mă oprească, nici nu aveam de gând să fug fără să spun la revedere. Gândindu-mă la asta mi-am făcut rezervările pentru primul avion de dimineaţă şi am reglat conturile la Excelsior. Era inevitabil să o sun pe Claudine, tot aşa cum era imposibil în momentul acela să-i explic. Speram că puteam să rezolv cu promisiunea de a o chema de îndată ce voi ajunge acasă. Dar Claudine mă cunoştea prea bine, pentru a nu simţi că era ceva mai mult decât atât...

– ...Eşti nefericită, *chérie, une querelle, un argument, peut être?*

– Nimic din asta, dar e timpul să plec.

– Timpul pentru ce?

– Timpul să-mi văd de afacerile mele, am spus sec.

– Ce afaceri? a spus încercând să râdă, *il est claire que tu ne l'aimes pas. Alors,* s-a terminat cu Cary şi Linda. *C'est dommage,* Joseph va fi foarte decepţionat. El crede că tu şi Cary vă aparţineţi. *Ah, bon,* trebuie să cauţi alt bărbat, *je te le dis,* şi *chérie,* te vei întoarce, *oui, Noel...*

Am început să împachetez cu meticulozitate: cărţile, cadourile, suvenirurile, fiecare haină împăturită atent, gândindu-mă: el trebuie să înţeleagă. Eu nu sunt bună pentru el, în orice caz, nu aşa cum mă simt acum... Oricum, trebuie să se sfârşească.

Cary m-a sunat la prânz:

– Ce zi frumoasă, cum te simţi?

– Cam leneşă, am spus eu încercând să-i dovedesc asta prin tonul meu. Cum a fost conferinţa ta? O, mulţumesc pentru trandafiri.

– Ei au înflorit pentru tine. Linda, mâine suntem în douăzeci şi trei, afirmă el cu gravitate, ceremonia de la Societate, sper că nu ai uitat?

– ...Da, aniversarea lui Shakespeare, era în programul tău.

– Darling, profesorul Mark Ham, de la Societate, doreşte să se întâlnească cu mine după întrunirea de la facultate, pentru a discuta câteva detalii – anul acesta nu voi ţine o conferinţă – ceea ce-mi dă voie să mă ocup de protocol, ca să zic aşa. Nu e prea interesant, adevărat, dar aşteptăm nişte distinşi profesori din D.C. pe care voi avea privilegiul să-i întâmpin. Cât despre seara asta, mi-e teamă că voi veni târziu, va trebui să cinez cu Mark Ham, n-am ce face!

– Înţeleg.

– Ştiam că vei înţelege. Mai există şi recenzia mult amânată pentru „Vocea literară", pe care trebuie s-o termin în seara asta, când mă întorc. Vrei tu să stai cu mine când o întocmesc, nu va dura mult, îţi promit.

– ...Da. E totul în ordine?

– Da.

– Vorbeşti monosilabic.

– Da? Oare aşa fac?

– Ai citit biletul meu? m-a întrebat după o scurtă pauză.

– Da, mulţumesc.

– Am intenţia să dezvolt acest subiect, dacă îmi permiţi. Ce ai de gând să faci după-amiază?

– Cred că mă voi plimba.

– Fii atentă cu soarele, mă scuzi, nu? Cineva tocmai a intrat, trebuie să întrerup. Atunci, pe diseară, cred că după nouă.

Am devenit din ce în ce mai nervoasă, pe măsură ce seara înainta. Era aproape zece când a sunat, se întorsese şi mă aştepta, iar durerea mea de cap atinsese intensitatea maximă.

Intrând, el mi-a spus cu o voce pe jumătate:

– Hello, şi m-a luat în braţe. Cea mai lungă zi. Spune-mi: poţi să ghiceşti ghicitoarea mea: de ce mă învârt în jurul unor lucruri prozaice, când ceea ce doresc e să fiu cu tine?

Am încercat să zâmbesc. El m-a sărutat. N-am putut să-i răspund. Uşor descumpănit, m-a studiat întrebător:

– Îmi pare rău, am spus eu cu o voce mică, nu ştiu de ce.

– Eu ştiu, spus el. Îţi vei reveni, ţi-o promit eu. Am de gând să te pun la muncă grea, spuse blând. Vino, stai cu mine, spuse el conducându-mă în birou. Am făcut schiţa articolului, pe drum, cred că putem să-l terminăm în mai puţin de o oră.

Stăteam într-un fotoliu, în faţa lui. El a început.

– Este o recenzie, mai degrabă o opinie asupra unei piese noi, scrisă de un tânăr dramaturg, care are o ascensiune rapidă la San Francisco; David Bland, o voce nouă. Piesa este extrem de inteligentă, personajele sunt subtil creionate, intriga e puternică, abuzivă pe ici pe colo, lucru pe care îl vom accepta, pentru că se potriveşte tinerilor şi noutăţii. Sincer să fiu, cu excepţia stilului care e puţin cam crud, nu pot să-i găsesc nici un defect. Şi este extrem de spirituală, te asigur. Ascultă-mă:

– Cary, l-am întrerupt eu cu voce slabă, mâine dimineaţă plec.

El s-a uita la mine de parcă nu înţelegea.

– Plec mâine dimineaţă, la opt cincizeci şi cinci, American...

– Ce s-a întâmplat? De ce?

– ...A venit vremea să plec.

Când a început să înţeleagă, sprâncenele lui s-au

încruntat. Ne-am sfidat unul pe altul, el refuzând să creadă, eu ca în agonie.

– Pentru cât timp? a încercat el.

– Nu ştiu...

Faţa i s-a împietrit vizibil. El s-a uitat în jos, spre hârtiile sale, gânditor, câtva timp.

– Cary, trebuie să o fac, a fost tot ceea ce am putut să spun.

– ...De neconceput, îşi murmura el. Apoi întorcând spre mine o privire tăioasă:

– Kurt Hollman s-a întors ca să rămână. Aşa e?

– Nu, am protestat eu. Nu e Kurt şi nici tu nu eşti. E vorba de mine, de gândurile mele, de sentimentele mele. Nu mă mai simt sigură pe ele. Şi jucându-mă nervos cu brăţara de pe mână, am adăugat aproape în surdină: Nu sunt sigură chiar că te iubesc.

El mi-a aruncat o privire lungă, apoi s-a sculat şi a trecut pe lângă mine la fereastră.

– Tu mă iubeşti, dar nu suficient, a spus el.

Am înghiţit cu greu.

– Am crezut că te iubesc. Acum nu mai sunt sigură. Nu mai pot să gândesc corect. Pur şi simplu trebuie să plec. E tot ce ştiu.

Tăcere. O, cât uram această tăcere!

Dacă doar s-ar fi uitat la mine, dacă m-ar fi privit...

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am bâlbâit eu. Se pare că am un talent să dezamăgesc bărbaţii pe care eu, eu...

– Bărbaţii pe care îi iubeşti? Tu nu l-ai dezamăgit pe Kurt, accentuă el fără să se întoarcă.

Oare nu l-am...

– Nu sunt sigură... gândurile mele sunt atât de confuze. Trebuie să mă gândesc în urmă. Să aflu ce şi

unde n-a mers, între Kurt şi mine înainte de a-mi permite să...

– Să mă iubeşti, a completat el. Să nu uităm, adăugă el pe un ton glacial, după o anumită vârstă, anumite femei îşi pot controla sentimentele. Prima lecţie pe care tu m-ai învăţat.

– Ai tot dreptul să fii supărat pe mine, dar nu, am ripostat eu – am vrut să zic înainte să-mi permit să am încredere în tine şi în mine, fără nici un fel de reţinere. O atât de... atât de încâlcit, nu mă aştept de la tine să înţelegi.

N-a venit nici un răspuns. S-a aşternut iar tăcerea. N-avea nici un rost, nu puteam să-mi explic nici mie însămi ce se petrecea în mintea mea. M-am ridicat.

– Şi acum, la revedere, i-am spus blând. Nu vrei să te uiţi la mine?

El s-a întors privindu-mă în faţă, cu ochi reci, fără expresie.

– Nu în felul acesta, am murmurat eu frustrată, nu ca nişte străini.

– Şi la ce te aşteptai? a izbucnit el. Zâmbete, jocul de-a fericirea? Spune, n-a fost amuzant? Iar acum iei înapoi tot ce mi-ai dat: dragoste, linişte, speranţă, încredere. Tot ce am construit până acum se năruie, se risipeşte ca un fum; o fantomă se întoarce şi te ia de lângă mine. Pentru Dumnezeu, Linda, te aşteptai să mă bucur? O fracţiune de secundă am simţit un impuls să-l iau în braţe, să-l liniştesc, să-i spun că nu e adevărat, că este doar un vis urît... Dar am reuşit să trec peste şi n-am spus nimic.

Mai calmat:

– Luând toate astea în seamă, nu pot fi un altruist, adăugă el.

Am aşteptat o clipă, neavând încredere în propria mea voce.

– Nici tu nu vrei să rămân, dacă nu sunt sigură, nu-i aşa?

Ochii săi s-au îndreptat spre tabloul pe care i l-am dat cu mult timp în urmă...

– Nu, a adăugat el prea liniştit. Nu, dacă nu eşti sigură.

Deodată m-am simţit foarte obosită.

– Am atâtea pe care aş fi vrut să ţi le spun, dar nu cred că pot. Îmi pare rău, am bâlbâit.

El a continuat să admire caii, adânc absorbit de parcă nu mai era acolo. M-am temut că voi urî caii cât voi trăi. Împietrită, le-am ordonat picioarelor mele să se mişte şi am început să mă târăsc spre uşă şi am ieşit.

Ca un robot computerizat mi-am împins valizele lângă uşă, am pus ceasul să sune, m-am târît în pat şi m-am băgat în cearşafuri distrusă, tremurând. Speram într-o uşurare temporară, care ar veni odată cu somnul. Degeaba, într-o ceaţă de confuzii şi de vinovăţie, mintea mea nu voia să se liniştească. Oare mă întorceam la Kurt? Oare din cauza asta alergam înapoi?... Dumnezeule, nu!... Cary... Cândva, cândva când voi putea să gândesc cum trebuie, atunci voi putea să-i scriu, să-i spun ce mult însemna pentru mine... Să-i spun...

Şi atunci am auzit soneria de la uşă. Am închis ochii şi m-am rugat să plece. Degeaba. Soneria continua să sune şi să sune... Sau era numai în capul meu. M-am mişcat prin întuneric şi m-am dus să deschid.

– Te rog să nu încerci să mă opreşti, am murmurat eu neajutorată.

– Nu pentru asta am venit, a spus Cary. Trebuie să vorbesc cu tine, să elucidăm despre...

– Nu pot nici măcar să mă ţin pe picioare, de abia am şoptit lupând cu o ciudată slăbiciune.

El m-a ridicat instantaneu.

– Atunci vom vorbi, aici, la tine a spus el hotărît şi m-a depus în pat. Am intrat în panică doar o clipă şi pe urmă nu mi-a mai păsat. Părea nereal ca el să fie cu mine, când eu mă despărţisem de el definitiv.

După ce m-a aşezat în pat, a tras cearşafurile peste mine şi m-a acoperit bine. Mâinile sale mi-au prins umerii, iar faţa sa fiindu-mi atât de aproape, simţeam căldura obrazului meu cum s-a contopit cu incandescenţa lui.

– Aş putea să te opresc, cel puţin să încerc, a început el cu greu, obosit. Dar nu o voi face. Nu de data asta. M-am minţit singur, în chip necugetat, să cred că am destulă dragoste pentru amândoi ca să reziste. Dar am greşit, Linda, sentimentele tale nu au aceeaşi intensitate cu ale mele. *...un qui aime, un qui se laise aimé,* nu ni se potriveşte. Trebuie să fie la fel de puternic din ambele direcţii, se opri el, ochii săi încercând să-mi imprime cuvintele sale. Adevărul dureros este următorul: tu mă iubeşti, dar nu ai atâta nevoie de mine cât am eu de tine, a continuat el. De aceea nu este suficient. De aceea vrei să mă părăseşti acum, mâine sau poimâine. De aceea eu trebuie să-ţi dau drumul. Asta e motivul, a accentuat el. Şi, darling, oricât te-aş dori înapoi, nu voi, nu vreau să vin după tine. Dacă te vei întoarce la mine, va fi pentru că *tu* doreşti să vii, fără ca eu să te

conving pe tine. Altfel, ar fi incorect, tu înţelegi...

Am înghiţit cu greu, am încercat să spun ceva, dar cuvintele nu ieşeau la suprafaţă.

– Da, draga mea, a oftat el obosit. Trebuie să te chinui ca să ai proba profunzimii sentimentelor tale pentru mine. Şi să-ţi dai singură un răspuns. Şi, în cazul în care nu te vei întoarce la mine, a continuat el cu efort, cu toate că voi suferi cumplit, va trebui ca eu să mă lupt şi să continui cumva să-ţi fiu recunoscător pentru fiecare clipă pe care mi-ai dăruit-o. Vezi, nu sunt un inconştient, cunosc partea negativă a lucrurilor, şi sunt două pe care nu le pot schimba: sunt negru şi sunt prea posesiv; eu nu vreau, nu pot să te împart cu oricine, fie el mort sau în viaţă, a vorbit şoptit.

– ...Dar mie nu-mi pasă dacă eşti negru şi nu există un altul, nici mort, nici viu, m-am luptat eu să-i vorbesc. Şi iarăşi cuvintele mi-au rămas în gât. Oare cât va dura neputinţa asta?

El m-a mângâiat pe păr de câteva ori.

– Trebuie să-mi aduc aminte şi de asta, a spus cu o voce tremurătoare, adânc în subconştientul meu să-mi aduc aminte. O parte din mine rămâne cu tine, mai departe, adăugă el cu vocea mai puţin stinsă.

...Poate dacă aş putea să plâng, un plâns bun este ceea ce îmi trebuie, mă gândeam eu, când, luându-mi faţa în cupa mâinilor sale, s-a aplecat şi m-a sărutat. Îndelung, ca pentru o viaţă. Doream atât de mult să-i cuprind gâtul şi să mă agăţ de el pentru totdeauna... N-am putut s-o fac. Paralizată, ciudat de inanimată, am închis ochii, gândindu-mă unde, unde mi-am pierdut sufletul...

– Trezeşte-te, l-am auzit, am să te duc eu la aeroport.

...Nu, trebuie singură, mi-am spus în tăcere, ăsta e singurul mod de a o face...

Mai târziu, când tăcerea a devenit oprimantă, mi-am dat seama de singurătatea mea, de întuneric şi de noaptea infinită pe care o aveam în faţă.

În fine, s-a făcut ziuă.

Inutil de spus, n-am putut să mă odihnesc toată noaptea. Când m-a sunat Cary, eram o epavă şi mi s-a părut ciudat că trebuie să mă mişc, să îndeplinesc toate lucrurile pe care mi le spunea el: un duş rece care se presupune că mă va reface, să las pe portar să-mi ducă bagajele şi ultimul lucru: să mă întâlnesc cu Cary să bem o ceaşcă de cafea, înainte de a pleca la aeroport să mă îmbarc.

Duşul rece nu m-a ajutat prea mult. Capul mi se învârtea ca o morişcă, iar ochelarii de soare pe care îi purtam, ca să-mi ascund privirea obosită, nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Cu toate astea, am zâmbit curajoasă, când am spus bună dimineaţa. Şi când am realizat că toată povestea era caraghioasă, am încercat să am o ţinută.

– Arăţi îngrozitor de palidă, a remarcat Cary, ducând ceaşca la gură. Oare ai dormit un pic?

– Nu prea, am rostit eu, gândindu-mă că nici unul n-a dormit prea mult. Vocea ta este răguşită, ochii îţi sunt obosiţi, miroşi a tutun prea tare... când mi-am adus aminte că aveam ceva important să-i spun. Aş dori să nu vii la aeroport, vreau să merg singură, iar tu ai de lucru.

– Bea-ţi cafeaua, a spus el.

M-am întins să iau zahărul, când el mi-a spus:

– Ai luat deja două bucăţi.

– O, am crezut că e amară, nu-i ciudat? am râs eu.

– Nu te-ai atins de pâinea prăjită...

– M-am atins, dar asta e tot ce am făcut. Îmi pare rău, dar nu pot să mănânc dimineaţa. Este un obicei prost, cred. Ar trebui să o rog pe Ethel să mă educe mai bine. Ethel este menajera mea.

– Tu tremuri, te simţi bine, Linda?

– A, mă simt bine, doar mi-e puţin frig. E răcoare. E mereu răcoare dimineaţa, nu ţi se pare? Sau poate aşa sunt eu. Kurt obişnuia, am ştiut că am spus ce nu trebuia, nu era frumos din partea mea să încep ziua vorbind despre Kurt – îmi pare rău, ce stupid din partea mea, am spus.

– Nu a fost stupid, a spus el, termină-ţi cafeaua.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am hotărît să-mi ţin gura. N-am fost niciodată bună la conversaţie, şi cu atât mai puţin de dimineaţă.

Am intrat în limuzină simţindu-mă ciudat, ca într-o ceaţă, şi eram foarte îngheţată. Când a pornit maşina, mi-am sprijinit capul pe spătarul scaunului, luptându-mă cu o durere de cap agasantă. Cary s-a întins să-mi ia mâna.

– Eşti pe jumătate îngheţată, mi-a spus el.

Era ceva neobişnuit în felul cum îmi ţinea mâna, un sentiment de disperare, un sentiment contagios de disperare care a început să-şi facă loc prin apatia mea. De ce fac asta? M-am uitat la el dintr-o parte. Era umbrit, retras în el, îmbătrânit peste noapte. Oare de ce fac eu asta?

Cu sentimentul vinovăţiei, am început să mă justific.

– Sunt o fire foarte instabilă. Sunt o superficială.

Şi ipocrită. „Nu sunt mai bună decât Beverly, nu-i aşa că asta crezi?" aş mai fi vrut să-i spun, dar n-am putut.

– N-ai dormit o clipă, a spus el, împingându-mi capul pe umărul său. Închide ochii.

– Nu mi-ai răspuns.

El a respirat adânc şi apoi a cântărit.

– De fapt, nici unul din aceste lucruri. Tu ai fost cinstită cu mine. M-ai avertizat de la început. Mi-ai spus că tu nu vrei să mă iubeşti. Nu, slăbiciunea este problema ta, Linda. Slăbiciunea de a te gândi, de a-ţi analiza amintirile căsătoriei tale. Întăreşte-te, iubito, eu mă rog pentru tine, pentru binele tău, nu pentru mine.

– O, desigur, de îndată ce voi ajunge acasă, am spus neştiind ce înseamnă cea mai mare slăbiciune. De ce eşti aşa de tolerant cu mine?

– Închide ochii, a spus el, punându-şi mâna pe capul meu.

Foarte curios, în pofida durerii de cap îngrozitoare, am aţipit pe umărul lui Cary până când am auzit vocea sa:

– Aproape că am ajuns.

Dar a fost mai rău când m-am trezit, mult mai rău.

– Ce e, unde?

Cary a avut grijă de toate la aeroport. A trebuit să o facă, eu n-am fost bună de nimic. O somnambulă care străbătea un vis ciudat ce trebuia să se termine curând.

L-am urmat ameţită, de la predarea bagajelor până la magazinul unde mi-a cumpărat bomboane şi reviste. Apoi a început să mă conducă de-a lungul coridoarelor lungi până ce, deodată, s-a oprit şi s-a uitat la mine.

În stânga şi în dreapta noastră, oamenii se grăbeau ocolindu-ne. Oare de ce alergau?

– Intrarea ta, a spus el. Până aici pot să merg, ai grijă.

Vocea sa a fost deranjant de liniştită, iar expresia ochilor săi era dureroasă. Mi-am dat seama, vag, că era la revedere. De-abia am putut să spun:

– N-am dorit să se întâmple asta.

– Ştiu, a şoptit el obosit.

– N-am dorit să te rănesc.

– N-ai avut cum. Nici eu n-am vrut să te pierd.

– ...Trebuie să plec. Era singura explicaţie pe care o aveam la îndemână. Eu, eu niciodată n-am dorit asta. Şi orice ai gândi despre mine, să nu mă urăşti.

Şi-a mişcat buzele, dar n-a scos nici un sunet. Am dorit să-i ating faţa şi să-i şterg tristeţea. Am dorit să-i spun că el este... am dorit să-i spun cât de mult îmi va lipsi, iar tot ce am putut rosti a fost un palid la revedere. M-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă, când, deodată, am avut senzaţia că mi se opreşte inima şi că voi muri dacă nu-l voi vedea din nou. M-am oprit şi m-am uitat înapoi, neliniştită, iar el stătea acolo, un bărbat mare şi negru, cu o faţă mare şi tristă. Curios, a încercat... să-mi zâmbească. Am simţit o durere în stomac, am alergat înapoi, l-am îmbrăţişat.

– Spune că nu mă urăşti, spune că înţelegi, am cerşit eu.

El strivindu-mă în braţe:

– Mai este speranţă, darling, *trebuie* să fie, a rostit el, iar vocea sa era puţin voalată.

Când mi-a dat drumul, m-am uitat adânc în ochii lui, cerându-i, dorind cu ardoare o confirmare. Şi o aveam. Şi am plecat.

*

E cursul zilei de marţi.

Casă, dulce casă; nu-i adevărat, nu pentru mine. Acel sentiment deosebit de căldură şi siguranţă, pe care mă obişnuisem să-l găsesc acasă după fiecare călătorie era inexistent acum. Minunata vedere spre eleşteul liniştit de lângă pădurea din spatele casei se volatilizase. Menajera mea devenise prea activă şi nu mai aveam răbdare cu ea. Sau Tom. Am sărit peste obişnuitele mele taclale cu Tom, bătrânul grădinar şi paznicul proprietăţii mele şi l-am întrebat doar de sănătate. Hansel, câinele meu, ciobănescul meu părea să nu aprecieze sosirea mea. El a plecat urmându-l pe Tom, dar mie nu îmi păsa nici de unul, nici de altul. Chiar încântătoarea mea grădină de trandafiri, de care obişnuiam să fiu atât de mândră, îşi pierduse în întregime importanţa. Bobocii de trandafir de departe nu erau aşa de frumoşi ca cei pe care Cary...

Dezgustată de toate, şi de mine însămi, cu o durere surdă în piept, m-am hotărît să mă odihnesc. Am sperat cu fervoare că mă voi putea relaxa, voi putea dormi şi apoi trezindu-mă speram să mă adun. Imposibil. În nici un caz. Nu cu chipul lui Cary în gând, care acuma mă obseda. Ca o scăpare, mi-am îndreptat gândurile spre afaceri, afacerile pe care le neglijasem de şapte săptămâni. Ar fi trebuit s-o chem pe prietena mea Marsha, dar fiind foarte deprimată, şi ştiind ce nas are, l-am chemat numai pe avocatul meu.

Domnul Kruger avea ştiri bune pentru mine: exista un grup serios interesat în cumpărarea unor acri de pământ pe care eu îi aveam de vânzare în vederea construirii unui

Centru Comercial. Şi ca de obicei se întreba dacă eu doream să-mi investesc banii în alt proiect. Ca...

– Ai putea să-i investeşti într-un fond suplimentar al Clinicii Memoriale şi ai putea să mai faci ceva pentru căminul tău pentru artişti sau...

– Mă gândeam să inaugurez un fond pentru burse de studii. Dar am să trec pe la birou.

Al doilea punct de pe agenda mea de lucru era Kenneth, redactorul meu şef. Tot atât de plăcut pentru că a fost scurt şi Ken mi-a făcut viaţa uşoară.

– Treabă bună, Lin, ei, care e viitoarea tă călătorie?

Ceva mai sigură pe mine, am sunat-o pe Marsha. Spre marea mea uimire, doamna Leemon făcea un tur la Williamsburg, aşa mi s-a spus, împreună cu o companie din Washington; era aşteptată să se întoarcă la sfârşit de săptămână.

Era inevitabil să-i dau un telefon Augustei. Augusta care, printre altele, era preşedinta Ligii pentru Artă, şi vecinei care era de asemenea copreşedinta Bienalei de Artă, care pretindea că are o veche moştenire în Virginia, iar această Bienală trebuia să se deschidă prima oară în mai.

– Tocmai am aterizat. Ce faci? am început eu.

– Ei, bine... a pufăit ea. Mi-am închipuit că nu ne mai iubeşti. Bill a crezut că te-ai pierdut pe coasta de vest cu un Sinatra.

– Nu m-am pierdut, am răspuns eu, ignorându-i tonul. Şi expoziţia de artă este în ordine.

– Cineva trebuia să facă treaba. Oare ţi-a plăcut excursia?

– Da, am petrecut excelent, am să-ţi povestesc, voi fi la Ligă peste câteva zile.

– Nu te grăbi, draga mea, în fond poţi să-ţi permiţi.

Ei bine, Marsha este acum la Williamsburg cu niște oameni de la...

– Știu, sunt puțin obosită, Augusta, încă nu m-am odihnit, sună-mă dacă e nevoie.

Nici un fel de răbdare pentru conversații lungi, nici o răbdare pentru dat telefoane și discuții la telefoanele care îmi urau bun venit. Deci am scos telefonul din furcă. Urăsc să iau tablete. Totuși, când noaptea amenința să fie lungă și neiertătoare, n-am avut de ales, am luat Sominex, știind că dacă nu voi avea un repaus forțat, nu voi avea limpezime în gândire și acțiune...

Da, Cary avea dreptate. El m-a cunoscut mai bine decât mă cunoșteam eu însămi. Slăbiciunea. Slăbiciunea era problema mea. De-a lungul anilor petrecuți împreună, l-am lăsat pe Kurt să mă conducă fără a-i opune vreo rezistență; apoi, timp mai mult de un an, refuzasem să mă gândesc la trecut, în mod voit, blocînd viața mea cu Kurt, pentru că nu puteam să accept că jumătate din viața lui ar fi fost o minciună.

Cât despre dragoste... aș putea să spun că mi-a trecut după ce am citit scrisorile din cutia gri, dar asta n-ar fi adevărat, pentru că n-am vrut să accept niciodată acele scrisori și nici faptele conținute în ele. Nu, am încetat să-l mai iubesc pe Kurt numai după ce l-am întâlnit pe Cary, atunci când am simțit o comuniune pe care nu o simțisem cu Kurt, comuniune după care tânjea corpul și sufletul meu. Totuși, da, într-un fel cu totul aparte, mai eram dependentă de Kurt, nu terminasem cu el, încă nu reușisem să delimitez adevărul de minciună, pentru că refuzasem în mod constant să revin la trecut.

„Să ierți și să uiți" spusese Cary. Dar cum pot eu să iert și să uit, dacă nu înțeleg de ce? Ce n-a mers?

Pentru că orice întâmplare are o cauză, pe care eu trebuie s-o găsesc, să o analizez și s-o accept, pentru ca să pot să mă detașez de trecut.

Așa că, întoarsă acasă în zilele următoare, am avut o singură preocupare: să analizez viața mea cu Kurt, să rezolv cele mai ascunse dileme și să găsesc un răspuns care să îmi aducă pace, să mă eliberez. Cu toate că niciodată nu l-am înțeles cu totul pe Kurt, noi am fost fericiți, dacă asta e noțiunea corectă, timp de nouăsprezece ani. Totdeauna curtenitor, atent, plin de considerație, atitudinea lui față de mine a fost fără reproș. Niciodată nu mi-a lăsat impresia că ar fi interesat de altă femeie, mintea lui Kurt era superioară chiar și pentru un flirt inocent, și totuși...

Copii? Nu cu mine. Opoziția sau teama, teama că n-ar fi perfecți, pentru că eu nu eram nemțoaică?... O, desigur, am simțit-o. În pofida americanizării lui totale, am simțit de la o vreme pasiunea sa tainică, mai puternică decât viața, pentru Germania. Și odată... când s-a încins vorbind despre țara sa de origine, mi-a trecut o idee ciudată prin cap: venirea sa în State nu era oare doar un joc? Un joc de ambiție și succes sau mai degrabă un capriciu? Cât despre mine, oare și eu am fost un capriciu în viața lui? Oare ce-a făcut ca viața noastră să meargă mai departe împreună și de unde a început să nu mai meargă? O ghicitoare pe care trebuia să o dezleg, căci altfel nu exista speranță pentru mine și Cary. Nu cu umbra lui Kurt care îmi întunecă mintea, dezechilibrându-mă în sentimente. Nu cu umbra lui Kurt între noi.

Fumând fără șir, mergeam prin casă în sus și în jos, prin camerele ce fuseseră căminul nostru atâția ani, încercând să readuc amintirile, să le sortez, să le înțeleg

semnificaţia şi să fiu dreaptă, să îi accept erorile şi să le examinez şi pe ale mele.

În sus şi în jos.

...Dormitorul: dragoste, sex, împliniri... Nu, eu nu am fost cu adevărat femeie înainte de Cary. Kurt şi cu mine nu am fost niciodată trup şi suflet... Poate că nu eram frumoasă şi nici suficient de excitantă ca să-l fac pe Kurt să mă dorească cu fervoare. Totuşi Cary... O, dar sunt atâtea altele în viaţă în afară de sex, sunt şi alte împliniri, în sentimente, în gânduri, în scopuri... Oare Kurt şi cu mine?...

...Adevăratul Kurt, în bibliotecă?... Atât de mare, de voluminoasă, aşa cum trebuie să fie. Cărţile lui Kurt pe un perete, ale mele pe peretele opus. Niciodată n-am citit aceleaşi cărţi. Eu nu l-am putut citi niciodată pe Kant, Schopenhauer sau Nietzche – era cartea favorită a lui Kurt, cea care părea să exercite asupra lui o adevărată fascinaţie.

Am găsit că aceasta este o carte ciudată, i-am spus eu lui, pentru a realiza măreţia prin voinţă, este un concept minunat, dar în rest, dispreţ pentru toate celelalte? Şi ascultă, Kurt, Dumnezeu n-a murit, femeile nu sunt nişte jucării... cât despre supraom, nu prea l-am putut înţelege.

– Nu m-am aşteptat să-l înţelegi, el scria pentru cei aleşi.

...Asta era. Ca să încep trebuie să spun că eu nu eram suficient de deşteaptă pentru a înţelege ce merita să fie citit. Greşeala mea, au conchis gândurile mele, când deodată, s-a suprapus Cary. „Nu te subestima, pe mine mă interesează părerile tale..."

...Camera unde seara se aduna familia, din când în când... plăcerea mea să-l aud vorbind... el ştia

atâtea... el dorea atâtea, era întotdeauna un entuziast.

Păpuşă, am o mare surpriză pentru tine, plănuise să cumpere East Wood! Îţi închipui cine locuieşte la East Wood? Tu îţi dai seama ce voi realiza, poţi să înţelegi ce putere reprezintă asta?

– Mi-a teamă că nu, nu mă pricep deloc în afaceri.

– Nu crezi că este cazul că începi să înveţi?

– O, Kurt, pur şi simplu nu-mi dă inima ghes.

– Inima... Cu tot respectul cuvenit, Linda, oare tu trăieşti numai prin sentimente?

– Dar, darling, viaţa este formată mai ales din sentimente, nu poţi să evaluezi totul în dolari.

– E, aici, greşeşti complet. Totul se reduce la a fi absolut practic. Şi banii stau în spatele puterii: sentimentele? Niciodată lumea n-a fost cucerită prin sentimente.

...caută, atinge, cucereşte, supraom... oare nu eram prea ignorantă pentru Kurt? Oare îi trebuia o altă minte, strălucită?... Doamne Dumnezeule, nu femeia care a scris acele scrisori, acele scrisori neobişnuite...

În sus şi în jos, măsuram sufrageria în linişte. Nu, noi nu vorbeam mult. Pentru Kurt, cina era un timp de gândire; o tăcere sacră câteodată.

...Ciudat, Cary şi cu mine comunicam chiar la o felie de brânză Brie...

...Camera de recepţie, party-urile, şarmul, strălucirea, zâmbetele pentru toţi şi pentru mine. Înaintând strălucitor, intimidând... nu, el nu avea un fel catifelat... Atât de spumos, atât de sigur pe el, şi totuşi atât de surprinzător de copilăros câteodată, da... se întâmplase la un party...

Păpuşico, hai să anunţăm oficial, hai să-i facem să treacă printr-un moment penibil...

– Ce?

– Titlurile noastre. Noi ne putem distra făcând pariuri. Prima care va leşina va fi Augusta.

– Care titluri?

– Prinţesa şi supraomul.

– O, opreşte-te, nu seamănă cu tine, Kurt. Şi doar mi-ai promis.

– Asta e singura mea greşeală.

...singura greşeală?...

...atelierul meu... trebuie să mă gândesc foarte bine, să-mi aduc aminte... nu, nu avem amintiri în comun din atelierul meu; Kurt nu-l cunoscuse niciodată sau poate că nu-i păsa. Oare de ce să fi venit – doar nu aveam un talent adevărat. Asta e o greşeală, Cary.

...prea multe discuri, în camera de muzică. Trebuia să-mi fac timp şi să le dau. Niciodată nu mi-a plăcut muzica de alămuri, cu atât mai puţin marşurile... n-am înţeles de ce, chiar noaptea, din ce în ce mai des în ultimul timp, când n-am putut să dorm... nu era sunetul, nu, camera era izolată fonic. Dar eu ştiam de unde să-l iau.

– Ce este, Kurt, ce te preocupă?

– Nimic, absolut nimic, mă gândesc la un proiect nou.

– Dar ai nevoie de somn, darling.

– Somnul este pentru cei slabi. Eu sunt un prieten desăvârşit al nopţii.

– Dar oare nu sunt prea zgomotoase, vreau să spun marşurile, cum poţi să te concentrezi?

– Nu mă întrerupe, păpuşă, du-te şi te culcă.

...pat... rece... niciodată nu am simţit frigul cu Cary. Ba da, am simţit când umbra lui Kurt s-a strecurat între noi... oare Cary îşi dădea seama?...

Şi astfel gândurile mele învălmăşite alunecau de la Kurt la Cary. Oare cum am să-l pot descifra pe Kurt, când Cary îmi revenea în minte?!

În sus şi-n jos... În sus şi-n jos... Miercuri, joi, vineri...

Nopţile... Imposibil să le străbaţi. Agăţându-mă de pernă, fantazând, nebunie. O, Cary...

Sâmbătă dimineaţă i-am spus lui Ethel:

– Nu sunt pentru nimeni la telefon. N-am dormit nopţi în şir, nu ştiu ce nu e în ordine în casa asta.

– Asta pentru că nu mănânci, mi-a răspuns bodogănind supărată. Nu-ţi mai plece felul cum gătesc eu. Oare cu ce te-au hrănit la Hollywood, cu peştişori de aur?

Ethel era cu mine de prea multă vreme ca să mă mai supăr pe ea. Adevărul se afla în mine: îmi lipsea teribil Cary. Mai mult decât mi-aş fi închipuit că m-ar fi durut. Am început să sufăr din plin.

Liga pentru Artă, afacerile, toate amânate. Nu doream nici un contact cu exteriorul. N-aveam nici o dorinţă să-mi văd prietenii. Marsha, prietena mea, întoarsă de la Williamsburg a venit să mă îmbrăţişeze şi eu nu am întâmpinat-o cu plăcere.

– Nici n-ar trebui să mă uit la tine, crezi că te-ai achitat cu trei cărţi poştale? Apoi, punându-mă sub lupă:

– Arăţi îngrozitor, ce ai? Stări proaste?

– Da, se mai întâmplă, nu-i aşa?

– E casa asta, ştiu. Încetează să te mai gândeşti la Kurt, nu-i bine pentru tine, fă cumpărături... Nu, ea nu era supărată pe mine, dar aştepta nişte musafiri, o

obligaţie, a spus ea grăbită. Nu pot să mai stau. Şi mie mi-a părut bine.

Era în timpul nopţii. M-am simţit aproape isterizată. M-am urît pe mine însămi şi l-am urît pe Cary. Am fost fericită înainte de a-l întâlni. Oare am fost?... Oare am ştiut vreodată înţelesul acestui cuvânt înainte de Cary?... Şi de ce m-am simţit atât de jenată când el mă legăna numindu-mă baby, baby, cu acea modulaţie de negru în voce? Oare se datora faptului că se întorsese Kurt? Oare el m-a iubi vreodată? Nu, el n-a putut să mă iubească: nu eram suficient de inteligentă, nu eram suficient de frumoasă, *suficient... tu mă iubeşti, dar nu mă iubeşti suficient.* O, Cary, aveam nevoie de braţele lui, să mă înconjoare, aveam nevoie de patosul lui să-mi aline durerea, acea durere intolerabilă pe care o simţeam până în străfunduri. Disperată, m-am năpustit în camera de muzică, trebuia să fiu cu Cary, am căutat înfrigurată discul cu *Misty*, l-am pus, am închis ochii şi l-am ascultat. I-am simţit prezenţa aproape. Da, mă simţeam încălzită, reconfortată şi în siguranţă, dar, doar ca să mă trezesc singură şi nenorocită!...

Înapoi în pat, gândurile mele bolnave s-au reîntors la Kurt însoţite de sentimentul vinovăţiei, nu l-am făcut pe Kurt fericit. Oare de ce avea el nevoie de altă femeie?... Nu, nu l-am făcut pe Kurt fericit. Atunci, de ce, de ce a rămas agăţat de mine, dacă nu pentru că era fericit cu mine şi mă iubea? Absurd. Kurt iubea altă femeie, pe femeia care scrisese acele scrisori, acele scrisori neobişnuite. Dar, Cary, tu nu-ţi dai seama, n-are nici un sens, Kurt n-ar fi putut, Kurt nu, tocmai asta...

M-au prins zorile citind piesa de teatru *Blessed Revelations* (a treia oară). Era de parcă îl ascultam vorbind

şi m-a ajutat să trec peste noapte. Era singura posibilitate.

Duminică. Altă zi cu ceaţă.

Era aproape seară, când Marsha m-a sunat agitată.

– Mi-au plecat musafirii. Vino, am ceva să-ţi arăt. Grăbeşte-te, scumpo!

Acel ceva era un party-surpriză în cinstea mea. Erau acolo cu toţii. Vechi prieteni, unii mai intimi, unii în relaţii de societate, toţi fericiţi să mă vadă reîntoarsă. Bineînţeles că timpul a fost prost ales. Eram într-o stare deplorabilă şi o vreme n-am putut decât să fiu supărată pe Marsha. Întâmpinată cu întrebări neîntrerupte, m-am străduit să răspund cu prietenie şi răbdare tuturor. Cu cât trecea timpul, mi-am dat seama că şi eu mă bucuram să-i văd pe toţi şi mai ales pe Marsha.

Marsha era văduva unui arhitect. Cu toate că se afla departe de strălucirea de la Beverly Hills şi de palatele sale, proprietatea ei, având şarmul tradiţional şi confortul modern deopotrivă, era una dintre cele mai frumoase din zonă. A fost mai mult o întrunire fără pretenţii. Amuzamentul avea loc în unica sală, o combinaţie de bufet, bar, bucătărie, construită în mod ingenios în mijlocul casei – un bar mare de jur împrejur, de care musafirii se sprijineau şi întindeau mâna după bunătăţile înşirate deasupra. În interiorul acestei încăperi, ajutată de Kenneth, barman pentru ocazia respectivă – marea mea prietenă Marsha prezida, tachinând şi înţepând pe fiecare. În pofida părului ei încărunţit prematur, Marsha avea acea privire tinerească pe care femeile cu pometi proeminenţi nu o pierd niciodată. Gura ei era tot timpul în acţiune...

– Am hotărît în unanimitate, proclamă ea, că de

acum încolo n-o să mai pleci decât câte o săptămână şi eu voi avea grijă de asta. Apropo, Ken, vezi că doreşte două măsline în paharul cu Martini, îi reaminti ea lui Ken.

– Uite ce se întâmplă, ai uitat să te întorci şi noi ţi-am uitat preferinţele. Richard şi Selinda, iar aţi întârziat, ca de obicei. Şi bineînţeles că el e de vină. Duminica face jogging ca un nebun.

– Poftim, Lin, o întrerupse Ken, înmânându-i băutura. Tot ce vreau să ştiu este dacă acei palavragii de primă mână sunt mai răi decât noi? întrebă el glumeţ, pe când Genee, o profesoară de muzică şi de teatru buf voia să ştie totul despre starurile Hollywood-ului. (Necăsătorită, atractivă, amuzantă şi spirituală, Genee a fost partenera mea permanentă în escapadele mele la New York şi la spectacolele de pe Broadway).

Nu mi-a fost uşor să le rostesc numele cum ar fi: Jean, Lena, Johnny, Ben, chiar şi Brenda, căci într-un anume fel erau asociate în mintea mea cu Cary...

– Am întâlnit numai câteva şi accidental, i-am spus eu lui Genee. Ştii cum e la un party: spui numai „hello"...

– Vreun cunoscut mai vechi? m-a întrebat ea.

Păi Vivian La Tour, la un prânz. Da, ea este în continuare frumoasă şi statuară. Nu, nu am întâlnit-o pe Inge Berger personal. Am văzut-o numai la ceremonia Oscarurilor. Centrul de Muzică era el însuşi o bucurie de vizitat. Arhitectura...

– Ăsta-i tipul de viaţă pentru tine, a trântit-o obraznica de Helen, singura care avea părul roşu. Unii se freacă de staruri, iar alţii de negri. Suntem ruşinos de invadaţi, nu-i aşa? Eu declar că şi la Restaurantul Francez nu poţi să-ţi găseşti o masă decentă fără să dai

peste aceste lepădături împuţite, a declarat ea încreţindu-şi nasul. Cât despre California...

– Ascute-ţi armele, interveni Kenneth.

– Oare au invadat şi această ţară? a continuat Helen întrebătoare.

OKay. Niciodată n-am fost sensibilă înainte la acest subiect, niciodată nu i-am dat prea mare atenţie lui Helen. Dar, în clipa aceea am simţit un impuls puternic să o pocnesc. *Da, Helen, da, şi mai este unul deosebit cu care am ieşit tot timpul, unul cu care am făcut dragoste şi mor să mă întorc la el...*

– Negrii cu care m-am întâlnit au fost foarte drăguţi, am răspuns eu cu răceală.

Când bătrânul Kenneth s-a întins peste bar şi m-a îmbrăţişat:

– Acel reportaj asupra Oscarurilor, a explicat el, mi-a dat senzaţia, pentru o clipă, că Cary Jefferson a fost o celebritate mai mare decât Inger Berger. Cum se face? Sau ai avut tu ceva cu tabăra negrilor, râse el.

(Nu-l lua în seamă pe Ken, darling, n-ar fi spus-o dacă ar fi ştiut că te răneşte...)

– Nu cred să fi scris în articolul meu mai mult decât despre oricare câştigător al Oscarului, am reuşit să mă stăpânesc şi să răspund, fiind în acelaşi timp presată de Marsha.

– Iubito, mănâncă, mănâncă!

– Nu este cel care a scris *Culesul viilor*? a intervenit Genee de la Teatrul Buf. Oare vreodată... a continuat ea agitată. Îţi spun, nu există alt loc ca New York-ul. Acum două săptămâni m-am dus la Wendy, eu cumpărase bilete pentru *Culesul viilor* şi, ştii tu, biata Rose Cunningham a avut un accident groaznic. Piesa a fost scoasă. Ce ruşine!

– Acum se joacă cu Sarah King, n-am putut să mă opresc să nu spun.

– Exact. Şi e un mare succes, a completat Genee, mare cunoscătoare. Femeia asta, îţi spun, cu cât îmbătrâneşte...

(Desigur, talentele ei sunt indiscutabile, dar această mare Sarah este o şerpoaică, iar noi am iertat-o.)

– Mănâncă, iubito, mănâncă, mă bătea la cap Marsha.

– Ai pierdut festivalul auto, a intervenit acru Augusta. Eu i-am spus lui Bill: nu-mi pasă deloc dacă ea nu se întoarce pentru expoziţia de artă, dar festivalul auto, unul dintre proiectele meritorii ale soţului ei!...

Înfrigurată, am luat o înghiţitură din băutura mea şi n-am spus nimic.

De obicei, ţinându-se departe de mulţime, prietenul şi doctorul meu, Edd, nu prea vorbăreţ, se afla şi el acolo, zâmbindu-mi din când în când. Marsha mă tot atacă cu „mănâncă, iubito, mănâncă", până la disperare. S-a întors spre Edd, spunându-i:

– Arată ca o pisică, piele şi os, şi-a pierdut pofta de mâncare, aplombul.

– Mie mi se pare că arată foarte bine, a răspuns Edd, aprinzându-şi pipa. California desigur că ţi-a priit, Linda. Şi a început să pufăie şi acel miros inconfundabil mi-a atins nările şi ceva în mine a început să se răsucească dureros... ŞI ATUNCI AM ŞTIUT. Am ştiut că nu voi putea rezista nici o zi fără Cary, nu avea nici un sens pentru mine să pierd timpul, să sap în jurul trecutului, care deodată, în mod magic, şi-a pierdut importanţa. Atunci a fost momentul în care am hotărît, atunci a fost clipa în care m-am decis să-l sun pe Cary şi să-i spun că sunt îngrozitor de slabă, plină de defecte şi atât de nesăbuită.

Şi dacă el mă mai vrea...

– Te uiţi la mine, spuse Edd amuzat, m-am făcut mai frumos?

– Îmi face plăcere parfumul tutunului tău, am şoptit, când, deodată, Selinda a izbucnit veselă; iar guralivul ei soţ Richard m-a ciocănit la cap.

– Am auzit că nu te-ai comportat cum trebuie, dulce baby?

Richard era cardiolog, tradiţie în familie, şi un bărbat chipeş, un gentleman sudist sau cel puţin aşa afirma, încercând să se scuze, deoarece flirta cu fiecare femeie în parte, pe când minunata Selinda, mamă a patru copii şi o artistă, era foarte ocupată câştigând decoraţia pentru cel mai bun spectacol. Selinda dorea să ştie totul despre meandrele mele prin galeriile de artă. Şi i-am spus tot ce mi-am amintit. Întotdeauna am iubit-o pe Selinda. O fată expansivă, cu o inimă de aur, care avea un tuşeu delicat pe pânză. Totuşi, cel care a adus buna dispoziţie la party, ca de obicei, a fost Richard, soţul ei jovial.

– Aş dori o discuţie în special despre Balboa şi Colonia de artişti.

– E prea mult zgomot aici, pot să aranjez pentru miercuri? iar apoi mi-a şoptit la ureche:

– Iar este Richmond anul ăsta, ar fi bine să verifici. (A, da, expoziţia de artă la Richmond?!)

M-am uitat în jur, căutând-o pe Augusta.

– Totul e aranjat cu Corcoran? m-am adresat ei, referindu-mă la cel care trebuia să aprecieze expoziţia, care era numit de la Washington D.C.

– Richmond, a răspuns Augusta, apropiindu-se de mine, dă-mi voie să-i explic, spuse ea Selindei. Fără nici o grație și-a tras un scaun lângă mine.

Am crezut că ne-am hotărît, când ea m-a oprit.

– Am vorbit cu ceilalți când ai plecat și toți au fost de acord cu Richmond. Era firesc, a spus ea ridicând din bărbie.

– Nu cred că-mi place, am spus arțăgoasă, hotărîsem să alternăm.

– Tu lucrezi cu Washingtonul, a spus ea răspicat, data viitoare rămâi tu acasă și adu-ți pe cineva de la Corcoran. Eu comunic mai ușor cu Richmond. Tu știi asta. Și mai știi că Bill a fost invitatul de onoare la prânzul dat de procurorul din Common Wealth, la Plantation Dinning Room. Ei vor să-l împingă în politică. S-ar putea să se lase. Aici lucrurile s-au degradat de când a murit soțul tău. Dar ceea ce am vrut să-ți spun este că: deoarece casa de pe strada Mimosa e de vânzare, vom avea o problemă, m-a informat ea, în timp ce mâna ei a comandat uriașului ei soț să vină aproape.

Marele Bill a fost favoritul lui Kurt după John, soțul Marshei, care murise acum câțiva ani. Un țăran juncher, cu un fler extraordinar pentru afaceri, cum îl descrisese cândva Kurt, marele Bill era un bancher și un om foarte înstărit. Mai simpatic decât Augusta numai atunci când nu bea prea mult.

– Linda, trebuie să rezolvi problema noastră, mi-a spus Bill încrezător. Mâna sa de reptilă frecându-mă pe ceafă (băuse prea mult). Să-ți spun ceva, scumpo, cumpără tu casa.

– De ce s-o cumpăr?

– Pentru că tu ești singura dintre noi care în prezent

are mână liberă și eu am prea multe pe cap. Trebuie să trag o linie, îți spun, iar tu, scumpo, trebuie s-o cumperi, pentru că prietenul meu Kurt ar fi făcut-o dacă ar mai fi existat printre noi. Ei, batem palma, scumpo?

Suspectam că exista un dedesubt.

– Tu uiți că eu nu sunt atât de inteligentă precum Kurt, am spus ținându-mi firea. De ce și pentru ce să o cumpăr eu?

– Păi, dacă nu o cumpărăm noi, o va cumpăra maiorul Hamilton și noi nu dorim asta, a spus Augusta înțepată.

– Dar ce nu e în ordine cu el? am întrebat aducându-mi aminte că era o persoană foarte drăguță.

– Nu-i nimic care să nu fie în ordine, dar ea este indiancă, nu știai? Din tribul Chicana. Chiar s-a lăudat cu asta. Nimeni nu dorește să aibă oameni ca ei în Pinii Sudului. Nici tu nu o dorești. Tu trebuie să împiedici să se petreacă asta.

– O, dar nu este corect, am început eu deconcertată, când brațele lui Richard m-au prins pe la spate.

– Ce-i asta? Un miting cu politică de doi bani, las-o pe fetiță în pace, tu rechin singuratic, vulpe ce ești, sau numai deghizat în blană de vulpe, i-a aruncat el lui Bill.

Apoi, băgându-și nasul în urechea mea...

– Oare ăia, sexy ăia de la Hollywood miros tot atât de bine ca tine?

Îl știam pe Richard de prea mult timp ca să-mi pese de el. Dar el a întrerupt discuția și asta m-a supărat.

– Iar tu du-te și satisface-ți nebuniile cu soția ta, Richard, șterge-o, i-a poruncit Augusta.

– Iar acum ce-am mai făcut? Tot ce am făcut a fost să-i spun: Bine ai venit acasă, a murmurat Richard ridicând mâinile, în timp ce Helen l-a întrerupt.

– Haide, pune-ţi căştile la ureche, spuse ea încercând, ca de obicei, să fie amuzantă. Iată ce te va da gata: Domnule preşedinte, am pentru dumneavoastră ştiri bune şi ştiri rele; le dăm întâi pe cele rele: marţienii au invadat New-York-ul. Care sunt cele bune? Marţienii papă pe negri şi fac pipi în benzină.

Poate era amuzant, dar nu pentru mine, eram prea obosită. Stăteam în mijlocul prietenilor mei incapabilă să mă bucur şi să împărtăşesc distracţia lor. Oare era tonul prea ascuţit din râsul Augustei sau nota prea înaltă a tonului Hellenei? Deodată, am devenit răutăcioasă:

– Voi ştiţi şi ceva glume despre gunoaiele albe? i-am spus Hellenei. Ştiţi ceva, îmi vine să vomit.

Ca o broască, toată maronie, uitându-se prin oglindă:

– Ce se întâmplă cu tine? a spus Hellen.

– De când ai devenit tu aşa sensibilă la glumele lui Hellen, m-a întrebat Marsha râzând şi încercând să acopere încurcătura de moment.

Nu ştiu de ce, n-aş putea nici mie însămi să-mi explic, dar această mulţime de feţe uimite a avut un efect comic asupra mea. Cary, priveşte, am spus eu în gând. Aşteaptă până le voi spune, mai devreme sau mai târziu toţi vor afla.

– Deoarece m-am hotărît să mă căsătoresc cu Cary Jefferson, am anunţat eu. El este negru, o ştiaţi? am adăugat tare şi limpede.

Dar nu a fost nimic comic în tăcerea care a urmat cuvintelor mele. Kenneth este cel care a pus capăt acestei situaţii.

– Ha, ha, Linda, a râs el, asta e bună de tot! Una bună, Lin, una bună...

Eu nu am considerat-o ca atare şi nici Marsha.

– Este un mod de a glumi? m-a întrebat ea cu un zâmbet îngheţat. Nu văd hazul la gluma asta. Să auzim una mai bună.

– Nu este o glumă, am ripostat eu tare şi o clipă mi s-a părut că Marsha regretă că-mi este prietenă.

Era o consternare generală.

Apoi marele Bill a râs.

– Ei, drăcie, nu te-am auzit vorbind stupizenii când Kurt se mai afla „prin prejur", a spus el, când Richard a intervenit:

– Câţi ai avut, dulce baby, a întrebat maliţios. Eu am avut doar patru şi soţa mea crede că...

Edd a avertizat:

– Hai s-o luăm mai uşor.

– Tu mai bine chibzuieşte bine înainte de a afirma asta, Lin, m-a sfătuit Ken, eu nu cred un cuvânt din ce mi-ai spus.

– Să vedem, n-ai deloc haz, ea doar blufează, a spus buna mea prietenă Genee. Ascultaţi cu toţii, v-o prezint pe Linda Hollman, proaspătul star al Hollywood-ului, Calif...

– Opreşte-te, i-am tăiat-o eu enervată.

– Dumnezeule, s-a aventurat timid Selinda, tu nu poţi vorbi serios.

– O, ba da, am asigurat-o. (Darling, eu sunt serioasă şi mă întorc pentru totdeauna.)

– Psihopaţii din California te-au înhăţat, a murmurat Marsha îmbietrită.

– Marsha, am spus eu, când deodată Augusta a scos un dispreţuitor pufăit şi în mod ostentativ a plecat.

Gestul ei a fost urmat de o tăcere oprimantă. Dacă n-aş fi fost atât de obosită, mi s-ar fi părut Augusta amuzantă, înălţându-şi bărbia şi restul.

– Dacă Robert E.Lee ar putea să se ridice de pe patul său, a rostit cineva aproape criptic. Apoi, a urmat o altă plăcere, numai că de data asta plutea ceva ciudat în ea.

– Ascultaţi, am început eu, ştiu că pentru voi e greu de înţeles. Probabil că şi eu aş fi fost la fel de şocată ca voi toţi.

– La dracu cu tine, a pecetluit Hellen, o locuitoare a Virginiei de cinci generaţii.

Şi cu asta s-a spus totul. Ştiam că nimeni nu-mi va mai vorbi vreodată. Am devenit oaia neagră a turmei. O revelaţie foarte interesantă: eu nu le mai aparţineam. Asta nu mi-a produs nici durere, nici regrete.

– Ei, bine, am spus, gândindu-mă cum poţi să explici o viaţă într-o clipă, eu nu vă blamez, mai bine am să încerc să plec, am atâtea de făcut. Nu vă faceţi griji: n-o să locuim la Pinii Sudului.

Spunând asta, am ieşit zâmbind.

Inima mea cânta un imn al dragostei. Piciorul meu a apăsat pe accelerator, grăbindu-mă spre casă, nerăbdătoare să-l sun pe Cary. Nimic nu mai avea importanţă – prietenii, Marsha, chiar Kurt.

Tocmai descuiasem uşa, când am auzit maşina Marshei gonind spre mine.

– Ai înnebunit, a început prietena mea tumultoasă. Ce-i toată discuţia asta idioată, ce ţi-a venit?

– Vino şi stai jos, i-am spus eu calm, Marsha, mă

voi mărita cu Cary Jefferson. Şi într-adevăr, nu mă aştept ca tu să înţelegi. Ar trebui să-l cunoşti pe Cary ca să înţelegi.

O serie întreagă de expresii s-au succedat pe faţa Marshei: neîncredere, supărare, teamă, compasiune.

– Dă-mi ceva de băut, a spus ea nervoasă şi s-a prăbuşit pe sofa îngânând:

– E o lume nebună...

– Ascultă-mă, a început cu autoritate, pe când i-am adus băutura. Tu nu mai poţi trece printr-o altă încercare. Sau ai uitat?

– N-am uitat, dar nu mi-e teamă. Nu cu Cary, am încredere în el. Ne iubim cu onestitate.

– Nu vorbesc despre asta, despre acest fel de decepţie. Vorbesc despre faptul de a te căsători cu un negru, scumpo. Vorbesc în ce te bagi tu. Oricâtă dragoste ai crede că ai în prezent, totuşi nu poţi să uiţi de culoarea pielii, Dumnezeule, Linda, un negru! tună ea.

– Da, e negru, dar nu chiar. Totuşi este, iar eu sunt conştientă de asta şi nu consider că ar fi un impediment, oricum. Într-adevăr, Marsha...

– Asta n-o accept, întrerupse ea, nu eşti serioasă.

– Ba da.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Scumpo, eu ştiu că e un scriitor, unul însemnat şi aşa mai departe. Dar este *un negru*, s-o spunem deschis.

– Ştiu asta, i-am răspuns eu calm.

– Bine, dar să nu aştepţi să-şi abandoneze rasa de dragul tău, insistă ea.

– Dar nu mă aştept să o facă.

– Nu, nici nu poţi, continuă ea, aspră. Tu nu eşti

una dintre cela care... Nu, tu nu poţi. Nu cu educaţia ta.

– De ce, Marsha, de ce să nu pot?

– Pentru că nu se cuvine, de-aia, izbucni ea. Şi ştii al naibii de bine consecinţele; o să ai de suferit. Vei fi dispreţuită. Fetiţo, vino-ţi în fire, crezi că te vor ierta dacă faci asta? Eşti o sudistă şi te-ai străduit să fii. Ai trăit în modul ăsta şi ai fost acceptată ca atare; ai de gând să dai cu piciorul poziţiei tale în societate numai din cauza pasiunii tale pentru ăsta... bărbatul ăsta? Dragă, culcă-te cu el şi pe urmă treci mai departe.

– Amuzantă e moralitatea noastră asta convenţională, nu crezi? am vorbit sec, încercând să-mi păstrez calmul. Ei bine, iată noutăţile pentru tine: nu e un capriciu, Marsha, şi lasă-mă să-ţi mai spun cu toată educaţia şi ştaiful meu sudist, Cary, indiferent dacă e negru sau alb, are mai multă valoare decât vom avea tu şi eu vreodată.

Marsha nici nu a clipit, mai mult, a schimbat tonul, luând-o mai cu blândeţe.

– Nu poţi să-mi faci asta, a spus, suntem prietene de atâţia ani.

– Şi vom rămâne prietene atâta timp cât vei vrea, am replicat eu.

– Pentru Dumnezeu, nu cu un negru, a murmurat ea după o scurtă tăcere. Nu după Kurt. Este ca şi când i-ai păta memoria. Ai fost căsătorită cu un bărbat eminent, Dumnezeu ştie că era un unicat.

– Nu-mi vine să cred, am spus uimită. Tu... Tu îmi spui asta mie? Tu eşti singura care ştii. Erai cu mine când am deschis cutia. Şi *tu* îmi spui *mie* că era un unicat?

– Ah, ştiu, spuse ea împăciuitoare, ştiu ce ţi-a făcut, ştiu că era un beţiv, dar, dragă...

– Ascultă Marsha, orice ar fi făcut, Kurt nu era un beţiv, am corectat-o.

– Era, dragă, m-a contrazis cu blândeţe. Se înnădise la lichior, ca John al meu, ăsta este purul adevăr. Cel puţin John era sincer în privinţa asta, nu ascundea că bea de stinge. N-am vrut să-ţi spun niciodată. Tu iei lucrurile prea în serios. Ei bine, trebuie să mai ştii că în noaptea când tu, Genee şi cu mine am fost la Washington să vedem un spectacol, soţii noştri au făcut-o lată în pivniţa voastră. Lucrurile pe care Kurt i le-a spus lui John... femei, bârfe la un pahar, tu ştii că lui John al meu nu-i pasă de femei, chiar şi Kurt, ceea ce a făcut a trecut. Găsise o femeie dincolo de ocean, cu care se încurca o dată pe an, dar tu, tu erai îngerul lui, venera şi pământul pe care îl călcai, ca şi cum ai fi fost o prinţesă. Te numea îngerul lui păzitor. Era un ticălos, îi spunea lui John şi tu erai singura care îl ţineai dincolo de murdărie...

– Ah, am spus eu deconcertată.

– ... sunt cuvintele lui, nu ale mele. Nu-i aşa că bărbaţii vorbesc îngrozitor când beau mult? Ei, bine, Kurt nu făcea excepţie. Dar acum, când te gândeşti la ceea ce a realizat, la ceea ce a făcut pentru tine... Uită-te împrejur, uită-te la averea ta: la pământ, la proprietăţi, la banii pe care ţi i-a lăsat. O reputaţie pe care, dragă, nu... nu-i da cu piciorul pentru o prostească idee despre dragoste.

Marsha a plecat târziu, tulburată şi făcându-şi griji pentru mine.

– Nu fă nici o prostie, mai gândeşte-te. Lasă lucrurile să se aşeze pentru o vreme, vezi cum ai să gândeşti

peste o săptămână. Acum îmi promiţi asta? m-a întrebat.

– O să mai vorbim, am spus şi n-am promis nimic.

În sfârşit singură. M-am întins pe sofa, cu mintea într-o stranie nesiguranţă.

Ceaţa din mintea mea începea să se risipească. Fără să fiu conştientă de asta, Marsha pusese ultima piesă a jocului şi acum trebuia să o accept, pentru că în adâncul sufletului ştiam că e adevărat, oricât de respingător ar fi fost.

Da, Kurt...

Deşi niciodată nu mă pusese într-o situaţie dificilă cu băutura lui, deşi bănuiam că făcea chefuri din când în când, nu mă gândisem mult la asta; nu cred că voiam să resping ideea în sine, dar nici să o accept în fapt.

Şi... bine, da. Femeile. Era ceva aproape înfricoşător. în privirea lui rece ca de sticlă ori de câte ori obişnuia să se uite la anumite femei, dar niciodată nu mi-am imaginat, nu mi-a putut trece prin minte că ar fi putut să fie o mască. Dumnezeule! Am fost *atât* de oarbă.

Da, era chiar mai mult. Ieşirile neaşteptate ale lui Kurt, când în limbajul său rafinat apăreau izbucniri de vulgaritate. Aceeaşi vulgaritate pe care am găsit-o... Nu, nu erau neobişnuite acele scrisori, recunoaşte, Linda, erau vulgare, pur şi simplu vulgare, murdare!...

Şi astfel, privind înapoi cu alţi ochi şi acceptând toate acestea, pentru prima dată am văzut clar. Adevărul dureros, cum ar fi spus Cary, era usturător de evident. Trăisem atâţia ani numai cu jumătatea unui

bărbat, jumătatea care avea nevoie de un înger păzitor. Şi iată cum a ieşit, şi iată de ce.

Trebuie să fi fost foarte aproape în zori când m-am dus în bibliotecă, am scos afară cutia de metal cenuşiu, am aprins un chibrit şi am ars conţinutul fără să mă uit măcar. Buzele mele spuneau o rugăciune. În sfârşit...

Câteva minute mai târziu adormisem profund.

IX

Ceva mai târziu
luni 30 aprilie

Vindecată şi eliberată de trecutul meu!...

Nerăbdătoare să-ncep din nou şi chiar cu bărbatul pe care îl iubeam pentru ceea ce era şi pentru ceea ce îmi dăduse... pentru mine însămi.

Dar era luni şi ştiam că Cary era la UCLA. O telegramă? Nu. Să las un mesaj la birou? Nu. Asta ar fi trebuit să fie exclusiv între mine şi el. Nimeni din afară. Ţinând seama de diferenţa de fus orar, trebuia să aştept până târziu noaptea, dacă nu până la miezul nopţii... Miezul nopţii!... Ei, bine, răbdarea făcea şi ea parte din viaţă.

Voi fi în stare să rezolv toate treburile în patru zile? Ei, trebuia. Voiam să plec până vineri. Era obligatoriu să ajung acolo înainte de weekend, când Cary ar fi fost în situaţia să-şi ia liber să meargă pe coastă. Era locul ideal pentru noi să fim în comuniune şi să facem planuri pentru viitor împreună.

Între timp erau atâtea de făcut!

Niciodată nu este uşor să închizi casa, să pui capăt unui mod de viaţă. Săraca Ethel. Ei bine, pensionarea ei fusese deja mult întârziată. Voi avea grijă să fie ocrotită bine. Şi Tom, da, un bătrân năzuros, dar bun grădinar şi atât de devotat, în toţi aceşti ani. Puteam să-l păstrez pe Hansel, de fapt, Hansel era mai mult câinele lui decât al meu... da, trebuia să-l păstreze. Marsha? O, nu mă îngrijorez în privinţa ei. Va trebui numai să facă în curând o vizită la Los Angeles, să-l întâlnească pe Cary şi va înţelege. Dumnezeule, trebuia să-mi aduc aminte să-l sun pe Kenneth înainte să plec şi să-i cer ca de dragul a ceea ce a fost să nu publice nimic, nu doream nici o publicitate. O să-mi lipsească Selinda... În ceea ce priveşte casa, să mă asigur că va fi bine îngrijită. Poate ar trebui să-i cer Selindei să o aibă în vedere.

Da, pot să am încredere în Selinda, ea o să mă ţină la curent. Acuma ce-ar fi trebuit să iau cu mine? Ce-ar fi trebuit să împachetez şi să expediez şi de ce ne ataşăm atâta de anumite lucruri?... În cele din urmă m-am decis numai pentru tablouri, cărţi şi pupitrul meu din lemn de trandafir. Restul nu conta.

Tocmai discutasem cu Ethel, explicându-i cum puteam eu mai bine că venise timpul să ne despărţim, când telefonul ne-a întrerupt. Era Claudine. O sunasem de cum ajunsesem acasă, ceea ce fusese doar cu o săptămână în urmă şi nu m-am aşteptat să sune aşa de curând.

– Ce face Cary? am întrebat-o dintr-o răsuflare, înainte să înceapă ea să depene.

– Nu ştiu, nu l-am văzut, *chérie*, unde-ţi petreci nopţile? Am încercat să iau legătura cu tine noaptea trecută.

– Am fost la o petrecere.

– Ah, *vraiment*. Asta e bine pentru tine. *Alors*, Mitch îţi transmite dragostea lui.

– Credeam că este într-o croazieră, am spus, încercând să-mi aduc aminte de Mitch.

– A trimis o carte poştală din insulele greceşti. Trimite dragostea mea Lindei, asta a scris. Te întorci?

– Tocmai mă gândeam la asta, am spus zâmbind în sinea mea.

– Nu te gândi prea mult. Herald se căsătoreşte luna asta. *Oui*, toţi ăştia buni sunt repede înhăţaţi. Categoric, Mitch n-o să aştepte *à l'infini* să se hotărască Linda. O să rămâi domnişoară bătrână, *moi je te la dis*, acolo eşti îngropată. *Alors*, Carina şi clasa ei organizează strângerea de fonduri pentru copiii infirmi. Ea este preşedinta proiectului. Marea Licitaţie de Animale Domestice, *voilà*. A avut o perioadă grea *la p'tite*, încercând să decidă între Heathcliff şi Bunny, iepuraşul drăgălaş pe care i l-ai dat. Ah, *oui*, a vrut să-ţi spun că Heathcliff îmbătrâneşte şi că e absolut sigură că ar putea obţine mai mulţi bani pe Bunny...

După-amiaza care a urmat m-am întâlnit cu avocatul meu, domnul Kruger şi am făcut aranjamentele pentru vânzarea proprietăţii şi a tot ceea ce posedam. Mă mutam în California, i-am explicat, mângâindu-mi eleganta şi preţioasa mea brăţară şi amuzându-mă în sinea mea la gândul feţei lui rotunde, înroşite de şoc imediat ce va afla motivul care se află în spatele hotărîrii mele. Ah, bineînţeles, trebuia să mai trec pe la el, să-i fac o scurtă vizită şi să semnez câteva hârtii; nu, nu puteam să aştept până săptămâna viitoare, trebuia rezolvat până joi, cel târziu.

Mulţumită de mine însămi, mi-am petrecut restul zilei

în buticul meu de lângă biroul domnului Kruger, încercând un nou soi de bucurie: cu fiecare rochie, cu fiecare dessous cumpărat mă simţeam alta şi mai aproape de Cary.

Greu încărcată cu pungi şi cutii, maşina mea începuse să semene cu o camionetă şi eu îmi imaginam cam de câte valize voi avea nevoie de data asta. Aş fi putut să aleg calea cea mai sigură şi să-mi iau încă două valize de la Leggett, chiar peste drum, mi-am spus, când pe trotuarul de vis-à-vis l-am văzut pe Cary!...

... nu se putea, am încercat să raţionez, o, dar nu putea să nu fie; aceeaşi statură, acelaşi păr, acelaşi mers, acelaşi... da, bineînţeles, venea după mine, mi-a tresărit inima cu o bucurie nespusă. Ethel trebuie să-i fi spus unde eram...

Fără să mă mai gândesc, am prins să traversez strada în fugă, încercând să-l strig, când, dintr-o dată, am avut un ciudat moment de ameţeală, picioarele mi s-au înmuiat, o durere violentă... şi întuneric.

... cai roşii... apus galben..

– Doamnă Hollman...

– Cine mă cheamă?

– Doamnă Hollman, mă auziţi?

– ... Te aud. Cine e?

– Vorbiţi mai tare.

– ... Da.

– Aşa te vreau, fetiţo. Uită-te la mine, sunt doctorul Rollins, a spus bărbatul în halat alb. Jerry Rollins. Mă ţii minte?

Imaginea s-a limpezit cu încetul. Ar fi trebuit? Vag,

da... îl întâlnisem undeva. Ah, picioarele mă înnebuneau.

– Cum te simţi?

– Mn...

– Vorbeşte mai tare, te rog.

– ... Picioarele mele.

– Aţi fost foarte bolnavă, doamnă Hollman. Aţi avut un accident. Acum sunteţi bine. Înţelegeţi? Acum sunteţi în regulă.

– ... Tubul din nasul meu... braţul meu... un accident... da... unde este Cary? cine sunt oamenii ăştia?... e atât de întuneric aici...

– Doamnă Hollman?

– ... de ce mai multe culori... cai roşii, lună sângerie, chiparoşi negri.

. . . . . .

– O ducem în camera ei, doctore?

– Nu încă. Va sta în I.C.U.

... cal roşu... apus albastru... de ce, calul nu a... nici un ochi... două găuri roşii... oribil... roşu aşa aprins... îmi răneşte creierul... unde e Cary? acolo... acolo este... faţa lui... ochii lui... o, nu nu poate să vadă... două găuri... trebuie să merg la el... da, pot să cânt... franţuzoaica de asemenea... ce... inima mea parcă e...

Roşu, cal roşu... iarba galbenă... doi cai... nu, diavolii... trei... patru... feţele lor... niciodată văzut... asemenea frumuseţe... o, nu... corpuri fără mâini... oribil... cine... cine a pictat asta?

– Doamnă Hollman?

... uite... mai mulţi diavoli... roşu, verde, galben... ce frumos... unic... trei ochi? nu e real... tablouri... cine? unde este Cary? caii s-au întors. Cine-a pictat?... bicepşi roşii nu, roşu şi negru... pigmenţi. Strălucitor... furnici... nu, pleacă...

– Doamnă Hollman?

– ... pleacă!

... femeia aceea... asemenea frumuseţe... unic... cine a pictat asta... o, pieptul ei... sângerând... este viermele!... oribil... nu vreau să... Cary... este... fugi, grăbeşte-te... Cary...

– Cheamă pe cineva. Gary? Kally?

– Bună dimineaţa, cum te simţi?

– ... ciudat.

– Pot s-o înţeleg. Draga mea, ai avut un accident. Îţi aduci aminte să fi avut un accident?

– Da.

– A trebuit să-ţi operăm piciorul, să-ţi punem oasele la loc. Operaţia ta a decurs bine, piciorul tău este salvat.

– Piciorul meu?

– Da, draga mea, piciorul drept.

– O, doctore, dar capul meu?

– O să avem şi grijă de capul tău, nu te nelinişti. Te vom duce în camera ta. Nu te lăsa.

... nu te lăsa... sunt dusă undeva...

da, ştiu unde sunt... spital... am avut un accident... această doamnă în vârstă este soră medicală... un tub în nas... braţul meu... bandaje... piciorul meu? Nu pot să-l simt. Atât de obosită... capul meu... continui să-mi

pierd cunoştinţa din nou şi din nou... atât de speriată...

seringi, bea asta, dragă... aşa, aşa, să fii cuminte... nu este aceeaşi soră... ce... nu trebuie... pot să mă spăl singură... nu, nu pot, nu pot să-mi mişc braţele... seringi... tuburi...

piciorul meu?... Nu pot să simt nici o durere. Numai degetele, o durere afurisită... ce... presează în mine? ca o piatră grea împingând în centrul fiinţei mele... ce este... bandaje... făcută bucăţi... tot corpul meu făcut bucăţi...

durere... mă doare obrazul... o, nu... sora... sora şi faţa mea? e o zgârietură, dragă, acum bea asta... spune-mi adevărul, soră, nu, nu-mi spune... nu vreau să ştiu.

capul meu... ceva nu e în regulă cu capul meu... drogată... de ce mă umflă atâta cu medicamente? Nu vor să gândesc, nu vor să ştiu...

nu-mi pot simţi inima... leşin... atât de speriată...

vă rog, nu mai vreau diavoli, nu mai suport... roşul ăsta îmi distruge creierul... nu poate fi adevărat... numai picturi... o, aicea erai... aşteaptă, Cary... nu pot să fug... m-am împotmolit... împotmolit... cineva...

Ştiu cine şti... bună, Marsha, ţin-te bine fetiţo... o fac, nu-i aşa... nu sunt pe moarte, este?... Marsha, corpul meu?... nu pot să-mi simt piciorul... mi-au salvat piciorul? tu poţi să mi-o spui... nu, nu vreau să ştiu... mi-ar strica... nu-mi simt inima... de ce eu...

– Cine e Cary?

– De ce?

– Îl cheamă tot timpul. E din familie?

– Nu, doar un prieten.

nu e adevărat, Marsha, ştii că e mai mult, mult mai mult... Cary, spune-i, fă-o să înţeleagă... sunt atât de

obosită, darling, leagănă-mă, de ce nu mă legeni... unde eşti?... da, vin... împachetez numai câteva lucruri, nu te uita acum, caii...

– Fata e deshidratată din nou, dă-i mai multe lichide. Trebuie să depăşeşti starea asta, Linda.

tu eşti, Edd?... trebuie să ies... trebuie să fiu o fată cuminte... da, asta, dragă, acum culcă-te... nu vreau, continui să văd acele... acele bizare picturi, ce nu e în regulă în corpul meu? nu, trebuie să adorm... trebuie să adorm... trebuie să merg la Cary... trebuie să merg, ţi-o spun...

– N-a dormit toată noaptea, doctore.

– Dă-i un sedativ. Trebuie să se odihnească. Şi anunţă-mă dacă...

mai multe şi mai multe pastile... bea asta... seringi... lăsaţi-mă în pace... toţi... atât de adormită, nu nu trebuie să adorm... acei diavoli, iarăşi roşu, verde, galben... niciodată nu am văzut asemenea culori... priveşte, cine a pictat inima aceea?... nu, nu roşul ăla, nimeni nu poate... sângerând... o, nu... mai bine aş pleca... vin, darling... da, acum... unde eşti? iată-te... ţi-am spus că vin... iată-te... atât de apropiat... nu pleca... Cary, sunt eu, Linda, ce e cu vocea mea... vocea mea... nici să fug nu pot... nu pot să ajung la el, sunt prinsă!... cineva... cineva să mă ajute! vă rog, cineva... cineva.

– Aşa, aşa, linişteşte-te, să-ţi fie ruşine că te zvârcoleşti atât, încetează să te mai agiţi cu acele în tine, vrei să te distrugi? Aşteaptă până o să audă doctorul Rollins de asta... Aşa, domoleşte-te, bravo, eşti o fată cuminte, aşa, eşti bine acuma?

te cunosc?... soră, da... nu sunt bine... am fierbinţeli; sunt obosită şi mă simt mizerabil, atât de mizerabil...

– Te simţi mai bine, dragă?

– Nu.

– Te doare piciorul?

– Nu...

– Ce te doare, unde?

... l-am pierdut din nou.

Doctori şi surori se strecurau înăuntru şi afară, zi de zi, noapte de noapte. Până vineri capul nu mi-a funcţionat mai bine şi limba nu şi-a dat drumul.

– Văd că în cele din urmă te-ai hotărît să trăieşti, a spus doctorul Rollins, vizibil mulţumit de starea mea. Nu vom mai avea nevoie de sânge în continuare, i-a spus surorii, pe când îmi scotea perfuzia din braţ.

Am simţit o puternică mulţumire, care vine în momentul unei eliberări neaşteptate.

– Doctore Rollins, cât timp va dura până piciorul meu se va vindeca şi cât va dura până voi merge din nou?

– Toate la timpul lor, mi-a replicat. Aï avut un şold şi o bună parte din picior zdrobite, un dezastru. Ne-ai dat doctorului Finch şi mie o mare bătaie de cap, mă tachină privind spre colegul său, dar trebuie să-ţi spun că eşti o femeie norocoasă, acuma eşti iar întreagă.

– Când, când încep să merg? am întrebat din nou neliniştită.

– Cred că trebuie să lăsăm asta pe mâine. Cred că nu eşti pregătită să auzi totul acum.

– O, dar sunt bine, doctore, l-am asigurat. Când pot să încep?

– Dragă doamnă Hollman, va fi un proces de durată până vei începe să mergi singură. Atât îţi pot spune. În timpul ăsta îţi pot sugera să te concentrezi să te faci bine, să te preocupe mai mult pofta de mâncare... Mi s-a spus că nu îţi prea pasă de mâncare.

– Aşa voi face. Ce înseamnă proces de durată? Vă rog, vreau să ştiu. Trebuie să ştiu.

A ezitat o secundă, apoi a cedat.

– Este privilegiul tău, draga mea. În cazul tău o să începi cu un cadru câteva zile; când voi hotărî că eşti gata, în vreo două săptămâni, ar trebui să fii în stare să foloseşti cârjele, să sperăm că în aproximativ opt săptămâni te vei putea descurca numai cu bastonul.

– O, cât timp voi avea nevoie de baston?

– Acum, draga mea, asta... ţi-ai păstrat piciorul, dar vei şchiopăta, nu foarte tare, fără dureri, mă aştept.

– Voi şchiopăta pentru cât timp?

Şi-a dres vocea.

– Aş vrea să-ţi pot spune că e temporar, mi-a spus, dar vezi, n-am avut de ales. Ţi-am salvat piciorul, totuşi un fragment din femur a trebuit îndepărtat. Piciorul tău drept este acum mai scurt cu aproximativ un inci. Nu fii speriată, dragă, este mai scurt, dar este propriul tău picior, vreau să ţii minte asta pentru totdeauna. Există, de asemenea, chirurgie reparatorie care poate fi folosită mai târziu, dar în momentul de faţă nu e altceva de făcut decât să accepţi inevitabilul şi să-l înfrunţi cu curaj; cu cât vei accepta asta mai curând, cu atât va fi mai bine pentru tine.

Am închis ochii. Am încercat să înţeleg: mi se întâmpla cu adevărat sau era unul dintre visele mele îngrozitoare?

– Vă e bine, doamnă Hollman?

– ... cum aş putea să mă simt bine când întreaga mea viaţă e distrusă?

– Draga mea doamnă, a intervenit doctorul Finch, nu faceţi o tragedie din asta, gândiţi-vă care era alternativa.

Da, alternativa, o vreme când Linda putea să meargă mile întregi, să alerge, să înoate, să danseze... Cary!... Nu, nu poate fi adevărat. Doar un alt coşmar. Se va termina curând, ca toate celelalte.

– Doamnă Hollman?

Am deschis ochii. Mi-am dorit să fi murit.

– Îmi pare rău, îmi trebuie ceva timp să învăţ să accept, a spus vocea mea.

– Sunteţi o femeie foarte tare, a spus doctorul Rollins.

– O revenire excelentă, ţinând seama de... a intervenit doctorul Finch. Şi cei doi chirurgi au schimbat o privire rapidă.

– Hm, da, a căzut de acord doctorul Rollins. Cred că aş putea să merg mai departe să vă spun şi restul. Aţi avut două operaţii, doamnă Hollman. Accidentul dumneavoastră a produs o hemoragie severă şi am fost obligaţi să efectuăm în acelaşi timp şi o histerotomie[1]. Îmi pare rău, a trebuit să pierdeţi copilul.

Sfinte Dumnezeule! Ce făcusem atât de rău, să fiu aşa fel pedepsită?!

... Am pierdut copilul tău, darling.

1 Histerotomie - scoaterea uterului.

Da, al tău şi al meu.

Mi l-ai dat împreună cu dragostea ta. Nu ştiai că nu-mi era dat să am copii. Nu mi-era dat.

Nu ştiam că purtam copilul tău. Iată de ce nu i-am purtat de grijă. Nu am ştiut. Iartă-mă, nu vezi? Ironia sorţii.

Te-am pierdut şi pe tine, darling.

Nu mă pot întoarce. Nu în situaţia în care sunt acum. Nu ca o...

Un coşmar? Nu, realitatea. Viitorul-alternativa trecutului. Viaţa mea de acum înainte. Viaţa mea ca o...

Cu cât o vei accepta mai curând, cu atât va fi mai bine pentru tine...

Cuvinte. Cum o poate accepta cineva? Cum o poate, cum poate face faţă cineva unei realităţi îngrozitoare? Cum poate cineva să accepte când întregul lui trup se revoltă, e sfâşiat? Vă rog, cineva să-mi explice cum.

Problema ta este slăbiciunea, Linda. Fii mai tare, de dragul tău dacă nu de al meu...

De dragul tău, de dragul tău nu mă pot întoarce. Nu mă mai pot întoarce... Nu cum sunt acum. Nu cum sunt acum, nu ca o... nu... nu ca o infirmă! (Nu trebuie să ştie niciodată.)

Să îmbătrânim alături, unul lângă altul, Linda. Linda nu mai este aceeaşi. Linda ta a murit. Această Linda n-o să mai meargă niciodată fără baston, pentru că această Linda are un picior mai scurt. N-ar fi corect ca tu să îngrijeşti de o Linda infirmă. (El nu trebuie să ştie niciodată.)

Nu, nu este cinstit nici faţă de mine. Ştiu că nu ar fi posibil să simţi acelaşi lucru pentru mine acum. O, ştiu că vei fi tandru şi bun, dar, vezi, de data asta nu va mai fi *destul* pentru mine. Ai spus că trebuie să

vină din ambele direcţii, la fel de puternic; tu şi cu mine. Ştiu că nu poţi. Nu în situaţia în care mă aflu acum. Şi mai ştiu că acest handicap va stărui permanent în mintea mea, oricât mă vei mângâia, mă vei atinge...

(El nu trebuie să ştie niciodată.)

Nu, darling, nu putem. Nu mai putem. Nu ar fi drept faţă de niciunul din noi. Înţelegi? Este un adio, indiferent cât ar durea. Pentru că la fel ca tine, vreau totul sau nimic. Înţelegi?

Ce vei face?

Două iubiri am avut care m-au mângâiat şi m-au dus la disperare: tu şi munca mea, mi-ai spus odată. Eşti atât de norocos, nu vei fi niciodată singur, tu ai încă munca ta, continuă cu miracolul de a-i învăţa pe alţii, continuă să scrii cărţi minunate pentru toţi, nu doar pentru o minoritate, aşa cum, atât de chibzuit ţi-ai asumat-o. Continuă să scrii despre necazurile şi loviturile vieţii, continuă să scrii despre oameni ca mine, continuă doar să scrii.

Ce voi face eu?

Nu te îngrijora pentru mine. O să fiu tare, promit. Voi face faţă handicapului meu. Voi accepta frustrarea şi singurătatea care vor veni, cumva o voi face. O, da, am un ton amar acum, dar nu mă pot împiedica să nu-l am. Am nevoie de timp să mă acomodez. Dacă cumva o voi face. Îmi voi duce partea mea de povară şi, darling, să nu mă urăşti niciodată, pentru că niciodată nu am vrut să se întâmple aşa. Am vrut să mă întorc şi să fiu una cu tine, acum sunt doar pe jumătate, pe jumătate infirmă.

(El nu trebuie să ştie niciodată.)

– Febra a scăzut de tot, a spus doctorul meu duminică dimineaţa, după ce m-a examinat. Sunteţi bine.

(Sunt bine, niciodată nu voi mai fi bine, doctore.)

– Poate primi vizitatori astăzi, a adăugat adresându-se sorei.

– Aş prefera să nu, m-am grăbit să spun, cu excepţia doamnei Leeman, nu cred că sunt gata pentru nimeni încă. Nu sunt.

– Cum doriţi, mi-a răspuns şi semnul *Fără vizite* a rămas pe uşa mea.

Prietena mea Marsha trecuse zilnic să mă vadă, plină de devotament. Ea simţise lupta mea interioară, şi cumva prin tăcerea ei participase la ea. Şi ca şi cum ar fi ştiut că renunţasem la el, n-a menţionat numele lui Cary nici măcar o dată. Astfel, printr-o înţelegere mutuală, Cary Jefferson a devenit un subiect tabu.

– Arăţi chiar foarte bine pentru o bolnavă, m-a gratulat ea de cum a apărut după-amiaza devreme. Şi am o noutate pentru tine. Vei avea o casă deschisă azi, îţi place sau nu, toţi vor veni să te vadă.

Ceva s-a răsucit în mine ca un şarpe veninos, care trebuia să muşte sau să izbucnească.

– Cărui fapt datorez această onoare? am spus pe un ton zeflemitor. S-au decis să mă ierte pentru că sunt frumoasă sau pentru că sunt infirmă?

– Nu te prosti cu mine, mi-a întors-o caustic. I-am văzut pe Selinda şi pe Richard jos la florărie, o să fie sus din clipă în clipă; şi ascultă la mine: ori te comporţi ca o femeie matură, ori nu te mai cunosc. Acum piaptănă-ţi părul şi...

Nu doream pe nimeni.

Totuşi, cu excepţia lui Alen, Augusta şi Bill, toţi au venit să mă vadă; prieteni, persoane din Liga de Artă şi din Garden Club şi alţii. Ştiau cu toţii că am un picior mai scurt... Şi nu mă puteam abţine să nu

mă întreb despre adevăratele sentimente ale celor pe care îi şocasem cu cuvintele şi intenţiile mele, la petrecerea Marshei. Selinda, inima ei de aur venea ades în întâmpinarea celor bătrâni, săraci, bolnavi şi singuri. În ce categorie eram eu? Amuzant *le doigt du destin*, cum îl numise Claudine... Fie prin voia destinului, fie datorită greşelii mele prosteşti, devenisem unul din personajele predilecte din piesele lui Cary... Genee, frumoasele momente petrecute cu ea la New York, plimbându-ne dimineaţa prin buticuri şi galerii de artă, vânând cele mai bune spectacole de seară de pe Broadway, alergând după taxiuri... Prea descuiată la minte pentru a-şi pierde nădejdea, Genee mi-a produs şi mai multă durere.

– Fă-te bine, ieşi de aici şi fă ceea ce vrei, auzi? E viaţa ta, mi-a zis plină de căldură, neştiind că era prea târziu.

Kenneth, la rândul lui, bătrânul Ken, mi-a adus un buchet din cele mai uimitoare flori pe care le-am văzut vreodată, m-a îmbrăţişat şi a plecat spunând:

– Nu eşti singură, Lin. Atât de diferit faţă de obişnuitul: „Care e următoarea călătorie, Lin?" Şi nu numai cuvintele, dar şi tonul. Ciudat. Nu-l mai văzusem pe Ken atât de emoţionat de când murise Kurt. Şchiopătatul meu era oare atât de demn de milă?

Corect, totuşi. Nu eram singură. Nu eram nici singura care să şchioapăte prin viaţă. Existau mulţi ca mine. În Kingsbrige, în Virginia, în toată lumea. Milioane ca mine. Ce ne face pe toţi să vrem să mergem mai departe?...

*

Era seara târziu când Edd a venit să mă vadă. Mult după ce vizitatorii de după-amiază plecaseră, Edd fusese alături de mine de-a lungul zilelor de febră, verificându-mi starea cu interes şi grijă. Ştiam că acum venise să discutăm şi era singurul care era bine venit; totdeauna am putut discuta liber cu Edd. Şi aveam nevoie s-o fac. Cu adevărat nevoie.

– Acum, a început el aşezându-se alături de mine, discut cu o femeie care-şi plânge de milă sau discut cu Linda?

– Discuţi cu o femeie care a trecut prin iad, am spus eu cu durere.

– Într-adevăr, a zis el calm.

– Caraghios, este? mi-am dat eu drumul. Helen m-a trimis la naiba şi eu i-am rămas îndatorată. O urăsc pe Helen pentru ceea ce a făcut şi mă urăsc pe mine însămi că am provocat-o... Da, din punct de vedere psihic, a fost un iad. Bănuiesc că oameni ca mine trebuie să-l încerce, ca să se călească.

– Nu realizezi nimic amărându-te, a observat el. Ai fi putut să-ţi pierzi amândouă picioarele sau chiar să mori, nu trebuie să ţi-o mai spun eu.

– Sunt conştientă de norocul meu, i-am tăiat-o eu acru.

Nu mi-a răspuns.

– Nu ştiu, Edd, am continuat cu regret. O parte din mine nu ar regreta, dacă ar fi într-un fel sau altul. Cealaltă parte din mine vrea să meargă mai departe, să trăiască normal, cel puţin să încerce. Ce ne face pe noi, infirmii, să vrem să continuăm?

– Toţi ne-am născut să supravieţuim, mi-a replicat.

– Cred că da, am spus gândind în sinea mea că el nu-mi contestase infirmitatea... Crezi că voi reuşi?

– Desigur, sigur că da. Ceea ce îţi trebuie este ambiţia. Pune-ţi ambiţia să te ridici şi să umbli cu cârje sau fără. Nu este sfârşitul lumii. Ambiţia, Linda. Să mergi, să te mişti. Mănâncă bine. Când vei fi destul de îndrăzneaţă vom putea să discutăm, să luăm în discuţie posibilitatea unei grefe osoase.

– Nu cred că îmi pasă, am spus pe un ton plat.

– O să mai vorbim după ce îţi mai revii. Nu te îngrijora, n-o să-ţi propun trauma unei noi operaţii decât dacă este absolut necesar, ceea ce nu vom şti prea curând.

– Edd, vreau adevărul. Poţi să-mi spui. Şchiopătatul cât de rău va fi?

– Răul este un cuvânt relativ. Va fi vizibil şi supărător, dacă asta vrei să ştii.

– Da... Acum... Exact cam cât voi merge cu cadrul?

– Cel mai probabil, trei săptămâni. S-ar putea mai mult.

– Cârjele?

– Cel puţin două luni, dacă o să te descurci, a subliniat el.

– O să mă descurc. Cât timp va dura până când voi umbla bine cu bastonul?

– Asta n-ar trebui să fie o problemă. Depinde în întregime de tine. Dacă eşti ambiţioasă, într-o săptămână se rezolvă.

– Înseamnă între trei şi patru luni, am dedus eu. Edd, am nevoie de ajutorul tău.

– O să fac tot ce pot, ştii asta... Vrei să-l chem? m-a întrebat cu blândeţe.

Dragul de Edd, singurul om de suflet şi numai de două generaţii în Virginia.

– Nu, am spus încet. Dar, mulţumesc. Nu, am repetat cu hotărîre şi mai mult pentru mine, ceea ce vreau este de altă natură. Nu cred că îmi place ideea de a sta acasă şi de a număra zilele până voi fi în stare să umblu, şi nu pot, bine, o ştii pe Marsha, nu se poate abţine, iar eu nu vreau să fiu dădăcită. Vreau să plec undeva, Edd, vreau să merg la Laussanne, la unul dintre acele sanatorii liniştite, poţi să aranjezi asta pentru mine?

În zece zile eram destul de înzdrăvenită pentru a fi împachetată într-un scaun cu rotile împreună cu razele X indispensabile şi expediată la un sănatoriu de refacere din Laussanne. Era în mijlocul lui mai.

X

După un an

Am părăsit sanatoriul şi oraşul Lausanne în septembrie. Mulţumită unei minunate echipe de doctori, piciorul mi se vindecase extraordinar. Cât despre şchiopătatul meu, baston şi amintiri, reuşisem să le fac faţă cu perfidie şi pentru aceasta trebuia să-mi mărturisesc toată gratitudinea şi stima mea pentru domnul Fullman.

Robert Fullman a venit la sanatoriu la câteva zile după sosirea mea, pentru a-şi trata sciatica şi pentru o perioadă de odihnă, în urma unei serioase afecţiuni cardiace. Un scriitor de poveşti pentru copii, din New York, la şaptezeci şi doi de ani, domnul Fullman (n-am putut niciodată să-i spun Robert, deşi el a insistat să o fac) era un domn drăguţ, fragil şi extrem de îndatoritor şi reconfortant. Cred că zâmbetul lui amabil a fost cel care m-a făcut să am încredere încă de la început.

Călătorit prin toată lumea, domnul Fullman era, de asemenea, şi un minunat povestitor. Am petrecut ore întregi absorbită de amintirile lui din călătoriile în

Ţara-de-foc, Egipt, Tanzania, Tibet şi multe alte fascinante ţinuturi.

Psiholog înnăscut în aceeaşi măsură, cu o subtilă capacitate de analiză şi concluzii, dar într-o manieră delicată, odată el a recunoscut:

– Eşti foarte gânditoare, draga mea.

– Aruncasem o privire în trecutul meu, i-am spus.

– Cu mânie sau cu mulţumire? m-a întrebat.

– Nu ştiu, i-am spus visătoare. Odată am întâlnit un bărbat. El m-a făcut să mă simt feminină, plină de viaţă şi fericită. Dar asta a fost pentru foarte scurt timp, câteva momente. Restul a fost o perioadă de dezamăgiri prin care am trecut ca prin somn. Nu mă pot abţine să nu întreb: viaţa mea a fost irosită?

El a zâmbit.

– Viaţa trebuie învăţată, draga mea, deci ea nu poate fi irosită şi ce e viaţa dacă nu o mână de clipe în care te-ai bucurat?

Altă dată, într-o seară înstelată, în timp ce stăteam amândoi tăcuţi pe terasă, el a început:

– Draga mea fată, ştiu că eşti tulburată, nu eu voi fi acela care să te întreb de ce; şi tu nu trebuie să-mi spui mie nimic. Mărturisirile nu smulg din rădăcini regretele, a observat el cu înţelepciune, stârnesc numai compasiunea. Ştiu că tu nu-mi ceri asta, cei cu adevărat curajoşi nu cer asta.

Există multe adevăruri pe care le ştim instinctiv, sau despre care citim, totuşi, numai când sunt spuse într-un mod corect şi la momentul potrivit, adevăratul lor sens prinde viaţă. Şi domnul Fullman avea acest talent foarte special. Chiar şi despre subiecte cu adevărat complicate, ca dragostea, domnul Fullman a avut odată ceva foarte potrivit să-mi spună.

– Cred că era Tennyson, nu-mi amintesc foarte precis, e atât de mult de atunci, da, cred că era Tennyson. *Este mai bine să fi iubit şi să fi pierdut, decât să nu fi iubit niciodată.*

Trebuie să mai menţionez că Robert Fullman era străbunic şi chiar unul din cei iubitori. În fiecare dimineaţă se aşeza la micul său birou din salon şi scria celor trei strănepoţi pe care îi adora.

– Ce fermecător de minunată, m-am pronunţat după ce îi citisem o scrisoare. Era o nemaipomenită poveste pentru copii. Vor fi cu adevărat entuziasmaţi.

– Crezi? a replicat el clipind în spatele lentilelor. Ce drăguţă eşti! Doream să-ţi împărtăşesc un mic secret. Sunt un bătrân foarte egoist. Nu o fac atât pentru plăcerea lor, cât pentru a mea. Cu adevărat, dragă. Scrisul este un medicament pentru mine. Îmi lipseşte fiecare dintre cei trei iepuraşi şi, scriindu-le, parcă mi-e mai puţin dor. Ai încercat vreodată metoda asta? m-a întrebat el cu vocea lui amabilă şi blândă, adăugând:

– Ştii, nu trebuie neapărat să le şi expediezi.

În fine, domnul Fullman era de asemenea un adept al filozofiei lui Jung, şi în această calitate m-a învăţat semnificaţia cuvântului *persona*, care este masca pe care noi toţi o prezentăm în faţa lumii. După domnul Fullman, în cazul meu persona cerea ceva mai mult şi ţinea de capacitatea mea de a face faţă societăţii în care urma să mă întorc ca o handicapată. Da. Un ajutor de necontestat pentru un începător; în privinţa asta, persona trebuia să devină însoţitorul meu permanent şi tăcut în anii ce vor urma.

*

Nici un cuvânt de despărţire nu a fost rostit când domnul Fullman a părăsit sanatoriul cu patru săptămâni înaintea mea. Mi-a dat una din cărţile sale, spunând:

– N-a fost scrisă pentru tine, dar poţi s-o citeşti. Tu eşti unul dintre inocenţi.

La rândul meu, i-am dat nişte mâzgăleli de-ale mele, să le citească în avion, ca să-i treacă timpul.

– Nu au fost scrise pentru tine, am spus, dar tu ai fost una din sursele mele de inspiraţie.

Nu mai trebuie să spun că viaţa mea la sanatoriu n-a mai fost aceeaşi după plecarea domnului Fullman. Singura scrisoare pe care mi-a trimis-o a fost foarte scurtă.

Draga mea Linda,

Ceea ce tu numeşti mâzgăleli au fost mai mult decât pură încântare pentru mine. Aş dori să le public cu permisiunea ta. Este dorinţa unui om bătrân care speră s-o facă până în Crăciun. Nu sunt trist, viaţa este numai o scurtă vară, am avut momentele mele de bucurie.

Vino neapărat să mă vezi, în drumul tău spre casă, doamna Fullman moare să te cunoască. Până atunci, fii binecuvântată.

Robert

Cum am părăsit sanatoriul, m-am oprit în trecere la New York şi i-am vizitat pe domnul şi doamna

Fullman, şi, de asemenea, pe Yvonne, prima prietenă cu care m-am întâlnit după lunga mea convalescenţă. Compasiunea Yvonney pentru mine a durat numai două minute, după care m-a tratat de-a dreptul şi fără mănuşi, ceea ce era tocmai ce doream.

Viaţa mea a revenit la normal, ca să spun aşa. Exceptând petrecerile, o formă de distracţie care nu mă mai tenta ca în trecut, am continuat să mă preocup de citit, pictat, de artele plastice şi de spectacole.

La asta am adăugat un nou hobby. Am devenit o avidă colecţionară de bastoane... bastoane şic, care să meargă cu piciorul meu neobişnuit.

A, da, am continuat să ies din când în când. Am petrecut o foarte frumoasă zi - Ziua Recunoştiinţei - cu Marsha, la Homestead, şi, de Crăciun, am fost la New York cu vesela mea prietenă Genee; Yvonne ne-a oferit amândorura momente cu adevărat plăcute. De fapt, am petrecut ajunul Crăciunului la ea şi atunci l-am cunoscut pe Harry, bărbatul cu care trăia. În februarie am petrecut o săptămână la Disneyland-ul din Florida, cu adorabila Selinda şi cu copiii ei. Am stat înăuntrul complexului, o mare aventură într-o lume diferită, o lume a bucuriei şi care te face să crezi în ea. Viaţa este atât de generoasă când în jur sunt copii...

Convorbirea mea telefonică cu Claudine a fost la fel de plăcută ca totdeauna. O, da, pe când eram la Lausanne, i-am trimis Claudinei câteva cărţi poştale, informând-o că îmi petreceam vara în Elveţia şi că petreceam bine descoperind ţara. Mereu aceeaşi, Claudine era convinsă că adevăratul motiv al lungii mele călătorii peste ocean trebuia să fie, în primul rând, un bărbat şi mi-a spus-o în prima noastră conversaţie, când m-am întors acasă:

... il est claire, toi tu as trouvé un homme là bas. Alors la vérité... m-a întrebat nerăbdătoare. Frumos, bogat?

– Foarte, i-am întors-o râzând. Are o inimă foarte bună, o nevastă iubitoare şi trei iepuraşi. Ultima conversaţie cu Claudine a fost în martie.

– Trebuie să vii pentru Oscaruri, *chérie*, toarse ea ispititor ca de obicei. E un an gras. Toată lumea vorbeşte despre asta. Lena va participa la ceremonii. Ai văzut *The Wife of Bath*[1]? Brenda este fulminantă. Ah, Noxy.

– Ce fac copiii? am intervenit eu.

– *Toujours les mêmes*. Carina a scris un mic volum săptămâna trecută *elle a bien du talent la p'tite*. Anthony vrea să abandoneze şcoala şi să intre în Peace Corps, ah, *bon, une caprice temporel*. Toamna asta o să meargă la şcoala preparativă în North Hollywood. *Alors*. Mitch a întrebat de tine; o serată de binefacere *toujours charmant, toujours vivace*, şi-a abandonat Rolls Roice-ul pentru tip sport, *epatante*, nu-l mai vedem pe Cary; *il est complètement disparu cet homme alors*, micuţa mea secretară cu problemele sociale, *ah, ça c'est bien amusant*, Sandra a hotărît să încerce în cinema şi în muzică, imaginează-ţi producătorul i-a tras bikini în jos, *oui, c'est incroyable, quoi*, acum am de două ori pe săptămână. Voyons, nimeni nu vrea să îmbătrânească în Bev, chiar madame Rouseau este blondă acum, o să plece vara asta, a venit timpul pentru Carina să înveţe să-şi poarte singură de grijă. *Bon*, Norma Jean a avut un alt spectacol. A întrebat de tine. *Tout le monde t'attend chérie*, vii. *Oui*?

1 Nevasta din Bath, de Chaucer.

Şi ca de obicei, a trebuit să refuz invitaţia Claudinei, având alte planuri pentru primăvară. Era adevărat, odată cu primăvara trebuia să plec la New York cu nişte treburi, ceva foarte personal, care voiam să rămână ca atare, de aceea am vrut să merg absolut singură de data asta. Nu mai puţin pentru că voiam să-mi comand nişte pantofi ortopedici. Cei pe care îi aveam erau confortabili, dar aveau o formă cam neplăcută, voiam ceva mai delicat şi bănuiam că anume pentru asta aveam mai multe şanse la New York. Yvonne a fost de-a dreptul entuziasmată când am sunat-o.

– Ştiam că avea să mi se întâmple ceva plăcut când m-am trezit şi n-am simţit slăbiciunea mea obişnuită. Cât poţi să stai, puştoaico?

– O săptămână. Am planificat să ajung acolo miercuri, dar nu conta pe mine până joi.

– Nemaipomenit. O să am grijă să avem cele mai bune bilete la cele mai bune piese, inclusiv la cea a lui Cary, a adăugat ea absolut normal.

Piesa lui Cary, *Marian*, cea la care lucra când am fost la Los Angeles, da, cea din care am citit în manuscris, tocmai debutase pe Broadway. Era una din piesele pe care eram foarte nerăbdătoare să le văd. Cu aproape aceeaşi nerăbdaree, anticipam, de asemenea, o încântătoare conversaţie cu domnul Fullman, la un prânz în locul preferat al lumii literare, Alqonquin, da, şi mulţumesc cerului pentru asta, domnul Fullman era încă în viaţă şi bine în aşteptarea unui alt Crăciun.

Şi astfel, într-o luminoasă dimineaţă de miercuri, într-un aprilie târziu, mi-am luat valiza şi *persona* şi am zburat spre New York.

Am aterizat la The Towers, obişnuita mea casă *departe de casă*, în New York. Cu toate acestea, am plănuit

să-mi petrec cea mai mare parte din seri cu Yvonne şi natural cu Harry, bărbatul la care nu putea renunţa, cu toate că burlăcia este o caracteristică a familiei lui.

Trebuie să mărturisesc că am fost chiar contrariată când l-am întâlnit prima oară pe Harry de Crăciun; mai exact nu i-am dat prea multă atenţie, pur şi simplu pentru că nu voia să-şi încalce principiile şi să-i ofere Yvonnei multdoritul inel. Dar curând după asta, în timp ce comentam o piesă pe care o văzusem împreună (subiectul fiind nebunia geloziei), Harry a făcut o remarcă: „Nu fii copil, toţi avem micile noastre infirmităţi". De atunci am început să-l plac. Un bărbat masiv, cu o coamă de păr sur, cam de şaizeci, Harry se gândea la pensionare, la o viaţă de seninătate şi la muzica clasică. Încă plină de energie, Yvonne nu era gata pentru asta. De la biroul ei de lucru, de la 8 la 16, ea îşi continua modul ei de viaţă cu încăpăţânare, controlând, dirijând, ca să folosesc propriul ei termen, cioroväindu-se. Serile fiind la fel de ocupate, îmbina în mod exemplar viaţa mondenă cu afacerile.

– Dacă m-aş domoli aş muri, a fost explicaţia la frecventele aluzii la vârsta ei înaintată, ritmul ei neslăbind până la miezul nopţii.

M-am întâlnit cu ei joia seara, după sosirea mea, când m-au scos să văd *Marian*, piesa lui Cary. Ochii au continuat să mă necăjească pe tot parcursul spectacolului... nu, nu-l uitasem pe Cary, acele amintiri erau prea preţioase ca să le dau uitării, dar am învăţat să le fac faţă într-un mod matur.

În această privinţă domnul Fullman făcuse o treabă bună cu mine.

O, da, am avut o conversaţie încântătoare cu bătrânul meu la prânzul de a doua zi.

– Fii sinceră cu mine, draga mea, mi-a cerut cu obişnuitul său ton amabil. Crezi că te-am păcălit cerându-ţi această mare favoare, de dragul unui om pe moarte, care şi-a amânat călătoria spre somnul veşnic?

– Dumneata mi-ai făcut un mare privilegiu, am spus eu cu căldură, mi-ai redresat viaţa. Nu mai spun ce mare *favoare* mi-ai făcut.

– O vei mai încerca şi altădată? a întrebat el cu un zâmbet prietenesc.

M-am gândit o clipă.

– Nu cred că o voi încerca, am spus tot ce am avut în acele scrisori şi i-am întors zâmbetul.

Şi domnul Fullman a înţeles fără prea multe cuvinte.

Până în prezent, fiind doar două zile, consider că m-am descurcat bine: mi-am aranjat afacerile particulare, am vizitat importanta clădire a Naţiunilor Unite (reportajul meu pentru The Star), am văzut piesa lui Cary şi am avut mult dorita conversaţie cu domnul Fullman. Acum, vineri seara, după o vizită plină de surprize la casa de mode din Seventh Avenue, neobosita mea Yvonne m-a dus la un music-hall, o reprezentaţie cu cântece şi dansuri. Harry a refuzat cu candoare, el nu putea să înţeleagă muzica uşoară, fapt care părea s-o irite pe Yvonne într-un aşa grad încât „să nu-mi spui mie Yvonne, dacă n-am să i-o fac într-o zi; am să-l îmbăt cu o vodcă tare, am să-l leg de pat şi am să-l tratez cu Lulla by Broadway".

Vesel, melodios, bine pus la punct, music-hall a avut de asemenea un balet incredibil de încântător şi nici o clipă nu ne-a lipsit Harry. Şi mai mult, protagoniştii, familia Kowalschi, erau prietenii lui Yvonne şi asta a făcut şi mai interesantă reprezentaţia.

A doua căsătorie pentru ambii, m-a informat ea după spectacol. Victor e plicticos, monoton, iar tot ce îl interesează este jocul şi vocea sa. OKay, el e bun, e talentat, dar altfel, nu contează. Când e vorba de cei doi, nu e niciodată Cora şi Victor, e vorba întotdeauna întâi de Victor şi apoi de Cora – ei, bine, e viaţa ei. În orice caz, îi vei întâlni pe amândoi mâine seară. Nu te îngrijora, puştoaico, am devenit prea bătrână ca să dau petreceri mari, am chemat doar o mână de oameni – nu afaceri, nu străini, jur, doar prieteni. Ţie o să-ţi placă Cora, îţi spun eu, e cu capul pe umeri, cât despre verişoara mea, Bibi, fetiţa asta e un soi de pisică.

Sâmbătă am avut la prânz o întâlnire cu Sardi. Am fost totdeauna punctuală la întâlniri. Cred că e o problemă de obişnuinţă. Dar după accident, am căpătat un nou obicei: am devenit un om care vine mai devreme la întâlniri. Da, e mai uşor să spui hello, stând jos, decât să vii şontocăind.

– Surprize, surprize, exclamă veselă Yvonne...

– Nu ştiu, şahul Iranului, am spus eu amuzată, văzându-i faţa atât de animată.

– Ce şah? Familia Young; Norma Jean şi Russell! anunţă ea cu ochii ei extraordinari strălucind de emoţie. Norma Jean acum mi-a dat un telefon, tocmai au sosit. Şi ghici cine mai e aici? Mitch. A venit pentru afaceri. Poţi să-ţi închipui? Am zburat împreună, stau la Algonquin, iar Mitch este la, ghici, la The Towers, unde eşti şi tu. Ţi-o mai spun, nu s-ar fi putut întâmpla ceva mai potrivit. Şi i-am spus Normei că ar fi mai bine să-l aduci şi pe Mitch, căci altfel o să-ţi reproşeze. Desigur că vin deseară, nu-i grozav? Ce bine-mi pare,

nu-mi vine să cred, ascultă, încă nu i-am spus că eşti aici, aşteaptă să vedem ce feţe fac.

Am fost întrerupţi să comandăm prânzul, după care, cu nu mai puţin entuziasm, Yvonne a continuat „Ce lovitură, ţi-o spun, nu s-ar fi putut aranja mai bine. Norma şi Russell vor merge să vadă întâi o piesă, mi-a spus care, dar am uitat; de fapt ei vor veni târziu ca şi familia Kowalschi, dar sînt sigură că Mitch – ce, puştoaico, o, da, ştiu, fac gafe, mi-am dat drumul la gură şi am uitat să te întreb: ai reuşit ceva cu pantofii ăia?

– Am comandat două perechi, am spus eu absentă.

– Oare nu era ceea ce ai vrut, de ce faci mutra asta?

– Nu ştiu nici eu prea bine...

– Hei, ascultă, puştoaico, ce se întâmplă cu tine?

Trebuia să-i explic.

– Este îngrozitor, am spus, oricât aş dori să-i văd, eu nu cred că... vezi tu, Claudine nu ştie nimic despre piciorul meu, într-un fel nu am putut să-i spun, ea nu-mi va ierta niciodată când va afla şi desigur că Norma Jean îi va spune. Eu cred că ar fi mai bine să nu vin deseară. Ar rezolva o mulţime de lucruri.

– Pe naiba, m-a repezit ea. Ce atâta gălăgie? Tot ce trebuie să faci este să spui că ţi-ai scrântit glezna. Ei şi? Se-ntâmplă în fiecare zi. Sigur că da, vei sta întinsă pe un divan, ca o Semiramidă languroasă şi te vei întâlni cu prietenii tăi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am deliberat repede cu propria mea *persona*... Nu, am hotărît noi, ar fi o greşeală. Eu sunt puerilă într-adevăr, ar trebui s-o ştiu. A trecut un an de atunci, n-are nici un sens să mă ascund toată viaţa. În cel mai

rău caz, Claudine ar lua telefonul şi m-ar bombarda în felul ei agitat încântător.

– Evident uşurată, m-a tachinat Yvonne. La asta m-am gândit tot timpul. Mai degrabă ai suporta bombardamentul Claudinei decît serviciile Istambulului.

(Era un à propos la un vechi comentariu al meu, în prima vizită la Yvonne, când mi-am exprimat dubiile cu privire la autenticitatea divanului ei turcesc: „E prea confortabil pentru a fi o piesă antică autentică, am spus eu, totuşi mie îmi place").

– Şi mai e ceva: tu cunoşti adevăratele mele sentimente pentru Istambul, când, deodată, ea mi-a tăiat-o întrebându-mă:

– Şi ce facem cu Mitch, oare te deranjează ca el să te vadă pe trei picioare?

– Da deloc, i-am răspuns foarte normal. Dar *persona* mea nu a păcălit-o pe Yvonne. Doar puţin, am recunoscut. Hai să zicem că voi avea câteva clipe de plictiseală când el îşi va exprima compasiunea; asta ar fi tot. Sunt obişnuită. E în ordine. Voi fi acolo cu baston cu tot.

Ea a continuat să se uite la mine într-un fel ciudat.

– Am spus că voi fi acolo, am asigurat-o zâmbind.

Făcându-şi ochii mici, în cele din urmă a spus:

– Nu vrei să asculţi medicii care vor să-ţi facă piciorul normal?

– O, nu ştiu... Cândva, când o să mă gândesc la asta o să am şi răspunsul. Dar pentru ce?

Mă pregăteam pentru petrecerea la Yvonne, trăgând pe cap rochia mea de seară de culoarea teiului (verde, bineînţeles) şi gândurile mele au zburat înapoi în timp;

n-am putut să nu-mi zâmbesc – cu numai un an în urmă, în primăvară, fusesem atât de agitată în aşteptarea lui Mitch, care trebuia să mă scoată la cină, neştiind ce să îmbrac, neştiind ce să spun şi minunându-mă de ce mă plictisea cu acel „prinţesă, tu obiect strălucitor". Sărmanul Mitch, după ce i-am spus că nu sunt o prinţesă tot a venit să mă caute. „E un lucru grozav să mergem pe iahtul lui Roger, mi-a spus el. Ei şi, şi eu sunt un fals..." *Jamais de la vie* niciodată, a reacţionat Claudine. „Vom avea un Paşte în familie, acasă". „Pipa mea te deranjează... Din contra, îmi place... Înţeleg, e un lucru care îţi place la mine..."

Clipe... ce este viaţa decât o mână de clipe agreabile, dragul meu domn Fullman.

Ei bine, într-un fel am fost uşurată, era timpul ca prietenii mei de pe coasta de vest să ştie ce e cu piciorul meu. Şi, desigur, era timpul ca familia Thompson să vină în Virginia să mă viziteze. Oare Carinei nu i-ar place să alerge după iepuraşii care ies din pădurea din spatele casei?

Şi ea era micuţă cât un iepuraş când a venit aici prima oară. Şi cum zboară timpul... Da, Joseph şi Anthony ar petrece şi ei, au avut aşa o plăcere când au pescuit ultima oară în eleşteu, am atâtea de vorbit cu Claudine... Poate, poate că peste câţiva ani aş putea să-mi închipui o călătorie la Los Angeles.

Dar mai trebuia să văd Ţara-de-foc, Tibetul şi poate şi altele; domnul Fullman mi-a stârnit curiozitatea cu aceste locuri fantastice. „Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânăr, te-aş fi luat eu personal, te-aş fi dus acolo, doamna Fullman nu s-ar supăra deloc, ea este de treabă. Ştii?"

Ciudat cum viaţa mea s-a îmbogăţit cu o nouă

dimensiune după ce l-am întâlnit pe domnul Fullman. El m-a lecuit de nesiguranţă într-o aşa măsură, încât am ajuns să mă consider o femeie foarte norocoasă. Şi, într-adevăr, chiar din mai multe motive sunt norocoasă: norocoasă că am fost educată într-o atmosferă de vechi şi nobile tradiţii, fericită să fi avut căldura şi învăţămintele ambilor părinţi, atunci când aveam cel mai mult nevoie de ele, am avut noroc să-l întâlnesc pe Kurt. Da, cu adevărat. Dacă n-ar fi fost Kurt nu cred că aş fi venit vreodată să locuiesc în Statele Unite şi nu aş fi descoperit niciodată frumuseţea şi puterea noii mele ţări. Şi mai mult, nu m-aş fi întâlnit niciodată cu Claudine, şi în consecinţă, cu Cary. Am fost atât de norocoasă că l-am întâlnit pe Cary, el mi-a dăruit adevăratul înţeles al dragostei, mi-a redat încrederea în oameni şi sentimente, el m-a făcut să înţeleg că a fi femeie este ceva foarte deosebit. Da, sunt norocoasă că am ambele picioare, că pot să mă mişc, să văd, să învăţ, să mă întâlnesc cu oamenii... Sunt fericită că sunt bogată, că pot ajuta mai degrabă decât a avea nevoie de ajutor. Sunt norocoasă că am prieteni, prieteni a căror faţă se luminează de câte ori mă întâlnesc. Nu, nu mă voi lăsa influenţată de handicapul meu, nici nu voi lăsa urîţii mei pantofi ortopedici să-mi strice plăcerea unei seri cu prietenii. De fapt, nu era doar ideea de a o revedea pe Norma Jean, Russell şi Mitch, care mă bucura; aveam mai multe de care să mă bucur: doream să o întâlnesc pe Bibi, verişoara lui Yvonne, despre care auzisem atât de multe; Bibi lucra pentru Yvonne într-un departament de publicitate şi era o fată şi jumătate, totdeauna săritoare la nevoie, totdeauna gata să te ajute, nimeni nu ştie să gătească atât de bine ca Bibi, ea pregăteşte cel mai bine puiul à la Tetrezzini,

cel mai bun souflé de spanac, cea mai bună specialitate din porumb, o dulce copilă care a avut o perioadă foarte grea după divorţ. Şi cu toate că, după părerea lui Harry, Bibi era o timidă, eu am crezut-o pe cuvânt pe Yvonne şi aşteptam să mă întâlnesc cu o femeie adorabilă.

Apartamentul Yvonnei din mijlocul Manhattan-ului era extraordinar de elegant şi mare – era imens – aştepta sosirea musafirilor îmbăiat într-o extraordinară bogăţie de flori, oglinzi şi lumânări aprinse. În living, zăcând pe un covor pufos, lângă divanul turcesc, Lover, magnificul ei ogar alb trăgea un pui de somn.

– Totul arată încântător, am exclamat eu când am intrat, uitându-mă în jur fermecată.

– Nu fii surprinsă dacă locul se va transforma într-o babilonie, interveni Harry, cunscându-ţi amorul pentru oameni coloraţi, Yvonne a chemat-o pe cea mai afurisită, prin urmare, Bibi e capul răutăţilor, a subliniat el.

– Tu să te porţi frumos cu ea, l-a repezit Yvonne.

– Dă-mi un motiv pentru care să o fac, o tachină el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, fata are o problemă, dar cum s-o înţelegi, când n-ai fost niciodată căsătorit.

Harry a râs şi nu i-a dat satisfacţia să-i răspundă şi în clipa aceea a intrat Bibi cântând.

Foarte tânără, foarte veselă, cu o faţă de copil, Bibi a vrut să capteze atenţia lui Harry imediat.

– Oare unde se află singurul burlac convins din oraş, hei tu, omul irezistibil, înclină-te, i-a cerut ea cu o voce de răsfăţ şi în ochi avea o licărire poznaşă.

Pentru că Harry nu s-a executat, ea a mers pe vârful picioarelor şi l-a sărutat. Apoi s-a întors către mine:

– Ei, Linda, am auzit atâtea despre tine. Pariez că şi tu ai auzit atâtea despre mine. Eu sunt Bibi şi de când l-am prins pe soţul meu în pat cu cea mai bună prietenă a mea, ei mă numesc acum *biata Bibi*. Şi ce face amantul meu, continua ea, mângâindu-l şi vorbindu-i ca unui copil ogarului care sta indiferent. Tu eşti singurul meu amant...

Câteva clipe mai târziu, după ce s-a cufundat cu sete în cocktail-ul ei, a vrut să-mi facă cunoscut că s-a hotărît să se mute în Australia.

– ...O sursă de încredere: trei bărbaţi la o femeie.

Eram puţin confuză. Ce trebuia să iau eu drept bună din pălăvrăgeala non-stop a lui Bibi, când ceilalţi prieteni ai Yvonnei au început să apară.

Îmbrăcată într-un costum-pijama uluitor, roşu-cireşiu, escortată de un domn cu părul nisipiu, de la Hilton, Consuelle, o splendidă mulatră, cu un corp foarte subţire, celebra creatoare de modă, o fată şi jumătate, şi-a făcut trimfal apariţia.

N-am auzit-o pe Yvonne râzând niciodată cu atâta poftă decât atunci când a deschis cadoul neaşteptat pe care i l-a adus Consuella, o cremă de faţă Helen Rubinstein.

– Ceva ce ţi-ai dorit întotdeauna şi ţi-a fost teamă să ceri, perora Consuella. Apoi, uitându-se în jur, căutând-o din ochi pe Bibi:

– Şi acum ţin-te departe de Bernie, micuţo care înhaţi, o avertiză ea, tachinând-o. Iar Bibi i-a răspuns:

– Ştiu că într-adevăr gândeşti ceea ce spui, permite-mi

să-ţi dau un strop de suflet. Şi i-a oferit un pahar de şampanie: asta te va vindeca de egoism.

Avocatul (cât şi prietenul) companiei lui Yvonne a apărut cu micuţa-i soţie, cam rânjită, care a adus cu ea un bărbat îmbrăcat într-o pelerină neagră şi cu o pălărie cu bor larg, care a adus cu el o enormă chitară înfăşurată. El nu ştia să scoată nici primele acorduri: Ar dori cineva să-i arate cum se cântă primele acorduri, a rugat el, dând la o parte pelerina cu un gest dramatic. Iar de sub pelerina neagră a apărut omul-motan, spre încântarea zgomotoasă a lui Bibi. Uitând totul despre Australia, în câteva secunde lui Bibi i-au apărut nişte mustăţi şi petrecerea a început.

Erau puţini oameni adunaţi în preajma lui Yvonne, când Mitch şi-a făcut apariţia. Eram surprinsă să-l văd venind aşa devreme. Iar eu nu stăteam pe divan, ci în picioare lângă consolă, discutând cu un omuleţ simpatic, amuzant, iar oglinda din faţa mea îmi reflecta imaginea reginei Victoria sprijinită în baston.

Tot atât de încântător ca întotdeauna, cu lavalieră albă, tip ascot, Mitch părea într-adevăr bucuros să mă vadă.

– Linda!... Să fiu trăsnit dacă asta nu e o surpriză plăcută, apoi, dându-şi seama: Ce ţi s-a întâmplat? m-a întrebat el perplex.

– Un mic accident, i-am explicat eu cu un zâmbet.

– Pe naiba! Biata Linda... Îmi pare atât de rău! exclamă el şi mă strânse cu mai multă compasiune decât era necesar. Ei, baby, continuă el, este atât de rău, schioapăţi? S-a terminat cu dansul, bănuiesc, ce păcat!

– Atâta timp cât poate zâmbi în felul cum o face, nu m-aş preocupa de dans, zise omuleţul amuzant, care s-a evaporat uşor.

– Ai dreptate, a spus Mitch. Dacă n-ar fi fost zâmbetul tău, azi aş fi fost însurat. Şi acum, Linda, pe cuvânt, adăugă el, eu nu am ştiut. Pe naiba, Linda, ultima oară când am întrebat ce faci mi-ai spus că ţi-e bine.

– *Mă simt bine*, am afirmat eu spontan, cu tărie. Doar că recent am căpătat un hobby: colecţionez bastoane, am adăugat arătându-i cu mândrie ornamentele de pe baston... Ei, acuma, spune-mi ce mai faci şi cum e cu sunetul viitorului în cosmos.

Doritor să placă şi să povestească aşa cum se petreceau lucrurile în cosmos şi la Astro Pitch, Mitch, cu îndemânare, şi-a desfăşurat una din anecdotele preferate, spre încântarea celor din jur. Dar carisma sa a operat evident mai puternic asupra lui Bibi, care i-a dat deoparte pe toţi, apropiindu-se cât a putut de el.

– Hei, ascultă, tu eşti un om în carne şi oase? Nu se mai fabrică din ăştia. Vii din Marte? m-a întrerupt cu un zâmbet amuzat pe faţa ei de copil.

– Nu, el este din Camelot, i-am dezvăluit eu confidenţial şi am continuat discutând cu Mitch. Claudine era bine şi toţi ceilalţi, cu excepţia lui Roger, bietul de el, a căzut la pat, are ficatul foarte bolnav, s-a terminat cu petrecerile lui nebuneşti. A întrebat: Îţi aduci aminte de Roger, nu-i aşa?

– Nu, nu l-am întâlnit niciodată, când Bibi a întrerupt cu o voce adulatoare:

– Cum să-şi aducă aminte de Roger când te are pe *tine*, se amestecă ea, spre marea mea încurcătură. Apoi direct: Vrei să dansezi cu mine?

Luat pe nepusă masă, Mitch părea uşor ezitant.

– Nu cred să fi dansat vreodată cu o pisică, doamnă, spuse uitându-se la mustăţile ei creionate amuzant.

– Dă-i drumul, l-am încurajat eu, este o rasă nouă pisicească, face cei mai buni pui tetrazzini...

Bibi a petrecut cel mai grozav din viaţa ei dansând cu Mitch. Ei *hélas*, decepţia vieţii ei a venit prea repede: Mitch a anunţat că trebuie să plece la altă recepţie. Şi complet inutil a adăugat, scuzându-se faţă de mine:

– Aş fi dorit ca Norma Jean să-mi fi spus că eşti aici. Pe naiba, Linda, îmi pare tare rău de accidentul tău. Ştii ceva? Am să încerc să mă întorc mai târziu.

– Aşa să faci, Mitch, i-a răspuns Yvonne. Întoarce-te oricând, petrecerea doar a început. Ar fi drăguţ din partea ta să o duci pe Linda acasă, pentru că staţi amândoi la The Towers, adăugă ea convingător.

– Nu trebuie chiar s-o faci, i-am zis.

– Doamnă, plăcerea e de partea mea. Este un pact. Mă voi întoarce, princesse, aşteaptă-mă, mi-a aruncat el galant şi ne-a părăsit cu zâmbetul său cel mai încântător.

Şi petrecerea a continuat. Din scaunul meu, din capătul îndepărtat al încăperii, ajutată serios de Harry, observam ce se petrece, amuzându-mă singură şi aşteptând sosirea Normei Jean.

Omul-motan, pe nume Steve, care preda drama, cum mi-a spus Harry, avea tot ce-i trebuie pentru teatru; inclusiv o piesă scrisă de el, dar pentru care nu avea actori. Micuţa doamnă unguroaică, cu o perucă platinată, care mi-a fost prezentată drept doamna Peg, binevoitoare, era o celebră fotografă şi o pictoriţă portretistă, cu un ochi şi un penel plini de generozitate. Iar omuleţul amuzant, îmbrăcat într-un caftan vărgat,

care se întinsese pe divan şi cel care îmi ţinuse companie la început nu era altul decât un producător de music-hall şi de asemenea, un pretendent la inima Yvonnei.

Între timp, Bibi ne-a făcut scurte vizite.

– Eşti un om şi jumătate, Harry, i-a spus Bibi aşezându-se pe genunchii lui. Apoi mi s-a adresat:

– Ştiu totul despre tine, baby, hei, să nu crezi că sunt beată. Oamenii beau atunci când nu sunt fericiţi, nu-i aşa, Harry? Ei bine, *eu* sunt fericită ca o pasăre. Asta sunt eu, Bibi... Dulce-amar. Cine mi-a spus că viaţa este dulce-amară, Linda, ai să-ţi aduci aminte când îl găseşti pe soţul tău în pat cu Susie. Uraa! pentru prietenie! Să bem cu toţii, dă-mi să beau mai multă spumoasă.

Evident, fata avea nevoie de ajutor. Poate că în una din zilele astea am să am o discuţie decentă cu ea şi să-i împărtăşesc un pic din pacea pe care o găsisem, când deodată:

– De ce a plecat bărbatul ăla splendid, a început să răcnească capricios, îmbrăţişându-l pe Harry.

Cu mai multă răbdare decât m-aş fi aşteptat, Harry i-a sugerat:

– De ce nu încerci să-l înveseleşti pe Steve, hai, fii un pisoi bun, e un bărbat singur şi doreşte companie.

– Singur? Ai spus un bărbat singur, Harry? Unde, unde e fenomenul? a întrebat ea cu voce tare şi s-a dus drept să-l vâneze pe omul-motan. Peste câteva clipe dansau cu cei doi: motanul şi chitara sa. I-am zâmbit triumfătoare peste umărul lui Steve. Mă întrebam numai cât de mult savura comedia asta.

– Dulce-amar, comentam cu Harry, sper ca soarta să fie mai îngăduitoare cu ea.

– Să sperăm, mi-a replicat. În momentul ăsta sunt bucuros că Steve nu şi-a adus o tobă, a adăugat mai mult pentru el, când au intrat cei doi Kowalschi. Comedia ar fi trebuit să ia sfârşit, mi-am zis. Norma şi Russell trebuiau să pice din clipă în clipă... şi, dar cine fumează pipă?... Am privit împrejur. Ciudat, nimeni. Aş fi putut să jur... Sosirea artiştilor pe care îi văzusem pe scenă seara trecută a încărcat sala cu un fel de fluid magnetic.

Bine făcută, îmbrăcată elegant şi exact la fel de plină de energie ca şi Yvonne, Cora Kowalschi era într-o stare de-a dreptul explozivă.

– Ce e aici? a întrebat ea cu vocea ei robustă şi senzuală. Petrecere sau morgă? Hai să ne distrăm un pic, faceţi muzica mai tare. Mie-mi place trupa lui Yvonne, mişcaţi-vă fundurile, toată lumea dansează... da, scotch, unul dublu, cu gheaţă, darling, sunt cu chef! Unde-ţi este Linda, o să-mi danseze rumba într-o secundă.

Moment în care cineva a avut fericita inspiraţie să o întrebe despre spectacolul ei.

– Mai bine nu mă întreba, darling. Victor a fost atât de agitat, că vocea nu i-a mers toată dimineaţa. Da, a fost o zi grea, o, da, vorba cântecului: dacă vocea mă lasă baltă...

În afara scenei, celebrul Victor Kowalschi părea de două ori mai în vârstă şi nu lăsa impresia că are multe de spus, cel puţin nu când Cora era împrejur. Era într-adevăr Victor vioara întâia şi Cora doar il seconda?

Ei bine, cei doi Kowalschi au venit însoţiţi de un alt cuplu, ambii artişti şi abili jucători de bursă, după cum mi i-a prezentat Harry în glumă. El purta cu ostentaţie un păr lung, mustaţă şi barbişon, jachetă bălţată;

ea, Charlotta, o femeie extrem de atrăgătoare, etala o perucă afro, o rochie înflorată trăznet şi cele mai excentrice bijuterii pe care le-am văzut vreodată; talismane de aur, pandante cu semne zodiacale, cercei ca nişte verigi şi zeci de brăţări. Extrem de prietenoasă şi expansivă, Charlotta ni s-a alăturat lui Harry şi mie. S-a aşezat la unica noastră masă şi cu mult umor a început să descifreze semnificaţia talismanelor ei excentrice.

– Ăsta e cunoscut ca seminul fertilităţii, mi-a zis. De cum a fost al meu, a doua zi, ne-au intrat două pisiçi în casă şi, fără glumă, pe ăsta l-am cumpărat din Irlanda, de la o ţigancă, şi se spune că transformă soţii pisălogi în adevăraţi îngeri. Până acum n-a avut efect la al meu; asta de-aicea, l-am cumpărat din Piaţa Spaniei din Roma. N-o să mă credeţi, dar e unul cu totul special, sunteţi pregătiţi? Sunt farmecele feminine de neînvins. Şi puteţi vedea asta numai privind-l pe bărbatul meu. Se dă în vânt după perucile mele, a remarcat ea zeflemitor. În acelaşi moment am auzit vocea prietenoasă a Normei Jean venind spre mine.

– Hei, Linda, ce surpriză minunată! M-am ridicat încet şi m-a învăluit într-o îmbrăţişare puternică. Atunci, pentru o fracţiune de secundă inima mi s-a oprit. În spatele ei, impozant şi la fel de uluit, stătea Cary.

– Hello, a rostit gura mea în mod automat, pe când el se pregătea să îmi sărute mâna. Şi pentru altă fracţiune de secundă nu am fost în stare să văd sau să gândesc ca lumea. Fără să vreau am mulţumit larmei din jur, datorată mai ales entuziasmului plăcut al Yvonnei:

– Îţi spun... şi ascultă, nu pot să trec peste asta, continua ea. De ce nu mi-ai spus că este în oraş Cary?

– Nu ştiam că este, ne-am întâlnit la spectacol, a explicat Norma Jean. Ei bine, nu eşti bucuros că am făcut-o? s-a adresat ea cu căldură lui Cary.

– Ce mai faci, Linda?

– Bine, bine... am spus luptându-mă să mă liniştesc. Îmi pare atât de bine că te văd. Ia loc lângă mine. Ea este Charlotta. Povesteşte-mi totul despre tine.

Am continuat absentă să pălăvrăgesc cu Norma şi Charlotta, stânjenită de ceea ce se petrecea. Nu cred că vorbeam prea coerent. Stând alături, Cary vorbea cu Yvonne, Harry şi Russell. Îi simţeam privirea puternică aţintită spre mine şi mă gândeam că fusese un noroc că bastonul îmi alunecase pe covor când mă ridicasem. nu mai trebuia să-i explic.

– Ei, haideţi, voi californienii, preparaţi-vă o băutură şi faceţi cunoştinţă cu toată lumea, am auzit-o pe Yvonne.

– Există nişte cafea? a întrebat Cary cu o voce sobră.

I-am văzut pe cei doi intrând în sufragerie. O, cerule... fă-o să nu-i spună, mă rugam eu, piciorul meu împingând uşor bastonul sub masa mică, fă-o să nu-i spună acum!

Câteva minute mai târziu Cary s-a întors cu ceaşca lui de cafea, Yvonne anunţându-ne:

– E timpul să luăm calorii. Bufetul rece este în sufragerie, majoritatea băuturilor au fost duse acolo. Nu fiţi timizi, ştiu că muriţi de foame. Bine, Norma, nu ai de gând să vorbeşti cu mine seara asta, haide, puştoaico, am un milion de chestii să-ţi spun, haide, vino, o să vorbeşti cu Linda mai târziu.

Într-un stil teatral, reminiscenţă a jocului actoricesc de odinioară, Yvonne a reuşit să ademenească cea mai mare parte a invitaţilor în sufragerie.

Intenţia era absolut clară pentru mine; voia ca eu şi Cary să avem un moment de intimitate. Îl ceruse el?... Îi spusese ea că schioapăt de un picior?...

– Pot să-ţi ţin companie? a întrebat Cary solemn.

– O, bineînţeles, te rog, am spus cu o voce tremurătoare, întrebându-mă cât de mult ştie.

S-a aşezat şi şi-a pus ceaşca pe masa mică dintre noi, întrebându-mă:

– Pot să-ţi aduc ceva?

– Nu, mulţumesc, asta e de ajuns, am spus aruncând o privire spre pahar, gândindu-mă: „Întotdeauna a arătat obosit... Este faţa lui mai întunecată sau e faptul că părul lui este mult mai alb?"

– Ai trecut pe cafea, am zâmbit.

– Pentru moment, a replicat el, apoi pentru un lung şi chinuitor moment, a întors spre mine o privire extrem de pătrunzătoare.

– Hello... a spus el, în cele din urmă, pe un ton scăzut.

– Hello, am reuşit să răspund luptând pentru *persona* mea. (Trebuie să fiu stăpână pe mine, trebuie să fiu tare.) Ce faci în New York? am întrebat conştientă de banalitatea conversaţiei mele.

S-a căutat în buzunarul hainei, şi-a găsit pipa şi punga de tutun.

– Am venit să văd două piese şi să ofertez o carte.

– Asta e minunat, am spus, şi în ce constă oferta ta: o piesă sau un roman? Am avut senzaţia că mâna sa tremura când şi-a aprins pipa, dar după primul pufăit părea uşurat.

– Eseuri, dar n-am reuşit, a replicat uşor stânjenit. Mă tem că nu prea sunt pe placul editorilor mei. N-am fost în stare să-mi termin ultima piesă la timp, *Bridge Contract*, a explicat, scrutându-mi faţa, poate ai auzit.

– Nu, am spus surprinsă, îmi pare rău să aud asta.

– Să nu-ţi pară, e vina mea, te asigur, am fost lent, dezorganizat, ruşinos de împrăştiat în ultimul an. Se pare că nu am reuşit să trec peste o anumită problemă, mi-a aruncat el cu o uşoară răceală în voce. În orice caz, am venit cu eseurile târziu. O femeie mi-a luat-o înainte... acelaşi subiect, diferite ca stil.

– Acelaşi subiect? am întrebat curioasă.

– „Nevoia de tine", a replicat el privindu-mă adânc în ochi. Inima a început să-mi bată nebuneşte. Obrajii îmi luau foc.

– Mai curând, o culegere mică de scrisori, a continuat el, abia ieşită din tipar. Am citit-o în după-amiaza asta, după ce-am flecărit cu editorii mei. Uimitor, fiecare scrisoare este o mică perlă, a mărturisit zâmbitor, dar ochii lui aveau altă expresie. Ţi-o recomand călduros, aş dori să o citeşti, a accentuat el.

– Eu... da, o s-o fac neapărat, am spus timid.

– Nu cred că ar trebui să îndrăznesc să aştept comentariile tale asupra ei?!...

– Tocmai am citit o mică critică asupra acestor scrisori, am spus, evitând un răspuns. Nu cred că meritau să fie citite. Am înţeles că volumul se vinde datorită copertei.

– Scuză-mă, dacă nu sunt de acord, a contraatacat el provocator. E vorba de sentimente, de asta se vinde. În mod cert, e de departe o carte fără pretenţii, în tot cazul neacademică, după toate standardele, cu toate

astea, are o incredibilă profunzime, candoare, sinceritate, într-un stil uimitor de simplu. După toate aparenţele există femei capabile de sentimente puternice, mi-a aruncat el cu răceală.

– Da, există, am spus suportând privirea lui chinuitoare.

Chiar atunci, ca într-un îngrozitor film de suspans, când lucrurile de care ţi-e teamă că se vor întâmpla se întâmplă, am auzit sunetul din *Misty*... Ceva din vechea tandreţe i-a îmblânzit trecător faţa. În ciuda voinţei mele, buzele mi-au tremurat nervos, am privit în jos la pahar.

– *Numai de data asta?* a întrebat o voce aproape şoptită, folosind primele cuvinte de la Benny...

Niciodată nu m-am simţit mai penibil; era clar că el nu ştia, pentru asta eram recunoscătoare, dar cum aş putea?...

– Aş prefera să nu, dacă nu te speri, am răspuns cu vocea tremurată. Eu n-am prea mai dansat în ultimul timp.

Mi-a aruncat o privire grea, pentru o clipă sau două. O, Cary, m-am rugat în gînd, când: „Salut, eu sunt Bibi, zănateca numărul unu a petrecerii" şi am binecuvântat intervenţia lui Bibi din toată inima.

– Şezi, i-a spus lui Cary, pe când el a dat să se ridice.

– Hei, spune-mi, tu eşti cel care a scris *Marian*? a întrebat ea destul de beată în momentul respectiv.

– Eu sunt, a spus Cary, cu asprime şi vizibil stânjenit.

– Eşti un tip isteţ, îmi placi, chiar dacă nu eşti aşa de prezentabil ca cel din Camelot, i-a zis, în timp ce Steve chema de la distanţă.

– Hei, frumoaso, hai să exersăm, să te ajut să mai creşti...

– Sigur, toată lumea dansează, voi de ce nu o faceţi? Nu v-aţi mişcat de pe scaunele voastre toată seara, m-a luat ea în balon, apoi, amintindu-şi motivul: Îmi pare rău, Linda, s-a scuzat pe un ton aproape sobru. Am uitat. Bibi trăznita, eu sunt aia, sincer, îmi pare rău.

– E-n regulă, am mormăit uitându-mă în jos spre pahar. Noroc că a început să sune telefonul şi Bibi a alergat să răspundă.

– Ce? a întrebat Cary încruntând din sprâncene.

– Mi-am scrântit un picior, i-am răspuns dintr-o răsuflare, cu teamă.

– Îmi pare rău, de ce nu mi-ai spus? E foarte dureros? m-a întrebat el cu grijă.

– Nu e nimic, pe cuvânt, nu mă doare. Nu-i dau nici o atenţie şi folosesc un baston, e foarte util, am spus în treacăt, ridicând bastonul de sub masă şi lăsându-l la vedere, lângă genunchi. Elegant, nu-i aşa? Deci, am continuat cumva uşurată, ce se întâmplă acum cu eseurile tale, Cary? Poate o altă editură o să încerci, nu-i aşa?

– Porţi brăţara de la mine, a spus el deodată.

– O, da, e o brăţară adorabilă, delicată, uşor de purtat.

– Asta însemnând doar o bijuterie uşor de purtat, aruncă el.

– Nu, nu doar. Este una din cele preferate.

– Un mesaj pentru tine, Linda, ne-a întrerupt Bibi. Un bărbat numit Frog ţi-a transmis să aştepţi până vine să te ia. Da, domnule asta a spus: Frog. Frog? s-a amuzat ea. Cred că tipul a luat la bord mai mult decât iau eu într-o săptămână.

Cary m-a privit într-un mod care m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

– Ăsta e Mitch, i-am explicat eu roşind şi simţindu-mă în mod absurd vinovată. Mi-a promis că o să mă ducă înapoi la hotel.

– Vrei să spui că tipul din Camelot se întoarce? a întrebat Bibi în extaz.

– Yvonne!... a strigat îndreptându-se în dans spre sufragerie. Cavalerul trăznet al Lindei se întoarce, a continuat ea entuziasmată, spre deplina mea stânjeneală.

Alertată de Bibi, venind spre noi cu un platou în mână, Yvonne a spus:

– Ştiu că se întoarce. E totul în ordine cu voi doi? Nu te ridica, Cary, uite, asta e pentru voi. Bibi a făcut salata asta de homari, e divină. Sunt atât de bucuroasă că te văd, Cary, i-a spus ea prietenoasă. Aş vrea să treci pe aici de fiecare dată când eşti în oraş. Cât timp mai stai la New York?

– Zbor înapoi mâine dimineaţă, a răspuns el preocupat. De fapt, mi-e teamă că trebuie să plec. Şi, pe când se ridica, am încercat un sentiment de gol total.

– O să-mi iau la revedere numai de la tine şi Linda, sper că mă vei scuza în faţa celorlalţi musafiri.

– Doar nu pleci, a râs Yvonne. N-ai luat nici o băutură, ce ai vrea: şampanie, coniac?

– Eşti foarte amabilă, poate altădată, a spus el ferm.

– Bine, dacă trebuie, trebuie, a încheiat gazda uşor intrigată.

M-a privit intens... simţeam o durere chinuitoare.

– La revedere, Linda, sper ca piciorul tău să meargă mai bine, a spus politicos.

– La revedere, Cary, m-am stăpânit eu.

S-a aplecat şi îmi săruta mâna, când bastonul a căzut iarăşi: s-a aplecat, l-a ridicat şi deodată s-a uitat spre mine într-un fel ciudat:

– Dacă mă gîndesc mai bine, cred că aş vrea să încerc coniacul ăla al tău, a bâiguit el neaşteptat.

– Şi nu o să-ţi pară rău, râse Yvonne extrem de încântată şi Cary o urmă în sufragerie unde se adunase cea mai mare parte a musafirilor.

Nu era în stilul lui Cary să nu se scuze pentru că mă lăsa singură, dar nu m-a deranjat; avusese dintotdeauna momente când era distrat. Şi nu eram chiar singură. Pe sofa, Charlotte şi bărbatul ei aiurit împărţeau un platou cu dulciuri. Într-un colţ, Consuella şi însoţitorul ei îţi pierdeau vremea stând sau dansând. Bibi şi Steve erau şi ei pe undeva prin prejur.

Mă gândeam ce îl făcuse pe Cary să se răzgândească. Nu fusese bastonul, îi spusesem că îmi scrântisem piciorul; nu, în mod clar, nu era bastonul. Să fi fost Mitch? Puţin probabil! Tentaţia unui coniac?... Şi ce se întâmpla în sufragerie?... Deşi uşile erau larg deschise, puteam doar să aud printre râsete timbrul puternic al Corei. Ce se petrecea acolo, despre ce discutau... o, nu, te rog, Doamne, nu despre piciorul meu, nu vreau mila lui, nu de la el... nu trebuie să afle, nu acum, NU ACUM...

Dar Bibi nu m-a lăsat singură prea mult timp; plină de veselie, a venit cu Steve să-mi ţină companie. Nu prea eram în stare să urmăresc trăncănelile lor amuzante, atenţia mea era spre sufragerie. Şi pentru că pe lumea asta există tot felul de chinuri, a trebuit să-i fac plăcerea lui Bibi şi să gust salata ei de homar; în orice altă clipă a vieţii mele aş fi considerat-o cea mai fenomenală delicatesă pe care o gustasem vreodată.

După ceea ce mi s-a părut o eternitate, Cary a ieşit şi s-a îndreptat spre masa noastră. Stătea în faţa mea cu o expresie indescifrabilă pe chip. Bibi spunea ceva aiurea, când, cu totul pe neaşteptate, m-a întrebat tatonând:

– Îmi acorzi acest dans?

– Dar, eu... eu nu cred că pot, am murmurat dezorientată, realizând că aflase adevărul, incapabilă să înţeleg de ce îmi cerea acest lucru.

– Poţi, mi-a întors-o autoritar. Încearcă.

Trei perechi de ochi l-au aţintit îngroziţi.

– Ai auzit ce a zis doamna, a zis Steve şi tonul îi era mai mult decât neprietenos.

Bibi a scos un mic râset încurcat. Repede i-am spus zâmbind lui Steve:

– Cred că o să încerc.

M-am ridicat şi am ocolit masa îndreptându-mă spre Cary, atentă şi încercând pe cât puteam să nu-mi arăt stânjeneala. Aşa cum stăteam în faţa lui părea mai înalt.

– M-am făcut mai mică, am spus din vârful buzelor.

– Eşti perfectă, a şoptit cu o voce vibrantă şi eu m-am abandonat în braţele lui. Aş fi vrut ca timpul să se oprească.

Normal, nu puteam să dansez ca lumea, dar puteam să mă mişc şi Cary mă susţinea strâns. Nici unul dintre noi nu vorbea; ca prin ceaţă i-am văzut pe Bibi şi pe Steve privindu-ne.

– De ce m-ai făcut să accept asta? l-am întrebat încercând şi reuşind să-mi vin în fire.

El m-a strâns şi mai tare.

– Cum altfel te-aş fi putut ţine în braţe?...

Atmosfera din cameră părea atât de tihnită, atât de

blândă şi învăluitoare, atât de minunată. Am încercat să nu mă gândesc, doar să simt, să absorb. Momente.

– Mi-ai lipsit mai mult decât vei ştii vreodată, mi-a şoptit cu intensitate.

(O, Cary...)

– De ce nu mi-ai spus, a început el cu durere, de ce nu m-ai chemat, de ce te-ai ascuns de mine, de ce... Şi eu, ca un prost, să mă îndoiesc de tine în tot timpul ăsta, chiar şi astă seară, dacă nu ţi-aş fi văzut pantoful aş fi plecat fără să ştiu...

(Pantoful meu...)

... şi m-aş fi îndoit de tine pentru totdeauna. Iubito, ai putea să mă ierţi?

– Nu este nimic de iertat, am spus eu blând. Îndoiala este doar o nedreptate măruntă, am adăugat fără să mă gândesc.

– Ciudat că tu a trebuit să spui asta, remarcă el, „îndoiala nu este decât o nedreptate măruntă"... Am citit asta undeva.

Nu ar fi trebuit să o spun, fusese o greşeală. Să uit că persona mea era o alta. Fusese doar drăguţ, drăguţ cu o femeie care era şchioapă, asta era tot... Apoi, cu blândeţe:

– Cred că am obosit, ne putem aşeza?

M-a dus înapoi la locul meu şi s-a aşezat alături de mine. Eram recunoscătoare pentru faptul că ceilalţi s-au dus să se distreze în altă parte, nu cred că aş fi putut ţine piept trăncănelilor fără şir ale lui Bibi.

– Yvonne mi-a spus că s-a întâmplat chiar după ce ai plecat, nu pot să înţeleg, de ce nu m-ai chemat, de ce cineva nu m-a chemat, de ce...?

– ...

– N-ai avut nevoie de mine? a întrebat el şi mai aprins.

– ... Eu... nu puteam s-o fac. Eram extrem de obosită după accident. Aveam nevoie de un lung repaos.

Pentru o clipă a rămas tăcut, gândindu-se.

– Şi după aceea?... a întrebat, dar eu nu aveam nici un răspuns. Linda, ştiu, nu există un altul, a continuat el, nu poate exista, nu atâta timp cât porţi brăţara de la mine, asta vorbeşte de la sine... de ce, de ce nu m-ai chemat în toată perioada asta?

Am înghiţit cu greu.

– Lucrurile s-au schimbat, Cary.

– Nu s-a schimbat nimic. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu pentru noi, pentru tine şi pentru mine, a spus, privirea lui mângâindu-mi faţa.

– S-au schimbat, am zis liniştit. M-am schimbat.

– Nu te-ai schimbat, am simţit-o în clipa în care te-am luat în braţe. Nimic nu s-a schimbat, nu ne-am despărţit niciodată tu şi cu mine. Linda, a continuat el mai însufleţit decât îl văzusem până atunci, întoarce-te la mine, vreau să compensez toate astea, vreau să te fac fericită, ştiu că pot, o să fiu bun, îţi promit, n-o să te întreb despre Kurt sau despre altceva, darling, am nevoie de tine; nu pot discuta aici, hai să mergem în altă parte, mi-a cerut cu o neaşteptată nerăbdare, lasă-mă să te conduc acasă.

Nodul din gât mi s-a accentuat. M-am luptat cu el cum am putut mai bine şi am spus:

– Îl aştept pe Mitch, el mă conduce acasă.

– Nu, a reacţionat el. Nu pot, nu te mai pot pierde odată. Mitch va înţelege, Yvonne îi poate explica.

– Eu... nu, trebuie să-l aştept pe Mitch, am persistat eu, deşi slab.

M-a privit cercetător, încercând să-mi citească faţa, apoi căutându-mi mâna.

– De ce te împotriveşti, m-a întrebat, ştiu că sentimentele tale nu s-au schimbat, asta pot să o înţeleg. Darling...?

Inima mi se zbătea în piept cu putere. Mi-am mutat privirea.

– Linda, uită-te la mine, asta e ultima noastră şansă, te rog, nu pot discuta aici şi am atâtea să-ţi spun...

Am strâns din ochi nervos. Trebuie să pun capăt la tot, cât mai pot raţiona, înainte să fie prea târziu, mi-am impus. Retrăgându-mi mâna, am spus, agăţându-mă cu disperare de persoana mea.

– Nu eşti rezonabil, Cary. M-am schimbat, nu putem, nu am putea niciodată, nu în societatea noastră, suntem două lumi diferite, totdeauna vor exista conflicte din cauza asta, suntem prea diferiţi unul de altul, prea diferiţi, am bălmăjit cuvintele, gâtuindu-mă, urîndu-mă şi ştiind cât de tare loveam.

Dar trebuia să o fac, nu mai era la fel, eu mă schimbasem.

Mă privea fără expresie. undeva, prin cameră, Bibi râdea prosteşte. Ceva în mine se sfărâma dureros.

– Da, te-ai schimbat, spuse el în cele din urmă, cu o tristeţe sfâşietoare, sau am fost eu orb până acum?... Eu eram, nu-i aşa...

Oricât m-a durut, n-am spus nimic.

Gura i s-a crispat, a început să se joace cu scrumiera, cu gândul în altă parte. A dat drumul gândurilor, cu o voce scăzută:

– Cursul lumii nu s-a schimbat şi nu o să se schimbe niciodată. Nici o clipă nu am avut intenţia să o fac sau să demonstrez ceva prin tine, ai fost pentru mine o problemă de suflet, o nevoie mai presus de toate. Nevoia de tine, prezenţa ta... Apoi cu o privire grea:

Nevoia, Linda, un sentiment unic cu adevărat... care nu suportă nuanţe.

Am privit nemişcată spre pahar, simţindu-mă de-a dreptul îngrozitor.

– Am crezut în tine, în sentimentele tale, a continuat el cu ceva efort. Neclare, imperfecte cum erau, prezentau un început. Când ai plecat eram plin de speranţă, dar tu nu ai nevoie de mine, nici chiar acum. În privinţa asta suntem diferiţi unul de celălalt. Iartă-mă dacă *am* înţeles greşit, a continuat pe un ton neutru. Trebuie să fi părut ca un idiot. Vrei ca eu să plec, presupun.

– Cred că este cel mai bine, am rostit cu greu, ceva murind în mine.

A urmat o lungă tăcere. I-am simţit privirea asupra mea, arzându-mi faţa. Acum n-o să mai dureze mult, mi-am spus, m-am descurcat bine până acum, nu va mai dura mult... Doamne Dumnezeule, de ce s-a oprit... s-a terminat aşa cum trebuia să se termine, de ce s-a oprit...

– Ciudat, a spus ca pentru sine, m-am gândit atâta la tine astăzi, şi atât de intens în timp ce citeam acele scurte scrisori. Câte un rând, pe ici pe colo, se potriveau atât cu tine, cu Linda pe care o ştiam. În special ultima, ceva despre îndoieli şi adevărata dragoste. Am mers chiar atât de departe încât... s-a oprit dintr-odată. Expresia feţei i s-a schimbat brusc, ochii i-au devenit aproape sălbatici.

– Nedreptate minoră, îndoiala este o nedreptate minoră... tu, când te ţineam în braţe, când dansam asta ai spus, este, totuşi m-ai făcut să cred că nu ai citit, „îndoieli, îndoieli şi gelozie", a început el să citeze pe nerăsuflate, „ele nu pot să atingă o dragoste curată şi

adevărată, ele sunt doar nedreptăţi mărunte"! Lorelei, este desigur un pseudonim!... tu, tu eşti, nu-i aşa?

– Eu... eu niciodată nu am intenţionat să le public, am murmurat înmărmurită şi dezorientată sub privirea lui, de-a dreptul perplexă.

– De neconceput, peste puterea mea de înţelegere, şi-a dat drumul în continuare ca şi cum nu m-ar fi auzit. Tu, tu ai scris atât de senină despre sentimente şi nu ştii ce este nevoia de cineva?...

M-a cuprins tremuratul şi mă întrebam de ce paharul din mâna mea nu se sparge când, ridicându-se, s-a exprimat cu dispreţ:

– Mi-e milă de tine, Linda, apoi a făcut câţiva paşi cu spatele privindu-mă lung de parcă aş fi fost o fantomă, fără alte cuvinte a traversat şovăitor camera spre hol şi a dispărut.

Pentru câteva minute m-am simţit de-a dreptul paralizată. Apoi, ceva s-a rupt în mine, voiam să strig lumii întregi: NU ASEMENEA MILĂ, nu am meritat asta, cel puţin nu de la Cary!... La dracu cu persona asta, cu handicapul şi toate celelalte, s-a revoltat fiecare fibră din mine, ştiu ce este nevoia la fel de mult ca şi el, dacă nu mai mult... nu, nu o asemenea milă, nu aş fi în stare să trăiesc îndurând-o!

Hotărîtă, mi-am apucat bastonul, şalul şi m-am îndreptat în grabă spre hol.

– Hei, a sărit Bibi de undeva, unde pleci, nu-l aşteptţi pe Camelot?

– Poţi să-l iei, este cu totul al tău, am murmurat absentă (ceea ce nu era corect, Mitch nu fusese niciodată al meu ca să-l pot da) şi m-am grăbit să ies.

*

Cary era la capătul coridorului, în faţa liftului. Pocănitul bastonului meu care lovea pardoseala de marmură trebuie să-i fi atras atenţia, pentru că s-a întors. M-am oprit în faţa lui cam la jumătate de metru. Era atâta durere în ochii lui, încât m-am speriat:

– Iartă-mă, am spus cu greu, n-am crezut un cuvânt din tot ce ţi-am spus, n-am fost eu însămi cât am vorbit până acum... a trebuit să o fac, crede-mă, a trebuit.

Dar nu am primit nici un răspuns, faţa lui părea încremenită într-o dureroasă dezamăgire. Teama la gândul că nu va putea fi în stare să treacă peste asta, s-a transformat în panică. Asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, gândurile mi s-au învălmăşit! Forţându-mă, am continuat să bălmăjesc fără prea mult sens.

– A trebuit să o fac, pentru tine... n-am putut, pur şi simplu să te las să... tu ştii singur de ce, tu... înţelegi, poţi să vezi, bineînţeles că tu vezi de ce...?

Nici un muşchi nu i s-a clintit pe faţă, nu a răspuns.

– Te rog, m-am luptat în continuare, a trebuit, m-am gândit că nu ar fi drept, din moment ce eu m-am schimbat, Cary... Dumnezeule, m-am înşelat prea mult, m-am înşelat?... Poate sunt incurabilă, ceea ce sunt, un caz incurabil de nesiguranţă şi ignoranţă cronică, priveşte-mă, nu ştiu nici măcar cum să traversez strada... dar nu nevoia mea, nu nevoia mea, Cary, nu poţi, tu nu ştii, a fost mai mult decât... Este, este încă... o, darling, ajută-mă, am spus eu tremurând, nu simţi ceea ce eu mă chinui să spun?

Buzele sale s-au mişcat încercând să spună ceva,

dar nu au făcut-o. Încet, mâinile sale mi-au atins faţa. Pentru un lung, inefabil moment ne-am privit doar unul pe altul. Faţa i s-a crispat ca şi cum l-ar fi durut, a închis ochii o clipă, a tras aer în piept. În cele din urmă a spus încet:

– Te-ai înşelat, te-ai înşelat foarte mult, ai ales să nu împarţi cu mine asta şi a fost o greşeală. Ai uitat. Au fost doar vise ceea ce noi am împărţit împreună?...

Deşi înăbuşit, tonul său era plin de reproş, când deodată, s-a îmblânzit.

– Dar nu te-ai schimbat, spuse aproape şoptit, nu, nu te-ai schimbat, iubirea mea.

Era mai ales zâmbetul lui, mai mult decât orice. Acel zâmbet tandru, catifelat, răsărindu-i pe faţă. Căldura s-a răspândit prin mine, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am încercat o uriaşă senzaţie de uşurare. de neînvins. Ca şi cum nu aş mai fi şchiopătat.

Şi viaţa a început din nou.